COLECȚIA

Iubiri de poveste

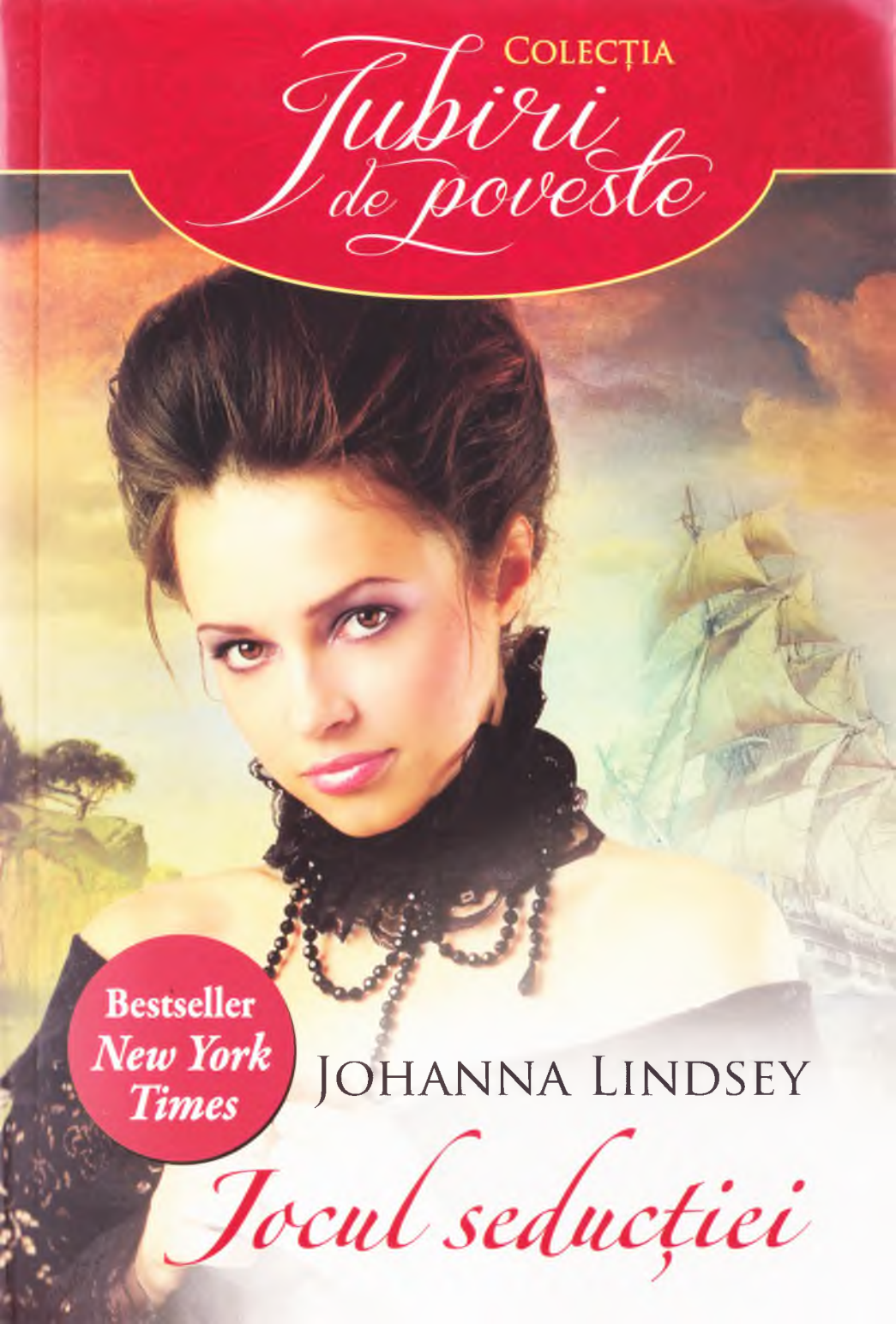

Bestseller *New York Times*

JOHANNA LINDSEY

Jocul seducției

Pirat, crai și burlac înrăit – dar dragostea are propriile căi de a-și găsi împlinirea

După ce descoperă că logodnicul pe care l-a așteptat ani întregi a trădat-o în cel mai mârșav mod, disperată, Georgina Anderson se hotărăște să se întoarcă cât mai curând acasă în America, pentru a-l da uitării și a-și lecui inima frântă. Așa că adoptă soluția nebunească de a se îmbarca la bordul navei *Fecioara Anne* deghizată în mus, fără să aibă nici cea mai vagă bănuială că va fi cu totul la dispoziția tiranicului căpitan al vasului, James Mallory.

Oaia neagră a unei familii mândre și pline de firi furtunoase, chipeșul căpitan, fost pirat, a jurat cândva că nu există femeie care să-l poată prinde în mrejele căsniciei. Iar asta pentru că întreaga lui viață a fost un adevărat crai, poate cel mai renumit din Londra, fiind martor la superficialitatea femeilor măritate care abia așteptau să-și înșele soții neștiutori chiar cu... el însuși. Dar în largul mării, hotărârea aparent nestrămutată va fi slăbită de o pasiune mai fierbinte ca iadul și de frumusețea temperamentalei Georgina, a cărei dragoste pentru libertate și aventură se potrivește atât de bine cu ceea ce simte el însuși. Iar când două suflete-pereche se întâlnesc, nici un obstacol nu poate rezista în calea iubirii.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi și figurează întotdeauna pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-033-4
9 786067 410334
Alma

Gentle Rogue
Johanna Lindsey
Copyright © 1990 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Jocul seducţiei
Johanna Lindsey
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudorița Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Jocul seducţiei / Johanna Lindsey. trad.: Graal Soft
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-033-4
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Jocul seducției

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

Alma

Capitolul 1

1818, Londra

Georgina Anderson își ridică lingura cu coada înainte, puse una dintre ridichile curățate din farfuria ei în scobitură, trase în jos de vârf și aruncă ridichea în partea cealaltă a camerei. Nu nimeri gândacul gras pe care îl țintise, dar fusese cât pe ce. Ridichea se strivi de perete la câțiva centimetri de țintă, făcând ținta susmenționată s-o ia la goană spre cea mai apropiată crăpătură din perete. Obiectîv atins. Atâta timp cât nu vedea micile lighioane, putea să pretindă că nu împărțea locuința cu ele.

Se întoarse la cina mâncată pe jumătate, se uită fix la mâncarea fiartă pentru o clipă, apoi împinse farfuria din fața ei cu o grimasă. Ce nu ar da acum pentru una dintre mesele copioase ale lui Hannah, alcătuite din șapte feluri! După doisprezece ani în care fusese bucătăreasa familiei Anderson, Hannah știa ce îi plăcea fiecărui membru al familiei, iar Georgina visase la mâncărurile ei săptămâni întregi, lucru deloc surprinzător după o lună de mese luate pe vapor. Mâncase o singură dată bine de când sosise în Anglia, cu cinci zile în urmă, și asta se întâmplase chiar în seara în care acostaseră, când Mac o dusese la un restaurant foarte bun imediat ce se cazaseră la Albany Hotel. Fuseseră nevoiți să plece de la Albany chiar a doua zi, în căutarea unei cazări mult, mult mai ieftine. Dar nu avuseseră altă soluție, după ce se întorseseră la hotel și descoperiseră că toți banii lor lipseau din cufere.

Oricât și-ar fi dorit, Georgie, așa cum îi spuneau cu afecțiune prietenii și membrii familiei, nu putea să considere personalul hotelului responsabil, nu când ea și Mac fuseseră amândoi jefuiți, dar din camere diferite, aflate la etaje diferîte. Cel mai probabil, se întâmplase în timp ce cuferele fuseseră transportate

împreună pe drumul lung de la docurile aflate în East End, până în Piccadilly, în West End, unde se afla prestigiosul Albany Hotel, pe când cuferele erau legate în chingi deasupra birjei închiriate, cu vizitiul şi ajutorul său lângă ele, în timp ce ea şi Mac priveau cu nesaţ Londra pentru prima oară.

Ăsta da ghinion, şi nici măcar nu începuse acolo. Nu, începuse când ajunseseră în Anglia, săptămâna trecută, şi descoperiseră că vaporul lor nu putea să acosteze, că putea să dureze până la trei luni să i se acorde un spaţiu pe chei, unde să-şi descarce marfa. Pasagerii erau maî norocoşi, pentru că puteau fi duşi cu bărcile la mal. Dar tot trebuiseră să aştepte câteva zile până să se întâmple acest lucru.

Totuşi, n-ar fi trebuît să se arate mirată. Cunoştea problema traficului aglomerat de pe Tamisa, una foarte spinoasă, pentru că vapoarele veneau periodic, toate fiind supuse capriciilor vremii imprevizibile. Vaporul ei fusese unul dintre cele douăsprezece care veniseră din America în acelaşi timp. Şi mai erau sute alte nave din toată lumea. Aglomeraţia înfiorătoare era unul dintre motivele pentru care linia comercială a familiei sale nu inclusese Londra în rutele ei nici chiar înainte de război. De fapt, Skylark Line nu mai trimisese vreun vas la Londra din 1807, când Anglia începuse blocada a jumătate de Europă în războiul ei cu Franţa. Comerţul cu îndepărtatele Indii de Est şi de Vest era la fel de profitabil pentru Skylark, şi fără să-i provoace probleme.

Chiar şi după ce ţara ei îşi rezolvase neînţelegerile cu Anglia prin semnarea unui tratat la sfârşitul lui 1814, Skylark Line nu reluase comerţul cu Anglia, deoarece depozitarea mărfurilor era încă o problemă serioasă. De multe ori, încărcături perisabile trebuiau lăsate în aşteptare pe chei, la cheremul elementelor naturii şi al hoţilor, care furau jumătate de milion de lire în bunuri pe an. Şi dacă elementele naturii nu stricau bunurile perîsabile, atunci o făcea praful de cărbune care acoperea tot portul.

Era pur şi simplu prea multă bătaie de cap şi pîerderi de profit, atunci când existau alte rute comerciale din care se câştiga bine. De aceea, Georgina nu venise la Londra pe un vas Skylark, şi nici nu avea să se întoarcă acasă gratis cu unul dintre ele. Ceea ce avea

să reprezinte o eventuală problemă, căci tot ce deținea ea și Mac se reducea la suma de douăzeci și cinci de dolari americani, bani pe care îi avuseseră la ei când se săvârșise jaful, și nu știau cât timp aveau să le ajungă – un motiv întemeiat pentru care Georgina era acum instalată într-o cameră închiriată deasupra unei cârciumi din cartierul Southwark.

O cârciumă! Dacă frații ei ar afla vreodată... Dar, pe de altă parte, aveau s-o omoare oricum când ajungea acasă, pentru că plecase peste ocean fără știința lor, în timp ce fiecare dintre ei era plecat în altă parte a lumii cu vasul său, dar, mai exact, pentru că plecase fără permisiunea lor. Cel puțin, se putea aștepta să nu-și mai primească alocația timp de zece ani, să fie încuiată în camera ei câțiva ani, să fie biciuită de fiecare dintre ei...

De fapt, probabil că nu aveau decât să țipe cât îi ținea gura la ea. Dar să aibă cinci frați furioși, toți mai mari și toți bărbați masivi, care să ridice tonul la ea în același timp și să-și reverse furia asupra ei, când știa că o merita cu prisosință, nu era un lucru deloc plăcut la care să se gândească și putea fi anticipat cu groază. Dar, din păcate, asta nu o oprise pe Georgina să plece spre Anglia, doar cu Ian MacDonell ca însoțitor și protector, deși nu era ruda ei. Uneori, trebuia să se întrebe dacă bunul-simț alocat familiei sale nu se terminase când se născuse ea.

Se auzi o bătaie în ușă exact în momentul în care Georgina se ridică de la măsuța pe care o oferea camera pentru mese solitare. Trebui să-și înăbușe tendința normală de a spune „Intră", care venea din faptul că știa de o viață că oricine bătea la ușa ei era fie servitor, fie membru al familiei, și era bine-venit. Dar, în cei douăzeci și doi de ani ai ei, nu dormise niciodată în altă parte decât în patul ei, din camera ei, din casa ei din Bridgeport, Connecticut; sau într-un hamac de pe un vas Skylark, cel puțin până cu o lună în urmă. Desigur, nimeni n-ar fi putut intra, fie că-l invita sau nu, căci ușa era încuiată. Și Mac îi tot atrăgea atenția că trebuia să facă lucruri cum ar fi să țină mereu ușa încuiată, chiar dacă odaia aceea ciudată, ponosită, îi amintea suficient că se afla departe de casă și nu ar fi trebuit să aibă încredere în nimeni din acest oraș ostil, prin care mișunau tâlharii.

Dar vizitatorul îi era cunoscut, ca şi dialectul scoţian în care o striga de partea cealaltă a uşii, şi care-i aparţinea lui Ian MacDonell. Îl lăsă înăuntru, apoi se dădu din drum când el păşi agale peste prag şi corpul lui masiv umplu imediat camera cea mică.

– Ai avut noroc?

El pufni înainte să se aşeze pe scaunul de pe care tocmai se ridicase ea.

– Depinde de cum privim lucrurile, fetiţo.

– Nu un alt ocoliş?

– Ba da, dar mai bine decât o fundătură, aşa cred.

– Presupun, răspunse ea, dar fără prea mult entuziasm.

Nu ar fi trebuit să se aştepte la mai mult, nu când aveau atât de puţine informaţii. Domnul Kimball, unul dintre marinarii de pe vasul fratelui ei Thomas, *Portunus*, nu fusese în stare să-i spună decât că era „absolut sigur" că îl văzuse pe logodnicul ei de mult dispărut, Malcolm Cameron, sus pe catargul navei comerciale engleze *Pogrom*, atunci când vasele se întâlniseră pe drumul de întoarcere al lui *Portunus* în Connecticut. Fratele ei Thomas nu putuse nici măcar să verifice, pentru că domnul Kimball nu se ostenise să îi menţioneze ce văzuse decât mult după ce *Pogrom* dispăruse la orizont. Dar *Pogrom* se îndrepta spre Europa, mai mult ca sigur spre portul său din Anglia, chiar dacă nu se ducea direct acolo.

Oricum, aceasta era prima veste pe care o avusese despre Malcolm în cei şase ani de când fusese înrolat cu de-a sila în marină, împreună cu alţii doi, de pe vasul fratelui ei Warren, *Nereus*, cu o lună înainte să se declare războiul, în iunie 1812.

Înrolarea forţată a marinarilor americani în marina engleză fusese una dintre cauzele războiului. Era cel mai mare ghinion că Malcolm fusese luat în prima sa călătorie pe mare – şi doar pentru că mai avea un pic de accent de locuitor din Cornwall, căci acolo îşi petrecuse prima jumătate din viaţă, în Anglia. Dar în prezent era american, părinţii lui, acum decedaţi, se stabiliseră în Bridgeport în 1806, fără nici o intenţie de a se întoarce vreodată în Anglia. Dar ofiţerul de pe vasul Maiestăţii Sale *Devastation* nu voia

să creadă nimic din toate acestea, iar Warren rămăsese cu o cicatrice mică pe obraz care dovedea ce hotărâți erau să înroleze pe cine puteau.

Şi apoi Georgina auzise că *Devastation* fusese scos din circulație la jumătatea războiului, iar echipajul său împărțit pe vreo alte şase nave de război. Dar nu mai primise alte veşti până acum. Ce făcea Malcolm pe un vas comercial englez, acum că războiul se terminase, nu conta. Georgina avea în sfârşit şansa să-l găsească, şi nu voia să plece din Anglia până nu reuşea.

– Aşadar, către cine ai mai fost îndrumat de data asta? întrebă Georgina, oftând. Altă persoană care cunoaşte pe cineva, care cunoaşte pe cineva care ar putea şti unde este el?

Mac râse pe înfundate.

– În gura ta sună de parcă ne vom învârti mereu în cerc, drăguță. Nu căutăm decât de patru zile. Ne-ar folosi un pic din răbdarea lui Thomas, mă gândesc.

– Nu-mi pomeni de Thomas, Mac. Sunt încă foarte furioasă pe el că nu a venit el să mi-l găsească pe Malcolm.

– Ar fi...

– În şase luni! Voia să-l aştept şase luni să se întoarcă din Indiile de Vest, şi apoi câte luni ar mai fi durat să ajungă aici, să-l caute pe Malcolm şi să se înapoieze cu el. Ei bine, ar fi fost prea mult, când am aşteptat deja şase ani!

– Patru ani, o corectă el. Nu te-ar fi lăsat să te măriți cu flăcăul până nu împlineai optsprezece ani, chiar dacă te ceruse cu doi ani înainte.

– N-are a face. Dacă oricare dintre ceilalți frați ai mei ar fi fost acasă, ştii c-ar fi venit imediat aici. Dar nu, trebuia să fie optimistul Thomas, singurul dintre ei care are răbdarea unui sfânt, şi *Portunus* al său, singurul vas Skylark din port, iată norocul meu. Ştii că a râs când i-am spus că, dacă mai îmbătrânesc, probabil că Malcolm va refuza să mă ia de soție?

Mac abia putu să-şi înăbuşe un zâmbet auzind această întrebare pusă cu atâta sinceritate. Nu era de mirare că fratele ei râsese dacă îi spusese aşa ceva. Dar fetişcana asta nu pusese niciodată prea mult preț pe înfățişarea ei, nu devenise frumusețea care era

astăzi până nu se făcuse de aproape nouăsprezece ani. Se bizuise pe vasul care devenise al ei când împlinise optsprezece ani şi pe cota-parte din Skylark Line ce îi revenea pentru a face rost de un soţ, iar Mac era de părere că exact asta îl motivase pe tânărul Cameron s-o ceară de nevastă înainte să plece cu Warren spre Extremul Orient, o călătorîe care avea să dureze cel puţin câţiva ani.

Ei bine, mai trecuseră câţiva ani în plus, din cauza aroganţei brîtanice în largul mărilor. Dar fetişcana nu ascultase sfatul fraţilor ei de a-l uita pe Malcolm Cameron. Chiar şi atunci când războiul se terminase şi ai fi putut crede că flăcăul se va întoarce acasă, dar el nu o făcuse, ea tot era hotărâtă să-l aştepte. Numai acest lucru ar fi trebuit să fie suficient şi să-l avertizeze pe Thomas că ea nu va fi dispusă să mai întârzie, să-l aştepte să se întoarcă din călătoria în Indiile de Vest – când avea mărfuri de livrat în vreo şase porturi – căci oare nu era şi ea la fel de aventuroasă ca restul familiei? Era în sângele lor. Şi oare nu-i lipsea răbdarea lui Thomas, ceea ce ştiau cu toţii?

Desigur, Thomas putea fi iertat pentru impresia că asta nu era problema lui, deoarece vasul fratelui său Drew trebuia să se întoarcă la sfârşitul verii, şi Drew stătea întotdeauna acasă câteva luni între două călătorii. Iar craiul glumeţ nu îi refuza nimic singurei sale surori. Dar fetişcana nu voise să-l aştepte nici pe Drew. Îşi rezervase bilet pe un vapor care urma să traverseze oceanul la numai trei zile după plecarea lui Thomas şi îl convinsese cumva pe Mac s-o însoţească, deşi nu era prea sigur cum reuşise să-i bage în cap că era ideea lui, nu a ei.

– Păi, Georgie, fetiţo, nu ne descurcăm prea rău cu urmărirea, având în vedere că în Londra asta sunt mai mulţi oameni decât în întregul Connecticut. Putea să fie mult mai rău dacă *Pogrom* ar fi fost acum în port şi cei din echipaj erau care pe unde. Acu', omu' cu care mă întâlnesc mâine-seară trebe' să-l cunoască pe flăcău foarte bine. Cel cu care am vorbit azi a zis că Malcolm a plecat de pe vas cu domnu' ăsta Willcocks, aşa că cine să ştie mai bine unde l-am putea găsi decât fârtatu' ăsta?

– Asta sună promiţător, conveni Georgîna. Domnul ăsta Willcocks ar putea să te ducă direct la Malcolm, aşa că... cred că o să vin şi eu cu tine.

– Nu! izbucni Mac, aplecându-se spre ea și încruntându-se. Mă-ntâlnesc cu el la o cârciumă.

– Și?

– Și n-am de gând să stau și să te văd făcând o nebunie și mai mare decât a fost să vii aici!

– Hai, Mac...

– Nu mă mai lua așa, fetițo, îi spuse el pe un ton sever.

Dar ea îi aruncă o privire în care se citea că o să fie încăpățânată în această privință. Iar el oftă în sinea lui, foarte conștient că nu era nimic de făcut odată ce fata își pusese ceva în cap. Dovada era că se afla aici, nu acasă, unde o credeau frații ei.

Capitolul 2

Peste fluviu, în West End, trăsura lui Anthony Malory se opri în fața uneia dintre casele elegante din Piccadilly. Fusese reședința lui de burlac, dar nu mai era, căci se întorcea acum cu proaspăta lui mireasă, Lady Roslynn.

În casă, fratele lui Anthony, James Malory, care locuia cu Anthony cât timp se afla în Londra, îi auzi pe cei sosiți la o oră atât de târzie și veni în hol, tocmai la timp să vadă mireasa purtată în brațe peste prag. Cum încă nu știa că ea *era* mireasă, remarca lui amabilă nu fu deloc deplasată:

– Nu cred că ar trebui să asist la asta.

– Speram să nu asiști, zise Anthony, trecând de James în drum spre scară, cu femeia încă în brațe. Dar din moment ce ai făcut-o, poți să afli că m-am căsătorit cu fata asta.

– Pe naiba!

– Chiar a făcut-o! Mireasa râse într-un mod încântător. Doar nu crezi că aș lăsa pe oricine să mă treacă pragul, nu-i așa?

Anthony se opri o clipă, văzând expresia neîncrezătoare de pe fața fratelui său.

– Doamne, James, am aşteptat o viaţă întreagă să te văd rămânând fără cuvinte. Dar vei înţelege dacă nu te aştept să-ţi revii, nu-i aşa?

Şi urcă imediat scările. James îşi reveni în cele din urmă şi închise gura, apoi o deschise iar să termine paharul cu coniac pe care îl ţinea încă în mână. Uimitor! Anthony să-şi pună pirostriile! Cel mai renumit crai din Londra – ei bine, cel mai renumit doar pentru că James renunţase la acea distincţie când părăsise Anglia, cu zece ani în urmă. Dar Anthony? De ce naiba să fi făcut un lucru atât de înfiorător?

Bineînţeles, femeia era nemaipomenit de frumoasă, dar Anthony ar fi putut s-o aibă oricum. Întâmplător, James ştia că Anthony o sedusese deja ieri-noapte. Aşadar, din ce motiv s-o fi luat de nevastă? Fata nu avea familie, pe nimeni care să-l oblige să facă aşa ceva. Nu că *ar fi putut* cineva să-i impună ce să facă – poate cu excepţia fratelui lor mai mare, Jason, marchiz de Haverston şi capul familiei. Dar nici măcar Jason nu putea să-l fi convins pe Anthony să se însoare. Nu o făcuse oare atâţia ani fără succes?

Aşa că nimeni nu-i pusese lui Anthony pistolul la tâmplă şi nu-l constrânsese în nici un fel să facă ceva atât de absurd. În plus, Anthony nu era ca Nicholas Eden, vicontele de Montieth, să cedeze presiunilor exercitate de fraţii mai mari. Nicholas Eden fusese forţat să se însoare cu nepoata lor, Regan, sau Reggie, cum îi spunea restul familiei. De fapt, Anthony exercitase un pic de presiune asupra lui Nicholas, cu un pic de ajutor de la fratele lor Edward şi familia lui Nicholas. La naiba, James încă îşi dorea să fi fost acolo şi să mai adauge câteva ameninţări din partea lui. Dar familia nu ştia, pe atunci, că se întorsese în Anglia, încercând să-l prindă pe acelaşi viconte şi să-i dea o bătaie bună, pe care o merita din cu totul alt motiv. Şi reuşise, aproape că-l făcuse pe tânărul nemernic să lipsească de la nunta cu Regan, nepoata preferată a lui James.

Scuturând din cap, James se întoarse în salon, la sticla cu coniac, hotărând că nişte pahărele în plus îl vor ajuta să găsească răspunsul. Nu punea la socoteală iubirea. Dacă Anthony nu căzuse

pradă acestui sentiment în cei șaptesprezece ani de când seducea reprezentantele sexului frumos, atunci era la fel de imun la el ca și James. Și mai putea să scoată din calcul și nevoia de moștenitor, pentru că numărul de titluri din familie era deja asigurat. Jason, fratele lor mai mare, avea un singur fiu, Derek, bărbat în toată firea acum, care deja semăna cu unchii lui. Edward, cel de-al doilea fiu al familiei Malory, avea cinci copii, toți la vârste de însurat sau măritat, în afară de mezină, Amy. Chiar și James avea un fiu, Jeremy, deși bastard, pe care îl descoperise doar cu șase ani în urmă. Nu știuse de flăcău, care fusese crescut de maică-sa într-o cârciumă, și continuase să lucreze acolo după moartea ei. Dar Jeremy avea acum șaptesprezece ani și făcea tot posibilul să fie la fel de desfrânat ca tatăl lui – și reușind de minune. Așa că Anthony, al patrulea fiu, nu trebuia să-și facă griji pentru perpetuarea neamului. Cei trei fii mai mari se îngrijiseră de asta.

James se întinse pe o canapea, ținând alături sticla cu coniac. Având în jur de 1,80 metri, silueta lui masivă abia dacă încăpea. Se gândi la însurățeii de sus și la ce făceau ei în acele momente. Buzele lui frumoase și senzuale se arcuiră într-un zâmbet larg. Dar tot nu găsea răspunsul la întrebarea de ce făcuse Anthony un lucru atât de oribil – să se căsătorească era o greșeală pe care James nu avea s-o facă niciodată. Dar trebuia să admită că, dacă Anthony tot avusese de gând să facă acest pas hotărâtor, alesese isteț o bucățică bună ca Roslynn Chadwick – nu, era o Malory acum – dar tot o bucățică bună.

James se gândise să o seducă el însuși, în ciuda faptului că Anthony pusese deja ochii pe ea. Pe de altă parte, când fuseseră amândoi tineri crai, cu atâția ani în urmă, obișnuiau să urmărească aceeași femeie de dragul jocului, câștigătorul fiind de obicei cel pe care îl prefera doamna. Pentru că Anthony era frumos ca un demon, și femeile îl găseau irezistibil, iar despre James se spunea la fel.

Și totuși, cei doi frați nu puteau arăta mai diferit. Anthony era mai înalt și mai zvelt, și oacheș ca bunica lor, cu păr negru și ochi de un albastru-cobalt, la fel ca și Regan, Amy, și, foarte enervant, precum fiul lui James, Jeremy – care semăna mai

degrabă cu Anthony decât cu James. Însă James arăta ca majoritatea membrilor familiei Malory, cu păr blond, ochi verzi, un corp masiv. „Mare, blond şi chipeş", cum îi plăcea lui Regan să spună.

James râse pe înfundate, gândindu-se la draga de fată. Singura lui soră, Melissa, murise când fetiţa avea doi ani, aşa că el şi fraţii lui o crescuseră pe Regan, contribuind în aceeaşi măsură. Era ca o fiică pentru ei toţi. Dar acum era măritată cu ticălosul de Eden – ea îl alesese, aşa că James nu avea decât să-l tolereze pe individ. Însă Nicholas Eden se dovedea un soţ exemplar.

Din nou era vorba de un soţ. Anthony se ţicnise, era evident. Măcar Eden avea o scuză. O adora pe Regan. Dar Anthony adora *toate* femeile. În această privinţă, el şi James erau la fel. Iar pe James, chiar dacă împlinise 36 de ani, nu exista femeie pe această lume care să-l poată ademeni să se însoare cu ea. Să le iubeşti şi apoi să le părăseşti era singurul mod de a te înţelege cu ele, un crez care funcţionase bine pentru el în toţi aceşti ani şi pe care avea să-l păstreze şi în viitor.

Capitolul 3

Ian MacDonell făcea parte din a doua generaţie de americani din familia sa, dar originea scoţiană îi era proclamată cu tărie de părul roşcovan ca morcovul şi de uşorul accent din vorbire. Ce nu avea era temperamentul tipic scoţian. Putea fi considerat destul de blajin, şi aşa fusese în toţi cei 47 de ani ai lui. Şi totuşi, indiferent de temperament, răbdarea îi fusese greu pusă la încercare seara trecută şi jumătate din ziua prezentă, de către cea mai tânără dintre odraslele familiei Anderson.

Fiind vecin cu familia Anderson, Mac îi cunoştea pe toţi membrii acesteia de o viaţă. Navigase pe vasele lor timp de treizeci şi cinci de ani, începând ca mus al bătrânului Anderson, pe când avea doar şapte ani, iar în cele din urmă, ca ofiţer secund pe nava *Neptune* a lui Clinton Anderson. Refuzase să fie căpitan de aproape

douăsprezece ori. Ca și fratele mai mic al Georginei, Boyd, nu își dorea o asemenea autoritate deplină – deși era sigur că tânărul Boyd avea s-o accepte până la urmă. Dar, după ce Mac trebuise să renunțe la cariera de marinar cu cinci ani în urmă, nu fusese în stare să se țină departe de nave; slujba lui actuală era să verifice starea fiecărui vas Skylark la întoarcerea în port.

Cu cincisprezece ani în urmă, când murise bătrânul, iar soția lui se prăpădise după câțiva ani, într-un fel Mac îi adoptase pe copiii lor, chiar dacă era cu doar șapte ani mai mare decât Clinton. Dar fusese întotdeauna apropiat de ei. Văzuse copiii crescând, fusese lângă ei să le dea sfaturi când tatăl lor nu era și îi învățase pe băieți – și, adevărul era că și pe Georgina – majoritatea lucrurîlor pe care le știau despre nave. Spre deosebire de tatăl lor, care stătea acasă doar o lună sau două între călătorii, Mac putea să rămână șase luni până la un an pe uscat, înainte să îl cheme marea din nou.

Ca de obicei, în cazul când un bărbat își dedica viața mai mult mării decât familiei, datele de naștere ale copiilor erau legate de călătoriile tatălui lor. Clinton, care avea 40 de ani acum, era primul născut, dar o absență de patru ani a tatălui plecat în Extremul Orient despărțea nașterea lui de a lui Warren, care era cu cinci ani mai mic. Thomas se născuse după alți patru ani, iar Drew la încă patru după el. Nașterea lui Drew era singura care-l prinsese pe bătrân acasă, căci o furtună și stricăciunile serioase aduse vasului îl obligaseră pe Anderson să revină în port in acel an, și pe urmă un necaz după altul îl ținuseră pe mal aproape un an întreg, timp suficient să asiste la nașterea lui Drew și să-l conceapă pe Boyd, care s-a născut unsprezece luni mai târziu.

Și apoi a urmat mezina, singura fată din familie, la patru ani după Boyd. Spre deosebire de băieți, care plecaseră pe mare de îndată ce fuseseră suficient de mari, Georgina era întotdeauna acasă să întâmpine fiecare vas care se întorcea. Așa că nu era surprinzător că Mac ținea atâta la fetișcană, căci petrecuse mai mult timp cu ea în copilărie, decât cu oricare dintre băieți. O cunoștea foarte bine, îi știa toate trucurile prin care făcea ca lucrurile să meargă așa cum voia ea, așa că era de la sine înțeles că trebuia să rămână

neclintit în fața ultimelor ei ciudățenii. Şi iat-o lângă el, la barul uneia dintre cele mai dubioase cârciumi de la docuri. Numai asta, şi era de-ajuns să determine un bărbat să se întoarcă pe mare.

Dacă Mac putea fi recunoscător pentru ceva, acel lucru era că fetişcana îşi dăduse imediat seama că mersese un pic prea departe cu ideile ei nebuneşti. Era agitată ca un pui de spaniel, în ciuda pumnalului ascuns în mânecă şi a celui vârât în cizmă. Şi totuşi, încăpățânarea ei blestemată nu avea s-o lase să plece până nu-şi făcea apariția domnul Willcocks. Reuşiseră cel puțin să ascundă destul de bine faptul că era femeie.

Mac se gândise că acel amănunt avea s-o oblige să rămână în cameră, dar, fără ca el să ştie, fata cususe până în zori ca să-i poată arăta cum se va deghiza de dimineață, când el îi spusese în cele din urmă că avea nevoie de aşa ceva, dar nu aveau bani să cumpere hainele.

Mâinile ei delicate erau ascunse sub cele mai soioase mănuşi pe care le văzuse Mac vreodată, atât de mari, că fata abia reuşea să ridice halba de bere pe care o comandase Mac pentru ea, în timp ce pantalonii peticiți ar fi putut să ocupe mai mult loc pe scaun, dar puloverul acoperea cel puțin rotunjimea din acea zonă – atâta timp cât fata nu-şi ridica brațele, şi odată cu ele şi puloverul. În picioare purta o pereche de cizme ale ei, dar atât de găurite că nu se puteau repara, suficient ca să pară o pereche de încălțări bărbăteşti care ar fi trebuit aruncate la gunoi cu multă vreme în urmă. Buclele ei închise la culoare erau vârâte sub o căciulă de lână, trasă în jos ca să-i acopere gâtul, urechile şi ochii căprui, cât timp reuşea să-şi țină capul plecat, ceea ce şi făcea.

Arăta jalnic, cu siguranță, dar stând în picioare, se încadra mai bine în adunătura aceea de şobolani de pe cheiuri decât Mac în propriile haine, care nu erau elegante, dar de o calitate sigur mai bună decât ce purtau aceşti marinari grosolani – cel puțin până când intrară pe uşă doi nobili.

Era uimitor cât de repede putea o apariție neaşteptată să potolească zgomotul dintr-o încăpere. În acest caz, nu se mai auziră decât vreo câteva răsuflări gâfâite – şi acestea poate doar de câțiva – şi şoapta Georginei:

– Ce e?

Mac nu-i răspunse, dar îi dădu un ghiont să tacă, măcar până treceau clipele tensionate în care fiecare îi măsura cu privirea pe nou-veniți și hotăra că era cel mai bine să-i ignore. Zgomotele din încăpere reveniră la normal, iar Mac își privi însoțitoarea, văzând că încă se străduia să treacă neobservată și nu făcea decât să se uite în jos la halba ei.

– Nu e omu' nostru, ci doi moșieri, după cât de fercheși sunt. Cred că-s o apariție neobișnuită, că nu prea trec p-aici oameni ca ei.

Mac auzi ceva ce semăna cu un pufnet, înainte de șoapta înfundată:

– N-am zis eu mereu că sunt mai aroganți decât permite legea?

– Mereu? Mac zâmbi larg. Mi se pare că ai început să spui așa ceva doar acu' șase ani.

– Doar pentru că nu mi-am dat seama de asta înainte, pufni Georgina.

Mac era cât pe ce să izbucnească în râs la auzul tonului ei, cu atât mai mult cu cât rostise o minciună gogonată. Dușmănia pe care le-o purta englezilor pentru că i-l răpiseră pe Malcolm nu se domolise odată cu sfârșitul războiului, și nici nu părea că avea să scadă până nu-l avea înapoi pe flăcău. Dar își manifestase aversiunea cu multă politețe, sau cel puțin așa crezuse el întotdeauna. Frații ei erau renumiți că tunau și fulgerau, folosind invective foarte expresive despre nedreptățile suferite de americani din partea britanicilor, mai ales a nobilimii aflate la guvernare, și asta cu mult înainte de război, când comerțul lor fusese afectat pentru prima oară de blocada Angliei în porturile europene. Dacă mai exista cineva care să aibă un dinte împotriva englezilor, frații Anderson erau în mod clar aceia.

Cu mai bine de zece ani în urmă, fata auzise că englezii sunt „ticăloșii ăia aroganți", dar nu-i păsase prea mult pe-atunci, se retrăgea și dădea liniștită din cap, fiindu-i milă de situația grea a fraților ei, dar fără să se implice cu adevărat. Dar, în momentul în care stăpânirea engleză o afectase personal, înrolându-i cu forța logodnicul, totul se schimbase. Și deși furia ei nu era la fel

de expresivă ca a fraților ei, nimeni nu se îndoia de disprețul ei, de antipatia față de tot ce era englezesc. Doar că și-o exprima foarte politicos.

Georgina simțea amuzamentul lui Mac, fără să-i vadă fața zâmbăreață. Îi venea să-i tragă un picior în tibie. Ea tremura în cizmele ei, temându-se și să ridice capul în cârciuma aglomerată, deplângându-și încăpățânarea care o adusese aici, iar el găsea prilej de distracție în asta? Aproape că era tentată să arunce o privire acelor filfizoni care trebuiau să fie îmbrăcați din cap până-n picioare în straie multicolore, ca toți cei de felul lor. Nu se gândi nici o clipă că Mac putea fi amuzat de ce spusese ea.

– Willcocks, Mac? Ai uitat de el? Motivul pentru care suntem aici. Dacă n-ar fi prea mare osteneala...

– Acu', nu mai fi obraznică, o dojeni el cu blândețe.

Ea oftă.

– Îmi pare rău. Doar aș vrea ca individul să se grăbească și să vină mai repede, dacă are de gând. Ești sigur că nu e deja aici?

– Sunt câțiva indivizi cu negi pe obraji și pe nas, dar nici unul cu un neg enorm pe buza de jos, un flăcău scund, rotofei și bălai, de vreo 25 de ani. Cu așa o înfățișare, nu e deloc probabil să ne scape omul.

– *Dacă* descrierea lui e corectă, crezu Georgina de cuviință să precizeze.

Mac ridică din umeri.

– E tot ce avem, și-i mai bine decât nimic, așa cred. N-aș vrea să mă duc la fiecare masă de aici și să întreb... Doamne, ajută-ne, ți se desprind buclele, fa...!

– Sst! șuieră Georgina înainte să rostească el afurisitul de cuvânt „fato", dar ridică imediat mâna să-și vâre sub căciulă buclele neascultătoare.

Din păcate, în același timp i se ridică și puloverul, arătându-i pantalonii mulați pe fund, care nu putea trece drept al unui băiat sau bărbat. Fu repede iarăși acoperit când își puse brațele pe bar, dar nu înainte să fie observat de unul din cei doi gentlemeni care stârniseră atâta zarvă, iar acum stăteau la o masă aflată la doar doi metri de ei.

James Malory era curios, deşi nu se vedea pe chipul lui. Aceasta era a noua cârciumă în care intraseră el şi Anthony în acea zi, căutându-l pe Geordie Cameron, vărul scoţian al lui Roslynn. Aflase povestea de dimineaţă: cum că acel Cameron încercase s-o silească pe Roslynn să se mărite cu el, ba chiar o răpise, dar ea reuşise să scape. *Acesta* era motivul pentru care Anthony se căsătorise cu fata – s-o apere de vărul ei presupus periculos, sau aşa pretindea Anthony. Iar Anthony era hotărât să-l găsească pe individ, să-i dea o bătaie bună, să-i spună că Roslynn se măritase şi să-l trimită înapoi în Scoţia, avertizându-l să nu-i mai facă necazuri. Toate doar ca să-şi apere mireasa, sau oare era fratele lui un pic mai implicat de-atât?

Oricare ar fi fost adevăratele sale motive, Anthony era sigur că-şi găsise omul când îl văzuse pe bărbatul cu părul roşu de la bar. De aceea se aşezaseră atât de aproape de bar, sperând să audă ceva din întâmplare, căci tot ce ştiau despre Geordie Cameron era că e înalt, roşcovan, cu ochi albaştri şi inconfundabil scoţian după vorbă. Această ultimă trăsătură se vădi după un moment, când vocea tipului se înălţă puţin în ceea ce James ar fi putut jura că era o dojană adresată micului său prieten, dar tot ce observă Anthony fu accentul scoţian pronunţat.

– Am auzit destul, spuse Anthony răspicat, ridicându-se iute în picioare.

James, mult mai obişnuit cu cârciumile din port decât Anthony, ştia exact ce se putea întâmpla dacă se isca o încăierare. În câteva secunde, celor care începuseră să se bată aveau să li se alăture toţi din încăpere. Şi chiar dacă Anthony era un boxer extraordinar, regulile gentlemenilor nu se aplicau în locuri ca acesta. În timp ce parai loviturile unui tip, era probabil să primeşti un cuţit în spate de la altul. Prevăzând un astfel de incident, James îşi apucă fratele de braţ, şuierând:

– N-ai auzit nimic. Fii inteligent, Tony. Nu putem şti câţi indivizi de-aici sunt în slujba lui. Putem foarte bine să mai aşteptăm un pic să vedem dacă nu părăseşte localul.

– *Tu* poţi să mai aştepţi un pic mai mult. Eu am o soţie acasă şi am aşteptat destul.

Înainte să mai facă un pas, James strigă, totuşi, cu chibzuinţă:

– Cameron?

Spera să nu primească nici un răspuns, şi problemele să se încheie aici, pentru că nu se putea discuta cu Anthony. Din păcate, primi un răspuns amplu.

Georgina şi Mac se întoarseră amândoi deodată când auziră numele de Cameron. Ei îi era teamă să-şi întoarcă faţa spre toţi cei din încăpere, dar o făcu în speranţa de a-l vedea pe Malcolm. Poate că el fusese strigat. Însă Mac luă o atitudine agresivă de îndată ce îl văzu pe aristocratul înalt, cu părul negru, strângând mâna însoţitorului său blond, cu ochii verzi, vizibil ostili, aţintiţi asupra lui Mac. În câteva secunde, omul ocupase locul dintre ei.

Georgina nu se putu abţine. Se holba la bărbatul înalt şi brunet care păşise spre Mac, cel mai frumos demon cu ochi albaştri pe care îl văzuse vreodată. În mintea ei se întipărise că trebuia să fie unul dintre „moşierii" de care încercase Mac să-i spună, dar aceasta nu era chiar imaginea ei despre asemenea creaturi. Gentlemanul acesta nu avea nimic dintr-un filfizon. Hainele lui erau negreşit de cea mai bună calitate, dar discrete; nu purta satinuri în culori aprinse sau catifele croite îndrăzneţ. De n-ar fi fost lavaliera mult prea la modă, ar fi fost îmbrăcat ca oricare dintre fraţii ei când voiau să fie eleganţi.

Deşi observă toate acestea, nu se putu împiedica să nu fie de două ori mai tulburată, căci nu era nimic prietenos în comportarea omului. Dimpotrivă, era o furie în el care părea abia ţinută în frâu şi era îndreptată numai spre Mac.

– Cameron? îl întrebă omul pe Mac cu un ton calm.

– MacDonell e numele meu, prietene, Ian MacDonell.

– Minţi.

Georgina rămase cu gura căscată când auzi acuzaţia mormăită, apoi icni când omul îl apucă pe Mac de revere, îl zgâlţâi şi ridică, până când cei doi bărbaţi se uitară urât unul la altul, cu feţele la câţiva centimetri distanţă şi ochii cenuşii ai lui Mac arzând de indignare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să-i lase să se ia la bătaie! Ca oricărui marinar, lui Mac îi plăcea o încăierare, dar

la naiba, nu pentru asta erau aici. Şi nu-şi puteau permite să atragă atenția, cel puțin nu ea.

Fără să se gândească la faptul că nu ştia să-l mânuiască, Georgina lăsă să-i alunece cuțitul din mânecă. Nu avea de gând să-l *folosească*, ci doar să-l amenințe în tăcere pe domnul cel elegant ca să dea înapoi. Dar, înainte să poată apuca arma cu mănuşile ei prea mari, cuțitul îi fu lovit şi îi scăpă din mână.

Atunci intră în panică, amintindu-şi prea târziu că omul care îl abordase pe Mac nu era singur. Nu ştia de ce îi alesese tocmai pe ea şi pe Mac, când sala era plină de derbedei care căutau cu siguranță un prilej de încăierare. Dar mai auzise de asemenea fapte, despre cât de aroganți erau lorzii, cum îi intimidau pe cei din clasa de jos cu rangul şi puterea lor. Dar ea nu avea să stea acolo şi să se lase brutalizată. O, nu! Faptul că nu trebuia să iasă în evidență îi ieşi din minte în lumina nedreptății acestui atac neprovocat, asemănătoare cu fapta reprobabilă în urma căreia îl pierduse pe Malcolm.

Se întoarse şi atacă orbeşte, cu furie şi cu toată amărăciunea şi revolta acumulate în ultimii şase ani față de englezi şi de aristocrații lor în special, lovind cu picioarele şi mâinile, dar, din nefericire, reuşind doar să-şi rănească pumnii şi degetele de la picioare. Bărbatul acela afurisit era ca un zid de piatră. Dar asta o înfuria atât de tare, că nu mai avea destulă minte să se oprească.

Lupta ar fi putut continua la nesfârşit dacă Zidul de Piatră n-ar fi hotărât că îi ajunsese. Georgina fu înşfăcată deodată şi ridicată în picioare fără nici un efort şi, grozăvia grozăviilor, mâna care o ținea în sus era încleştată pe pieptul ei.

De parcă asta nu ar fi fost îndeajuns de rău, nobilul brunet care încă îl ținea pe Mac exclamă încet:

– Doamne, e o femeie!

– Ştiu, răspunse Zidul de Piatră, iar Georgina îşi dădu seama că era amuzat.

– Ce-ați făcut, bădărani mizerabili ce sunteți! mârâi ea la amândoi, foarte conştientă că deghizarea ei devenise inutilă. Mac, fă ceva!

Mac încercă, dar brațul pe care și-l trase înapoi și îl avântă spre brunet fu prins de pumnul lui și trântit pe bar.

– Nu-i nevoie de asta, MacDonell, spuse brunetul. Am făcut o greșeală. Culoarea ochilor nu se potrivește. Îmi cer scuze.

Mac era tulburat de cât de ușor fusese oprit. Nu era mult mai scund decât englezul, însă nu-și putea ridica pumnul de pe bar să-și mântuiască sufletul. Și avea sentimentul că, și dacă ar fi putut, nu î-ar fi făcut mult bine.

Prudent, dădu din cap în semn că accepta scuzele și, astfel, i se dădu drumul. Dar Georgina era încă ținută de celălalt nemernic, cel blond, despre care Mac simțise din instinct că era cel mai periculos din ei doi de când îi văzuse pentru prima oară.

– Îi vei da drumul, prietene, dacă știi ce e bine pentru tine. Nu pot să te las să te porți grosolan...

– Ia-o ușor, MacDonell, interveni brunetul pe un ton șoptit. Nu-i vrea nimeni nici un rău fetei. Poate că ne vei lăsa să vă însoțim afară?

– Nu-i nevoie...

– Uită-te în jurul tău, flăcăule, îl întrerupse blondul. Se pare că este nevoie, din pricina greșelii fratelui meu.

Mac se uită și înjură în barbă. Aproape toți ochii din sală erau ațintiți întrebător asupra fetișcanei, care fusese mutată pe șoldul nobilului care o ținea acolo cu un braț vânjos, ca pe un sac cu grâu, și o pornise apoi spre ușă. Și, minunea minunilor, ea nu se plângea că era tratată cu atâta grosolănie, sau cel puțin Mac nu o auzi, căci protestul ei fusese repede înăbușit de mâna care o strângea de piept. Așa că Mac, înțelept, își ținu și el gura și o luă după ea, dându-și seama că, dacă aristocratul nu ar fi arătat atât de amenințător, n-ar fi ajuns prea departe.

Și Georgina înțelesese că era în mare încurcătură dacă nu ieșea repede de acolo. Fusese greșeala *lor*, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Și, dacă Zidul de Piatră putea s-o ia de acolo fără nici un incident, avea să-l lase s-o facă, chiar dacă într-un mod atât de umilitor. Clocotea de mânie neputincioasă, dar se stăpânea.

Se întâmplă, totuși, să fie opriți, dar de o ospătăriță cu vino-ncoa, care apăru deodată și se agăță, posesivă, de brațul liber al drăguțului ei.

– Ei, doar nu pleci acum, nu-i așa?

Georgina își trase căciula de pe cap suficient ca să vadă cât de frumoasă era fata și să audă Zidul spunând:

– Mă întorc mai târziu, draga mea.

Ospătărița se însenină, dar nu catadicsi să-i arunce Georginei nici măcar o privire, iar aceasta își dădu seama cu uimire că fata dorea cu adevărat compania acelui om al cavernelor. Era greu să înțelegi gusturile unor oameni, bănuia ea.

– Termin munca la două, îi spuse ospătărița.

– Atunci, rămâne la două.

– Mă gândesc că două sunt prea multe, zise un marinar vânjos care se ridicase și le bara acum drumul spre ușă.

Georgina gemu în sinea ei. Acesta era chiar un boxer, așa i-ar fi spus Boyd, care era un admirator al pugiliștilor. Și, cu toate că Zidul de Piatră era puternic, nu se uitase prea bine la el, nu știa dacă era mai puțin solid decât marinarul. Dar uita de celălalt lord, care îl numise „frate". Acum venise să stea lângă ei, iar ea îl auzi oftând înainte să spună:

– Nu cred că ai vrea s-o lași jos și să te ocupi de asta, James.

– Nu în mod deosebit.

– Așa mă gândeam și eu.

– Nu te băga, amice, îl avertiză marinarul pe frate. Nu are nici un drept să vină aici și să ne fure nu una, ci două dintre femei.

– Două? Haimanaua asta mică e a ta? Fratele se uită la Georgina, care îi aruncă și ea o privire în stare să ucidă. Poate de aceea, el ezită înainte să întrebe: Ești a lui, draga mea?

O, cât ar fi vrut să spună da! Dacă ar fi crezut că poate să fugă cât timp cei doi lorzi aroganți erau făcuți praf, așa ar fi făcut. Dar nu putea să riște atât de mult. Era poate furioasă pe acești doi aristocrați băgăcioși, și mai ales pe cel numit James, care o tratase cu grosolănie, dar fu obligată de împrejurări să-și înăbușe furia și doar să scuture din cap.

– Cred că asta rezolvă problema, nu? Nu era deloc o întrebare. Acum fii băiat bun şi dă-te din drum!

Surprinzător, dar marinarul nu se clinti.

– Nu pleacă de-aici cu ea.

– O, la dracu'! spuse lordul obosit, exact înainte să-i tragă marinarului un pumn în falcă.

Marinarul căzu la câţiva paşi de ei, cât era de lat. Omul cu care stătuse la masă se ridică mârâind, dar nu suficient de repede. O lovitură bruscă şi căzu la loc pe scaun, ridicând mâna să-şi oprească sângele care îi curgea acum din nas.

Lordul se întoarse încet, ridicând întrebător o sprânceană neagră.

– Mai vrea cineva?

Mac rânjea în spatele lui, dându-şi seama ce norocos fusese că nu se luase la trântă cu englezul. Nici un bărbat din începere nu făcu vreo mişcare să accepte provocarea. Totul se întâmplase prea repede. Recunoşteau un pugîlist cu experienţă când vedeau unul.

– Foarte bine lucrat, dragul meu.

Anthony se înclină adânc, cu un zâmbet pe buze.

– Acum putem pleca din locul ăsta?

– După tine, bătrâne.

Afară, James o puse pe fată în picioare, în faţa lui. Atunci se uită şi ea mai bine la el în lumina felinarului de deasupra uşii cârciumii, de-ajuns cât să ezite un pic înainte de a-i trage un şut în tibie şi a o lua la fugă pe stradă. El înjură furios şi se luă după ea, dar se opri după câţiva paşi, văzând că era în zadar. Ea dispăruse deja pe strada întunecată.

Se întoarse, înjurând din nou, când observă că şi MacDonell se făcuse nevăzut.

– Unde naiba a dispărut afurisitul ăla de scoţian?

Anthony râdea prea tare ca să-l mai audă.

– Ce-i asta?

Anthony se dezmetici, uitându-se în jur.

– Ei bine, ți-au arătat recunoștința pe care ți-o poartă. Voiam să-l întreb de ce s-au întors amândoi când au auzit numele lui Cameron.

– La naiba cu asta! izbucni James. Cum o voi găsi din nou, când nici măcar nu știu cine este?

– S-o găsești? Anthony râdea iar pe înfundate. Dumnezeule mare, o cauți cu lumânarea, frate. Ce vrei de la o târfă care insistă să te atace atunci când ai o alta care numără minutele până când te vei întoarce?

Ospătărița cu care își dăduse întâlnire James mai târziu, după ce termina lucrul, nu-l mai interesa așa mult.

– M-a făcut curios, răspunse James, apoi ridică din umeri. Dar cred că ai dreptate. Mica ospătăriță este foarte bună. Chiar dacă a petrecut aproape tot atâta timp în poala ta ca și într-a mea.

Totuși, se mai uită o dată pe strada pustie înainte s-o pornească amândoi spre trăsura care îi aștepta.

Capitolul 4

Georgina stătea în capul scărilor ce duceau în jos, în subsolul cuiva. Nici o rază de lumină nu pătrundea în bezna de pe ultimele câteva trepte, unde se ascundea fata. Clădirea, orice ar fi fost ea, era cufundată în tăcere și în întuneric. La fel ca și strada, atât de departe de cârciumă.

Nu se putea spune că îi era frig. Era vară la urma urmei, iar vremea de aici semăna mult cu aceea din Noua Anglie. Tremuratul era probabil de la șoc, o reacție întârziată – rezultatul a prea multă furie, prea multă frică și prea multe surprize, toate deodată. Dar cine s-ar fi gândit că Zidul de Piatră avea să arate așa?

Îi vedea ochii fixând-o de sus în jos, de pe fața de patrician, ochi aspri, curioși, limpezi ca cristalul, de culoare verde, nici întunecați, nici spălăciți, însă strălucitori și atât de... de... intimidanți era cuvântul care îi veni în minte, cu toate că nu era sigură de ce. Erau genul de ochi care puteau trezi frică într-un bărbat,

ca să nu mai vorbim de o femeie. Poruncitorî, neînfricați, cruzi. Fata se cutremură din nou.

Își dădea frâu liber imaginației. Oare fuseseră ochii lui curioși când se uitase la ea... Nu, nu doar asta. Fusese în ei altceva pe care nu-l cunoștea sau nu-l simțise destul ca să-l numească, ceva negreșit tulburător. Ce anume?

O, ce conta?! Oricum, ce făcea ea, încercând să-l analizeze? Nu avea să-l mai vadă niciodată și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru asta. Și, de îndată ce degetele de la picioare nu aveau s-o mai doară de la ultima lovitură, va înceta și să se mai gândească la el.

Oare James era numele lui de botez sau de familie? Nu-i păsa. Umerii aceia, o, Doamne, ce lați erau! Zidul de Piatră era puternic, un zid *solid*, dar frumos. Frumos? Ea chicoti. Bine, frumos, din pietre foarte frumoase. Nu, nu, la ce se gândea? Era o maimuță mare cu trăsături interesante, asta era tot. Mai era și englez, prea în vârstă pentru ea, și unul dintre nobilii detestați pe deasupra, și probabil foarte bogat, cu mijloacele necesare să cumpere orice dorea și cutezanța să facă tot ce voia. Regulile nu însemnau nimic pentru un astfel de bărbat. Nu o brutalizase el în mod revoltător? Craiul, nenorocitul...

– Georgie?

Șoapta ajunse până la ea, dar nu foarte aproape. Când îi răspunse, nu se osteni să șoptească:

– Aici *jos*, Mac!

Trecură câteva clipe până auzi pașii lui Mac apropiindu-se, apoi îi văzu umbra în capul scărilor.

– Poți să urci acu', fetițo! Nu-i țipenie de om pe stradă.

– Am auzit și eu că e pustie, mormăi Georgina pe când urca scările. De ce ți-a luat așa mult? Te-au oprit?

– Nu, am așteptat lângă cârciumă să mă asigur că nu te urmăresc. Mi-e teamă că blondul ar fi vrut, dar frate-su râdea atât de tare pe socoteala lui, că s-a răzgândit.

– De parcă m-ar fi putut prinde, un taur mare și greoi ca el, pufni Georgina cu dispreț în glas.

– Fii fericită că nu a trebuit să-l pui la încercare, i-o întoarse Mac în timp ce o conducea pe stradă mai încolo. Şi poate data viitoare ai să mă asculți...

– Dumnezeu mi-e martor, Mac, dacă spui „Ți-am zis eu", n-o să mai vorbesc cu tine o săptămână.

– Ei bine, acu' mă gândesc că asta ar putea fi o binecuvântare.

– Bine, bine, am greşit. Recunosc. N-o să mă mai prinzi nici la o poştă de altă cârciumă, în afară de cea în care am fost nevoiți să intrăm, iar acolo voi folosi doar scara de serviciu, aşa cum ne-am înțeles. Mă ierți că ai fost aproape făcut praf din cauza mea?

– Nu trebe' să-ți ceri iertare pentru ceva care n-a fost din vina ta, fetițo. Pe mine m-au confundat moşierii ăia cu altcineva, şi asta n-are nici o legătură cu tine.

– Dar căutau pe unul Cameron. Şi dacă e Malcolm?

– Nu, cum să fie? Au crezut că sunt Cameron, după cum arăt. Acu' te-ntreb pe tine, arăt eu câtuşi de puțin ca flăcăul?

Georgina zâmbi ştrengăreşte, uşurată măcar în această privință. Malcolm era un băiat slăbănog de 18 ani când fusese ea aşa încântată să-i accepte cererea în căsătorie. Era, fără îndoială, bărbat în toată firea acum, probabil că mai pusese ceva carne pe oase, poate că era şi puțin mai înalt. Dar coloritul îi rămăsese acelaşi, cu păr negru şi ochi albaştri, foarte asemănători cu ai englezului aceluia arogant şi, pe deasupra, era cu peste douăzeci de ani mai tânăr decât Mac.

– Păi, oricine ar fi Cameron ăsta al lor, nu pot decât să-l compătimesc, remarcă Georgina.

Mac râse pe înfundate.

– Te-a speriat, nu?

– Cine, el? Îmi amintesc că erau doi?

– Mda, dar am observat că ai avut de-a face numai cu unul.

Nu avea de gând să-l contrazică în această privință.

– Ce era la el aşa... diferit, Mac? Adică, erau amândoi la fel şi, totuşi, nu chiar la fel. Frați, se pare, deşi nu puteai să-ți dai seama uitându-te la ei. Şi, totuşi, era altceva diferit la cel numit James... O, n-are importanță. Nu sunt sigură *la ce* mă refer.

– Mă mir că ți-ai dat seama, fetițo.

– De ce?

– Că el era cel mai periculos din cei doi. Nu trebuia decât să te uiți la el ca s-o știi, să vezi cum cerceta încăperea când au intrat, privind fix în ochi pe fiecare om de acolo. S-ar fi legat de întreaga sală cu ucigași și ar fi râs în acest timp. Celălalt, cu toată eleganța lui rafinată, se simțea ca acasă în mulțimea aia de bătăuși.

– Și ți-ai dat seama de toate astea numai după felul în care arăta? Georgina zâmbi.

– Da, păi, zi-i instinct, fetițo, și experiență cu cei de teapa lui. Și tu ai simțit-o, așa că nu mă lua în râs... și bucură-te că poți să fugi repede.

– *Asta* ce mai înseamnă? Crezi că nu ne-ar fi dat drumul?

– Mie, da, dar ție, nu-s prea sigur. Bărbatul te ținea, fetițo, de parcă n-ar fi vrut să te piardă.

Coastele care o dureau confirmau asta, dar Georgina țâțâi.

– Dacă nu mă ținea, i-aș fi spart nasul.

– Ai încercat asta, din câte mi-amintesc, dar fără prea mult noroc.

– Ai putea să mă înveselești puțin, oftă Georgina. Am trecut prin multe încercări.

Mac pufni disprețuitor.

– Aî trecut prin lucruri mai rele cu frații tăi.

– Joacă de copii, și cu mulți ani în urmă, dacă pot să precizez, îi replică ea.

– Îl fugăreai pe Boyd prin casă doar iarna trecută, cu ochi ucigași.

– *El e* copil încă, și grozav de poznaș.

– E mai mare decât Malcolm al tău.

– Pân-aici! Georgina i-o luă înainte, strigându-i peste umăr: Ești la fel de rău ca ei toți, Ian MacDonell!

– Păi, dacă voiai milă, fato, de ce n-ai spus așa? strigă el după ea înainte să izbucnească în hohotul pe care tot încercase să și-l înăbușe.

Capitolul 5

Hendon era un sat aflat cam la unsprezece kilometri nord-vest de Londra. Drumul până acolo, călare pe două gloabe închiriate de Mac pentru acea zi era unul plăcut, o mare concesie pentru Georgina, care încă disprețuia tot ce era englezesc. Zona împădurită prin care călăreau era frumoasă, cu văi și coline unduitoare ce ofereau privelişti splendide, şi multe poteci cu flori roz şi albe pe gardurile vii de păducel, trandafiri sălbatici, caprifoi şi clopoței pe marginea drumului.

Şi satul Hendon era pitoresc, cu grămada sa de căsuțe, un conac nou, chiar şi un azil pentru săraci mare, din cărămidă roşie. Se găsea acolo şi un mic han, cu prea multă activitate în curte, aşa că Mac hotărî să-l evite în favoarea bisericii acoperite de iederă, cu turnul său înalt de piatră de la capătul nordic al satului, unde spera să afle unde era casa lui Malcolm.

Fusese o surpriză să descopere că Malcolm nu locuia în Londra. Le luase trei săptămâni să afle asta, să dea în sfârşit de domnul Willcocks, presupusul prieten al lui Malcolm, care se dovedise până la urmă că nu-i era deloc prieten. Dar îi condusese în altă direcție şi, în cele din urmă, avuseseră noroc, sau mai bine zis Mac, să găsească pe cineva care chiar ştia unde se afla Malcolm.

În timp ce Mac îşi petrecea jumătate de zi lucrând ca să câştige bani pentru drumul de întoarcere acasă, şi cealaltă jumătate căutându-l pe Malcolm, Georgina, la insistențele lui, îşi petrecuse cele trei săptămâni după noaptea eşecului de la cârciumă inchisă în camera ei de sus, citind şi recitind singura carte pe care o adusese cu ea peste ocean, până se plictisise atât de tare de ea, încât o aruncase pe fereastră, lovind cu volumul pe unul dintre clienții tavernei care pleca, şi aproape că îşi pierduse camera, atât de tare se supărase proprietarul. Fusese singura distracție de care avusese parte, deşi nu prea grozavă, şi era cât pe ce să se suie pe pereți sau să arunce altceva pe fereastră, să vadă ce se întâmplă,

când se întorsese Mac în seara trecută cu vestea că Malcolm locuia în Hendon.

Avea să fie din nou cu el astăzi, peste câteva minute. Era atât de emoționată acum, că abia mai suporta. Azi-dimineață petrecuse pregătindu-se mai mult timp decât le luase să ajungă aici, mai mult decât îi trebuise vreodată înainte; înfățișarea nu era de obicei o chestiune prea importantă pentru ea. Rochîa galben aprins, cu jacheta scurtă, asortată, era cea mai bună ținută pe care o adusese cu ea, și era doar puțin mototolită de la călărit. Buclele ei dese erau bine vârâte sub boneta de mătase, tot galbenă, cârlionții scurți de pe frunte și din jurul obrajilor fiind și mai atrăgători așa răvășiți de vânt cum erau. Avea bujori în obraji și buzele îi erau de un roz aprins de cât și le mușcase.

Toată dimineața se întorseseră multe capete după ea, cocoțată așa frumos pe bătrânul cal, nedumerindu-i pe gentlemenii din trăsurile ce treceau pe lângă ei și pe orășenii din Hampstead, printre care călăriseră, dar numai Mac observase. Georgina era cufundată în visarea ei cu ochii deschiși, evocând amintiri cu Malcolm, din păcate atât de puține, dar cu atât mai prețioase.

În ziua când îl întâlnise pe Malcolm Cameron, fusese aruncată peste bordul unuia dintre vasele lui Warren când acesta se săturase de cicăleala ei de soră, și șase docheri din port săriseră în apă s-o scoată. Jumătate din ei știau să înoate aproape la fel de bine ca ea, dar Malcolm fusese pe chei cu tatăl lui și se gândise să facă și el pe eroul. Dar în timp ce Georgina ieșise singură din apă, Malcolm trebuise salvat de la înec. Dar fata fusese corespunzător impresionată de intenția lui și se îndrăgostise nebunește. El nu avea decât 14 ani, iar ea 12, dar decisese atunci și acolo că el era cel mai arătos și mai minunat băiat din lume.

Acele sentimente nu se schimbaseră foarte mult în următorii ani, deși lui Malcolm trebuise să i se aducă aminte cine era ea când se întâlniseră din nou, ca și după aceea. Apoi fusese petrecerea lui Mary Ann, la care Georgina îl rugase pe Malcolm să danseze și fusese călcată pe picioare de cel puțin șase ori. El avea 16 ani atunci și era mai bărbat și, deși își amintea de ea, părea mai interesat de prietena ei Mary Ann, care era mai apropiată de vârsta lui.

Bineînțeles, încă nu hotărâse să-l ia de bărbat, nici nu-i dăduse vreun semn de cât de sigură era că pasiunea ei pentru el se transformase în iubire. Mai trecuse un an până să se decidă să acționeze în această privință, și făcuse acest lucru de o manieră perfect logică. Malcolm încă era cel mai chipeș băiat din oraș, dar perspectivele lui nu erau cele mai bune. Ea știa pe atunci că ambiția lui era să fie căpitanul propriei nave și că trebuia să muncească din greu ca să-și atingă scopul. Ea era realistă și în ceea ce o privea, știind că nu avea nimic în înfățișarea ei care s-o recomande, că nu se făcea remarcată în mulțime. Avea cinci frați arătoși, dar ceva mersese prost când se ajunsese la singura fată din familie. Avea în schimb o zestre frumoasă – nava Skylark care avea să fie a ei când împlinea 18 ani, exact așa cum le primiseră și frații ei pe ale lor. Chiar dacă ea nu putea fi căpitanul propriului vas, ca frații ei, viitorul ei soț putea, iar ea era sigură că Malcolm o știa.

Era un complot bine calculat, în mod sigur, iar ei nu-i era câtuși de puțin rușine de asta, mai ales că îi reușise. Malcolm începuse s-o curteze cu câteva luni înainte să împlinească 16 ani, iar de ziua ei, o ceruse în căsătorie. Șaisprezece ani, îndrăgostită și grozav de fericită! Nu era de mirare că reușise să ignore orice sentiment de vină pentru că își cumpărase un soț, mai mult sau mai puțin. La urma urmei, nimeni nu-i forțase mâna lui Malcolm. Primea ce își dorea în aceeași măsură ca și ea. Și era sigură că simțea ceva pentru ea, iar sentimentele lui aveau să devină la fel de intense ca ale ei până la urmă. Așa că totul ar fi ieșit minunat dacă englezii nu s-ar fi amestecat, naiba să-i ia!

Dar o făcuseră. Frații ei încercaseră și ei să se amestece. Ea descoperise că ei voiseră doar să-i facă pe plac când îi îngăduiseră să se logodească la 16 ani, presupunând că avea să se răzgândească de cel puțin șase ori înainte să împlinească 18 ani, când aveau să o lase să se mărite. Totuși, ea îi păcălise și, de când se terminase războiul, de fiecare dată când se întorceau acasă, ei încercau s-o convingă să-l uite pe Malcolm și să-și găsească alt soț. O ceruseră și alții. La urma urmei, zestrea ei era încă o atracție puternică. Și ea nu era așa nesocotită încât să nu fie conștientă de schimbarea petrecută în înfățișarea ei în ultimii ani. Dar rămăsese credincioasă

singurei sale iubiri, chiar şi atunci când îi era din ce în ce mai greu să-i găsească scuze că nu se întorsese să se însoare cu ea, în cei patru ani de la terminarea războiului. Dar trebuia să fie un motiv întemeiat, şi astăzi avea să afle în sfârşit care era. Şî, înainte să părăsească Anglia, avea să fie măritată.

– Asta ar trebui să fie, fetiţo.

Georgina se uită fix la frumoasa căsuţă cu pereţii văruiţi şi straturi de trandafiri bine ingrijite. Îşi frecă mâinile cu nervozitate, dar nu făcu nici un gest să accepte ajutorul lui Mac la descălecat. Nici nu-şi amintea când se opriseră la biserică şi aşteptase ca lui Mac să i se arate drumul.

– Poate că nu e acasă.

Mac nu spuse nimic, doar îşi ridică răbdător braţele spre ea. Văzuseră amândoi fum ieşind din singurul coş al clădirii. Casa era categoric locuită. Georgina îşi muşcă buza de jos o vreme, apoi îşi scoase pieptul înainte. Ce motiv avea să fie emoţionată? Arăta cât de bine se putea. Arăta mult mai bine decât şi-o amintea Malcolm. Va fi cu siguranţă mulţumit că îl găsise.

Îl lăsă pe Mac s-o dea jos de pe cal, apoi îl urmă pe aleea din cărămidă roşie până la uşă. Ea ar mai fi stat câteva clipe să-şi tragă sufletul, dar Mac nu ţinea cont de asemenea lucruri. Descurcăreţ cum era, bătu la uşă. Şi uşa se deschise. Iar în prag stătea Malcolm Cameron. Chipul lui poate se estompase în memoria ei, dar acum şi-l aminti perfect, căci nu se schimbase deloc. Avea câteva riduri fine în jurul ochilor, de la mijit, amprenta unui marinar, dar altfel, părea să nu fi înaintat deloc în vârstă, arăta prea tânăr să aibă 24 de ani. Dar se maturizase. Era mult mai înalt, la fel ca acel James... Pentru numele lui Dumnezeu, de ce se gândea la el?! Dar Malcolm nu se făcuse mai solid, să compenseze înălţimea câştigată. Era slab, aproape deşirat, dar asta era bine. Piepturîle late şi braţele musculoase erau acum pe lista ei de lucruri neplăcute.

Malcolm era frumos, mai mult decât frumos. Era încă aşa arătos, că ea abia observă copilul mic pe care îl ţinea în braţe, o fetiţă drăgălaşă de cam doi ani, cu păr lung blond şi ochii cenuşii. Georgina nu avea ochi decât pentru Malcolm, care se holba şi el la ea de parcă, ei bine, sincer, de parcă nu o recunoştea. Dar bineînţeles

că o recunoştea. Nu se schimbase prea mult. Era doar mirat, şi nu fără motiv. Ea era probabil ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă în prag.

Georgina trebuia să spună ceva, dar mintea nu părea să-i meargă aşa cum se cuvine. Şi apoi Malcolm îşi mută privirea de la ea la Mac, iar expresia i se schimbă încet, se însenină când îl recunoscu şi îi zâmbi ospitalier, neştiind ce rău îi făcea acest aparent dispreț fetei care făcuse o călătorie atât de lungă ca să-l regăsească.

– Ian MacDonell? Eşti chiar tu?

– Da, băiete, în carne şi oase.

– În Anglia? Malcolm scutură din cap neîncrezător, dar râse pe înfundate. M-ai dat pe spate, chiar aşa. Dar intră, omule, intră odată. Trebuie să stăm de vorbă, şi încă mult. La naiba, asta da, surpriză!

– Da, cred că pentru noi toți, răspunse Mac, posomorât, dar se uită la Georgina când spuse: N-ai nimic de zis, fetițo?

– Ba da. Georgina intră în ceea ce era un mic salon, aruncă repede o privire prin încăpere; apoi se uită din nou la logodnicul ei şi îl întrebă pe şleau: Al cui e copilul ăsta, Malcolm?

Mac tuşi şi îşi aținti privirea în tavan, de parcă tavanul de lemn prezenta dintr-odată un mare interes pentru el. Malcolm se încruntă la Georgina pe când punea fetița jos, la picioarele lui.

– Te cunosc de undeva, domnişoară?

– Vrei să spui că nu mă recunoşti? spuse ea cu multă uşurință.

Malcolm se încruntă mai tare.

– Ar trebui?

Mac tuşi din nou, sau se sufoca de această dată? Georgina se uită urât la el înainte de a-i dărui iubirii vieții ei unul dintre zâmbetele ei cele mai radioase.

– Ar trebui, da, dar te iert că nu mă recunoşti. La urma urmei, a trecut multă vreme şi mi se spune că m-am schimbat mai mult decât cred eu. Presupun că trebuie să dau crezare altora. Râse nervos. E stânjenitor că trebuie să mă prezint ție, dintre toți oamenii. Sunt Georgina Anderson, Malcolm, logodnica ta.

– Micuța Georgie? El începu să râdă, dar nu-i prea reuşi, căci nu scoase decât nişte sunete gâtuite. Nu eşti. Georgie?

– Te asigur că eu sunt.

– Dar nu poți să fii! exclamă el acum, părând mai degrabă îngrozit decât nedumerit. Eşti frumoasă! Ea nu era... vreau să spun, nu arăta aşa... Nimeni nu se poate schimba *atât* de mult.

– Evident, trebuie să te contrazic, spuse Georgina cu o oarecare răceală în glas. Nu s-a întâmplat peste noapte, să ştii. Dacă ai fi fost acolo să vezi schimbarea petrecându-se treptat... dar n-ai fost, nu-i aşa? Clinton, care a fost plecat trei ani, s-a mirat şi el, dar tot a ştiut că eram eu.

– E fratele tău! protestă Malcolm.

– Şi tu eşti logodnicul meu! i-o întoarse ea.

– O, Doamne! Doar nu te mai gândeşti... Au trecut... câți ani, cinci sau şase? N-am crezut niciodată că mă vei aştepta, mai ales cu războiul. A schimbat totul, nu înțelegi?

– Nu, nu înțeleg. Erai pe un vas englezesc când a început războiul, dar nu din vina ta. Erai încă american.

– Dar tocmai asta e, fetițo. Nu m-am simțit niciodată bine să fiu american. Ai mei au vrut să se stabilească acolo, nu eu.

– Ce Dumnezeu spui, Malcolm?

– Sunt englez, întotdeauna am fost. Am recunoscut-o deschis când am fost înrolat cu de-a sila şi, tânăr cum eram, m-au crezut că nu eram dezertor. M-au lăsat să mă angajez, lucru pe care m-am bucurat să-l fac. Puțin îmi păsa cu cine navigam, atâta vreme cât o făceam. Şi îmi merge foarte bine, da. Sunt secund acum pe...

– Ştim pe ce vas, interveni Georgina pe un ton tăios. Aşa te-am găsit, deşi ne-a luat o lună să reuşim. O navă comercială americană nu şi-ar ține documentele în aşa o dezordine, poți fi sigur de asta. Frații mei ştiu unde poate fi găsit fiecare membru al echipajului când e în port... Dar mă îndepărtez de subiect, nu? Te-ai dat de partea englezilor! Patru dintre frații mei au intrat ca voluntari în războiul ăsta cu vasele lor pirat, iar tu ai fi putut să te confrunți cu oricare dintre ele!

– Uşurel, fetițo, interveni Mac. Am ştiut tot timpul că el trebuie să lupte împotriva noastră.

– Da, dar nu de bunăvoie. Aproape a recunoscut că este un trădător!

– Nu, recunoaște că își iubește țara de baștină. Nu-i poți găsi nici o vină pentru asta.

Nu, nu putea, oricât ar fi vrut. La naiba cu englezii! Doamne, cât îi mai ura! Nu numai că i-l furaseră pe Malcolm, dar îi și câștigaseră inima pentru cauza lor. El era englez acum, și vizibil mândru de asta. Dar era încă logodnicul ei. Și războiul se terminase, la urma urmei.

Malcolm se înroșise la față, dar ea nu știa dacă de jenă sau de supărare că îl condamnase. Și ea era roșie în obraji. Nu așa își imaginase reîntâlnirea lor.

– Mac are dreptate, Malcolm. Îmi pare rău că m-a necăjit un pic ceva care... ei bine, care nu mai contează. De fapt, nimic nu s-a schimbat. Sentimentele mele sigur nu. Faptul că sunt aici o dovedește.

– Și de ce anume ai venit aici?

Georgina se uită o clipă la el, cu privirea în gol înainte să-și mijească ochii.

– Cum de ce? Răspunsul este evident. Întrebarea e de ce a fost necesar să vin eu aici, și numai tu poți să răspunzi. De ce nu te-ai întors în Bridgeport după război, Malcolm?

– N-aveam nici un motiv s-o fac.

– Nici un motiv? îngăimă ea. Iartă-mă, dar nu sunt de acord. Era vorba să te căsătorești. Sau era un lucru pe care ai preferat să-l uiți?

El nu se putu uita în ochii ei când îi răspunse:

– N-am uitat. Doar că am crezut că nu mă mai vrei, din cauză că eram englez, cu tot ce e legat de asta...

– Sau nu mă mai voiai tu, pentru că eram americancă? întrebă ea.

– N-a fost chiar așa, protestă el. Sincer, n-am crezut că mă vei aștepta. Nava mea s-a scufundat. Mi-am închipuit c-o să mă crezi mort.

– Familia mea e în flota comercială, Malcolm. Informațiile pe care le primim sunt de obicei corecte. Vasul tău s-a scufundat, da, dar n-a murit nici un om. Am știut asta. Dar n-am știut ce s-a ales de tine după aceea... până de curând, când ai fost văzut pe *Pogrom*.

Dar sunt convinsă că te-ai gândit că n-are rost să te întorci la o fată care poate te mai aştepta, poate nu. Dar lucrul pe care trebuia să-l faci era să afli cu certitudine. Dacă nu voiai să faci drumul, puteai să scrii. Comunicaţiile se reluaseră între ţările noastre. Ba chiar s-au văzut o navă englezească sau două în portul nostru.

Ea ştia că era sarcastică, dar nu se putea abţine. Când se gândea cât de mult ar fi putut să-l aştepte pe acest bărbat, câţi ani întregi, iar el nu avusese niciodată intenţia să se întoarcă la ea! Dacă nu ar fi venit ea la el, probabil că n-ar mai fi auzit niciodată de el. Se simţea jignită şi nu-i înţelegea raţionamentul, iar el nici nu se uita la ea.

– Ţi-am scris o scrisoare.

Georgina ştiu că era o minciună, un dar pentru mândria ei, soluţia unui laş de a ieşi din încurcătură. Habar n-avea el că mândria ei fusese sacrificată cu multă vreme în urmă pentru a-l lua de soţ. Nu avea să-şi înalţe capul acum, doar pentru că îi prezenta o groază de scuze care n-ar fi rezistat unei examinări atente. Pentru numele lui Dumnezeu, *ea* venise la el cu pretexte mai bune ca acestea.

Nu se înfurie, cu toate că era foarte, foarte dezamăgită de el. Aşadar, nu era perfect, nu era delicat şi nici măcar complet sincer. Îl înghesuise într-un colţ, iar el încerca să nu-i jignească sentimentele cu adevărul brutal. Într-un mod indirect, putea să socotească asta în favoarea lui, aşa bănuia.

– Malcolm, scrisoarea ta n-a ajuns niciodată la mine, asta-i evident. Îl auzi pe Mac pufnind şi îi veni să-i tragă un picior. Presupun că mi-ai scris că ai scăpat cu viaţă din război, nu?

– Da.

– Şi probabil ai menţionat că ţi-ai descoperit recent patriotismul pentru altă ţară decât a mea?

– Într-adevăr.

– Şi că, având în vedere acest lucru, mă dezlegai de jurămintele făcute la logodna noastră?

– Păi, eu...

Văzând că ezită, ea interveni:

– Sau ţi-ai exprimat speranţa că tot cu tine mă voi mărita?

– Păi, sigur...

– Și pe urmă ai presupus că nu voiam, din moment ce nu ți-am mai răspuns.

– Chiar așa.

Georgina oftă.

– Păcat că scrisoarea ta n-a ajuns niciodată la mine. Atât de mult timp pierdut.

– Cum adică?

– Nu te mira atâta, Malcolm. Tot mă voi mărita cu tine. De asta am venit aici, la urma urmei. Dar nu te aștepta să trăiesc în Anglia. Asta n-o să o fac nici măcar pentru tine. Dar tu poți să vii aici cât de des vrei. În calitate de căpitan al vasului meu, *Amphitrite*, poți solicita doar comerț cu Anglia, dacă asta e dorința ta.

– Eu...eu... Iisuse, Georgie...eu....

– Malcolm? Apăru o tânără și îl întrerupse. De ce nu mi-ai spus că avem pe cineva în vizită? I se adresă Georginei cu un zâmbet sincer: Eu sunt Meg Cameron, doamnă. Sunteți de la conac? Mai dau o petrecere acolo, așa-i?

Georgina se holbă la femeia din prag, apoi la băiețelul care se ascundea timid după fusta ei, un băiat de vreo cinci ani, cu părul negru al lui Malcolm, ochii lui albaștri și trăsăturile sale frumoase. Îi mai aruncă o privire și tatălui acelui băiat, care arăta categoric rău.

– E sora ta, Malcolm? întrebă Georgina pe cel mai plăcut ton cu putință.

– Nu.

– Nici n-am crezut asta.

Capitolul 6

Nici un rămas-bun. Nici urări de bine. Nici măcar un „du-te naibii!". Georgina se întoarse pur și simplu cu spatele și ieși din căsuța albă din Hendon, lăsându-și în urmă visele și speranțele de fată. Îl auzi pe Mac spunând ceva, probabil găsind o scuză față

de Meg Cameron pentru impolitețea Georgineî. Apoi veni după ea și o ajută să încalece pe mârțoaga închiriată.

Nu-i spuse nici un cuvânt, cel puțin nu până să lase satul în urma lor. Ea încercă să grăbească animalul, dorința de a fi la kilometri distanță cât mai repede posibil devenind din ce în ce mai imperioasă, dar bietul cal nu îi dădea ascultare. Și o plimbare rapidă îi dădu lui Mac timp din belșug să o studieze și să vadă ce era sub calmul ei aparent. Un lucru știa bine despre Mac, avea enervantul obicei de a fi aspru când doreai cel mai puțin asprime.

– De ce nu plângi, fetițo?

Ea se gândi să nu-l bage în seamă. Nu avea să mai stăruie dacă proceda așa. Dar el insista, știind că avea nevoie să-și descarce sufletul.

– Sunt prea furioasă acum. Ticălosul ăsta blestemat trebuie să se fi însurat cu femeia aia prima oară când a acostat, cu mult înainte să se termine războiul. Nu e de mirare că a devenit un iubitor de britanici. A fost convertit prin căsătorie!

– Da, e posibil. E posibil și să fi văzut ce îi plăcea și să fi gustat puțin, dar să nu fi fost prins în mrejele ei până la a doua acostare.

– Dar ce contează când și de ce? În tot timpul cât am stat eu acasă prăpădindu-mă de dorul lui, el era însurat și făcea copii, distrându-se de minune!

Mac pufni.

– Ai pierdut timpul, așa e, dar nu te-ai prăpădit niciodată de dorul lui.

Ea strâmbă din nas, văzând lipsa lui de înțelegere.

– L-am iubit, Mac.

– Ai iubit ideea de a-l avea pentru tine, flăcău frumos cum era, un capriciu de copilă pe care trebuia să-l depășești. Dacă erai mai puțin loială și încăpățânată, ai fi renunțat de multă vreme la visul tău nebunesc.

– Nu-i așa...

– Nu mă întrerupe până nu termin. Dacă l-ai fi iubit cu adevărat, ai plânge acum și ai fi furioasă pe el după aceea, nu pe dos.

– Plâng în sinea mea, spuse ea, bătoasă. Doar că tu nu poți să vezi.

– Bine, îți mulțumesc că mă scuteşti de asta, cu siguranță. N-am suportat niciodată lacrimile unei femei.

Ea îi aruncă o căutătură cruntă.

– Voi, bărbații, sunteți toți la fel. Sunteți cam tot aşa sensibili ca un... zid de piatră!

– Dacă ai nevoie de milă, nu o vei găsi la mine, fato. Dacă-ți aminteşti, te-am sfătuit să-l uiți pe omu' ăsta cu peste patru ani în urmă. Mi-aduc aminte şi că ți-am spus că vei regreta venirea aici, şi nu numai când or să pună frații tăi mâna pe tine. Aşadar, ce ți-a adus încăpățânarea de astă dată?

– Decepție, umilință, supărare...

– Decep...

– De ce eşti hotărât să mă înfurii mai tare de-atât? izbucni ea, mânioasă.

– Spre binele meu, fetițo. Ți-am zis, nu suport lacrimile. Şi, atâta timp cât țipi la mine, nu ai să-mi plângi pe umăr... Vai, nu face asta, Georgie, dragă, spuse el când fața ei începu să se schimonosească.

Dar lacrimile îi țâşniră de-a binelea, aşa că tot ce putu face Mac fu să oprească gloabele şi să întindă brațele spre ea. Georgina sări de pe calul ei şi i se ghemui în poală. Dar nu o mulțumea doar să plângă până se liniştea pe un umăr grijuliu. În sufletul ei mai era multă furie, care izbucni într-o jelanie disperată.

– Copiii ăia frumoşi ar fi trebuit să fie ai mei, Mac!

– Vei avea şi tu copii, o mulțime.

– Nu, n-o să am. Sunt prea în vârstă.

– Da, 22 de ani. El înclină din cap cu înțelepciune, abținându-se să nu pufnească disprețuitor. Asta înseamnă că eşti tare bătrână.

Ea făcu o pauză să se uite urât la el.

– Ți-ai şi găsit momentul să fii de acord cu mine!

Ambele sprâncene roşcate se ridicară, într-o surprindere prefăcută.

– Am fost acum?

Georgina îşi trase nasul, iar apoi începu din nou să se tânguie.

– Vai, de ce n-a putut femeia aia să intre doar cu un minut mai devreme, înainte să mă fac de râs în asemenea măsură, spunându-i nemernicului ăluia că tot mă voi mărita cu el?

– Zici acum că e un nemernic, nu?

– Cel mai josnic, mai abject...

– Te înțeleg perfect, fetițo, dar mai bine i-ai fi spus lui toate astea, o răzbunare grozavă, așa cred, dacă îți doreai răzbunare.

– E asta un fel de logică masculină, prea complicată s-o înțeleagă o femeie? Nu m-am răzbunat, am fost doar umilită.

– Nu, i-ai arătat omului ce a pierdut părăsindu-te, o fată pe care n-a recunoscut-o, așa frumoasă e acum, și comanda propriei nave, pe care o dorise de mult. Probabil că-și frânge mâinile acum, și e sigur că ți-a făcut o nedreptate, va regreta că te-a pierdut mulți ani de-acum încolo.

– Poate nava, dar nu pe mine. Are o slujbă de care e mândru, copii reușiți, o nevastă frumoasă...

– Frumoasă, da, dar nu e Georgina Anderson, proprietara vasului *Amphitrite*, unul dintre proprietarii companiei Skylark, deși biata fată n-are nici un cuvânt de spus în conducerea acesteia, are doar o parte egală din profituri, *și* se spune că e cea mai frumoasă fată de pe țărmul estic.

– Asta-i tot?

– Nu pari prea impresionată.

– Nici nu sunt. Fata poate să fie frumoasă acum, dar nu a fost întotdeauna, și la ce-i servește frumusețea dacă și-a irosit cei mai buni ani. Un sunet grosolan o întrerupse, dar hotărî să-l ignore. Și poate are banii ei, o sumă substanțială, dar acum nu are suficienți să-și plătească călătoria peste ocean până acasă. Înfățișarea și mijloacele ei nu schimbă faptul că e proastă și naivă, că nu-și dă seama de caracterul oamenilor, și nu e prea isteață, și...

– Te repeți. Proastă sau nu prea isteață...

– Nu mă întrerupe.

– Așa voi face mereu când spui prostii. Acum nu mai plânge. Începi să vezi și partea bună a lucrurilor.

– Nu e nici una.

– Ba da, este una. N-ai fi fost fericită cu așa un nemernic... josnic, abject, nu-i așa?

Buzele îi tremurară puțin, încercând să schițeze un zâmbet, dar fără să reușească prea bine.

– Apreciez ce faci, Mac, dar nu mă ajută, cu tot ce simt acum. Nu vreau decât să plec acasă și sper din tot sufletul să nu mai întâlnesc niciodată vreun englez cu o vorbă așa cuviincioasă, un calm de nezdruncinat, să-i ia naiba de trădători!

– Detest să fiu eu cel care îți deschide ochii, fetițo, dar orice țară își are trădătorii ei.

– Orice țară are și ziduri de piatră, dar nu m-aș mărita cu unul.

– Să te măriți cu... Acum spui iar prostii, și nu știu ce obsesie mai e și asta cu zidurile de piatră. Aș vrea să știu...

– Du-mă acasă, Mac, nu-ți cer altceva. Găsește o corabie, oricare. Nu trebuie să fie un vas american atâta timp cât pleacă spre țara noastră și repede, preferabil astăzi. Poți folosi inelul meu de jad să cumperi bilete.

– Ești nebună, fato? Tatăl tău ți-a dăruit inelul ăsta, l-a adus tot drumul tocmai din...

– Nu-mi pasă, Mac, stărui ea, având acum pe față expresia aceea încăpățânată pe care el începuse s-o deteste. Dacă nu vrei să devii hoț și să furi bani, ceea ce știu că nu ești dispus, ăsta-i singurul lucru pe care îl avem ca să ne plătim călătoria. N-am de gând să aștept până câștigi banii, îți promit. Și, pe deasupra, inelul poate fi oricând răscumpărat după ce ajungem acasă.

– Tot așa de repede ai hotărât și să vii aici, fetițo. Ar trebui să înveți din propriile greșeli, nu să te pripești și să le repeți.

– Dacă îmi ții o predică despre răbdare, poți s-o lași baltă. Am avut răbdare șase ani și *asta* a fost cea mai mare greșeală a mea. Nu mai vreau să am răbdare de-acum.

– Georgie... începu el, dojenitor.

– De ce mă contrazici? Până plecăm pe mare, vei avea lângă tine o femeie în lacrimi. Credeam că nu suporți femeile care plâng.

Încăpățânarea femeilor era mult mai rea, hotărî Mac, așadar cedă galant, oftând.

– Când pui problema în felul ăsta...

Capitolul 7

Catargele fără pânze profilate pe cer nu garantau că, din atâtea vase, cel puțin unul va ridica ancora spre America in viitorul apropiat. Ai crede că da. Ai putea să pui rămășag că așa va fi. Georgina ar fi pierdut pariul dacă s-ar fi gândit să-l pună.

Cele mai multe nave care sosiseră în port luna trecută, odată cu al lor, plecaseră de mult spre alte destinații. Nepunând la socoteală navele care refuzau să ia pasageri la bord, mai rămâneau câteva vase americane, dar nicî unul dintre căpitani nu se gândea să se întoarcă în portul de acasă înainte de anul viitor, o călătorie prea lungă pentru nerăbdarea Georginei. Şi singura navă care urma să navigheze direct spre New York, care era destul de aproape de Bridgeport ca să fie perfect, nu pleca prea curând, potrivit secundului ei. Căpitanul ei, din câte se părea, îi făcea curte unei domnişoare englezoaice şi jurase că nu avea să ridice ancora până nu se căsătorea. Ceea ce fu de-ajuns pentru Georgina, încât să-şi sfâşie două rochii şi să arunce pe fereastră oala de noapte din cameră.

Dorea atât de mult să plece dîn Anglîa, că se gândea deja la o călătorie pe mare de opt până la zece luni pe unul dintre vasele americane planificate să plece într-o săptămână, îar asta după doar câteva zile de încercări de a găsi o corabie pentru America. Când îi spuse asta lui Mac în a treia dimineață, el se întoarse după câteva ore cu numele a trei vase englezeşti care plecau săptămâna viitoare. Nu le menționase mai devreme, deoarece îşi închipuise că ea nu le va lua în seamă doar pentru că erau englezeşti şi aveau echipaj alcătuit în întregime din englezi. Şi să evite orice era englezesc era pentru ea la fel de important acum ca şi întoarcerea acasă. Iar ea întocmai aşa făcu, şi destul de nepoliticos. Atunci Mac menționă şovăielnic o alternativă la care ea nu se gândise.

– E un vas care pleacă odată cu fluxul de dimineață. Nu ia pasageri la bord, dar are nevoie de un botman şi un mus.

Ochii Georginei se măriră de interes.

– Adică să muncim pentru drumul spre casă?

– E o idee, mai bună decât să ne petrecem pe mare jumătate de an sau mai mult, cu o fată care *arde de nerăbdare*.

Georgina chicoti de accentul pe care îl pusese el pe acele cuvinte, dându-şi ochii peste cap în acelaşi timp. Era primul lucru pe care îl găsea amuzant de când descoperise trădarea lui Malcolm.

– Poate că n-o să mai fiu aşa nerăbdătoare când voi fi în drum spre casă. O, Mac, cred că e o idee minunată! spuse ea, brusc entuziasmată. E un vas american? E mare? Ce destinaţie are?

– Încetişor, fetiţo, nu e ce crezi tu. E *Fecioara Anne*, a venit din Indiile de Vest, are trei catarge şi e curat lună. O adevărată frumuseţe. Dar arată ca un vas de război recondiţionat, încă bine înarmat, deşi e deţinut de un nobil.

– Un vas comercial în Indiile de Vest trebuie să fie bine înarmat, căci navighează pe mări pline de piraţi. Toate vasele noastre Skylark care navighează în Caraibe sunt încă atacate din când în când.

– Destul de adevărat, încuviinţă el. Dar *Fecioara Anne* nu e vas comercial, cel puţin nu în călătoria asta. Nu va transporta mărfuri, ci numai balast.

– Un căpitan care poate naviga fără să scoată nici un profit? îl tachină Georgina, ştiind că numai acest lucru era suficient să-l enerveze pe un om care navigase treizeci şi cinci de ani pe un vas comercial. Atunci trebuie să fie pirat.

Mac pufni.

– E un om care navighează după capriciile sale, se duce unde are chef, aşa zice unul dintre membrii echipajului.

– Atunci căpitanul e şi proprietarul vasului şi destul de bogat să întreţină o navă doar pentru plăcere?

– Aşa se pare, spuse el, dezgustat.

Georgina zâmbi strengăreşte.

– Ştiu cât te doare să auzi asta, dar nu e un fapt unic câtuşi de puţin. Şi ce importanţa are dacă transportă mărfuri sau nu, câtă vreme ne duce acasă?

– Da, bine, asta-i altceva. Are destinaţia Jamaica, nu America.

– Jamaica? Ceva din bucuria Georginei de a fi găsit un vas se domoli, dar numai pentru o clipă. Dar Skylark are birouri în Jamaica. Şi nu e al treilea port de pe ruta lui Thomas? Am putea ajunge acolo înainte să plece el şi, dacă nu, Skylark are alte vase care acostează frecvent în Jamaica, printre care ale lui Boyd şi Drew, ca să nu mai vorbim de al meu. Zâmbea din nou. În cel mai rău caz, e vorba de o întârziere de doar câteva săptămâni în plus ca să ajungem acasă. E mai bine decât jumătate de an şi, oricum, mai bine decât să mai rămânem aici încă o zi.

– Nu ştiu, fetiţo. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi pare mai rău că am menţionat-o.

– Şi mie, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi place mai mult ideea. Hai, Mac, e soluţia perfectă.

– Dar va trebui să muncim, îi aminti el. Va trebui să transmiţi mesajele căpitanului, să-i aduci mesele, să-i cureţi cabina şi orice altceva îţi cere. Ai să fii foarte ocupată.

– Şi? îl provocă ea. Vrei să-mi spui că nu mă crezi capabilă să fac asemenea treburi uşoare, când am frecat punţi, am curăţat tunuri, am răzuit carene, am înălţat vele...

– Asta a fost cu ani în urmă, fetiţo, înainte să arăţi ca domniţa care eşti acu'. Tatăl şi fraţii tăi ţi-au făcut poftele, lăsându-te să te sui peste tot pe vasele lor când erau în port şi să înveţi lucruri pe care nu trebuia să le ştii. Dar asta va însemna să munceşti şi să trăieşti alături de bărbaţi care nu te cunosc şi nu pot să te cunoască. Treaba asta nu e pentru o fetişcană, şi nu poţi să fii o fetişcană dacă te apuci s-o faci.

– Nu mi-a scăpat asta, Mac. Va trebui să dau uitării rochiile. Anumite presupuneri sunt automate când porţi pantaloni, aşa cum am aflat amândoi. Îmbracă un băiat cu o fustă şi vei vedea o fată urâtă, pune-i unei fete pantaloni şi vei avea un băiat drăguţ. Şi, la urma urmei, m-am descurcat bine în noaptea aia...

– Înainte să deschizi gura sau să te uiţi în ochii cuiva, interveni el să-i aducă aminte pe un ton sever. Deghizarea ta n-a mai funcţionat după asta.

– Pentru că încercam să trec drept bărbat, ceea ce nu mi se pare prea inteligent când mă gândesc acum, nu cu faţa asta. În regulă.

Îl opri s-o mai întrerupă. Asta ai încercat să-mi spui, și eu n-am vrut să ascult. Nu insista în privința asta. Acum e cu totul altfel și o știi. Un băiat poate avea trăsături delicate. Și cu înălțimea și silueta mea subțire, timbrul vocii și – se uită în jos la sânii ei – cu niște bandaje strânse, pot să trec ușor drept un băiat de nouă-zece ani.

El o privi dezgustat când îi auzi ipoteza.

– Inteligența te va da de gol.

– Bine, voi fi un băiat sclipitor de doisprezece ani, dar care se maturizează încet. Apoi îi spuse cu fermitate: Pot s-o fac, Mac. Dacă n-ai fi crezut că pot, nu te-ai fi gândit la asta.

– Poate am fost prost, cu siguranță că da, dar amândoi știm cine e vinovat pentru *asta*.

– Hai, lasă, îl dojeni ea, zâmbind. Nu sunt decât o fetișcană mică și în curând voi fi un flăcăiandru. Cât de dificil poate fi?

El scoase un sunet foarte nepoliticos.

– Cu cât ajung mai repede acasă, cu atât mai repede te vei putea descotorosi de mine.

De această dată, doar mormăi un pic.

– Asta-i altceva. Mai trebe' să te prefaci o lună sau mai mult. Cam mult ca să găsești un loc ferit pentru a-ți face nevoile, când un bărbat poa' să stea doar cu vântu-n spate.

– Mac! Ea roși, chiar dacă, având cinci frați care uitau uneori că era și ea prin preajmă, auzise și văzuse cam tot ce nu trebuia să audă sau să vadă o fată. N-am zis că n-o să fie *unele* greutăți, dar sunt destul de inventivă să le depășesc, oricare ar fi. Spre deosebire de majoritatea fetelor, cunosc o navă ca-n palmă, inclusiv zonele pe care marinarii le evită de obicei. Mă voi descurca, chiar de-ar trebui să folosesc o cală plină cu șobolani. Și, în afară de asta, dacă sunt descoperită, care e cel mai rău lucru ce mi se poate întâmpla? Crezi că o să mă alunge de pe vas cu un picior în fund, până în mijlocul oceanului? Sigur că nu au s-o facă. Probabil c-o să mă încuie undeva până acostează vasul și *apoi* o să mă alunge. Și chiar asta voi merita dacă nu sunt destul de atentă și mă dau de gol.

Se mai ciondăniră un pic până când Mac oftă în cele din urmă.

– Bine, dar o să încerc mai întâi să te îmbarc fără să fii nevoită să muncești. Ar putea să accepte dacă refuz să fiu plătit și mă cred că ești frate-meu care trebe' să vină cu mine.

Ridică o sprânceană închisă la culoare și amuzamentul îi lumină ochii.

– Fratele rău? Fără accent scoțian?

– Vitreg atunci, cedă el. Crescuți separat, lucru care nu va fi pus la îndoială, având în vedere diferența de vârstă.

– Dar credeam că *au nevoie* de un mus. Probabil că vor insista, dacă ăsta este cazul. Știu că frații mei nu ar naviga fără să aibă unul.

– Am zis că o să *încerc*. Mai au tot restul zilei să găsească un băiat pentru slujba asta.

– Păi, sper să nu, răspunse Georgina așa cum gândea. Aș prefera să muncesc pe vapor decât să nu fac nimic, mai ales că trebuie, oricum, să mă deghizez. Și nu te gândi să spui că sunt sora ta, pentru că, dacă nu mă angajează ca să te aibă pe tine botman, atunci vom pierde ocazia amândoi. Așa că hai să mergem, înainte să se *ocupe* slujbele.

– Vei avea nevoie de haine potrivite pentru un flăcău.

– Putem cumpăra ceva pe drum.

– Va trebui să renunți la hainele tale.

– Poate să le ia proprietarul.

– Dar cu părul tău ce facem?

– O să-l tai.

– N-o să faci asta! Frații tăi m-ar omorî, dacă n-o vor face oricum!

Ea scoase din cufăr căciula de lână pe care o folosise înainte și i-o flutură prin fața ochilor.

– Uite! Acum nu mai căuta nod în papură și hai să pornim! Hai!

– Credeam că *n-o să te mai grăbești atâta*, mormăi el.

Ea râse pe când îl împingea pe ușă.

– Nu suntem încă pe mare, Mac. Mâine n-o să mă mai grăbesc, îți promit.

Capitolul 8

Sir Anthony Malory îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă o sticlă cu vin de Porto înainte să se rezeme de spătar și să-și ațintească privirea asupra fratelui său mai mare.

– Știi, James, cred c-o să-mi fie dor de tine, la naiba. Trebuia să-ți pui la punct treburile în Caraibe înainte să vii acasă, atunci n-ar mai trebui să te întorci acum, tocmai când m-am obișnuit să te am din nou prin preajmă.

– Și de unde era să știu că moartea mârșavului de Hawke se putea aranja atât de ușor, ca să rămân aici? răspunse James. Uiți că singurul motiv pentru care am venit acasă a fost să rezolv problema cu Eden. Nici prin cap nu-mi trecea că avea să se însoare cu cineva din familie, sau că familia avea să mă repună în drepturi acum că nu mai sunt pirat.

– Faptul că le-ai dăruit fraților mai mari un nou nepot, pe Jeremy, a contribuit la rezolvarea chestiunii, aș spune. Sunt așa sentimentali când e vorba de familie.

– Și tu nu ești?

Anthony râse pe înfundate.

– Ba da. Dar ai să te întorci repede, nu? A fost ca odinioară, cu tine prin preajmă din nou.

– Am avut momente plăcute în anii ăia de pomină, nu?

– Când ne-am ținut după aceleași femei.

Anthony zâmbi.

– Iar frații mai mari ne-au ținut aceleași predici.

– Frații noștri ne vor binele. Jason și Eddie doar și-au asumat responsabilitatea asta prea de tineri, asta-i tot. N-au avut ocazia să se distreze, au fost prea ocupați să ne țină pe noi, restul, pe linia de plutire.

– Nu trebuie să-i aperi în fața mea, băiete, răspunse James. Doar nu crezi că vă port pică, nu? Sincer să fiu, m-aș fi renegat tot așa repede cum ați făcut-o voi trei.

– Eu nu te-am renegat niciodată, protestă Anthony.

– Goleşte-ţi paharul, dragă băiete, răspunse James pe un ton sec. Poate te ajută să-ţi împrospătezi memoria.

– Memoria mea e foarte bună, îţi zic. Poate că am fost furios pe tine pentru că te-ai ascuns cu Reggie în vara aia de acum opt ani... trei luni pe o navă afurisită de piraţi, iar scumpa de ea avea doar 12 ani pe-atunci! Dar mi-am scos asta din minte după ce ţi-am tras bătaia bună pe care o meritai din plin când ai adus-o înapoi. Şi tu ai răbdat-o. N-am înţeles niciodată de ce. N-ai vrea să-mi spui acum?

James ridică dintr-o sprânceană.

– Crezi c-aş fi putut s-o împiedic, trei la unu, cum eram? Mă crezi mai grozav decât sunt, dragă băiete.

– Las-o mai moale, frăţioare. Nu ai ripostat in acea zi. Nici n-ai încercat. Poate că Jason şi Edward n-au observat, dar eu am făcut prea multe runde în ring cu tine ca să nu remarc.

Jason ridică din umeri.

– Am simţit c-o meritam. Am crezut atunci că era o mare poznă s-o iau chiar de sub nasul fratelui mai mare. Eram, să zicem, destul de enervat pe Jason că s-o fac, pentru că refuzase să mă lase şi să o văd pe Regan după ce eu...

– Reggie, îl corectă automat Anthony.

– *Regan*, repetă James cu mai multă tărie, începând din nou vechea dispută pe care o avusese cu fraţii lui în privinţa numelui de alint pentru nepoata lor, Regina – o ceartă care se iscase din insistenţa îndelungată al lui James să fie diferit, să facă după capul lui şi să-şi urmeze propriile reguli. Dar amândoi îşi dădură seama în acelaşi timp de ce făceau şi zâmbiră.

Dar Anthony merse un pic mai departe. Cedă.

– Bine, Regan în seara asta.

James îşi dădu o palmă peste ureche.

– Cred că e ceva în neregulă cu auzul meu.

– La naiba! spuse Anthony, pe jumătate mormăind, pe jumătate râzând pe înfundate. Continuă-ţi povestea până nu adorm. Ah, aşteaptă, iată şi a doua sticlă.

– Doar nu crezi c-o să mă păcăleşti din nou, aşa-i?

– Nici n-aş visa, zise Anthony şi umplu ochi ambele pahare.

– Cred că asta ai spus și ultima dată când am fost aici, la clubul White, dar, din câte-mi amintesc, prietenul tău Amherst a trebuit să ne care pe amândoi acasă... în mijlocul după-amiezii. N-ai spus niciodată ce a avut de zis micuța ta soție despre asta.

– Nu multe, mulțumesc, și nimic ce merită repetat, răspunse Anthony, țâfnos.

Râsul entuziasmat al lui James îi făcu pe unii să se holbeze spre masa lor.

– Sincer să fiu, dragă băiete, nu știu ce s-a întâmplat cu dibăcia ta. Ai căzut în dizgrația doamnei din a doua zi a căsniciei voastre, numai pentru că n-ai putut s-o convingi că mica ospătăriță care s-a foit un pic în poala ta nu a fost *a ta* în seara respectivă. Ce ghinion al naibii că fetișcana ți-a lăsat câteva fire de păr blond pe rever și le-a găsit soția ta... Dar nu i-ai spus lui Roslynn că erai acolo în cârciumă pentru ea, căutându-l pe vărul ei Cameron?

– Bineînțeles.

– Atunci nu i-ai spus că fetișcana era a mea, nu a ta?

Anthony scutură din cap cu încăpățânare.

– Nu, și nici n-am de gând. Trebuia să-i fie de ajuns când i-am spus că nu s-a întâmplat nimic, că mi s-a făcut propunerea, dar am refuzat-o. E tot o chestiune de încredere... dar cred că am mai discutat despre asta, și chiar aici. Nu-ți mai face griji cu privire la viața mea amoroasă, frățioare. Micuța mea mireasă scoțiană se va îndrepta. Mă ocup de asta în felul meu. Hai să revenim la marea ta mărturisire, ce zici?

James se întinse mai întâi după paharul său, ținând pasul cu Anthony.

– Așa cum am spus, eram nervos pe Jason că nu mă lăsa nici s-o văd pe Regan.

– Trebuia să te fi lăsat? Erai deja pirat de doi ani.

– Poate că dezlănțuiam iadul pe mare, Tony, dar nu mă schimbasem ca om. Știa al naibii de bine că aș fi renunțat la tot ce era legat de Hawke dacă m-ar fi lăsat s-o văd. Dar el mă dezmoștenise pentru că plecasem pe mare și îmi făcusem de rușine familia, deși nimeni din Anglia sau din afara ei nu știa că acel căpitan Hawke și James Malory, viconte de Ryding, erau una și aceeași persoană.

Jason îşi exprimase poziţia şi nu avea să bată în retragere, aşa că eu ce era să fac? Să nu o mai văd niciodată? Regan este ca o fiică pentru mine. Noi toţi am crescut-o.

– *Puteai* să te laşi de piraterie, remarcă Anthony, cu multă înţelepciune.

James afişă un zâmbet leneş.

– Să ascult de ordinele lui Jason? Când am făcut-o vreodată? În plus, mă distram de minune făcând pe piratul. Era provocare, pericol, dar şi mai mult, am adus înapoi disciplina în viaţa mea, şi, de fapt, probabil mi-am salvat sănătatea. O duceam tot într-o petrecere şi eram istovit înainte să părăsesc Londra. Ne-am distrat pe cinste, dar nu ne mai rămăsese nici o provocare în afară de a ne strecura sub fustele vreunei femei, şi nici asta nu mai conta când totul se reducea la asta. Mii de draci, îmi câştigasem o reputaţie atât de proastă.

Anthony izbucni în râs.

– Îmi frângi inima, bătrâne.

James goli sticla de această dată.

– Bea tot, neghiobule. Ştii că ai parte de mai multă milă când eşti beat.

– Eu nu mă îmbăt. Am încercat să-i spun asta nevestei, dar ea nu a vrut să mă creadă. Şi aşa, te-ai dus pe mare şi ai trăit viaţa curată, sănătoasă a unui pirat.

– Un gentleman pirat, îl corectă James.

Anthony dădu din cap aprobator.

– Aşa e. N-ar trebui să-mi scape deosebirea. Care e deosebirea, că tot veni vorba?

– N-am scufundat niciodată un vas, nici n-am cucerit unul fără să-i dau şanse egale. În felul acesta, am pierdut o groază de prăzi bogate, le-am lăsat să-mi scape, dar n-am pretins niciodată că sunt un pirat de succes, doar unul perseverent.

– Naiba să te ia, James, a fost doar un joc pentru tine, nu-i aşa? Şi l-ai lăsat înadins pe Jason să creadă că erai acolo ca să siluieşti femei, să jefuieşti corăbii şi să arunci oameni la rechini!

– Păi, de ce nu? El nu e pe deplin fericit dacă nu-l are pe vreunul din noi în colimator. Și mai bine să fiu eu decât tu, căci nu dau doi bani pe ce crede el, pe când tu, da.

– Frumoasă atitudine ai acum, zise Anthony cu sarcasm.

– Crezi? James zâmbi și dădu pe gât băutura.

Anthony îi umplu repede la loc paharul.

– Dar e aceeași pe care am avut-o întotdeauna.

– Așa cred, se învoi Anthony în silă. Îl sfidezi și îl provoci intenționat pe Jason de când te știu.

James ridică din umeri.

– Păi, ce e viața fără un pic de sare și piper, dragă băiete?

– Cred că doar îți place să-l vezi pe Jason ieșindu-și din fire. Recunoaște.

– Păi, o face atât de bine, nu crezi?

Anthony zâmbi.

– Oricum, motivele și cauzele nu mai contează. Ai fost acceptat din nou în familie, ți s-a iertat tot ce a fost. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebarea despre bătaia pe care ai primit-o.

Sprânceana blond-roșcată se ridică iarăși.

– Nu? Probabil pentru că mă întrerupi mereu.

– Așa c-o să tac mâlc.

– Imposibil!

– James...

– Lasă acum, Tony, pune-te în locul meu și vei găsi răspunsul. Nu este prea complicat, la urma urmei. Voiam să petrec un timp egal cu scumpa mea nepoată, Regan. M-am gândit că avea să-i placă să vadă puțin lumea, și așa a fost, că veni vorba. Dar, oricât mi-a plăcut s-o am lângă mine, mi-am dat seama ce nebunie făcusem înainte s-o aduc înapoi. Nu c-aș fi fost un pirat activ cât a stat ea cu mine. Dar marea nu oferă garanții. Furtuni, alți pirați, dușmanii pe care mi i-am făcut, orice e posibil. Ea nu risca aproape deloc, dar riscuri tot erau. Și, dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Regan...

– Doamne sfinte, inconștientul de James Malory, chinuit de vinovăție? Nu-i de mirare că n-am putut să-mi închipui așa ceva.

– S-ar părea că am şi eu momentele mele de luciditate, adăugă James pe un ton sec, aruncându-i lui Anthony o privire dezgustată, văzându-l cum stătea acolo şi râdea.

– Ce-am spus? întrebă Anthony cu inocenţă. Nu contează. Uite aici, mai bea ceva. Ştii, adăugă el, dus pe gânduri, dar zâmbind. Între faptul că eu am expus-o pe draga de fată prezenţei prietenilor mei afemeiaţi când stătea cu mine în fiecare an – toţi purtându-se cât de bine puteau, nu uita – şi tu care ai expus-o unui echipaj de ucigaşi...

– Care o adorau toţi şi au fost ucigaşi foarte politicoşi cât a stat ea la bord.

– Da, bine, cu ajutorul tău, şi-a completat educaţia.

– N-a fost aşa? Atunci cum se face că s-a măritat cu un ţopârlan ca Eden?

– Pisicuţa îl iubeşte, din păcate.

– De *asta* mi-am dat şi eu seama.

– Fii serios, James, nu-ţi place de el fiindcă seamănă prea mult cu noi, şi oricine care e ca noi nu e suficient de bun pentru Reggie a noastră.

– Trebuie să te contrazic, dragă băiete, dar ăsta-i motivul pentru care *tu* nu-l placi. *Eu* m-am simţit jignit de insultele oribile pe care mi le-a aruncat în faţă pe când fugea cu vasul lui de confruntarea pe care am avut-o cu el pe mare cu atâţia ani în urmă, insulte care au venit după ce îmi avariase deja corabia.

– Dar l-ai atacat, preciză Anthony, care auzise deja majoritatea amănuntelor legate de acea luptă pe mare, inclusiv faptul că fiul lui James fusese rănit în timpul ei, lucru pentru care James renunţase definitiv la piraterie.

– Asta nu e important, insistă James. Şi oricum, a adăugat şi insulta după atâtea daune, când m-a băgat în puşcărie anul trecut.

– *După* ce l-ai bătut de l-ai lăsat lat. Şi n-ai spus tu că Nicholas a plătit şi el ca să scapi din puşcărie, înainte să plece în Indiile de Vest? Din cauza conştiinţei încărcate, nu?

– Dacă l-ai fi auzit pe el spunând asta, a fost pentru că ar fi ratat oricum spânzurarea.

Anthony ţipă:

– Par a fi spusele lui de ticălos arogant! Dar să dăm cezarului ce-i al cezarului, frate. Dacă n-ai fi fost arestat, mulțumită nepotului nostru prin alianță, nu ai fi putut să pui la cale așa-zisa asasinare a lui Hawke, reușind astfel să-ți salvezi capul și să rupi punțile în urma ta. Acum poți să te plimbi din nou pe străzile Londrei fără să te mai uiți peste umăr.

Pentru asta merita să mai bea un pahar.

– De când ai început să-l aperi pe cocoșelul ăla?

– Doamne sfinte, asta făceam? Anthony părea absolut îngrozit. Îmi cer scuze, bătrâne. N-o să se mai repete, poți să fii sigur de asta. E o pacoste și jumătate.

– Dar Regan îl face acum să plătească, spuse James, zâmbind și umflându-se în pene.

– Cum adică?

– Ajunge să doarmă pe canapea ori de câte ori are o neînțelegere cu noi și ea se întâmplă să audă.

– Ce naiba spui acolo?

– E adevărat, mi-a spus el. Va trebui să-i vizitezi mai des pe cei doi cât sunt eu plecat.

– O să beau pentru asta, zise Anthony, râzând. Eden pe canapea, asta e bună!

– Nu mai amuzant decât încurcătura in care ești cu nevastă-ta.

– Nu începe iar.

– Nici nu mă gândesc. Dar sper din tot sufletul că vei liniști apele înainte să mă întorc, peste câteva luni, pentru că atunci o să ți-l iau pe Jeremy de pe cap, și asta, dragă băiete, te va lăsa complet liber. Doar tu și mica ta scoțiană... singuri.

Zâmbetul lui Anthony era încrezător și un pic răutăcios.

– Ai să te întorci repede, nu-i așa?

Capitolul 9

Întreaga familie venise să-l conducă pe James la plecare. Jason și Derek, Edward și toți ai lui, Anthony și mica lui scoțiană,

care arăta cam trasă la față, dar era de înțeles, căci Anthony aflase de curând că avea să fie tată. Cât despre neisprăvitul de Jeremy, el era foarte binedispus, în ciuda faptului era prima dată când avea să fie despărțit de James, de când îl găsise, cu șase ani în urmă. Se gândea probabil că-și va face de cap, acum că îl avea doar pe unchiul Tony drept supraveghetor. Avea să descopere însă destul de repede că Jason și Eddie intenționau să stea și ei cu ochii pe el. Urma să fie ținut în frâu la fel, dacă nu chiar și mai strâns decât o făcuseră James și secundul său, Conrad.

Fluxul puse capăt îmbrățișărilor de rămas-bun. Din pricina mahmurelii, pentru care nu-l învinovățea decât pe Anthony, James n-ar mai fi suportat oricum prea multe bătăi pe spate. Dar aproape că uitase de biletul pe care îl mâzgălise pentru mica scoțiană, în care îi explica mai bine cum stăteau de fapt lucrurile cu ospătărița cu care își acuzase soțul că împărțise patul. Îl strigă pe Jeremy până la pasarelă și i-l dădu.

– Ai grijă ca asta să ajungă la mătușa ta Roslynn, dar nu când e Tony prin preajmă.

Jeremy vârî biletul în buzunar.

– Nu e o scrisoare de dragoste, nu?

– O scrisoare de dragoste? pufni James. Fugi de-aici, neisprăvitule. Și ai grijă...

– Știu, știu. Jeremy își ridică mâinile, râzând. Nu voi face nimic din ce n-ai face tu.

Coborî în fugă pasarela, înainte ca James să-l poată dojeni pentru obrăznicia lui. Dar băiatul zâmbea când se întoarse și dădu nas în nas cu secundul și cel mai bun prieten al tatălui său, Conrad Sharpe.

– Ce a fost asta?

James ridică din umeri, dându-și seama că îl văzuse Connie când îi strecurase biletul lui Jeremy.

– M-am hotărât să dau o mână de ajutor până la urmă. În ritmul în care se mișcă Tony, se va zbate o veșnicie.

– Am crezut că n-ai să te amesteci, îi aminti Connie.

– Ei bine, e fratele meu până la urmă. Deși nu știu de ce mă mai ostenesc, după festa urâtă pe care mi-a jucat-o ieri-seară. Văzând

sprânceana ridicată a lui Connie, zâmbi, în ciuda capului care încă îi zvâcnea. S-a asigurat că mă voi simți prea rău astăzi ca să conduc plecarea, nătărăul.

– Dar nu l-ai refuzat, nu?

– Firește. Nu puteam să-l las pe băiat să mă vâre sub masă, nu? Dar va trebui să te ocupi tu de plecare, Connie. Mă tem că sunt terminat. Dă-mi raportul în cabină după ce plecăm.

După un ceas, Connie turnă o porție de whisky din dulăpiorul bine aprovizionat din cabina căpitanului și veni la James, care stătea la birou.

– Nu o să-ți faci griji în privința băiatului, nu?

– Pungașul ăla? James scutură din cap, strâmbându-se ușor când îi reveni durerea de cap, și mai luă o înghițitură din tonicul pe care i-l trimisese Connie de la bucătărie. Tony va avea grijă să nu-l lase pe Jeremy să intre în nici o belea serioasă. Dacă își va face cineva griji, acela ești tu. Ar fi trebuit să ai și tu unul, Connie.

– Probabil că am. Doar că nu l-am găsit încă, așa cum l-ai găsit tu pe băiat. Poate că ai și tu mai mulți de care nu știi.

– Dumnezeule, unul e de-ajuns, răspunse James cu o groază prefăcută, făcându-și prietenul să râdă pe înfundate. Acum, ce ai de raportat? Câți din vechiul echipaj au fost disponibili?

– Optsprezece. Dar nu a fost nici o problemă să întregim rândurile, cu excepția bețmanului, așa cum ți-am mai spus.

– Deci vom naviga fără unul? Asta înseamnă că vei avea mai multă treabă, Connie.

– Da, dacă nu aș fi găsit un om ieri, sau, mai degrabă, dacă nu s-ar fi oferit singur. Voiau să se îmbarce, ca pasageri, el și fratele lui. Când i-am spus că *Fecioara Anne* nu ia pasageri, s-a oferit să lucreze în schimbul călătoriei. N-am văzut niciodată un scoțian mai perseverent.

– Alt scoțian? De parcă nu am avut parte suficient de ei în ultimul timp. Mă bucur că strămoșii tăi scoțieni sunt prea îndepărtați că nici nu ți-i amintești, Connie. Între vânătoarea după vărul lui Lady Roslynn și întâlnirea cu vulpița aia și însoțitorul ei...

– Credeam c-ai uitat de asta.

Răspunsul lui James fu o privire mânioasă.

– De unde știi că scoțianul ăsta se pricepe la treburi de bețman?

– L-am pus la încercare. Aș zice că a mai avut slujba asta. Și pretinde că a mai navigat ca maistru timonier, dulgher și bețman.

– Dacă e adevărat, se va dovedi folositor. Foarte bine. Altceva?

– Johnny s-a căsătorit.

– Johnny? Musul meu, Johnny? James făcu ochii mari. Dumnezeule, are doar cincisprezece ani! Ce naiba crede că face?

Connie ridică din umeri.

– Spune că s-a îndrăgostit și nu poate suporta gândul s-o părăsească pe femeie.

– Femeie? James rânji. Prăpăditul ăsta obraznic are nevoie de o mamă, nu de o soție. Simțea că-i exploda capul de durere, așa că bău lacom restul de tonic.

– Ți-am găsit alt mus. Fratele lui MacDonell...

James scuipă tonicul pe birou.

– Cine? rosti el, înecându-se.

– La naiba, James, ce te-a apucat?

– Ai spus MacDonell? Și numele lui de botez e cumva Ian?

– Da. Fu rândul lui Connie să facă ochii mari. Dumnezeule, nu e scoțianul din tavernă, nu-i așa?

James alungă întrebarea cu un gest.

– Te-ai uitat bine la fratele lui?

– Acum că mă gândesc mai bine, nu. Era un tip mic, liniștit, care se ascundea în spatele pulpanelor fratelui său. Nu prea am avut de ales, a trebuit să-l angajez, având în vedere că Johnny m-a anunțat doar cu două zile în urmă că rămâne în Anglia. Dar nu poți să crezi...

– Dar mă gândesc. Și dintr-odată James izbucni în râs. Of, Doamne, Connie, e nemaipomenit! M-am dus înapoi s-o caut pe fetișcana asta, să știi, dar ea și scoțianul ei dispăruseră din zonă. Acum iată că mi-a picat în poală pe neașteptate.

Connie mormăi.

– Ei bine, văd că o să ai o călătorie plăcută.

– Poți să contezi pe asta. Rânjetul lui James era cu siguranță unul de lup de mare. Dar încă nu-i vom da pe față deghizarea. Mai întâi, am chef să mă joc puțin cu ea.

– Ai putea să te înșeli, să știi. Poate până la urmă e băiat.

– Mă îndoiesc, răspunse James. Dar voi afla când își va îndeplini îndatoririle.

După plecarea lui Connie, se rezemă confortabil în scaunul său capitonat. Încă zâmbea larg, minunându-se de norocul chior care dăduse peste el când fetișcana și scoțianul ei aleseseră vasul lui dintre toate cele disponibile, mai ales că nu avea absolut nici un sens.

Connie spusese că încercaseră întâi să cumpere bilete, așa că sigur aveau bani. De ce nu găsiseră altă navă? James știa de cel puțin două vase englezești care aveau să plece în curând spre Indiile de Vest, iar unul din ele avea dotări speciale pentru pasageri. Atunci, de ce să se chinuiască să o deghizeze pe fată și să-și asume riscul de a fi descoperită? Sau nu era deghizată? Mii de draci, ultima dată când o văzuse fusese îmbrăcată la fel. Putea să fie modul ei obișnuit de a se îmbrăca... Ba nu, uita cât de tulburată fusese când Tony strigase în gura mare că era femeie, nu bărbat. Își ascundea sexul atunci, și la fel făcea și acum... sau spera să reușească.

Musul lui. Câtă îndrăzneală! James scutură din cap, râzând pe înfundate. Avea să fie chiar interesant să vadă cum credea ea că va scăpa nedescoperită. O cârciumă prost luminată era un lucru, dar un ditai vasul la lumina zilei era o cu totul altă poveste. Și totuși, era clar că-l păcălise pe Connie. Poate că s-ar fi descurcat dacă James n-ar mai fi întâlnit-o înainte. Dar se întâmplase, și el nu uitase întâlnirea, ba de fapt, și-o amintea foarte bine: posteriorul ei drăguț care îl fascinase atât de tare, un sân rotund care se potrivea atât de bine în mâna lui. Trăsăturile ei erau extrem de delicate: pomeții perfect modelați, năsucul obraznic, buzele pline, senzuale. Nu-i văzuse sprâncenele, și nici o șuviță de păr, dar în acele câteva clipe când se uitase în sfârșit la el după ce ieșiseră din cârciumă, se pierduse în ochii ei căprui, catifelați.

Se întorsese acolo nu o dată, ci de vreo şase ori în ultima lună, încercând s-o regăsească. Acum îşi dădea seama de ce nu avusese noroc. Nimeni nu ştia nimic de cei doi pentru că sigur nu mai fuseseră înainte în acea zonă, şi probabil că nici în Londra. Ar fi fost un pariu cu mari şanse de câştig să presupună că erau din Indiile de Vest, iar acum se întorceau acasă. Poate că MacDonell era scoţian, dar fetişcana nu era. James nu reuşise să-şi dea seama de unde era accentul ei deosebit, dar nu din Anglia, de asta era sigur.

Fata era un mister, într-adevăr, unul pe care el intenţiona să-l descifreze. Însă mai întâi avea să se amuze cu şarada ei, instalând-o în cabina lui şi lăsând-o să creadă că musul dormea întotdeauna acolo. Avea să pretindă că nu o recunoştea sau că, pur şi simplu, nu-şi amintea de întâlnirea lor.

Desigur, exista şi posibilitatea ca *ea* să nu-şi aducă aminte de el, dar nu conta. Înainte să se termine călătoria, avea să împartă cu el mai mult decât cabina. Aveau să împartă patul.

Capitolul 10

Cambuza nu era chiar cel mai nimerit loc unde să se ascundă, nu cu vara care mai zăbovea încă, şi briza oceanului care era încă departe. Odată ce ajungeau în larg, nu avea să mai fie atât de rău, dar acum, cu enormele cuptoare din cărămidă care radiau căldură şi aburii ce ieşeau din cazanele de pe soba de gătit, care promiteau o cină gustoasă încă dinainte de revărsatul zorilor, era cald ca in buza iadului.

Bucătarul şi cele două ajutoare ale lui îşi lepădaseră aproape toate hainele până să se perinde pe acolo echipajul să-şi ia pe fugă micul dejun – un om sau doi deodată, de care se puteau lipsi ceilalţi, deoarece orele de dinainte de ridicarea ancorei erau cele mai agitate la bord. Georgina urmărise activitatea de pe chei pentru un timp, pe când erau aduse ultimele provizii şi echipamente în vas şi transportate în cală şi în cambuză. Dar era o privelişte

cunoscută, așa că nu îi trezise interesul prea multă vreme. Și, pe deasupra, văzuse suficient din Anglia, cât să-i ajungă pentru tot restul vieții.

Așa că rămase în cambuză, fără să deranjeze pe nimeni și fără să fie observată, cocoțată pe un taburet în colțul opus locului în care erau stivuite proviziile, butoaie și poloboace și saci cu boabe și făină, atât de multe că, până la urmă, nu mai era loc pentru altceva acolo, iar restul trebuîră să fie puse în cală.

De n-ar fi fost căldura, Georginei i-ar fi plăcut acolo, căci era cu siguranță cea mai curată cambuză pe care o văzuse vreodată. Dar întreaga navă părea nou-nouță, deoarece fusese complet renovată, așa cum i se spusese.

Între cuptoare și soba de gătit se afla o ladă mare cu cărbuni, plină ochi acum. Masa cea lungă din mijlocul încăperii era abia zgâriată, având la un capăt un butuc de măcelar, care abia aștepta să se scurgă pe el sângele de la unul dintre multele animale vii din țarcul aflat în cală – o mulțime de animale care aveau să furnizeze carne proaspătă pentru întreaga călătorie pe mare. Încăperea era ticsită ca orice cambuză, cu mirodenii atârnate la uscat și borcane de tot felul, lăzi și ustensile, iar totul era bine fixat pe podea, pe pereți sau pe tavan.

Stăpân peste toate acestea era un irlandez oacheș, cu numele îndoielnic de Shawn O'Shawn, care nu bănuia că Georgie MacDonell era altceva decât părea să fie. Shawn era un tip prietenos care avea în jur de 25 de ani, cu ochi verzi și veseli care își supravegheau fără încetare domeniul. O lăsase pe Georgina să stea acolo, dar o avertizase că era foarte posibil să fie pusă la muncă dacă rămânea. Pe ea nu o deranja să ajute, și î adesea i se dădea ceva de făcut când ajutoarele lui erau amândouă ocupate. Era un om vorbăreț și îi răspundea cu dragă inimă la întrebări, dar era și el nou pe vas, așa că nu-i putea spune prea multe despre navă sau despre căpitanul ei.

Nu întâlnise încă prea mulți din membrii echipajului, deși ea și Mac dormiseră la bord noaptea trecută – sau măcar încercaseră. Ar fi fost greu să reușească, cu atâția oameni care se întorceau, unii după alții, în ultima noapte petrecută în port, și încercau,

așa beți cum erau, să-și caute pe bâjbâite hamacurile prin întuneric. Somnul nu făcea parte din plan decât dacă erai doborât de băutură.

Oamenii erau o adunătură pestriță de naționalități diferite, din câte văzuse ea până acum, ceea ce nu era neobișnuit pentru un vas care naviga peste tot, pierzând oameni și alegând alții în porturi din toată lumea. Bineînțeles, asta însemna că era posibil să fie și câțiva englezi în echipaj, și chiar erau.

Secundul era unul dintre ei, Conrad Sharpe, căruia i se spunea cu afecțiune Connie, deși până acum nu auzise decât un om îndrăznind să-i spună așa. Vorbea cu un accent pronunțat, aproape ca un afurisit de aristocrat, și nu era nimic nelalocul lui la omul acesta. Foarte înalt și subțire, cu părul într-o nuanță de roșu mai închisă decât a lui Mac și o mulțime de pistrui pe ambele brațe și mâini – ceea ce sugera că îi avea peste tot. Totuși, avea fața foarte bronzată, fără nici un pistrui. Iar ochii lui căprui erau atât de pătrunzători, că Georgina stătuse cu inima la gură la gândul că nu păcălea pe nimeni cu deghizarea ei. Dar fusese angajată. O luase drept ceea ce părea. De fapt, nu fusese nici o tocmeală cu omul, așa cum aflase Mac. Ori lucrau, ori nu se îmbarcau pe *Fecioara Anne*, ceea ce Georginei îi convenise de minune, deși Mac acceptase cu inima-ndoită.

Nu-i găsea nici un cusur domnului Sharpe – cel puțin până acum. Doar din principiu nu-l plăcea. Ceea ce nu era deloc corect, dar pe Georgina nu o interesa să fie corectă când era vorba de englezi, pe care îi punea în aceeași oală cu șobolanii, șerpii și alte creaturi scârboase. Deși trebuia să-și țină pentru ea părerile. N-ar fi fost nimerit să-și facă un dușman din acel bărbat. În general, oamenii au tendința să-și urmărească prea îndeaproape dușmanii. Avea pur și simplu să-i evite pe cât posibil, pe el și pe ceilalți englezi de la bord.

Încă nu-l întâlnise pe căpitanul Malory, pentru că nu sosise înainte să coboare ea în cambuză. Știa c-ar trebui să se ducă să-l caute, să i se prezinte, să afle dacă mai avea și alte îndatoriri în afară de cele anticipate. La urma urmei, nici un căpitan nu era la fel ca alții. Drew cerea să-l aștepte o baie pregătită în cabina lui

în fiecare zi, chiar dacă era cu apă sărată. Clinton dorea lapte cald înainte de culcare, şi era obligaţia musului său să i-l aducă şi să aibă grijă de vita care îl producea. Musul lui Warren nu trebuia decât să se ocupe de curăţenia în cabină, deoarece căpitanului îi plăcea să-şi aducă singur mâncarea şi să ia masa cu membrii echipajului. Domnul Sharpe îi menţionase toate îndatoririle obişnuite, la care se aşteptase, dar numai căpitanul îi putea spune de ce altceva mai avea nevoie.

Acum urma să fie ocupat să-i scoată din port, dar asta era în avantajul ei. Însă tot ezita. El era, la urma urmei, cel pe care era cel mai important să-l poată păcăli, pentru că avea să stea mai ales în preajma lui. Primele impresii erau cele mai importante, pentru că se întipăreau mai bine în minte şi afectau toate celelalte păreri despre cineva. Aşa că, dacă trecea de prima lor întrevedere fără ca el să găsească ceva în neregulă, se putea relaxa.

Dar nu se ridică să-l caute pe-afară. Acesta era marele „dacă" pentru care rămăsese în bucătăria sufocantă mult timp după ce hainele începuseră să i se lipească de piele, iar părul îi devenise o masă încâlcită şi udă sub ciorapul strâns croşetat şi căciula de lână care îl ascundeau. Dacă bărbatul nu avea să vadă nimic neobişnuit la ea, va fi în regulă. Dar dacă era tocmai el ochiul ager de la bord pe care nu-l putea păcăli? Şi *dacă* o demasca înainte să ajungă la canal, o putea lăsa foarte bine la ţărm mai degrabă decât s-o închidă undeva pe vas, pe durata călătoriei. Ba chiar mai rău de-atât, putea fi debarcată singură. La urma urmei, de Mac era mult mai multă nevoie pe navă decât de un mus. Şi dacă refuza căpitanul să-l lase pe Mac să plece cu ea, sau îl reţinea până se făcea prea târziu ca s-o urmeze, nu aveau ce să facă în această privinţă.

Aşa că Georgina rămase în cambuză, unde era deja acceptată ca Georgie MacDonell. Dar stătu prea mult, după cum îşi dădu seama când Shawn îi aruncă o tavă grea cu mâncare în poală. Văzând toate capacele de argint şi tacâmurile elegante de pe tavă, fata ştiu că nu era pentru ea.

– Atunci e în cabină? Deja?

– Doamne sfinte, unde ai fost, băiete? Umblă vorba că l-a durut capul mai rău ca pe noi toți. A fost în cabina lui de când a venit la bord. Domnul Sharpe ne-a alungat pe toți din jurul lui.

– Of.

Fir-ar să fie, de ce nu-i spusese cineva? Dacă era nevoie de ea, dacă o căutase? Dacă era mânios că nu avea nimeni grijă de el? Ăsta cu siguranță nu era un început bun.

– Cred c-ar fi mai bine... da, ar fi mai bine să...

– Da, și repede. Doamne, ai grîjă cu asta acum! E prea grea pentru tine? Nu? Nu-ți face griji, băiete. Dar nu uita să te ferești dacă aruncă după tine.

Tacâmurîle zăngăniră din nou când Georgina se opri înainte să iasă pe ușă.

– De ce ar... Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-o s-o arunce în mine, nu?

Shawn ridică din umeri, zâmbind larg.

– De unde să știu eu? Încă n-am dat ochîi cu căpitanul. Dar, când pe un bărbat îl doare capul așa tare, nu știi niciodată la ce să te aștepți de la el. Încearcă să anticîpezi ce o să facă, băiete. Ăsta-î sfatul meu, și cred că-i unu' bun.

Minunat. Dă-i și mai multe emoții băiatului fără experiență. Nu-și dăduse seama că domnul Shawn O'Shawn avea un simț al umorului atât de fin, la naiba cu el.

Era un drum lung până la pupa, unde erau situate cabina căpitanului și cele ale ofițerîlor, mai ales că Anglia se vedea încă de la babord și de la tribord. Georgina încercă să nu se uite la malurile fluviului, care erau foarte aproape, în schimb, încercă să-l caute pe Mac, având nevoie să i se redea încrederea în sine, lucru pe care l-ar fi reușit fără îndoială câteva cuvinte schimbate cu el. Dar nu se vedea pe nicăieri, iar tava cea grea începea să-i obosească brațele, așa că trebuia să dea de el fără întârziere. N-ar fi fost înțelept să mai zăbovească. Mâncarea rece nu avea să liniștească deloc un om morocănos, chinuit de dureri.

Și totuși, pe când stătea la ușa căpîtanului, legănând periculos tava într-o mână ca să bată cu cealaltă, nu o putu face, nu reuși să scoată acel sunet discret care i-ar fi permis să intre. Stătea

pironită locului, încremenită, cu excepția tremuratului care-i cuprinsese mâinile și genunchii, cu tava legănându-se încet dintr-o parte în alta, cu toți acei „și dacă" umblându-î zăpăciți prin minte.

Nu trebuia să aibă atâtea emoții. Chiar dacă se întâmpla ce era mai rău, tot nu era sfârșitul lumii. Era suficient de descurcăreață încât să găsească altă soluție de a ajunge acasă... singură... până la urmă.

La dracu', de ce nu aflase ceva despre căpitan in afară de numele lui? Nu știa dacă era tânăr sau bătrân, rău sau bun, plăcut de ceilalți sau nu, respectat... sau detestat. Cunoscuse unii căpitani care erau adevărați tirani, iar autoritatea lor de zei asupra echipajului li se urcase la cap. Trebuia să întrebe pe altcineva atunci când domnul Shawn nu-i răspunsese la întrebărî. Dar nu era prea târziu. Doar alte câteva minute de întârziere, câteva cuvinte schimbate cu oricine se afla mai aproape de punte, și putea să afle că Malory era cel mai drăguț și blajin căpitan bătrân sub comanda căruia sperase vreodată să navigheze. Atunci palmele nu-i vor mai asuda și putea să uite toți acei „și dacă"... dar ușa se deschise tocmai când se întorcea să plece.

Capitolul 11

Georginei îi sări inima din loc. Mâncarea pe care o ducea făcu aproape același lucru când se întoarse cu fața spre căpitanul *Fecioarei Anne*. Dar nu el, ci secundul se afla în prag, umplând cadrul ușii, cu ochii săi căprui măsurând-o din cap până-n picioare în ceea ce părea a fi o examinare atentă, deși nu era mai mult decât o privire fugară.

– Păi, nu ești decât un puști, nu? Mă mir că n-am observat ce mic de înălțime ești, când te-am angajat.

– Poate pentru că erați așezat...

Cuvintele îi fură înăbuşite când o luă de bărbie cu degetul mare şi arătătorul şi îi întoarse faţa în ambele direcţii. Georgina se făcu albă ca varul, dar el nu păru să observe.

– Nici un pic de mustaţă, remarcă el pe un ton clar dispreţuitor.

Ea începu să respire din nou şi abia reuşi să-şi potolească indignarea pe care o simţea.

– Am doar 12 ani, domnule, preciză ea, în mod chibzuit.

– Dar eşti mic pentru vârsta ta. Al naibii să fiu dacă tava asta nu e cât tine. O apucă de braţ. Unde ţi-s muşchii?

– Sunt în creştere, spuse Georgina printre dinţi, enervându-se şi mai tare când se văzu examinată cu atâta atenţie. Emoţia îi trecuse acum. Peste jumătate de an n-o să mă mai recunoaşteţi.

Ceea ce era chiar adevărat, căci atunci nu avea să mai fie deghizată.

– Aşa e din familie, nu?

Ea se uită la el cu mai multă prudenţă.

– Ce?

– Înălţimea ta, băiete. La ce naiba ai crezut că mă refer? Sigur că nu la înfăţişarea ta, pentru că tu şi fratele tău nu semănaţi chiar deloc.

Apoi izbucni în râs, un hohot profund şi răsunător.

– Nu văd ce găsiţi amuzant în asta. Doar avem mame diferite.

– O, am priceput eu că era ceva diferit. Mamele, hm? Şi asta explică faptul că tu nu ai accent scoţian, nu?

– Nu mi-am dat seama că trebuia să-mi spun povestea vieţii ca să obţin slujba asta.

– De ce sari aşa, puştiule?

– Lasă-l în pace, Connie, se auzi altă voce profundă care suna ca o avertizare. Nu vrem să-l speriem pe băiat şi să dea bir cu fugiţii, nu?

– Unde să fugă?

Secundul râse pe înfundate. Georgina îşi mişi ochii. Crezuse că nu-l plăcea pe englezul roşcovan doar din principiu?

– Mâncarea asta se răceşte, domnule Sharpe, zise ea cu tărie, pe un ton indignat.

– Atunci adu-o odată înăuntru, deși mă îndoiesc că de mâncare are chef acum.

Emoțiile îi reveniră din plin. Vocea *căpitanului* fusese cea care îi întrerupsese. Cum de putuse uita, fie și pentru o clipă, că el aștepta în cabină. Și mai rău, auzise probabil tot ce spusese, inclusiv impertinența față de secundul său – provocată, desigur, dar tot de neiertat.

Era un simplu mus, pentru numele lui Dumnezeu, și totuși îi răspunsese lui Conrad Sharpe de parcă ar fi fost egalul lui... de parcă ar fi fost Georgina Anderson, nu Georgie MacDonell. Dacă mai făcea astfel de greșeli, putea foarte bine să-și scoată căciula și să-și dezvăluie sânii.

După acele ultime cuvinte încifrate, secundul îi făcu semn să intre și plecă din cabină. Fu nevoie de un efort susținut să-și miște picioarele, dar, când reuși, aproape că zbură pe ușă spre masa din stejar în stil Tudor din mijlocul camerei, o piesă masivă de mobilier, suficient de lungă încât să încapă la ea vreo șase ofițeri, fără să stea înghesuiți.

Ochii Georginei se ațintiră spre tava cu mâncare și nu se ridicară de acolo nici după ce o puse jos. În spatele mesei se afla o siluetă masivă, care stătea în picioare în fața ferestrelor cu menouri și geamuri de sticlă colorată care umpleau încăperea de lumină. Abia dacă întrezărea forma cea mare care bloca o parte din lumină, dar îi dezvăluia unde se afla căpitanul.

Admirase ferestrele cu o zi în urmă, când i se permisese să se deprindă cu cabina și să se asigure că locul era gata să fie ocupat. Era, firește, demnă de un rege. Nu mai văzuse niciodată așa ceva, și în nici un caz pe vreun vas Skylark.

Piesele de mobilier erau toate extravagante. La masa cea lungă era așezat un singur scaun în cel mai nou stil imperial francez, cu monturi de bronz pe mahon și buchete de flori multicolore brodate pe fond ivoriu pe șezutul bine capitonat, pe spătar și în părțile laterale. Încă cinci asemenea scaune erau răspândite prin cabină, două în fața ferestrelor, două la birou și unul în spatele său. Biroul era o altă mobilă masivă și rafinată, cu socluri mari și ovale în loc de picioare, pictat cu ornamente în spirală. Însă patul era

o adevărată operă de artă din Renaşterea italiană, cu stâlpi înalţi, sculptaţi, şi cu o tăblie şi mai înaltă care crea un efect de coloană arcuită, iar salteaua era acoperită cu o cuvertură matlasată de mătase albă.

În loc de un cufăr marinăresc, se afla acolo un dulap chinezesc înalt, din lemn de tec, la fel cu acela pe care tatăl ei i-l dăruise mamei sale după căsătorie, la întoarcerea din Extremul Orient, doar că acesta era decorat cu jad, sidef şi lapislazuli. Mai era acolo şi un scrin cu sertare în stil Queen Anne, din lemn închis de nuc. Între acestea, şi cam de aceeaşi înălţime, era un ceas din abanos şi bronz, în stil modern.

În loc de rafturi încastrate în perete, avea o adevărată bibliotecă de mahon, cu ornamente sculptate şi aurite şi uşi de sticlă după care se vedeau opt rafturi pline de cărţi. Ea recunoscu stilul Riesener la comodă, cu incrustaţii, ornamente florale şi muluri suflate cu aur. Iar în spatele paravanului pliant, din pîele englezească tradiţională pictată în scene câmpeneşti, care ascundea un colţ al camerei, se afla o cadă de porţelan făcută probabil la comandă, aşa era de lungă şi lată, dar, slavă Domnului, nu prea adâncă, pentru că ea urma probabil s-o tot umple cu apă.

Era acolo un talmeş-balmeş, mai ales de instrumente marinăreşti, împrăştiate pe sau pe lângă birou; un nud din bronz având cam jumătate de metru era aşezat pe podea, iar un ulcior de aramă trona lângă lavaboul din spatele paravanului. Lămpi, din care nu erau două la fel, erau fixate pe mobile sau agăţate în cârlige pe pereţi sau de tavane.

Cu tablouri mari şi mici, un covor gros întins de la un perete la altul, era o cameră pe care o puteai găsi în palatul unui guvernator, dar niciodată pe o corabie. Şi nu-i spusese nimic despre căpitanul Malory, în afară de faptul că era probabil excentric sau că îi plăcea să fie înconjurat de lucruri frumoase, fie ele şi amestecate alandala.

Georgina nu ştia dacă Malory stătea cu faţa la ea sau se uita pe ferestre. Ea nu se uitase, nu voia încă, dar tăcerea se prelungea şi o călca pe nervi. Voia să poată pleca fără să-i atragă atenţia asupra ei – asta dacă nu era deja atent la ea. De ce nu spunea nimic?

Trebuia să știe că era încă acolo, așteptând să-l servească în orice îi cerea.

– Mâncarea dumneavoastră, căpitane... domnule.

– De ce vorbești în șoaptă? îi auzi vocea șoptind la fel de încet.

– Mi s-a spus că... adică, umblă vorba că suferiți de urmările exce... Își drese glasul și ridică tonul să se corecteze. Vă doare capul, domnule. Fratele meu Drew este deranjat mereu de zgomote puternice de câte ori are... dureri de cap.

– Credeam că pe fratele tău îl cheamă Ian.

– Mai am și alți frați.

– Nu avem toți? Din păcate, remarcă el pe un ton sec. Unul dintre ei a încercat să mă bage sub masă ieri-seară. Ar fi fost amuzant dacă nu trebuia să ridic ancora astăzi.

Georgina aproape zâmbi. De câte ori nu făcuseră frații ei același lucru? Nu ei, ci unul altuia. Și ea avusese din plin parte de feste, rom în ciocolata cu lapte, fundele bonetei înnodate, lenjeria ei atârnând de giruetă sau, mai rău, înșirată sus pe catargul principal al vasului altui frate, pentru ca acela vinovat să nu fie învinuit. Evident, frați strengari erau peste tot, nu doar în Connecticut.

– Vă înțeleg, căpitane, se gândi ea să-i spună. Pot fi foarte supărători.

– Chiar așa.

Ea percepu amuzamentul din tonul lui, de parcă i-ar fi găsit remarca pretențioasă – și așa și era – pentru un băiat de 12 ani. Trebuia neapărat să-și cântărească vorbele cu mai multă grijă înainte de a le rosti. Nu se cuvenea să uite nici o clipă că trebuia să fie un băiat, și încă unul foarte mic. Dar îi era foarte greu să-și amintească, mai ales în acea clipă, în special după ce observase că accentul lui era englezesc. Ar fi fost cel mai mare ghinion posibil dacă ar fi fost și de origine engleză. Ar fi fost în stare să-i evite pe ceilalți de pe vas, dar nu putea să se ferească și de căpitan.

Pe când se gândea să înoate până la mal, auzi vocea lui aspră:

– Prezintă-te, băiete, și să te vedem mai bine.

În regulă. Toate pe rând. Accentul putea fi dobândit. Doar petrecuse ceva timp în Anglia, la urma urmei. Reuși să-și miște picioarele, înconjură masa, se apropie de forma cea întunecată până

când îi apărură clar în fața ochilor o pereche de cizme lungi și strălucitoare. Deasupra lor erau niște pantaloni gri ca porumbelul, mulați pe picioarele musculoase. Fără să-și ridice capul plecat, se uită pe furiș mai sus și văzu o cămașă albă cu mâneci largi, cu manșete strânse la încheieturile care se odihneau într-o poză cam arogantă pe șoldurile înguste.

Dar nu privi mai încolo de porțiunea de piele vizibilă pe piept prin deschizătura cămășii, și ajunse așa departe fără să renunțe la postura supusă, doar pentru că el era atât de înalt... și solid.

– Nu în umbra mea, continuă el să poruncească. La stânga, în lumină. E mai bine așa. Și observă ce era evident: Ai emoții, nu?

– Asta e prima mea slujbă.

– Și firește că nu vrei să faci nici o greșeală. Relaxează-te, dragă băiete. Nu tai capetele copiilor... doar ale bărbaților în toată firea.

Oare asta era o încercare de a destinde atmosfera?

– Mă bucur să aud asta.

O, Doamne, suna prea obraznic. „Ai grijă ce spui, Georgie!"

– Să înțeleg că e așa fascinant covorul meu?

– Domnule?

– Pari să nu-ți poți lua ochii de la el. Sau ai auzit că sunt atât de urât, că vei începe să tremuri ca piftia dacă mă privești?

Ea începu să zâmbească când auzi că o tachina ușor ca s-o liniștească, dar se gândi mai bine la asta. Într-adevăr, îi luase pe suflet mare parte din povara anxietății. Se uita fix la ea în plină lumină și nu fusese demascată. Dar întrevederea nu luase încă sfârșit. Și până se termina, ar fi fost mai bine s-o creadă emoționată și să pună pe seama emoției orice alte greșeli făcea.

Georgina scutură din cap in chip de răspuns la întrebarea lui și, așa cum ar fi făcut un băiat de presupusa ei vârstă, își ridică bărbia foarte încet. Avea să facă un gest îndrăzneț spre el, până la capăt de această dată, apoi avea să-și plece din nou capul, într-un gest sfios, copilăros, care spera să-l amuze și să-i întipărească în minte lipsa ei de maturitate.

Dar nu îi ieși. Îi aruncă o privire pe furiș, își plecă din nou capul așa cum plănuise, dar până aici mersese conform planului.

Fără să vrea, își ridică iar capul și ochii îi rămaseră ațintiți la cei verzi pe care și-i amintea atât de limpede de parcă ar fi obsedat-o și în vis, în cele câteva nopți care trecuseră.

Nu era posibil. Zidul de Piatră? *Aici?* Arogantul acela cu care nu mai trebuia să se vadă niciodată? Aici? Nu putea fi acesta omul pe care se angajase să-l slujească. Nimeni nu putea să aibă *atâta* ghinion. Se uită îngrozită și fascinată la sprânceana care se arcui de curiozitate.

– E ceva în neregulă, băiete?

– Nu, țipă ea și își lăsă ochii în pământ atât de repede, că o săgetă un junghi în tâmple.

– Doar n-ai de gând să te faci piftie acum, nu?

Ea negă printr-un sunet gâtuit, ca răspuns la acea întrebare amuzantă.

– Minunat! Nu cred că aș suporta asta acum, în starea în care sunt. Mizeria, știi.

Ce tot turuia acolo? Ar fi trebuit s-o arate cu degetul și s-o condamne, spunând îngrozit „Tu?" N-o recunoștea? Și apoi înțelese. Chiar și după ce îi văzuse bine fața, tot i se adresase cu „băiete". Asta o făcuse să ridice capul ca să-l cerceteze mai îndeaproape, dar în ochii și în expresia lui nu văzu surprindere, bănuială sau îndoială. Ochii lui erau la fel de intimidanți în franchețea lor, dar în ei se citea doar că îl distra comportamentul ei emoționat. Nu și-o amintea deloc. Nici măcar numele lui Mac nu îi trezise vreo suspiciune.

Incredibil. Desigur, arăta altfel decât în acea noapte la cârciumă, când fusese deghizată cu haine prea mari sau prea mici pentru ea. Hainele îi veneau perfect acum, nu erau nici prea strâmte, nici prea largi, și toate noi, până și pantofii. Doar căciula era aceeași. Bandajele strânse pe piept și cele mai largi din talie îi dădeau silueta unui băiat. Și apoi, nici lumina nu fusese prea bună în acea noapte. Poate că nu se uitase la ea atât de bine cum îl privise ea. În afară de asta, de ce și-ar fi amintit acel incident? Având în vedere modul brutal în care o luase pe sus în cârciumă, era posibil să fi fost beat mort.

James Malory își dădu seama exact de momentul în care ea se relaxă și acceptă reacția lui ce pretindea că nu o cunoștea. Existase o șansă ca *ea* să-și amintească de prima lor întâlnire, iar el își ținuse respirația când ea îl recunoscuse, speriat că fata ar putea să renunțe la joc atunci și să-și iasă iar din fire, așa cum o făcuse în acea noapte la cârciumă. Dar, fără să bănuiască faptul că el doar se juca cu ea, hotărâse să-și țină gura și să nu se dea de gol, exact cum sperase el că avea să facă.

Și el ar fi putut să se relaxeze... de nu ar fi fost dorința care pusese stăpânire pe el din clipa în care ea intrase pe ușă – era ceva ce nu mai simțise cu atâta intensitate în prezența unei femei... Doamne sfinte, de atâta timp că nici nu-și mai amintea. Îi era pur și simplu prea ușor să cucerească femeile. Chiar și competiția cu Anthony pentru cele mai frumoase doamne își pierduse savoarea cu multă vreme înainte să părăsească Anglia, cu zece ani în urmă. Competiția devenise un sport, nu o luptă pentru premiu. Cucerirea unei anumite doamne nu conta cu adevărat când erau atât de multe din care putea să aleagă. De ce conta acum era tulburător pentru un bărbat cu atâta experiență ca el. Toate femeile erau la fel; o putea avea pe oricare. Dar o dorea pe *aceasta*. Poate pentru că o pierduse odată și fusese pentru el mai mult decât o dezamăgire oarecare, iar dezamăgirea nu era ceva obișnuit în viața lui. Poate era misterul care o înconjura. Sau era doar un posterior drăguț pe care și-l amintea atât de bine.

Oricare ar fi fost motivul, s-o aibă acum lângă el era foarte important, deși nu fusese nicidecum hotărât dinainte. Iată de ce scutul lui de plictiseală fusese crăpat, și de ce era copleșit de o tensiune care nu-l lăsa să se relaxeze când ea stătea atât de aproape de el. De fapt, era un fel de excitație, pe care o găsea cu totul ridicolă, având în vedere faptul că nici nu o atinsese încă și nici nu putea, cel puțin nu cum ar fi dorit, dacă avea de gând să facă jocul în continuare. Iar jocul oferea prea multe posibilități încântătoare ca să renunțe deja la el.

Așa că se îndepărtă puțin de ispită, ducându-se la masă să examineze mâncărurile de sub capacele de argint. Bătaia în ușă așteptată se auzi înainte să-și termine inspecția.

– Georgie, nu?

– Căpitane?

Se uită peste umăr la ea.

– Așa te cheamă, nu?

– O! Da, Georgie.

El dădu din cap aprobator.

– Ăsta trebuie să fie Artie care îmi aduce cuferele. Poți să le golești cât ciugulesc eu ceva din mâncarea asta rece.

– Vreți s-o duc la încălzit, căpitane?

El percepu în vocea ei speranța care îi trăda nerăbdarea de a pleca din cameră, dar nu avea s-o scape din ochi până când *Fecioara Anne* nu lăsa în urmă țărmul Angliei. Dacă era cât de cât inteligentă, trebuia să știe că riscul de a fi demascată era mai mare din cauza întâlnirii lor precedente, că, și dacă nu părea să-și amintească de ea, putea să-și aducă aminte oricând. În lumina acestui fapt, ea se gândea probabil să părăsească vasul înainte să fie prea târziu, chiar dacă trebuia să înoate până la mal – dacă știa cum s-o facă. El nu avea de gând să-i ofere acea opțiune.

– Mâncarea e în regulă. Oricum, nu mi-e prea foame acum. Și, când văzu că ea stătea tot unde o lăsase, adăugă: Ușa, băiete dragă. Nu se va deschide singură.

Observă că strângea din buze în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu-i plăcea să fie ironizată. Sau obiecta la tonul lui? Observă și felul autoritar în care îi spuse arătăgosului Artie unde să pună cuferele, obținând o privire supărată de la marinar, care își schimbă imediat atitudinea într-una supusă ca a unui flăcăiaș.

James fu cât pe ce să izbucnească în râs, până își dădu seama că fetișcana urma să aibă probleme, dacă uita cine trebuia să fie de fiecare dată când își ieșea din fire. Membrii echipajului nu aveau să înghită asemenea aere de superioritate de la un puști. Dar, dacă nu avea să-și anunțe echipajul că băiatul era sub protecția lui, ceea ce i-ar fi făcut pe noii membrii să-l ironizeze pe la spate, pe cei vechi să se uite mai îndeaproape la flăcău, iar pe Connie să se tăvălească pe punte de râs, James trebuia să stea el cu ochii pe Georgie MacDonell. Dar asta nu avea să fie greu deloc. Căci era de-a dreptul adorabilă în straie de băiat. Căciula de lână

pe care şi-o amintea îi ascundea tot părul, deşi sprâncenele ei negre indicau că părul îi era închis la culoare, poate de culoarea intensă a ochilor ei căprui. Nu erau umflături ciudate sub căciulă, aşa că fie părul ei nu fusese prea lung, fie şi-l tăiase ca să încapă în căciulă, ceea ce el spera din tot sufletul să nu se fi întâmplat.

Tunica albă avea mâneci lungi şi era pe gât, ajungându-i aproape până la jumătatea coapselor, ceea ce îi ascundea bine posteriorul drăguţ pe care el îşi amintea că îl ţinuse în mână. Tunica nu era largă, ci se mula pe silueta ei, făcându-i liniile drepte, lucru întărit de centura cea lată. Dacă rămâneau forme mai rotunjite, acestea erau în cele din urmă ascunse sub vesta scurtă purtată peste tunică.

Era o ţinută ingenioasă, ideală pentru scopurile ei. Groasă, cu blăniţă pe o parte şi piele tare pe cealaltă, vesta stătea pe ea ca o cuşcă de oţel, atât de rigidă că nu s-ar fi descheiat nici în vânt puternic. Desfăcută, nu lăsa să se vadă decât o palmă din tunică, iar aceasta ascundea restul până unde începeau pantalonii galben-închis. Care se terminau chiar sub genunchi, iar apoi ciorapii de lână îi mascau subţirimea gambelor. Nefiind nici prea largi, nici prea strâmţi, îi făceau picioarele frumoase să arate ca unele perfect normale de băiat.

O urmări cu privirea în tăcere cum examina cu meticulozitate fiecare lucru din cuferele sale şi îi găsea un loc fie în scrinul cu sertare, fie în dulapul pentru haine. Johnny, fostul lui ajutor, ar fi luat maldărele de haine şi le-ar fi trântit în cel mai apropiat sertar. James ţipase la el de multe ori pentru că proceda aşa. Dar micul Georgie se dădea de gol cu răbdarea şi grija lui feminine. James se îndoia că ea îşi dădea seama de asta, dar probabil că nu ştia să facă altfel. Dar cât timp va trece până când se va demasca în cele din urmă, făcând asemenea mici greşeli?

El încercă s-o vadă cum ar fi văzut-o oricine care nu-i ştia secretul. Nu era uşor, pentru că el *ştia* ce se afla sub hainele ei. Dar, dacă nu ar fi ştiut... La naiba, nu i-ar fi prea uşor să ghicească. Mărimea ei o ajuta foarte mult. Connie avea dreptate, era o fiinţă foarte micuţă, nu mai mare decât un copil de zece ani, deşi spusese că are doisprezece. Pe toţi dracii, nu era *prea* tânără

pentru el, nu? Nu putea s-o întrebe asta. Nu, nu credea că era, nu după ce simțise în acea noapte la cârciumă, nu cu gura aceea senzuală și ochii care îți furau inima. Poate că era tânără, dar nu prea tânără.

Ea închise cel de-al doilea cufăr gol și se uită în direcția lui.

– Să duc astea afară, căpitane?

El zâmbi fără să vrea.

– Nu cred că poți, băiete dragă, așa că nu te osteni să-ți încordezi mușchii ăia slabi. Artie are să se întoarcă după ele mai târziu.

– Sunt mai puternic decât par, insistă ea cu încăpățânare.

– Serios? Asta-i bine de știut, pentru că va trebui să muți unul dintre scaunele alea grele prin cameră în fiecare zi. De obicei, iau cina cu secundul meu în fiecare seară.

– Numaî cu el? Ochii ei se îndreptară spre cele cinci scaune din cameră, fără să-l pună la socoteală pe cel pe care stătea el acum. Nu și cu ceilalți ofițeri ai dumneavoastră?

– Asta nu e o navă militară, preciză el. Și îmi place intimitatea.

Ea se însenină imediat.

– Atunci vă las...

– Nu așa repede, tinere. O opri în drum spre ușă. Unde crezi că pleci când îndatoririle tale țin doar de cabina asta?

– Eu... bine... am presupus, adică... dumneavoastră ați pomenit de intimitate.

– Tonul meu a fost, nu-i așa? E prea tăios pentru tine, flăcăule?

– Domnule?

– Te bâlbâi.

Capul ei se plecă.

– Îmi pare rău, căpitane.

– Lasă asta acum. O să mă privești în ochi dacă ai ceva pentru care să-ți ceri scuze, dar nu ai... încă. Nu sunt tatăl tău să te trag de urechi sau să-ți dau o bătaie. Sunt căpitanul tău. Așa că nu te mai da înapoi de câte orî ridic tonul la tine sau sunt în toane rele și mă uit supărat la tine. Fă cum ți se spune, fără să comentezi sau să pui întrebări, și o să-ți fie bine aici. S-a înțeles?

– Foarte bine.

– Minunat! Atunci cară-ți fundul aici și termină mâncarea asta în locul meu. Nu vreau să creadă domnul O'Shawn că nu-i apreciez eforturile, altfel nu știu ce o să găsesc în farfurie data viitoare. Când ea începu să protesteze, el o împiedică spunându-i: Pari flămând nevoie mare, al naibii să fiu dacă nu ești. Dar o să punem ceva carne pe oasele astea înainte să ajungem în Jamaica. Ai cuvântul meu că așa va fi.

Georgina se chinui să nu se încrunte când luă un scaun și îl târî la masă, mai ales când văzu că el abia se atinsese de mâncare. Nu că nu i-ar fi fost foame. Îi era. Dar cum putea să mănânce cu el stând acolo și holbându-se la ea? Și trebuia să-l găsească pe Mac, să nu piardă timp prețios doar mâncând. Trebuia să-i spună vestea uimitoare despre cine era de fapt căpitanul, înainte să fie prea târziu să mai ia vreo măsură în această privință.

– Apropo, tinere, intimitatea mea nu are de-a face cu tine, spuse căpitanul, împingând tava cu mâncare pe masă spre ea. Cum ar putea, când îndatoririle tale îți cer să fii tot timpul cu mine? Și, pe lângă asta, în câteva zile, nici n-o să-ți mai observ prezența.

Asta îi dădea curaj, dar nu schimba faptul că o observa acum și aștepta să se apuce de mâncat. În mod surprinzător, ea observă că nu era grăsime închegată în peștele rasol, că legumele rămăseseră tari după fiert și fructele erau proaspete. Chiar și rece, mâncarea părea delicioasă.

În regulă, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Începu să înfulece în mare grabă, dar, după câteva minute, își dădu seama ce greșeală făcea; mâncarea îi venea înapoi pe gât. Ochii i se măriră de groază și dădu fuga la comodă să ia oala de noapte de acolo, cu doar un gând în minte – „Rogu-te, Doamne, să fie goală". Așa și era și vărsă chiar la timp, auzindu-l vag pe căpitan spunând amuzat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-ai să... Bine, văd că asta faci.

Nu-i păsa ce gândea el în momentul când stomacul ei dădea afară fiecare îmbucătură pe care o înghițise forțat și apoi mai mult. Înainte să termine, simți o cârpă udă, rece pe frunte și o mână grea, compătimitoare pe umăr.

– Îmi pare rău, băiete. Trebuia să-mi dau seama că erai încă prea agitat să poți mânca. Hai acum, să te ajut până la pat.

– Nu, eu...

– Nu mă contrazice. Probabil că nu ți se va mai permite niciodată să te bagi în patul ăsta al naibii de comod. Profită de remușcările mele și întinde-te odată.

– Dar nu vreau...

– Credeam că ne-am înțeles să-mi execuți ordinele. Îți poruncesc să te întinzi în patul ăsta și să te odihnești un timp. Așa că nu-ți mai face griji și vâră-ți fundul acolo!

Deși trecuse de la delicatețe la repezeală și apoi la vădită nerăbdare, Georgina nu-i răspunse; doar dădu fuga la patul cel mare și se trânti acolo. Avea să fie un dictator, își dădea seama de asta, unul din cei care credeau că, pe mare, căpitanul unui vas era Dumnezeu Atotputernic. Dar acum se simțea dărâmată, avea nevoie să se întindă, doar că nu în afurisitul *lui* de pat. Și acolo stătea el în picioare, acum aplecându-se peste ea. Icni, apoi se rugă ca el să n-o fi auzit, căci tot ce făcea era să-i pună cârpa rece înapoi pe frunte.

– Ar trebui să-ți scoți căciula și vesta; și pantofii. Te vei simți mai bine.

Georgina se făcu albă ca varul. Oare va trebui să nu-i dea ascultare de la început? Încercă să nu pară sarcastică, dar îi spuse pe șleau:

– Indiferent de părerea dumneavoastră, căpitane, știu să-mi port singur de grijă. Mă simt foarte bine așa.

– Cum vrei, îi răspunse el, ridicând din umeri și, spre ușurarea ei, se întoarse cu spatele la ea. Dar, după câteva secunde, îl auzi din partea cealaltă a camerei. Apropo, Georgie, nu uita să-ți aduci hamacul și celelalte lucruri mai târziu, când te simți mai bine. Ajutorul meu doarme acolo unde e nevoie de el.

Capitolul 12

– Nevoie? bolborosi Georgina când se ridică în capul oaselor în patul cel mare. Își miji ochii, bănuitoare, la căpitan, care se așezase

comod pe scaunul de pe care se ridicase ea, ca să fie cu fața spre ea și o urmărea. Nevoie de ce în toiul nopții?

– Am somnul foarte ușor, să știi. Zgomotele de pe vas mă trezesc frecvent.

– Dar ce legătură are asta cu mine?

– Păi, Georgie, băiete... spuse el de parcă s-ar fi adresat cu răbdare unui copil. Și dacă aș avea nevoie de ceva? Ea dădu să spună că ar putea foarte bine să-și ia chiar el, când căpitanul adăugă: Asta-i datoria ta, la urma urmei.

Pentru că încă trebuia să afle care erau sarcinile sale, nu putea să refuze. Dar să renunțe la somn pentru că el avea insomnii? Și chiar *își dorise* slujba asta? Acum nu și-o mai dorea. Nu când trebuia să servească un Zid de Piatră despotic.

Nu avea să-i conteste punctul de vedere deocamdată, dar voia clarificări.

– Presupun că vă referiți la îndatoriri cum ar fi să vă aduc ceva de mâncare de la bucătărie?

– Asta cu siguranță, răspunse el. Dar, câteodată, nu am nevoie decât de o voce liniștitoare care să mă ajute să adorm din nou. Știi să citești, nu?

– Bineînțeles, răspunse ea, indignată.

Prea târziu își dădu seama că ar fi putut să scape de cel puțin o corvoadă dacă ar fi negat. Asta dacă încă ar mai fi fost aici, dar acum spera din tot sufletul că nu avea să mai fie. Se și vedea citindu-i în toiul nopții – el întins în pat, ea stând alături pe un scaun, sau chiar la marginea patului dacă el se plângea că nu o aude. Doar o lumânare va fi aprinsă ca să poată citi, iar lui i se vor închide ochii de somn și va fi ciufulit, lumina slabă îmblânzindu-i trăsăturile, făcându-l mai puțin intimidant, mai... La naiba, trebuia să-l găsească pe Mac, și repede. Își aruncă picioarele peste marginea patului, doar ca să audă vocea lui tăioasă:

– Stai *întins*, Georgie!

Se uită înspre el și văzu că ședea pe scaun mai în față și se încrunta la ea, oferind toate indiciile că, în caz că ea se ridica, așa urma să facă și el, și, întâmplător, se afla între ea și ușă. Și, fir-ar

să fie, ea nu avea chiar atunci destul curaj să încerce, căci el părea atât de amenințător.

„Pentru numele lui Dumnezeu, e ridicol!" Dar se întinse la loc chiar în clipa în care avu acest gând. Doar că se întoarse pe o parte și fu cât pe ce să se uite și ea urât la el. Scrâșni din dinți de frustrare pentru o clipă, înainte să stăruie:

– Nu e necesar, căpitane. Mă simt mult mai bine.

– Eu *voi* hotărî când te simți mai bine, spuse el, despotic, rezemându-se de spătar acum că ea făcuse ce îi spusese. Ești încă la fel de palid ca învelitoarea de sub tine, așa că vei sta in pat până îți spun eu să te scoli.

Se îmbujoră de furie, deși nu era conștientă de asta. „Uite-l cum stă acolo ca un lord răsfățat de soartă" – și era într-adevăr răsfățat, și probabil și un lord. Probabil că nu ridicase niciodată un deget să facă vreun lucru pentru el însuși în toată viața lui. Dacă până la urmă rămânea pe corabia asta în următoarele câteva săptămâni din cauza grijii lui nedorite pentru ea, pe care i-o impunea cu forța, avea să ajungă în curând frântă de oboseală, făcându-i pe plac și detestând fiecare clipă a vieții ei. Acel gând era intolerabil. Dar, în afară de sfidarea pe față, pentru care nu era pregătită mai bine decât un băiat de 12 ani, nu avea altă scuză ca să plece din cabină acum.

Acceptând acea concluzie, Georgina reveni la subiectul referitor la locul unde intenționa s-o oblige să doarmă, dacă avea să mai fie pe navă la noapte.

– Bănuisem, căpitane, că toate cabinele disponibile erau ocupate.

– Așa și sunt. Ce vrei să spui cu asta, băiete?

– Doar mă întrebam unde să-mi pun hamacul, dacă trebuie să fiu destul de aproape de dumneavoastră încât să vă aud în caz că mă strigați noaptea.

Asta îl făcu să râdă.

– Unde naiba crezi că ai să dormi?

Hazul lui pe socoteala ei îi stârnea tot atâta furie cât și grija sa nedorită.

– Pe holul expus la vânt, îi replică ea. Ceea ce, trebuie să vă spun, nu-mi convine de...

– Încetează, băiete, înainte să-mi dea lacrimile de-atâta râs. Ce prostie! Ai să dormi chiar aici, bineînțeles, așa cum a dormit și fostul meu ajutor și toți cei dinaintea lui.

Ea se temuse că la asta se gândea căpitanul. Din fericire, mai auzise de așa ceva, lucru care o salvă de la afișarea unei atitudini de fecioară revoltată, care ar fi fost cât se poate de neadecvată. Știa de câțiva căpitani care își împărțeau cabina cu membrii cei mai tineri ai echipajului, doar pentru a-i proteja pe băieți. Fratele ei Clinton era unul dintre ei, de când un mus fusese atacat de trei marinari din echipaj și rănit grav. Nu aflase amănuntele celor întâmplate, ci numai că Clinton se înfuriase atât de tare pe cei trei atacatori, încât dăduse ordin să fie biciuiți.

Însă acest căpitan știa că ea avea la bord un frate care putea s-o apere, așa că insistența să se mute cu el era pentru confortul propriu nu se datora în nici un caz preocupării ca ea să fie protejată.

Dar nu avea de gând să-l contrazică în această privință – nu că i-ar fi ascultat argumentele după ce o avertizase să nu aducă nici unul. Ar fi fost o prostie să protesteze, dacă el așa proceda, și în mod evident așa se întâmpla, dat fiind că și ceilalți băieți împărțiseră camera cu el.

Așadar, nu mai avea decât o întrebare pentru el:

– Aici, dar *unde?*

El înclină din cap, indicând colțul gol din cameră, cel din dreapta ușii.

– O să-ți ajungă, sunt sigur. E loc din plin pentru cufărul tău și orice altceva ai adus cu tine. În pereți sunt deja suporturi pentru hamac.

Ea văzu cârligele de care vorbea el, la distanța potrivită pentru a susține un hamac de-a curmezișul colțului. Ciudat, dar nu-și amintea să le fi văzut cu o zi înainte, când fusese in cabină. Colțul era măcar departe de pat, dar acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea spune despre el, întrucât nu exista nici o piesă de mobilier înaltă între cele două zone, care să-i asigure cât de cât intimitate.

Singurul lucru din acea parte a camerei era cada din spatele paravanului, în celălalt colț de lângă ferestre, și comoda joasă dintre colț și ușă. Masa cea lungă era mai mult în mijlocul camerei și cam tot restul de mobilier la stânga ușii, patul în spatele ei, dulapul și scrinul cu sertare pe peretele din stânga, în capăt, biblioteca pe același perete, dar lângă ferestre, în colțul unde era biroul, ca să profite de lumină.

– Îți convine, tinere?

De parcă ar fi cazat-o în altă parte dacă ar fi refuzat, când ea știa foarte bine că el nu și-ar da deloc osteneala pentru binele unui biet mus!

– Așa cred, dar n-ar fi bine să folosesc un paravan?

– Pentru ce naiba?

„Pentru intimitate, *prostule!*" Dar el părea atât de amuzat de întrebarea ei, că îi răspunse doar:

– A fost numai o idee.

– Atunci nu te mai gândi la așa ceva, băiete dragă. Lasă bunul-simț să te povățuiască. Paravanul ăla e fixat de podea. Toate sunt, cu excepția scaunelor, pe care e datoria ta să le fixezi undeva la primul semn de vreme rea.

Georgina simți imediat că i se înroșesc obrajii. Acesta era un lucru pe care îl știa de când era mică. Pe un vas, totul trebuia fixat cu șuruburi sau chingi, altfel ajungea în alt loc decât unde trebuia să fie, stricând de obicei o mulțime de alte lucruri în timpul deplasării. Unde îi era mintea de uitase un lucru atât de cunoscut?

– N-am spus c-am mai navigat vreodată, răspunse ea ca să se justifice.

– Atunci ești din Anglia, nu?

– Nu! replică ea, prea repede și prea tăios. Adică, am călătorit pe mare ca să ajung aici, dar ca pasager. Iar apoi adăugă mai morocănos, de parcă ar fi vrut să pară ignorantă: N-am luat niciodată în seamă astfel de lucruri.

– Nu contează. Vei învăța tot ce trebuie să știi, acum că ești membru al echipajului. Nu te sfii să pui întrebări, băiete.

– Atunci, că tot aveți timp, căpitane, ați fi atât de bun să-mi explicați care sunt îndatoririle mele, altele decât cele pe care le-ați men...

Ea se opri din vorbit când sprâncenele lui se ridicară de amuzament. Ce naiba spusese de această dată, încât îl făcuse să rânjească precum un bădăran?

El îi satisfăcu imediat curiozitatea.

– Să fiu atât de bun? Râdea acum. Doamne sfinte, băiete, sper că nu. Nu am mai fost bun de când aveam vârsta ta, iar atât de bun – niciodată.

– A fost doar un fel de a spune, replică ea, exasperată.

– Indiferent ce a fost, tot e o indicație a educației tale, băiete. Maniere prea frumoase pentru un mus.

– Lipsa de maniere era o cerință pentru postul ăsta? Trebuia să-mi fi spus cineva.

– Nu fi impertinent cu mine, puștiule, că te trag de urechi. Asta dacă le pot găsi sub afurisita aia de căciulă.

– Dar sunt acolo, căpitane, cam ascuțite și de două orî cât unele obișnuite. De ce credeți că le țin ascunse?

– Mă dezamăgești, băiete dragă. Eram convins că ai chelit înainte de vreme. Doar urechi mari și ascuțite?

Ea zâmbi fără să vrea. Ironia lui caraghioasă era chiar amuzantă. Și cine l-ar fi crezut în stare să fie amuzant pe Zidul de Piatră cel despotic? Dacă asta nu era suficient de surprinzător, de unde găsise curajul să-l ia în zeflemea? Și mai surprinzător era că nu-l luase în seamă când îi spusese „puștiule" și o amenințase că o trage de urechi, chiar dacă păruse foarte serios când zisese toate acestea.

– Ah, adăugă văzându-i zâmbetul și oferindu-i unul la rândul lui. Băiatul știe să muște până la urmă. Chiar începeam să mă întreb. Cu dinții lui albi ca perlele. Firește, ești tânăr. O să ți se strice destul de curând.

– Ai dumneavoastră nu s-au stricat.

– Vrei să spui că sunt atât de bătrân, că ar fi trebuit să mi-i pierd pe toți până acum?

– N-am vrut... Se opri, tulburată. Care-mi sunt îndatoririle, căpitane?

– Nu a fost Connie destul de clar când te-a angajat?

– N-a spus decât că trebuie să vă slujesc pe dumneavoastră, nu pe alți ofițeri. Dar nu, nu mi-a dat amănunte, a zis doar că va trebui să fac tot ce îmi cereți.

– Dar asta-i tot ce trebuie să faci, ca să vezi.

Ea scrâșni din dinți până se calmă suficient încât să spună:

– Căpitane Malory, am auzit de muși care au trebuit să mulgă vaci...

– Doamne sfinte, se bucură de întreaga mea compasiune! sări el cu groază prefăcută, dar, după o clipă, zâmbi din nou. Nu prea-mi place laptele, băiete, așa că stai liniștit. Sarcina asta cu siguranță n-o vei avea.

– Atunci, ce sarcini voi avea? insistă ea.

– O mulțime de sarcini. Vei fi lacheu la masă, majordom când ești în cabină, servitor în general, și pentru că mi-am lăsat valetul acasă în această călătorie, slujba asta tot a ta va fi. Nimic prea istovitor, vezi bine.

Nu, doar să fie la dispoziția lui tot timpul, întocmai cum își închipuise. Îi stătea pe limbă să întrebe dacă trebuia să-l spele pe spate și să-l șteargă la fund, dar, deși el spusese că nu o va trage de urechi, nu avea chef să-l tenteze să se răzgândească. Era de tot râsul. Pentru numele lui Dumnezeu, musul lui Drew nu trebuia decât să-i aducă mesele. Însă, din toți căpitanii pe care îi putea alege în portul Londrei, al ei trebuia să fie un afurisit de englez, și *nu numai* englez, ci și un aristocrat care nu era bun de nimic. Dacă el pusese mâna să facă vreo treabă în viața lui, ea avea să-și înghită căciula.

Dar nu dădu glas gândurilor sale în fața bărbatului arogant. Era nervoasă, nu nebună.

James trebui să-și înăbușe râsul. Fetișcana făcea un efort curajos să nu se plângă de povara pe care tocmai o lăsase pe umerii ei. Trebuise să inventeze jumătate din sarcini, mai ales partea legată de valet, căci nu mai avusese unul de peste zece ani. Dar, cu cât va avea mai multe de făcut în cabina lui, cu atât îi va vedea mai

puțin pe cei din echipaj, sau mai bine zis, cu atât o vor vedea ei mai puțin. Și apoi, cu cât stătea mai mult în cabină, cu atât o va avea *el* mai mult în preajma lui.

În momentul de față, totuși, avea nevoie să fie mai departe de ea decât în colțul opus al camerei. Văzând-o ghemuită în patul lui atât de multă vreme, îi veneau tot felul de idei care nu aveau cum să se realizeze în viitorul apropiat.

„Autodisciplină, bătrâne", se mustră el. „Dacă nici tu nu o ai, atunci cine?"

Asta era o glumă al naibii de bună acum. Era multă vreme de când se confruntase cu o tentație concretă de orice fel. Stăpânirea de sine era ceva simplu când simțurile erau amorțite de plictiseală, și altceva când erau trezite la viață și te copleșeau.

Georgina hotărâse că discuția cu Malory nu merita bătaia de cap care se dovedea a fi. Pe deasupra, tăcerea ei îl putea îndemna să-și caute altă ocupație, cum ar fi fost, de pildă, să conducă nava. Poate ar fi părăsit cabina, și astfel să poată și ea pleca.

Nu se gândise că ar putea să-l facă să se apropie de pat, să vadă ce mai face, dar – vai! – nu avea prea mult noroc astăzi, cu planurile ei improvizate.

Deschise ochii și îi văzu silueta impresionantă aplecată peste ea.

– Ești încă palid, din câte văd, zise el. Și eu care credeam că am făcut o treabă vrednică de laudă că te-am vârât în pat ca să-ți treacă starea de greață.

– O, da, firește c-ați făcut, căpitane, îl asigură ea.

– Mai ești agitat?

– Nu, deloc.

– Grozav! Atunci nu trebuie să mai stai prea mult în pat. Dar nu e nici o grabă, nu? De fapt, acum că mă gândesc la asta, nu ai nimic de făcut până la următoarea masă. Un pui de somn ți-ar prii, să-ți aducă din nou culoarea în obraji.

– Dar nu mi-e câtuși de puțin...

– Doar n-ai de gând să contrazici orice sugestie pe care ți-o fac... așa-i, Georgie?

Oare de ce trebuia să-i lase impresia că un „da" l-ar aduce în stare s-o zdrobească? O liniștise cu turuiala lui cordială, făcând-o să uite că era, la urma urmei, un bărbat periculos.

– Acum că ați pomenit, n-am dormit prea bine ieri-noapte.

Se părea că era răspunsul corect, căci expresia de pe fața lui se schimbă din nou. Era cât se poate de prietenoasă – bine, el nu părea niciodată cu adevărat prietenos – oricum, era cu siguranță mai puțin severă și iarăși un pic amuzată.

– Ești prea tânăr să fi făcut ce făcea restul echipajului noaptea trecută, așa că nu înțeleg de ce n-ai pus geană pe geană?

– Din cauza celor din echipaj, răspunse ea. Care s-au tot întors care de pe unde.

El râse.

– Peste câțiva ani, băiete dragă, ai să fii mai îngăduitor.

– Nu sunt neștiutor, căpitane. Știu ce fac de obicei marinarii în ultima lor noapte în port.

– Așa? Cunoști partea asta a vieții, nu?

„Nu uita că ești băiat, nu uita că ești băiat și, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai roși!"

– Firește, răspunse Georgina.

Îl văzu ridicând din sprânceana aceea afurisită și ochii atât de verzi sclipind de amuzament. Chiar dacă fusese astfel încurajată, tot nu o ajută prea mult când auzi următoarea întrebare:

– Și asta e din auzite... sau din experiență?

Georgina icni și se înecă, apoi tuși zece secunde întregi, timp în care căpitanul binevoitor o bătu pe spate. Când putu să respire din nou, se gândi că avea probabil câteva vertebre rupte, din cauza pumnilor primiți de la Zidul de Piatră.

– Nu cred că experiența mea sau lipsa ei are vreo legătură cu slujba asta, căpitane Malory.

Ar fi avut mai multe de spus în privința acestui interogatoriu nelalocul lui, dar răspunsul lui – „Corect" – îi tăie avântul. Ceea ce era un noroc, pentru că ea nu gândea ca un băiat de 12 ani atunci. Și, oricum, și el avea mai multe de spus.

– Va trebui să mă ierți, Georgie. E un obicei al meu să fiu provocator, ca să vezi, iar indignarea doar mă stârnește să adaug

şi alte insulte. Aşa că încearcă să nu o iei în nume personal, pentru că, dacă e să fiu foarte sincer cu tine, manifestările supărării tale nu fac decât să mă amuze.

Ea nu auzise niciodată ceva atât de... absurd, şi el o spusese fără pic de căinţă în glas. O întărâta înadins. O tachina intenţionat. O insulta voit. Lua-l-ar naiba! Era un ticălos mai mare decât crezuse la început.

– N-aţi putea pur şi simplu să vă abţineţi de la asemenea provocări... domnule? îl întrebă ea printre dinţi.

El scoase un hohot scurt de râs.

– Şi să ratez mici perle de înţelepciune ca asta? Nu, băiete dragă, nu renunţ la distracţiile mele de dragul nimănui, bărbat, femeie sau copil. Şi-aşa am parte de prea puţine.

– Nu aveţi milă de nimeni, nu-i aşa? Nici măcar de copiii bolnavi? Sau consideraţi că m-am refăcut îndeajuns de mult încât să mă dau jos din pat, căpitane?

– Ai avut dreptate din prima... firește, dacă nu îmi ceri să am milă. Aş putea să iau asta în consideraţie. Aşa e?

– Ce... să fac?

– Să-mi ceri milă.

Să-l ia naiba de om! O provoca făcând apel la mândrie. Iar băieţii aflaţi la vârsta dificilă de 12 ani au multă mândrie, lucru pe care el conta, fără indoială. O fată la această vârstă ar cere doar milă şi ar vărsa lacrimi. Un băiat ar muri mai degrabă decât să admită că nu ar suporta un pic de tachinare, chiar dacă era una nemiloasă. Dar, la naiba, unde ajungea o femeie care nu voia nimic mai mult decât să pălmuiască faţa arogantului, dar nu putea s-o facă pentru că musul Georgie n-ar face aşa ceva?

Şi uită-te la el, cu trăsăturile acum lipsite de orice expresie şi cu o încordare în pieptul şi umerii laţi, de parcă răspunsul ei chiar ar avea vreo importanţă pentru el. Mai mult ca sigur, avea pregătită o replică sarcastică atât de impresionantă în aşteptarea răspunsului ei afirmativ, încât ar fi fost dezamăgit să n-o folosească.

– Am fraţi, căpitane, toţi mai mari decât mine, îi răspunse ea cu răceală în vocea tensionată. Aşa că nu e nimic nou pentru mine

să fiu sâcâit, necăjit şi tachinat. Pe fraţii mei îi încântă asta... deşi, cu siguranţă, nu atât de mult ca pe dumneavoastră.

– Că bine zici, băiete!

Spre supărarea ei, el arăta la fel de mulţumit precum vorbea. O, măcar să-i tragă o pereche de palme o singură dată înainte să coboare de pe *Fecioara Anne!*

Dar apoi o serie întreagă de noi emoţii o sufocară când bărbatul se aplecă s-o ia de bărbie, exact cum făcuse domnul Sharpe, ca să îi studieze chipul cu atenţie. Doar că, spre deosebire de atingerea domnului Sharpe, a căpitanului era foarte delicată, cu două degete întinse spre obrazul ei stâng.

– Tot curajul ăsta şi, aşa cum a zis Connie, nu se vede nici un fir de păr în mustaţă.

Degetele îi coborâră pe obrazul ei neted spre maxilar, foarte, foarte încet, sau aşa i se păru simţurilor ei dezlănţuite.

– Ai să fii bun, băiete.

Georgina era cât pe ce să verse iar, dacă greaţa ciudată pe care o simţea în vintre era vreun indiciu în acest sens. Dar stomacul agitat i se potoli din nou de îndată ce căpitanul îşi luă mâna de pe ea. Şi tot ce putu să facă fu să se holbeze la spatele lui pe când bărbatul ieşea din cabină.

Capitolul 13

Senzaţia de greaţă îi trecuse Georginei pe moment, dar mai dură încă cinci minute bune înainte să i se liniştească gândurile tumultoase, suficient cât să-şi dea seama că era în sfârşit singură în cabină. Când îşi dădu seama, ţâţâi dezgustată îndeajuns de tare încât să se audă dincolo de uşă, dacă ar fi fost întâmplător cineva acolo. Nu era nimeni, aşa cum descoperi o clipă mai târziu, când deschise uşa.

Mormăind ceva în sinea ei despre zidurile de piatră şi lorzii englezi aroganţi, urcă scara şi era pe la jumătatea ei când îşi aminti întâmplător că i se poruncise, mai mult sau mai puţin, să tragă

un pui de somn. Se opri, mușcându-și buza de jos cu dinții „albi ca perlele", așa cum remarcase căpitanul Malory. Ce să facă atunci? Păi, nu avea să se ducă înapoi în pat, în ciuda ordinului stupid. Prioritățile ei erau clare, în primul rând să-l găsească pe Mac și apoi să plece de pe *Fecioara Anne* înainte să fie prea târziu.

Dar să nu execute ordinele căpitanului nu era lucru ușor, indiferent în ce termeni fuseseră exprimate, sau ce motiv invocase el. Așa că... trebuia să se asigure că Malory nu observa că îi ignorase ordinul. Simplu.

Dar dacă nu se dusese departe? Cu norocul ei de azi... Nu, trebuia să gândească pozitiv. Dacă era pe undeva în raza ei vizuală, putea să aștepte un minut sau două ca el să plece sau să fie distras de ceva, dar nu mai mult de-atât. Avea să se ducă pe punte, fie că era căpitanul acolo sau nu. Dacă o prindea acolo, putea pretinde că dorea să arunce o ultimă privire spre țărmul Angliei, deși minciuna i-ar fi rămas probabil în gât.

Enervată pe ea însăși că pierdea timp prețios făcându-și griji în această privință, își vârî capul prin bocaportul deschis și nu-l văzu pe căpitan nicăieri prin apropiere. Din păcate, nu era nici urmă de Mac, nici măcar sus, unde ar fi putut verifica velatura.

Urcând ce mai rămăsese din scara tambuchiului, porni în grabă spre prova, fără a îndrăzni să se uite în urma ei la dunetă și la cine era acolo sus, având o vedere bună asupra punților inferioare. Îi venea s-o ia la fugă, sperând că nu va trebui să caute de la prova până la pupa pentru a-l găsi pe Mac. Dar se opri brusc la mijlocul vasului, pe culoarul îngust dintre copastie și cabinele de pe punte, și se uită întâmplător la tribord. Acolo, cât vedeai cu ochii, nu era decât oceanul. Își roti capul spre pupa, și acolo era pământul pe care se așteptase să-l vadă trecând de la babord la tribord, nu malurile fluviului pe care sperase să le găsească aproape, ci uscatul întins al Angliei care se micșora din ce în ce mai mult în urma navei.

Georgina nu făcu decât să se zgâiască, văzând cum șansa de a părăsi nava dispărea repede în depărtare.

Cum era posibil? Își ridică ochii spre un cer prea acoperit ca să ghicească în ce moment al zilei era. Era posibil să fi fost atât

de târziu când îi dusese căpitanului tava cu mâncare? O privire ațintită către pânzele umflate ale corabiei îi spuse că nava scotea un timp mai mult decât excelent cu vânturile de furtună împingând-o spre larg, însă tot era ciudat că lăsaseră deja Anglia în urmă. Navigau pe fluviu când se dusese sub punte să-l întâlnească pe căpitan.

O cuprinse repede o furie dezlănțuită. Naiba să-l ia! Dacă nu ar fi fost înclînat să se distreze pe seama ei cu tachinările lui provocatoare și grija sa inutilă, lucru pe care ea îl vedea acum doar ca pe o ocazie de a-și impune voința arbitrară asupra ei, l-ar fi văzut atunci pentru ultima oară. Acum... fir-ar să fie, era prinsă în capcană pe nava lui, supusă capriciilor lui dezgustătoare, și se putea aștepta la mult mai multe decât necazurile prin care trecuse din cauza lui în această după-amiază. Nu recunoscuse el că *îi plăcea* să ducă o persoană la exasperare? Așa blândă cum era, și se asigură că era, nici ea nu se putea aștepta să reziste mult dacă o întărâta cu bună știință. Avea să fie provocată mereu până când avea să-l pălmuiască în cele din urmă, sau să folosească alt mijloc de apărare feminin care o va da de gol. Și pe urmă ce va fi? Fiind vorba despre un simț al umorului atât de crud ca al lui, nici nu putea să ghicească.

Zeița Fortuna o părăsise de-a binelea astăzi. Deocamdată era prudentă. Când gândurile panicate îi fură întrerupte de un ghiont puternic în umăr, reveni cu picioarele pe pământ, rostind „Ce?!" cu o voce plină de exasperare. Firește că, după o reacție atât de imprudentă, se trezi imediat imobilizată. O lovitură în ureche o trânti în copastie, unde picioarele îi alunecară în față până se izbi cu spatele de punte.

Era mai mult surprinsă decât năucită, cu toate că o durea urechea lovită. Și nu avea nevoie să i se spună ce greșise, deși marinarul agresiv care stătea peste ea se repezi să-i spună oricum.

– Dacă mai ești obraznic cu mine, ticălos mic și obraznic, te arunc peste bord cât aî clipi. Și să nu te mai prind că-mi stai în drum!

Zona aceasta nu era atât de îngustă încât să n-o fi putut ocoli. Nu era un bărbat masiv, și mai era și slab ca un țâr pe deasupra.

Dar Georgina nu îi spuse asta. Era prea ocupată să-şi ia picioarele întinse din drumul lui, căci părea pe cale să i le dea deoparte cu lovituri de picior, în loc să păşească peste ele şi să se ducă unde avea treabă.

Între timp, pe dunetă, Conrad Sharpe avea de furcă, nu glumă, să-l ţină pe căpitan să nu sară peste balustradă pe puntea de jos, cum dăduse să facă în clipa în care fata fusese imobilizată. Şi nici să-l reţină fără să pară că o face nu era deloc treabă uşoară.

– La naiba, Hawke, ce-a fost mai rău s-a terminat. Amestecă-te acum şi vei...

– Să mă amestec? O să-i rup oasele omului!

– Păi, asta-i o idee grozavă, i-o întoarse Connie cu sarcasm. E cum nu se poate mai bine să arăţi echipajului că *dragul de Georgie* nu trebuie tratat ca un mus, ci ca proprietatea ta personală. Ai putea la fel de bine să-i dai jos căciula aia caraghioasă şi să-i aduci o rochie. Oricum, vei reuşi să stârneşti interesul oamenilor în privinţa micului tău prieten până vor afla ce e aşa deosebit la el, încât să faci moarte de om pentru el. Şi nu ridica sprânceana aia la mine, nebun afurisit ce eşti! Pumnii tăi i-ar aduce moartea cuiva atât de sfrijit, şi o ştii bine.

– Foarte bine, atunci doar voi porunci să fie târât pe sub chilă.

Auzind tonul sec care semnala că James îşi venise în fire, Connie zâmbi şi făcu un pas înapoi.

– Nu, n-ai s-o faci. Ce motiv vei invoca? Fetişcana a fost obraznică. Am auzit-o de aici. Orice om de pe vas ar fi făcut exact ca Tiddles dacă ar fi fost provocat de un puştan îngâmfat. În plus, se pare că fratele ei va avea grijă de asta, şi nimeni n-o să se mire că *el* îi ia apărarea.

Amândoi urmăriră cum Ian MacDonell se năpusti asupra lui Tiddles, doborându-l tocmai când era pe cale să-i dea un picior fetei. Omul cel scund se ridică, clătinându-se de la pumnii scoţianului, fiecare ţintit în partea din faţă a cămăşii lui în carouri. Şi, cu toate că MacDonell nu ridică tonul, ameninţarea rostită de el se auzi pe toată puntea.

– Mai pune o dată mâna pe băiat, omule, şi cred că va trebui să te omor.

– Pune destul de bine problema, nu? comentă James.

– Măcar atitudinea lui nu va stârni prea mult curiozitatea... fiind cine este.

– Am înțeles ce naiba vrei să subliniezi, Connie. Nu mai trebuie să insişti. Şi-acum ce naiba îi spune ea scoțianului?

Fata se ridicase şi îi vorbea serios, deşi încet fratelui ei, care tot îl ținea pe Tiddles în sus.

– Se pare că încearcă să-l liniştească. Deşteaptă fată. Ştie a cui e vina. Dacă n-ar fi stat acolo să caşte gura...

– În parte, eu sunt de vină pentru asta, îi tăie vorba James.

– Chiar aşa? Mi-a scăpat mie ceva? Cum ar fi să te văd acolo jos, țintuindu-i picioarele de punte?

– Eşti în formă de zile mari, nu-i aşa? Dar ia seama, prietene, nu mă amuză deloc.

– Păcat, fiindcă pe mine da. Connie zâmbi fără pic de căință. Dar înțeleg că mori de nerăbdare să faci pe nobilul, aşa că dă-i înainte. Spune-mi de ce te crezi responsabil pentru obrăznicia puştoaicei.

– Nu cred, ştiu, replică James, încruntându-se la prietenul său. De îndată ce m-a recunoscut, a hotărât să sară de pe corabie.

– Şi ți-a spus ea asta?

– N-a fost nevoie, replică James. Se vedea pe fața ei.

– Detest să mă leg de detalii, bătrâne, dar este încă aici.

– Sigur că este, îl repezi James. Dar numai pentru că am reținut-o în cabina mea până a fost prea târziu să mai facă vreo prostie. Nu căsca pur şi simplu gura pe punte. Se uita cum singura ei şansă de a scăpa se pierdea în depărtare... şi probabil mă blestema să putrezesc în iad.

– Bun, nu cred că va mai face greşeala asta... să stea în drumul cuiva. O scatoalcă peste ureche e câteodată o lecție bună.

– Dar şi l-a făcut duşman pe Tiddles. Şi Artie era gata să-i tragă un picior în fund, şi aşa ar fi făcut dacă nu eram eu pe-acolo. Ar fi trebuit să auzi pe ce ton imperios îi dădea ordine.

– Doar nu crezi că puştoaica e o lady, nu?

James ridică din umeri.

– Se pricepe să dea ordine subordonaților, oricum ar fi. Are și maniere alese, sau îi imită foarte bine pe cei superiori.

Connie rămase brusc fără simțul umorului.

– Al naibii să fiu, asta pune lucrurile în altă lumină, Hawke.

– Pe naiba. Nu eu i-am pus pantalonii ăia pe ea. Și tu ce naiba credeai că e? O târfă din port? Tăcerea lui Connie era un răspuns destul de clar, care îi smulse lui James un hohot scurt de râs. Ei bine, poți să renunți la pretențiile de cavaler, Connie. Nu te avantajează mai mult decât pe mine. Micuța asta șireată poate să fie, din partea mea, și o afurisită de prințesă, dar deocamdată este un mus, până zic eu altfel. E un rol pe care și l-a atribuit singură, și vreau s-o las să-l joace până la capăt.

– Pentru cât timp?

– Cât voi putea să rabd. Și apoi, urmărindu-l pe scoțian cum îi dădea drumul victimei sale, adăugă: Mii de draci, nici măcar o afurisită de lovitură! Eu i-aș fi...

– Rupt oasele, știu. Connie oftă. Mi se pare că iei asta un pic prea personal.

– Deloc. Nimeni nu poate să lovească o femeie cât timp sunt eu în preajmă, și să spere să scape nepedepsit.

– E oare o atitudine nouă, pe care ai adoptat-o de când am ridicat ancora? Hai, James, băiete, adăugă el împăciuitor, când bărbatul se întoarse spre el. De ce nu-ți păstrezi privirile astea ucigătoare pentru echipaj, asupra căruia ar putea să aibă... În regulă, se corectă el împăciuitor când James făcu un pas spre el. Retrag fiecare cuvânt rostit. Ești un afurisit de apărător al sexului feminin.

– Eu n-aș merge *așa* departe.

Lui Connie îi reveni imediat simțul umorului când văzu expresia îngrozită ce se așternuse pe chipul prietenului său.

– Nici eu, dacă n-ai fi atât de sensibil astăzi.

– Sensibil? Eu? Doar pentru că vreau să-l fac praf pe nenorocitul ăla care a dat într-o femeie?

– Văd că trebuie să subliniez din nou mici amănunte care contează, cum ar fi că Tiddles nu știe că a lovit o femeie.

– E irelevant, dar am înțeles ideea. A dat într-un copil, atunci. Nu înghit pentru nici unul din cei doi. Și, înainte să deschizi gura

ca să-l aperi iar, spune-mi dacă ar fi fost așa rapid să-l pocnească pe MacDonell să se dea din drumul lui.

Connie fu silit să cedeze.

– Probabil că l-ar fi ocolit.

– Chiar așa. Acum că ai exclus formele preferabile de represalii pentru tendințele lui de a intimida oamenii, și scoțianul m-a dezamăgit dându-i doar un avertisment...

– Cred că fetișcana s-a ocupat de asta.

– Din nou e irelevant. Dorințele ei nu contează în povestea asta. Așa că, data viitoare când îl văd pe domnul Tiddles, ar fi bine să aibă cartea de rugăciuni în mână.

James nu se referea la o carte religioasă, ci la piatra prinsă de mâini și de genunchi pentru a rașcheta suprafețele de punte prea mici ca să pătrundă acolo piatra de bricuit. După ce puntea era udată, de preferat pe vreme ploioasă, ca să nu fie necesar să se care apă, se împrăștia nisip pe întreaga suprafață, apoi marea piatră de bricuit cu partea netedă de dedesubt era târâtă încoace și încolo cu ajutorul unor frânghii lungi prinse la capetele ei. Să faci același lucru mergând de-a bușilea era una din cele mai neplăcute corvezi de pe punte.

– Vrei să frece cu nisip punțile care sunt curate? ceru Connie clarificări.

– Pentru nu mai puțin de patru carturi... patru carturi consecutive.

– Al naibii să fiu dacă, după șaisprezece ceasuri în genunchi, îi va mai rămâne ceva piele pe ei. Va sângera și-o să murdărească puntea.

Dar remarca lui nu-l făcu pe James să se răzgândească, așa cum sperase.

– Chiar așa. Dar cel puțin oasele îi vor rămâne nevătămate.

– Sper că știi că asta îl va face să-l deteste și mai mult pe *flăcăul* tău.

– Deloc. Sunt sigur că poți găsi *ceva* la el, care să justifice o pedeapsă atât de blândă. Chiar și croiala hainelor lui sau starea în care sunt ar fi de-ajuns. Cămășa lui trebuie să fie bine mototolită

de la pumnii lui MacDonell, nu crezi? Dar orice cusur ai găsi, tu vei fi omul pe care îl va detesta, nu Georgie.

– Mulțumesc mult, spuse Connie în batjocură. *Ai putea* să-l ierți, știi, nu? Ei au făcut-o.

James îi urmări cu privirea pe cei doi MacDonell care se îndreptau spre teugă. Georgie își ținea mâna la urechea lovită.

– Mă îndoiesc că au făcut-o, dar eu nu-l iert nici în ruptul capului. Așa că nu mai glumi în privința mijloacelor mele de răzbunare, Connie. Va fi asta sau gârbaciul. Și dacă vrei să vorbești de sângele care o să fie împrăștiat pe toată puntea...

Capitolul 14

– Iar trăncănești despre ziduri de piatră? Te-a lovit așa tare omu' ăla? Trebuia să mă lași să-l pocnesc ca lumea...

– Mă refeream la căpitan, șuieră Georgina și îl zori pe Mac să caute un loc liniștit unde să poată vorbi. E același taur de două tone care m-a cărat din cârciumă în acea noapte, și pe care speram să-l uit.

Mac se opri brusc.

– Doar nu vrei să spui că-i lordul ăla blond! *El este* zidul tău de piatră?

– *El e* căpitanul nostru.

– Păi, asta nu-i o veste bună.

Ea clipi nedumerită când auzi răspunsul lui calm.

– Nu m-ai auzit? Căpitanul Malory e același om...

– Da, te-am auzit bine. Da' nu ești închisă în cală... sau nu te-a văzut încă?

– Nu m-a recunoscut.

Sprâncenele lui Mac se ridicară, nu pentru că ar fi fost mirat de răspuns, ci pentru că Georginei părea să-i fie ciudă că se întâmplase astfel.

– Ești sigură că s-a uitat bine la tine?

– De sus până jos, stărui ea. Dar nu-și aduce aminte de mine.

– Da, bine, n-o lua ca pe un afront personal, Georgie. Aveau alte lucruri în minte amândoi în noaptea aia. Băuseră vârtos, și unii bărbați pot uita și cum îi cheamă după o noapte ca asta.

– M-am gândit la asta. Și nu o iau ca pe un afront. Pufni indignată la acea idee. M-am simțit ușurată... după șocul avut la vederea lui aici. Dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla să-i împrospăteze ceva memoria... ca de pildă, să te vadă pe tine.

– Ai dreptate în privința asta, spuse Mac, gânditor.

Se uită peste umăr spre locul unde Anglia devenise doar o pată la orizont.

– Este prea târziu pentru asta, spuse ea, citindu-i corect gândurile.

– Așa e, conveni el. Vino, ne aude prea multă lume aici.

Nu o conduse la teugă, ci sub punte, spre domeniul bețmanului, acum al lui, o încăpere unde se păstra echipamentul de rezervă. Georgina se trânti pe un colac mare de frânghie, în timp ce Mac se gândea: câțiva pași, un oftat slab și un plescăit de limbă.

Georgina avu răbdare cât fu în stare, cinci minute cu totul, înainte să întrebe:

– Ei bine? Ce-o să facem acum?

– Pot să-l evit cât timp va fi posibil.

– Și când nu va mai fi posibil?

– Sper să-mi crească ceva păr pe față până atunci, zise el, zâmbindu-i. O barbă roșie și stufoasă care să acopere pielea asta bătrână va fi o deghizare la fel de bună ca și a ta, mă gândesc.

– Așa va fi, nu? zise ea, înseninându-se, dar numai pentru o clipă. Dar asta nu rezolvă decât o problemă.

– Credeam că nu avem decât una.

Ea scutură din cap, apoi se duse înapoi și se lipi de perete.

– Trebuie să ne gândim și cum să-l evit eu pe om.

– Știm că nu-i posibil, fato... poate doar dacă te îmbolnăvești. El sări, bucuros, crezând că tocmai rezolvase problema. N-ai putea să te simți rău?

– Asta n-o să meargă, Mac.

– Ba da.

Ea scutură iar din cap.

– Ar merge dacă ar urma să dorm în teugă, aşa cum am presupus, dar mi s-a spus deja că nu va fi aşa. Şi apoi adăugă pe un ton zeflemitor: căpitanul s-a oferit cu mărinimie să-şi împartă cabina cu mine.

– Cum?

– Asta a fost şi reacţia mea, dar afurisitul a insistat. Mă vrea aproape de el, în caz că are nevoie de ceva în toiul nopţii, leneşul afurisit. Dar la ce te poţi aştepta de la un lord englez răsfăţat?

– Atunci va trebui să afle adevărul.

Fu rândul ei să icnească, sărind în picioare.

– Cum? Nu poţi vorbi serios!

– Ba bine că nu, fato. Mac scutură din cap cu hotărâre. N-ai să împarţi cabina cu un bărbat care nu ţi-e nici prieten, nici rudă.

– Dar el crede că sunt băiat.

– Nu contează. Fraţii tăi...

– Nu vor şti niciodată, interveni ea, mânioasă. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă îi spui lui Malory, tot o să împart cabina cu el până la urmă, dar într-un fel care mi-ar fi mai puţin pe plac. Te-ai gândit la asta?

– N-ar îndrăzni! mormăi Mac.

– O, chiar aşa? întrebă ea. Uiţi aşa repede cine e căpitan aici? Poată să facă orice are chef şi, dacă protestezi, vei fi pus în lanţuri.

– Doar cel mai ticălos om din lume ar profita de asta.

– Aşa e. Dar ce te face să crezi că nu e el ăla? Eşti dispus să-mi rişti virtutea pe baza slabei speranţe că omul ar avea ceva onoare? Eu nu.

– Dar, fetiţo...

– Vorbesc serios, Mac, insistă ea cu încăpăţânare. Nici o vorbă. Dacă voi fi descoperită în alt fel, va fi destulă vreme să aflu dacă englezul are vreun pic de decenţă, dar îţi spun sincer că mă îndoiesc. Şi dormitul la el în cabină e cea mai mică grijă a mea. Să fiu în preajma lui în restul timpului va fi o încercare grea pentru tăria mea de caracter. N-ai crede cât de mârşav este, cum îi face plăcere să fie de-a dreptul nesuferit. A recunoscut în faţa mea că asta este una dintre puţinele lui distracţii.

– Adică?

– Să-i facă pe oameni să se agite. Îi tratează ca pe niște fluturi, folosindu-se de ironii pentru a-i ținti locului.

– Nu exagerezi cumva un pic, fato, detestându-l atâta pe omu' ăsta?

Așa era, dar nu voia s-o recunoască în fața lui. Dacă ar fi fost într-adevăr băiat, așa cum o credea căpitanul, nu s-ar fi simțit jignită de ironiile unui bărbat mai în vârstă adresate unui tânăr, cu privire la lipsa lui de experiență, căci era ceva ce făceau bărbații de obicei. Iar sexul era un subiect obișnuit între bărbați, când nu erau femei prin preajmă. Nu auzise fără să vrea destule conversații între frații ei, când nu bănuiau că ea se afla acolo?

Din fericire, ușa se deschise tocmai atunci și o împiedică să-i răspundă lui Mac. Un tânăr marinar dădu buzna înăuntru și păru ușurat că-l găsește acolo pe bețman.

– Frânghia de la vela gabier se roade de la vântul ăsta, domnule. Când a văzut că nu vă găsește, domnul Sharpe m-a trimis aici după una nouă.

– Mă ocup eu, omule, spuse Mac lapidar, deja întorcându-se să caute frânghia potrivită.

Marinarul fără experiență plecă, recunoscător. Georgina oftă, conștientă că Mac nu mai avea timp de ea acum. Dar nu voia să termine discuția cu el într-o notă pesimistă, sau să-l lase făcându-și griji pentru ea. Și singurul mod de a face asta era să cedeze și să recunoască:

– Ai avut dreptate, Mac. Am lăsat repulsia față de acest bărbat să mă convingă că e mai rău decât este in realitate. A spus chiar el că, peste câteva zile, probabil nu o să mă mai vadă ca pe un obstacol, ceea ce înseamnă că mi-a pus la încercare caracterul acum și n-o să se mai ostenească pe viitor cu mine.

– Și tu te vei strădui să nu fii remarcată?

– Nici măcar n-o să-i scuip în supă boului, înainte să i-o servesc.

Ea zâmbi ca să-i arate că doar glumea. El păru îngrozit, arătându-i astfel că știa asta. Amândoi râseră, apoi Mac o luă înspre ușă.

– Vii şi tu?

– Nu, spuse ea, masându-şi urechea sub căciulă. Am hotărât că puntea e un loc mai periculos decât îmi aminteam eu să fie.

– Da, asta n-a fost o idee bună, zise el cu regret în glas, referindu-se la felul cum îşi croiau drum spre casă.

Fusese ideea lui, chiar dacă încercase să i-o scoată din cap după aceea. Dacă se întâmpla ceva rău...

Ea zâmbi, fără să-i găsească vreo vină pentru felul cum ieşiseră lucrurile. Nu era decât ghinionul care făcuse ca un anumit englez să fie proprietarul acestei nave.

– Nu, nu-i vorba de asta. Suntem în drum spre casă şi asta-i tot ce contează. Nu avem altceva de făcut decât să zâmbim şi să suportăm totul timp de o lună. Eu pot s-o fac, Mac, promit. E un exerciţiu de răbdare, îţi aducî aminte?

– Da, numai să-ţi aminteşti să exersezi şi când eşti în preajma lui, răspunse el, ţâfnos.

– Cu el mai mult decât cu oricine. Du-te acum, înainte să mai vină cineva aici jos după frânghie. Eu cred că voi mai sta aici deocamdată, până mă cheamă datoria din nou.

El dădu din cap şi plecă. Georgina se strecură între colacii voluminoşi de frânghie şi îşi rezemă capul de peretele despărţitor. Oftă, gândindu-se că n-avea ce să i se întâmple mai rău de-atât în acea zi.

Malory. Nu, avea şi un nume de botez. James Malory. Hotărî că nu-i place nici numele mai mult decât omul. „Fii sinceră, Georgina, nu poţi să-l vezi în ochi. Pentru numele lui Dumnezeu, atîngerea lui ţî-a făcut greaţă." În regulă, aşadar îl detesta mult, enorm, şi nu numai pentru că era englez. Nu era nimic de făcut în această privinţă. Dar trebuia să pretindă că îl plăcea, sau măcar că îi era indiferent.

Căscă şi frecă pielea de deasupra bandajului dîn jurul pieptului, care îi intra în carne. Îşi dorea să-şi scoată chestia aia pentru câteva ore, dar ştia că nu avea să îndrăznească. Ar fi fost mai rău decât crezuse să fie descoperită acum, pentru că *el* era cel care avea să-i hotărască soarta. Dar, pe când începea să aţîpească, buzele î se arcuiră într-un zâmbet încrezut. Bărbatul acela era nu numai

respingător, ci și prost. Fusese atât de ușor de păcălit pentru că vedea doar ce voia ea să vadă, iar ăsta era un prilej de bucurie.

Capitolul 15

– Georgie!

În somn, capul îi căzuse în față, dar acum se izbi de perete, când fu trezită brusc. Din fericire, claia de păr și căciula amortizară lovitura, dar ea tot se uită urât la Mac, care continua s-o zgâlțâie de umăr. Deschise gura să se răstească la el, dar el vorbi primul:

– Ce naiba faci încă aici jos? A pus oameni să te caute pe toată corabia!

– Ce? Cine? Apoi își aminti imediat unde era și cine mai era pe acel vas. A, el! pufni disprețuitor. Păi, poate să... „Nu, atitudine greșită." Cât e ceasul? Oare am întârziat cu cina?

– Cu mai bine de o oră, aș spune.

Ea înjură încet în timp ce se ridica in picioare, îndreptându-se direct spre ușă.

– Crezi c-ar trebui să mă duc glonț la el sau să-i iau cina mai întâi? îl întrebă peste umăr.

– Mai întâi mâncarea. Dacă îi e foame, asta ar putea să ajute.

Ea se întoarse cu fața la el.

– Să mă ajute la ce? Doar nu e furios, nu?

– Nu l-am văzut, dar gândește-te și tu, fetițo, o dojeni Mac. Asta e prima zi de slujbă și deja l-ai neglijat.

– N-am ce să fac dacă am adormit, interveni ea pe un ton puțin prea defensiv. Pe lângă asta, el mi-a poruncit să trag un pui de somn.

– Bine, atunci nu mi-aș face griji în privința asta. Du-te odată acu', nu mai pierde timpul.

Făcu intocmai, destul de îngrijorată. Căpitanul îi spusese să doarmă, dar în cabina lui, unde o putea trezi când se făcea timpul să îi aducă mâncarea. Nu de asta o voise lângă el, ca să fie acolo

când avea nevoie de ea? Şi acum trebuise să trimită oameni s-o caute. La naiba! Iar ea crezuse că se sfârşiseră momentele de nelinişte, măcar pe ziua de azi.

Dădu buzna în cambuză atât de repede, încât cei trei oameni de acolo se opriră din ce făceau ca să caşte gura le ea.

– Tava căpitanului e gata, domnule O'Shawn?

El arătă cu un deget mânjit de făină.

– E gata...

– Dar e fierbinte?

Bucătarul se apropie indignat, în toată splendoarea lui de înălţime medie, părând ofensat.

– Firește, şi de ce n-ar fi, când tocmai am umplut-o pentru a treia oară. Era cât pe ce să-l trimit pe Hogan... Poftim...

Cuvintele lui se auziră mai incet, căci ea ieşi la fel de repede precum intrase, cu tava cea grea, mult mai mare decât cea pe care o dusese înainte, dar fără să o încetinească. Trei oameni îi strigară pe drum că o căuta căpitanul. Ea nu se opri să le răspundă. Era din ce în ce mai neliniştită.

„A spus că nu te va trage de urechi. A zis că nu o va face." Dar trebui să-şi amintească mereu vorbele lui pe drumul spre uşa cabinei, încă o dată înainte să bată şi să audă porunca tăioasă de a intra, şi din nou înainte să intre.

Şi primul lucru pe care îl auzi când intră fu vocea secundului spunând:

– S-ar cuveni să-l tragi de urechi.

O, cât îl ura pe om... era ură adevărată. Dar, ca să nu-i arate cum îi scăpărau ochii, îşi plecă faţa, aşteptând să audă părerea lui James Malory, cea care într-adevăr conta.

Dar se aşternu o tăcere chinuitoare care nu îi spunea nimic despre dispoziţia căpitanului. Şi se încăpăţână să nu se uite la el, închipuindu-şi că expresia lui era cât se poate de intimidantă, lucru care i-ar fi sporit agitaţia şi tulburarea.

Tresări când el o întrebă în cele din urmă:

– Ei bine, ce ai de spus, tinere?

Rezonabil. Avea să fie rezonabil şi să asculte orice fel de scuză avea să invoce ea. Nu se aşteptase la asta, aşa că îşi ridică faţa

să întâlnească ochii verzi. Căpitanul stătea la masa lui goală, cu secundul său, Conrad Sharpe, iar ea își dădu brusc seama că, din cauza întârzierii ei, amândoi fuseseră nevoiți să-și aștepte cina. Și totuși, se simțea ușurată, deoarece căpitanul nu părea să tune și să fulgere. Era tot intimidant, așa cum avea să fie întotdeauna, așa un taur mare cum era. Dar nu vedea nici un semn de pericol din partea lui. Desigur, trebuia să-și aducă aminte că nu știa cum arăta acest bărbat când se înfuria. Poate că arăta exact ca acum.

– Poate că ar trebui și biciuit, sugeră Conrad în tăcerea ce continua. Pentru a-l învăța pe puști să răspundă când e întrebat.

Georgina nu ezită să-l străfulgere cu o privire cruntă, dar tot ce obținu de la roșcatul cel inalt fu un râs înfundat. O privire aruncată înapoi spre căpitan îi arătă că el tot aștepta, cu o expresie încă indescifrabilă pe chip.

– Îmi pare rău, domnule, spuse ea într-un târziu, cu câtă căință reuși să adune în voce. Dormeam... așa cum mi-ați spus.

O sprânceană aurie se arcui cu o aroganță foarte iritată, hotărî ea.

– Închipuie-ți, Connie, spuse căpitanul, deși nu-și lua ochii de la ea. Nu făcea decât ce i-am poruncit. Desigur, din câte îmi aduc aminte, i-am spus să doarmă aici, în patul de acolo.

Georgina tresări.

– Știu, și am încercat, m-am străduit. Dar nu mi-era bine în... Vreau să spun că... fir-ar să fie, patul dumneavoastră era prea moale.

Minciuna asta era mai bună decât să admită că singurul motiv pentru care nu putuse să doarmă acolo era că patul era al lui.

– Deci nu-ți place patul meu?

Secundul râdea, deși ea nu-și imagina de ce. Iar sprânceana enervantă a căpitanului se arcui un pic mai mult. Era oare amuzament în ochii lui acum? Ar fi trebuit să se simtă ușurată. În schimb, simți că e ținta unei glume fără perdea și se săturase să fie o sursă de bună dispoziție fără să știe de ce.

„Răbdare, Georgina. Indiferență. Tu ești singura din familia Anderson, în afară de Thomas, căreia nu-i sare niciodată mușchiul. Toată lumea spune asta."

– Sunt sigură că patul dumneavoastră e confortabil, domnule, cel mai bun dacă îți place să dormi pe moale. Eu, unul, prefer lucrurile mai tari, așa că...

Se opri din vorbit, încruntându-se, când secundul izbucni în alt hohot de râs copios. James Malory păru că se înecă deodată cu ceva, căci era aplecat peste scaun și tușea. Ea aproape că întrebă ce găsea Sharpe atât de amuzant de această dată, dar îi era din ce în ce mai greu să țină tava. Și, din moment ce o forțau fără pic de considerație să stea acolo în picioare în timp își explica întârzierea, ar fi preferat să scape de greutate.

– Așa că, își urmă ea vorba, rostind apăsat cuvintele ca să le atragă atenția, m-am gândit să-mi iau hamacul, pentru că mi-ați spus și asta. Dar, în drum spre teugă, ei bine... l-am văzut pe fratele meu, care voia să-mi spună ceva. Așa că l-am urmat sub punte pentru doar un minut, dar apoi... ei bine, mi-a venit deodată să vărs. Am vrut să mă întind numai o secundă sau două, până îmi trecea senzația de rău. Dar următorul lucru pe care îl știu e că Mac m-a trezit și m-a dojenit cu asprime, pentru că adormisem și îmi neglijasem îndatoririle.

– O dojană aspră, ei? Asta-i tot?

Ce voia, să curgă sânge?

– De fapt, m-a tras de urechi. Sunt probabil de două ori mai mari acum.

– Oare? Asta mă scutește de osteneală, nu? Dar adăugă pe un ton mai blând: Te-a durut, Georgie?

– Sigur că m-a durut, îi replică ea. Vreți să vedeți ce-am pățit?

– Vrei să-mi arăți urechile tale ascuțite, băiete? Mă simt de-a dreptul flatat.

Georgina se uită urât la el acum.

– Ei bine, să nu vă simțiți, pentru că n-o să vi le arăt. Va trebui să mă credeți pe cuvânt. Și știu că credeți că e foarte amuzant, căpitane, dar n-ar fi așa dacă dumneavoastră ați fi cel tras de urechi.

– Vai, dar am fost, de nenumărate ori... până am început să-i trag și eu de urechi pe alții. Aș fi încântat să-ți arăt cum.

– Cum ce?

– Cum să te aperi, băiete dragă.

– Să mă apăr... de fratele meu?

Din tonul ei reieșea că nici nu s-ar gândi la așa ceva.

– De fratele tău și de orice altă persoană care te supără.

Atunci ea își miji ochii, bănuitoare.

– Ați văzut ce s-a întâmplat, nu?

– Nu am nici cea mai vagă idee de ce mă acuzi. Și acum vrei să-ți dau lecții de box sau nu?

Ei îi veni să râdă la auzul acestei idei absurde. Aproape că spuse da, căci putea să fie ceva folositor de știut. Dar să ia lecții de la el ar fi însemnat să petreacă mai mult timp în compania lui.

– Nu, mulțumesc, domnule. Mă voi descurca și singur.

El ridică din umeri.

– Cum vrei. Dar, Georgie, data viitoare când îți spun să faci un lucru, ai grijă să-l faci întocmai, nu așa cum preferi. Și, dacă mă mai pui în situația neplăcută să-mi fac griji că ai putea să cazi peste bord, să fiu al naibii dacă nu te încui în cabina asta.

Ea clipi nedumerită. O spusese fără să ridice deloc tonul, dar era o avertizare mai cumplită decât auzise vreodată, și nu se îndoia nici o clipă că el vorbise serios. Dar era și ridicolă. Îi venea pe limbă să-i spună că probabil știa mai bine să se orienteze pe un vas decât jumătate din echipajul lui, că șansele ei de a cădea peste bord erau nule. Dar nu putea să-i spună așa ceva când înainte pretinsese că nu știa nimic despre nave. Desigur, nu credea deloc că el se îngrijorase pentru ea. Sintagma „situație neplăcută" spunea tot: nu-și făcuse vreo grijă, în afară de aceea legată de stomacul lui gol, și se asigurase că asta nu avea să se mai întâmple vreodată. Era un afurisit de tiran, asta era tot, dar o știa deja.

Tăcerea fu ruptă de întrebarea pusă de domnul Sharpe pe un ton sec:

– Dacă tot nu trebuie să trimitem după gârbaci, James, te-ar deranja mult să ne luăm cina acum?

– Mereu ți-a fost mintea doar la mâncare, Connie, i-o întoarse căpitanul pe un ton la fel de sec.

– Unii dintre noi sunt ușor de mulțumit. Ei bine, ce mai aștepți, băiete?

Georgina se gândi ce bine i-ar sta tăvii cu mâncare aruncată în poala secundului. Se întrebă dacă ar fi avut îndrăzneala să pretindă că se împiedicase. Nu, mai bine nu, altfel va fi el acela care va aduce gârbaciul.

– Ne vom servi singuri, Georgie, pentru că ai rămas în urmă astă-seară cu îndatoririle tale, spuse căpitanul în timp ce ea punea tava pe masă, între ei.

Se uită la el cu o expresie doar uşor întrebătoare. Nu avea de gând să se simtă vinovată că uitase să facă un lucru de care nu i se spusese. Dar oricum o scotea din fire acum, căci uită să vină cu o explicaţie, ignorând-o, în timp ce studia mâncarea ce fusese repede scoasă la iveală de detestabilul său prieten.

– Ce îndatorire mi-am neglijat, căpitane?

– Care? Baia mea, firește. Îmi place s-o fac imediat după cină.

– Cu apă dulce sau de mare?

– Dulce, întotdeauna. Se găseşte din belşug. Fierbinte, dar nu opărită. De obicei, e nevoie de opt găleți pline.

– Opt! Îşi lăsă repede capul în jos, sperând că el nu-i observase disperarea. Da, domnule, opt. Şi va fi o dată pe săptămână sau la două săptămâni?

– Foarte amuzant, băiete dragă, spuse el, râzând pe înfundate. În fiecare zi, bineînțeles.

Ea gemu. Nu se putuse abține. Dar nu-i păsa dacă o auzise sau nu. Taurul cel mare *avea* să fie foarte greu de mulțumit. Şi ei i-ar fi plăcut să facă baie în fiecare zi, dar nu când asta însemna să care găleți grele pe tot drumul de la bucătărie.

Se întoarse să plece, dar fu oprită de comentariul secundului:

– E un parmaclâc cu găleți la pupa, piciule. Poți să încerci acolo, dar nu cred că ai destui muşchi să duci patru găleți odată. Aşa că foloseşte butoiul din capul scărilor să iei apă rece. Vei câştiga un pic de timp, şi eu voi avea grijă să fie umplut din nou pentru tine în fiecare seară.

Ea înclină din cap în chip de mulțumire, cel mai bun lucru pe care îl putea face în acel moment. Şi ce dacă era chiar amabil făcându-i acea sugestie. Ea tot nu-i plăcea nici pe el, nici pe căpitanul lui cel *curat*.

Imediat ce se închise ușa în urma ei, Connie vru să știe:

– De când faci baie în fiecare seară în timp ce te afli la bordul vasului, Hawke?

– De când am făcut rost de fata asta drăguță să mă ajute.

– Trebuia să fi știut, pufni Connie. Dar n-o să-ți mulțumească pentru asta când își va număra toate bătăturile din palmă.

– Doar nu crezi că o voi pune să care toate gălețile alea? Doamne ferește să facă mușchi acolo unde nu are nevoie. Nu, am și aranjat cu Henry să-i arate ce tip de treabă este.

– Henry? Connie zâmbi larg. De treabă? Adăugă apoi: Nu i-ai spus până acum?

– Sigur că nu.

– Și el nu te-a întrebat de ce?

James râse pe înfundate.

– Connie, bătrâne, ești atât de obișnuit să pui sub semnul întrebării orice afurisit de lucru pe care îl fac, încât uiți că nimeni altcineva nu îndrăznește să procedeze în felul ăsta.

Capitolul 16

Mâinile Georginei tremurau un pic când îngrămădi la loc vasele pe tavă și curăță masa căpitanului, dar nu pentru că ar fi îndeplinit o treabă grea. Nu, nu trebuise decât să care toate acele găleți de la ușă la cadă, mulțumită unui francez gălăgios care se făcuse foc și pară când ea vărsase apă pe punte. Îl chema Henry, și nu voise să-i asculte protestele când dăduse ordin ca doi alți membri ai echipajului, nu cu mult mai în vârstă decât se presupunea că era ea, să-i care gălețile.

Firește, băieții erau mult mai solizi decât ea și cu siguranță mai puternici, iar ea protestase doar pentru că așa se cuvenea, și își închipuia că ei vor bombăni că trebuiau să facă treaba ei.

Dar nu protestaseră, și ultimul cuvânt țâfnos al lui Henry în legătură cu acel subiect fusese că mai trebuia să crească

puțin înainte să se încumete să facă o treabă de bărbat. Se simțise aproape jignită de vorbele lui, dar își ținuse gura cu înțelepciune.

Omul o ajuta, la urma urmei, chiar dacă nu vedea lucrurile astfel.

Și tot mai trebuise să care gălețile, căci ajutoarele ei le lăsaseră în fața ușii, refuzând să intre în cabina căpitanului. Nu le găsea nici o vină. Nici ea n-ar fi intrat pe domeniul lui dacă nu ar fi trebuit. Dar faptul că le cărase puțin nu avea legătură cu tremuratul mâinilor. Nu, îi tremurau pentru că James Malory se afla în spatele paravanului și își scotea hainele, și, doar știind asta, se emoționase mai tare decât în oricare alt moment al zilei.

Din fericire, nu trebuia să stea în cabină. Trebuia să ducă vasele înapoi în cambuză și să-și ia hamacul din teugă, din încăperile destinate echipajului. Dar nu ieșise încă. Și mai era acolo când auzi apa pleoscăind.

Încercă să-și alunge din minte imaginea ce revenea obsesiv, cea a trupului masiv care se cufunda în apa fierbinte, aburii ce se ridicau și îl înconjurau, umezindu-i chica de păr des și auriu. Broboane de sudoare se formau pe pieptul lui lat până când pielea îi reflecta lumina lămpii ce atârna deasupra lui. Se rezema și închidea ochii o clipă, pe când trupul i se destindea în căldura relaxantă... și așa se termina închipuirea Georginei. Nu putea cu nici un chip să și-l imagineze pe bărbatul acela destins.

Ochii i se măriră când își dădu seama ce făcea. Era oare nebună? Nu, de vină erau stresul și încordarea unei zile oribile care nu se terminase încă. Furioasă, aruncă ultimul vas pe tavă și o ridică, pornind spre ușă. Dar nu ajunse acolo, căci auzi vocea profundă a căpitanului.

–Am nevoie de halat, Georgie.

Halatul lui. Unde l-o fi pus? O, da, îl agățase în dulap, un veșmânt subțire de mătase verde ca smaraldul care nu-i ajungea până la genunchi. În mod sigur, nu-i ținea de cald. Se întrebase unde îl văzuse înainte și la ce folosea. Dar, când nu reușise să găsească nici o cămașă de noapte printre lucrurile căpitanului, hotărî că probabil dormea în el.

Puse la loc tava pe masă, scoase repede halatul din dulap și traversă camera aproape în fugă ca să i-l arunce peste paravan. Dar, abia se întorsese spre masă, când îi auzi din nou vocea.

– Vino aici, băiete!

O, nu. Nu și nu. Nu voia să-l vadă relaxat. Nu voia să-i vadă pielea sclipind așa cum tocmai își imaginase.

– Trebuie să-mi aduc hamacul, domnule.

– Poate să aștepte.

– Dar nu vreau să vă deranjez în timp ce-l montez.

– N-o vei face.

– Dar...

– Vino aici, Georgie. Ea percepu nerăbdarea din vocea lui. Asta nu-ți va lua decât un minut.

Ea se uită cu nostalgie spre ieșire, singura ei scăpare. Chiar și o bătaie în ușă ar fi salvat-o în acel moment, dar nu se auzi nimic, așa că nu avea scăpare. Căpitanul o spusese cu tonul unui ordin.

Își limpezi mintea și-și îndreptă coloana. De ce ii era frică, de fapt? Își văzuse frații la baie, la toate vârstele. Le adusese prosoape, îi spălase pe cap, ba chiar îl spălase pe Boyd pe tot corpul când își arsese ambele mâini. Desigur, el avea pe atunci doar zece ani, iar ea șase, dar nu era ca și cum n-ar mai fi văzut nici un bărbat dezbrăcat. Cu cinci frați în casă, era de mirare că nu aruncase pe furiș decât una sau două priviri curioase în toți acei ani.

– Georgie...

– Vin, pentru numele lui Dumnezeu... vorbesc serios... Înconjură paravanul. Ce pot să fac... pentru... dumneavoastră?

O, Doamne, nu era la fel. Nu era fratele ei. Era un bărbat înalt, vânjos și chipeș care nu-i era rudă. Iar pielea umedă îi strălucea ca bronzul și se întindea așa încordată peste mușchii proeminenți tari ca piatra. Nici părul nu i se pleoștise. Era prea des pentru asta, cu excepția câtorva cârlionți uzi ce îi atârnau pe frunte. Se putea gândi la el ca la un taur, așa era de mare și de voinic. Era într-adevăr masiv, dar plin de mușchi. Se îndoia că exista vreo parte moale în întregul său corp... în afară de una, poate. Se înfierbântă la acest gând și se rugă cu ardoare ca el să nu observe.

– Ce naiba e cu tine, tinere?

În mod evident, îl enervase faptul că nu venise imediat. Își lăsă ochii în pământ, un loc sigur acum, și speră că arăta destul de pocăită.

– Îmi pare rău, domnule. Voi învăța să mă mișc mai repede pe viitor.

– Ar fi bine s-o faci. Aici!

Cârpa de spălat cu săpunul înăuntru o lovi în piept. Săpunul căzu pe jos. Ea prinse cârpa. De groază, ochii ei erau acum enormi.

– Vreți alta? întrebă ea, plină de speranță.

Auzi un pufnet.

– Asta-i foarte bună. Vino și spală-mă pe spate cu ea.

Îi fusese teamă că el va spune așa ceva. Nu putea s-o facă. Să se apropie de pielea aceea goală? S-o atingă? Cum ar putea? „Dar ești băiat, Georgie, iar el e bărbat. Nu vede nimic rău când te roagă să-l speli pe spate, și nici n-ar fi dacă ai fi băiat."

– Faptul că ai fost tras de urechi ți-a afectat auzul, nu-i așa?

– Da... Adică nu. Oftă. Am avut o zi grea, căpitane.

– Și tensiunea nervoasă poate fi epuizantă. Înțeleg perfect, puștiule. Poți să te culci mai devreme, nu mai am nimic să-ți dau de făcut astă-seară... după ce mă speli pe spate.

Ea încremeni. Se gândise pentru o secundă că i se amâna pedeapsa, dar ar fi trebuit să-și dea seama că nu era așa. În regulă, avea să-i spele afurisitul acela de spate. Ce altă alegere avea? Și poate reușea să-i jupoaie ceva piele în timp ce făcea asta.

Luă de jos săpunul și se apropie de capătul căzii. În acest timp, el se aplecă, așa că, atunci când ajunse acolo, ea avu în fața ochilor întregul lui spate, lat și atât de... masculin. Cada era atât de mare, încât apa, atâta câtă turnase, tot se înălța la doar câțiva centimetri peste șoldurile lui. Și nu era tulbure. Bărbatul avea un posterior drăguț.

Se trezi uitându-se fix la el, și se întrebă de cât timp. Nu de mult, altfel ar fi spus el ceva, ticălos nerăbdător cum era.

Enervată pe ea însăși, furioasă pe el pentru că o obliga să facă așa ceva, azvârli cârpa de spălat în apă, apoi frecă săpunul cu ea până când avu destulă spumă cât să spele zece corpuri. Apoi o trecu pe spatele lui și începu să frece cu toată puterea. El nu scoase

o vorbă. Și ea începu să se simtă vinovată după un timp, văzând dârele roșii pe care i le lăsa pe piele.

Mai slăbî presiunea, și furia i se domoli în același timp. Se holbă din nou, fascinată de pielea de găină care apărea când atîngea un loc sensibil, urmărind cum pielea lui de culoarea bronzului vechi dispărea sub clăbuci și reapărea când aceștia se spărgeau. Cârpa era atât de subțire, încât parcă nici nu era acolo, ca și cum n-ar fi fost nimic între mâna ei și pielea lui netedă. Mișcările îi deveniră mai lente. Spăla zonele deja spălate.

Și apoi se întâmplă. Mâncarea pe care o înghițise în grabă la bucătărie în timp ce aștepta să fiarbă apa de baie începu să i se agite în stomac. Era cea mai ciudată senzație, dar nu se îndoi nici o clipă că avea să-i fie greață în toată regula. Și avea să fie umilită dacă mai vărsa o dată în prezența lui. „Ce pot să fac dacă mi-e greață când sunt lângă dumneavoastră, căpîtane?" Nu avea să treacă cu bine peste asta, nu?

– Am terminat, domnule.

Îi întinse peste umăr cârpa de spălat. El nu o luă.

– Nu încă, băiete. Și pe șale.

Ea își coborî privirea în acea zonă, brăzdată de clăbucii care se scurseseră. Dar nu-și aminti dacă îl spălase acolo sau nu. Se repezi s-o facă, ușurată că acum apa era plină de spumă și nu mai putea vedea nimic. Ba chiar cufundă cârpa la câțiva centimetri sub apă, spre baza coloanei lui, nelăsându-i nici un motiv să spună că nu-și făcuse temeinic treaba. Dar trebui să se aplece mult, ajungând atât de aproape de el, încât îi putu mirosi părul. Și trupul curat. Și nu-i fu greu să-i audă geamătul.

Se trase înapoi atât de iute, că se izbi de peretele din spatele ei. El se întoarse la fel de repede să se uite în sus la ea. Focul din privirea lui o țintui locului.

– Îmi pare rău, îngăimă ea. N-am vrut să vă fac rău, jur că n-am vrut.

– Ia-o ușor, Georgie. Se întoarse la loc, sprijinindu-și capul pe genunchii ridicați. E doar un fleac... o vagă înțepeneală. N-aveai de unde să știi. Du-te, acum pot să termin și singur.

Ea își mușcă buza. După cum vorbea, părea să aibă dureri mari. Ar trebui să se bucure, dar, fără să știe din ce motiv, nu era mulțumită. Dintr-un motiv oarecare, simțea nevoia... Să ce? Să-i aline durerea? Oare înnebunise de-a binelea? Ieși de acolo cât putu de repede.

Capitolul 17

James era la al doilea pahar de coniac când se întoarse Georgie în cabină. Își recăpătase stăpânirea de sine, dar tot îl neliniștea cât de ușor îl stârnise atingerea inocentă a fetei. Planurile lui ticluite cu grijă se duseseră pe apa sâmbetei. Intenționase ca ea să-l clătească, să-i dea prosopul, să-l ajute să-și pună halatul. Voise să vadă obrajii aceia frumoși înroșindu-se. În schimb, el ar fi fost acela cu obrajii îmbujorați dacă s-ar fi ridicat în acel moment. Nu mai fusese niciodată în viața lui atât de stânjenit de o reacție normală a trupului său, și n-ar fi fost nici de data aceasta, doar că, din punctul ei de vedere, reacția ar fi fost provocată de un băiat.

Fir-ar să fie! Ce încurcătură, când jocul ar fi trebuit să fie atât de simplu. Avantajul urma să fie al lui, cât timp ea se afla într-o poziție vulnerabilă. Își închipuise că avea s-o farmece cu trupul lui viril până avea să fie atât de copleșită de dorință, încât să-și scoată căciula de pe cap și să-l implore s-o posede. O fantezie superbă, în care el făcea pe masculul nevinovat, care nu bănuia nimic, și era atacat de ajutorul lui cel desfrânat. Avea să protesteze. Iar ea urma să-l implore să-i dăruiască trupul său. Apoi el s-ar fi purtat ca un domn, cedând.

Dar cum avea să se întâmple oricare dintre aceste lucruri, dacă bătrânul John Henry își înălța capul ori de câte ori fata se apropia de el? Dacă s-ar fi întâmplat să observe, drăguța fetișcană ar fi crezut că el avea o slăbiciune pentru băieți, și asta ar fi făcut-o să-i fie scârbă de el. Mii de draci, asta ar fi făcut-o să mărturisească cine era doar pentru ca lui să nu-i vină cine știe ce idei.

Ochii lui o urmăriră în timp ce traversă incăperea spre colțul pe care i-l destinase. Ducea sub braț o geantă de pânză și avea un hamac aruncat peste umăr. Geanta era suficient de voluminoasă să conțină mai mult de câteva veșminte pentru băieți. Probabil că erau și una-două rochii inăuntru, și poate că și ceva care să lămurească misterul ce o înconjura.

Deja descifrase câte ceva din enigmă. Connie remarcase modul foarte firesc în care pronunța ea „t'ugă" în loc de „teugă". Doar cineva foarte obișnuit cu vasele ar fi folosit termenul prescurtat, însă ea pretinsese că nu știe nimic despre navigație.

Și îi spunea fratelui ei Mac. Era un fleac grăitor, care îl făcea să creadă că scoțianul nu era deloc rudă cu ea. Prietenii și cunoștințele îi puteau spune Mac lui MacDonell, dar cei din familia lui ar fi folosit numele său de botez sau alt nume de alint, nu unul pe care îl purta fiecare membru al familiei, căci în mod firesc pe toți îi chema MacDonell. Totuși, fata avea un frate sau doi. Îi pomenise fără să se gândească. Așadar, ce era scoțianul pentru ea? Prieten, amant... soț? Doamne sfinte, ar face bine să nu aibă un amant. Putea să aibă toți afurisiții de soți din lume, zeci de soți, nu-i păsa, dar un amant era ceva serios, ceva ce intenționa chiar el să-i fie.

Georgina îi simți privirea ațintită asupra ei pe când agăța hamacul de perete. Îl văzuse stând la birou când intrase, dar, cum nu-i spusese nimic, nu-i vorbise nici ea; nici nu se mai uitase în direcția lui. Dar acea singură privire...

Purta halatul verde ca smaraldul. Nu-și dăduse niciodată seama ce culoare minunată era acel verde pe persoana potrivită. Lui îi întuneca nuanța ochilor, îi scotea în evidență frumusețea buclelor blonde, îi îndulcea bronzul închis al pielii. Și avea atâta piele dezgolită. Răscroiala halatului era atât de adâncă, că acesta abia îi acoperea pieptul. Firele de păr auriu străluceau în lumina lămpii cu gaz, de la un sfârc la celălalt, de deasupra pieptului până ... jos.

Georgina trase de cămașa pe gât, dezlipind-o de piele. În afurisita asta de cabină era atât de cald astă-seară. Hainele i se păreau mai grele pe ea, bandajele mai incomode. Dar tot ce îndrăznea

să scoată de pe ea când se culca erau cizmele. Făcu asta şi acum, stând pe podea ca să şi le tragă mai uşor şi apoi le aşeză cu grijă la perete.

Şi tot simţi aţintiţi asupra ei ochii lui James Malory, urmărindu-i fiecare gest.

Desigur, trebuia să-şi închipuie asta. Ce motiv avea să o urmărească, dacă nu... Aruncă o privire spre hamac şi zâmbi răutăcios. Căpitanul probabil aştepta s-o vadă chinuindu-se să se suie în patul ei instabil şi să cadă lată acolo, de oboseală. Probabil că urma să facă şi un comentariu amuzant, după părerea lui, despre stângăcia şi lipsa ei de experienţă, ceva într-adevăr scârbos care s-o stânjenească, garantat. Ei bine, nu şi de această dată. Urcase şi coborâse din hamacuri de când începuse să meargă, se jucase în ele în copilărie, moţăise acolo când era mai mare, şi petrecuse în hamac zile întregi pe orice vas Skylark care se întâmpla să fie în port. Era mai puţin probabil să cadă dintr-unul decât dintr-un pat obişnuit. Căpitanul va trebui să-şi înghită zeflemeaua de această dată, iar ea spera să-i stea în gât.

Se instală în patul instabil cu uşurinţa unui vechi marinar, apoi aruncă o privire rapidă spre biroul din colţul opus al camerei, sperând să surprindă uimirea căpitanului. El se uita în direcţia ei, dar, spre necazul ei, expresia lui rămase indescifrabilă.

– Sper că n-ai de gând să dormi cu hainele astea pe tine, tinere, nu-i aşa?

– Ba da, căpitane, asta intenţionez.

Probabil că remarca il uimise, căci el se încrunta acum.

– N-am vrut să las impresia că te voi trezi toată noaptea, să ştii. Aşa ai presupus?

– Nu. De fapt, aşa crezuse, dar tot ce ştia el despre ea erau oricum minciuni, aşadar ce mai conta una în plus? Dorm întotdeauna îmbrăcat. Nu-mi aduc aminte când am început să fac aşa, este prea multă vreme de atunci, dar a devenit un obicei acum. Şi, ca să se asigure, în caz că el ar fi avut îndrăzneala să-i sugereze să-şi schimbe obiceiurile, adăugă: Mă îndoiesc că aş putea să adorm dacă n-aş fi complet îmbrăcat.

– Fă cum crezi. Am și eu obiceiurile mele de somn, deși mă tem sunt exact opusul alor tale.

Oare ce însemna asta? se întrebă Georgina, dar află în scurt ıp. Bărbatul se ridică în picioare, înconjură biroul, îndreptân-se spre pat, și își scoase halatul.

„O, Doamne, o, Doamne, asta nu mi se întâmplă mie! Nu se âie prin cameră în pielea goală ca să-mi ofere o vedere din față ·upului său."

Dar asta făcea, iar sensibilitatea ei feminină era revoltată. ă nu închise ochii, nu imediat în orice caz. La urma urmei, era ceva ce vedea în fiecare zi. Poate că nu văzuse așa ceva iodată, căci el era un exemplar cu adevărat splendid de băr-ie, din cap până în picioare. Nu putea s-o nege, oricât și-ar fi ·it să aibă ceva grăsime în unele părți, sau o burtă proeminen-ori un mic...

„Nu roși, prostuțo. Nimeni nu aude ce gândești în afară de e, și nici măcar nu ți-ai terminat gândul. Deci arată grozav în ce privință. Dar asta nu înseamnă nimic pentru tine."

În cele din urmă, închise ochii, strângând din pleoape. Dar vă-ıe deja mai mult decât era bine pentru ea. Imaginea lui gol nu ceva pe care avea să-l uite prea curând. Să-l ia naiba, omul avea deloc rușine.

Nu, nu era corect. Ea trebuia să fie băiat. Ce era un pic de go-une între bărbați? O experiență impresionantă pentru ea, a era.

– Vrei să stingi lămpile, Georgie?

Ea gemu și îi fu teamă că o auzise când oftă și adăugă:

– Lasă. Tu te-ai culcat deja și n-am vrea să punem la încercare rta care te-a ajutat să te instalezi acolo de la prima ta tentativă.

Ea scrâșni din dinți. Iarăși afurisita de ironie. Omul era un ti-ɔs până în măduva oaselor. Aproape că îi spusese că avea să se ıpe oricum de lămpi. Să-i arate că soarta nu avea nimic de-a e cu ea și hamacul ei. Dar trebuia să deschidă ochii ca să facă a, iar el nu era încă în pat și învelit. Și să dea nas în nas cu lezbrăcat...

Ei bine, avea să fie îndeajuns de isteață, încât să nu se întâmple asta.

Dar deschise ochii oricum. Ispita era prea mare ca să-i reziste. Și, în afară de asta, dacă el avea să se dea în spectacol, se gândi ea, trebuia să aibă un public care să-l aprecieze. Nu că ar fi făcut-o ea. Sigur că nu. Era doar fascinație curioasă, ca să nu mai vorbim de grija pentru siguranța proprie. Și pe un șarpe ar sta cu ochii dacă ar fi atât de aproape de ea, nu?

Dar, oricât de interesantă găsea această experiență neobișnuită, își dorea ca el să se grăbească. Începea să-i fie greață din nou, și de această dată, nici măcar nu se afla lângă ea. Doamne, dar avea așa un posterior drăguț! Se făcea oare mai cald în cameră? Și așa niște picioare lungi, șolduri atât de tari. Virilitatea lui era copleșitoare, ostentativă, intimidantă.

O, Doamne, oare venea înspre ea? Da! De ce? O, lampa de deasupra căzii. Naiba să-l ia, că o speria așa! Când o stinse, colțul camerei unde era ea se întunecă. Doar o lumină mai rămăsese aprinsă, cea de lângă pat. Închise ochii și îi ținu închiși. *Nu* avea să se uite la el cum se vâra în patul dumnezeiesc de moale. Și ce dacă nu folosea învelitoare? Luna răsărise deja, luminase destul de intens puntea de deasupra și urma să lumineze cabina prin ferestrele ce formau un perete. Nu avea să mai deschidă ochii din nou, pentru a-și mântui sufletul. Ei bine, era cam exagerat. Poate doar pentru a-și mântui sufletul.

Unde era acum? Nu-i auzise pașii ducându-l înapoi spre pat.

– Apropo, băiete, Georgie e numele tău de botez, sau doar un nume de alint cu care te-a împovărat familia ta?

„Nu stă chiar lângă mine, gol-pușcă. Nu! Îmi închipui, îmi închipui totul. Nu și-a scos halatul. Dormim deja amândoi."

– Cum? Nu te-am auzit, băiete!

Ce n-a auzit? Ea nu scosese o vorbă. Nici n-avea de gând. Să creadă că a adormit.

Dar dacă o atingea s-o trezească, doar ca să-i răspundă la întrebarea prostească? Așa încordată cum era acum, probabil că avea să țipe ca nebuna, iar asta nu se cuvenea. „Răspunde-i, prostuțo, și va pleca!"

– E numele meu de botez... domnule.

– Mi-era teamă că vei spune asta. Dar nu prea merge, să știi. Am cunoscut femei care își spuneau așa, o prescurtare de la Georgette sau Georgina, ori alt nume revoltător de lung. Și nu ți-ar plăcea să fii asemuit cu o femeie, nu?

– Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, răspunse ea pe un ton șovăielnic, pe jumătate mormăit, pe jumătate chițăit.

– Păi, nu-ți face griji pentru asta, băiete. Poate că acesta e numele care ți s-a dat, dar eu am hotărât să-ți spun George. E mult mai bărbătesc, nu crezi?

El nu dădea nici o para chioară pe ce credea ea, iar ei îi păsa și mai puțin de ce gândea el. Dar nu avea de gând să se certe cu un bărbat gol, aflat la doar câțiva centimetri de ea.

– Cum vă convine, căpitane.

– Cum îmi convine? Îmi place atitudinea ta, George, chiar îmi place.

Georgina oftă în timp de el se depărta de ea. Nici nu se întrebă de ce râdea el ca pentru sine. Și, în ciuda hotărârii ei neclintite, după o clipă, deschise ochii. Dar așteptase prea mult de această dată. El era deja în pat, decent acoperit. Lumina lunii se revărsa în cabină, așa că îl vedea bine întins în pat, cu mâinile sub cap și un zâmbet pe chip. Zâmbea oare? Trebuia să fie o iluzie a luminii. Dar ce conta până la urmă?

Dezgustată de ea însăși, se întoarse cu fața la colț ca să nu mai fie tentată să-l privească. Și oftă din nou, fără să știe că, de această dată, scosese un sunet slab, de dezamăgire.

Capitolul 18

Georginei îi veni foarte greu să adoarmă în acea noapte, dar următorul lucru de care fu conștientă era vocea căpitanului strigând:

– Hai odată, mișcă-ți fundu', George.

Ea clipi nedumerită, fiind destul de sigură că lumina zilei umplea cabina, suficient de intensă pentru a-şi da seama că dormise prea mult.

Găsi repede şi motivul insomniei sale, şi îl văzu îmbrăcat, slavă Domnului, sau măcar parţial. În pantaloni şi ciorapi, oricum era mai bine decât nimic. Şi, în timp ce se uita la el, îl văzu punându-şi o cămaşă de mătase neagră, croită la fel ca aceea albă pe care o purtase cu o zi în urmă, deşi nu îşi încheiase partea din faţă. Şi pantalonii erau negri. „Dacă şi-ar pune şi un cercel, afurisitul de bărbat ar arăta ca un pirat în cămaşa largă şi pantalonii strâmţi", se gândi ea fără pic de milă, apoi îşi ţinu răsuflarea când văzu că purta într-adevăr un cercel, unul mic de aur, abia vizibil sub buclele blonde răvăşite în somn şi încă nepieptănate pe spate.

– Purtaţi un cercel!

Această remarcă atrase asupra eî ochii verzi, alături de afectarea pe care ea o considera cel mai arogant *şi* mai enervant obicei al lui, acela de a ridica dintr-o sprânceană aurie.

– Ai observat, nu? Ce părere ai despre asta?

Ea nu era îndeajuns de trează încât să aleagă să-l linguşească, şi nicidecum să-i spună adevărul. Cu îndrăzneală, îi zise:

– Vă face să arătaţi ca un pirat.

Zâmbetul lui era într-adevăr răutăcios.

– Aşa crezi? Eu aş fi zis ca un crai.

Ea îşi înăbuşi la timp un pufnet disprețuitor. În schimb, reuşi să pară curioasă.

– De ce vreţi să purtaţi cercel?

– De ce nu?

Ei bine, căpitanul era darnic cu informaţiile în dimineaţa asta, clar! Şi ce-i păsa ei dacă el voia să arate ca un pirat, de vreme ce nu era unul adevărat?

– Hai odată, George, spuse el în grabă acum. A trecut jumătate de dimineaţă.

Ea scrâşni din dinţi şi se ridică în capul oaselor, se legănă în hamac de câteva ori, apoi se dădu jos.

El îi spunea George cu multă încântare, aşa se părea, de parcă ştia că asta avea s-o enerveze.

Suna într-adevăr mai bărbătesc. Ea cunoştea mai mulți George cărora li se spunea Georgie, dar nici o altă femeie în afară de ea cu acest nume prescurtat.

– Nu eşti obişnuit să dormi în hamac, aşa-i?

Ea se uită urât la el, sătulă până peste cap de presupunerile lui greşite.

– De fapt...

– Te-am auzit zvârcolindu-te toată noaptea. Toate frânghiile care scârțâiau m-au trezit de câteva ori, iartă-mă că-ți spun. Sper că nu se va întâmpla în fiecare noapte, George. Presupun că va trebui să-mi împart patul cu tine ca să nu mai fiu deranjat.

Ea se făcu albă ca varul, chiar dacă el părea să deteste ideea. Dar se temea că avea s-o facă oricum, indiferent cât ar protesta ea. Doar peste cadavrul ei.

– Nu se va mai întâmpla, căpitane.

– Ai grijă! Şi-acu', sper că ai mâna sigură.

– De ce?

– Pentru că ai să mă bărbiereşti.

Serios? Nu, cum ar putea? Era posibil să i se facă iar rău – se şi vedea vărsând în poala lui. Ar fi fost nevoită să-i spună de tendința ei de a i se face greață când ajungea prea aproape de el.

Gemu în sinea ei. Cum putea să-i spună aşa ceva? S-ar fi simțit atât de insultat, încât ar fi fost greu de spus ce avea să-i facă. Ar fi putut să-i facă viața un iad, mult mai rea decât era acum.

– N-am mai bărbierit pe nimeni, căpitane. Probabil c-o să vă tai peste tot.

– Sper din tot sufletul că nu, băiete dragă, căci e una dintre îndatoririle tale. Şi în calitate de valet va trebui să faci progrese. Observă că m-am îmbrăcat singur azi-dimineață.

Georgina era cât pe ce să izbucnească în plâns. Nu era chip să evite apropierea de el. Şi avea să observe până la urmă că nutrea o aversiune pronunțată față de el. Cum ar fi putut să nu observe că dădea fuga după oala de noapte de mai multe ori pe zi?

Dar poate că nu era el cauza. Poate avea rău de mare. Dar când navigase de-a lungul Coastei de Est alături de frații ei în călătorii scurte, nu suferise niciodată de asta. Când traversase oceanul

spre Anglia, nu avusese deloc rău de mare. El trebuia să fie. Dar putea să-i spună că are rău de mare, nu? Se simți deodată mult mai bine și chiar zâmbi când îi promise:

– Mâine mă voi simți mai bine, căpitane.

Nu-și dădu seama de ce o fixă îndelung cu privirea, înainte să răspundă lapidar:

– Foarte bine. Trebuie să discut ceva cu Sharpe, așa că ai cam zece minute să încălzești apă și să găsești briciul. Nu mă face să aștept, George.

Bine, cu siguranță era supărat că trebuise să se îmbrace singur, nu? se gândi ea când căpitanul trânti ușa după el. Nici nu se ostenise să-și pună cizmele. Spera să se aleagă cu cioburi în tălpi. Ba nu, probabil că avea s-o pună pe ea să i le scoată.

Oftă, apoi își dădu seama că avea să fie singură în cabină preț de câteva minute. Nu ezită să se îndrepte direct spre comodă. De n-ar fi afurisitul de program al lui Malory, nu ar risca. Dar n-ar reuși să ajungă în cală la oala de noapte ascunsă acolo, nu în cele zece minute acordate să-i aducă apă de bărbierit. Și nici nu putea să aștepte până termina cu bărbieritul.

Dar, după aceea, trebuia să urce scara *înaintea* lui, așa că avea mai mult timp.

James intră în cabină trântind ușa, la fel cum plecase; cu mult zgomot, ușa se izbi de perete de această dată. Se aștepta s-o sperie pe Georgie și voia să-i șteargă de pe față zâmbetul neașteptat pe care îl simțea până în măruntaie. Ei bine, o speriase de-a binelea. Dacă roșeața din obrajii ei era un indiciu, luase foc de jignită ce era. Dar el era și mai speriat. Ce neghiob era că nu se gândise cum va reuși să-și facă nevoile și să facă baie o femeie care pretindea că nu e femeie, chiar dacă purta straie bărbătești pe o navă plină de bărbați. Mutând-o în cabina lui, îi dăduse mai multă intimitate decât ar fi avut altminteri, dar o făcuse de dragul lui, nu al ei – făcea parte din jocul lui. Nu exista un zăvor la ușă, și nici un loc în care să fie *sigură* că avea puțină intimitate.

Deși fusese cu gândul numai la cum să-i dea jos pantalonașii, trebuia să se fi gândit și la aceste lucruri. La fel și ea – înainte să se deghizeze. Și ar fi putut să pună un pariu cu șanse mari

de câștig că această cabină a lui nu era locul pe care ea îl considera cel mai lipsit de riscul de a fi demascată. Aproape că o forțase să riște când o trezise din somn și îi poruncise să-și vadă imediat de treburi. Era vina lui că ea își ascundea acum fața între genunchii frumoși și dezgoliți. Iar el nu putea face nimic ca să-și ascundă stânjeneala și în același timp să continue să se prefacă. Dacă ea ar fi fost cu adevărat George, el nu ar fi ieșit din cameră scuzându-se, nu? Ar privi chestiunea ca pe ceva obișnuit, și așa ar fi, dacă ea ar fi băiat.

Dar nu era și, pentru numele lui Dumnezeu, nu era nimic obișnuit la situația asta. Draga de fată chiar își dăduse jos pantalonii, iar simțurile lui savuraseră fiecare clipă de când dăduse buzna în cameră.

James își pironi ochii în tavan, după care înconjură patul cu pași apăsați, să-și găsească cizmele. „Asta-i prea mult", se gândi el. „Ea îmi zâmbește și eu mă excit. Stă pe o afurisită de oală de noapte și eu mă excit."

– Nu mă băga în seamă, George, se răsti el mai tăios decât voise. Am uitat de cizme.

– Căpitane, vă rog!

– Să nu-ți fie rușine. Crezi că noi, ceilalți, nu trebuie să folosim niciodată lucrul ăla?

Geamătul ei îi spuse suficient de clar că nu o ajuta, așa că ieși pur și simplu de acolo, trântind ușa din nou și ducându-și cizmele în mâini. Îi era teamă că incidentul avea să fie o piedică pentru el. Unele femei puteau fi ciudate când era vorba despre asemenea chestii, cum ar fi să nu-l mai vadă în ochi pe bărbatul care fusese martor la momentul stingheritor sau chiar îl provocase. Iar omul nu mai avea nici o șansă dacă le făcuse cumva pe ambele.

Mii de dracî! N-avea idee cum va reacționa fata: dacă avea să râdă de incident, să roșească de rușine preț de câteva zile sau să se bage sub cel mai apropiat pat și să refuze să mai iasă de acolo. Spera ca ea să fie mai tare. Deghizarea sugera că avea mult curaj și tot atâta îndrăzneală. Dar nu știa sigur. Totuși, se posomorî că i se ivise o piedică în cale, mai ales după progresul făcut cu o noapte în urmă.

Georgina nu se gândea să se ascundă sub nici un pat. Opțiunile ei erau clare. Putea să sară peste bord, să le țină de urât șobolanilor din cală pentru tot restul călătoriei sau să-l omoare pe James Malory. Iar ultima variantă era cea mai atrăgătoare, indiferent cum privea situația. Dar, când urcă pe punte, auzi că Malory împărțea pedepse în stânga și-n dreapta, fără motive întemeiate, sau, așa cum spunea unul dintre marinari, pentru că era cu fundul în sus. Și asta însemna, în traducere simplă, că era nemulțumit de ceva și se răzbuna pe oricine fusese îndeajuns de nesăbuit încât să-i taie calea în această dimineață.

Ceva din roșeața care îi colorase obrajii dispăru imediat. Până să se întoarcă în cabină cu apă caldă pentru bărbieritul stăpânului, hotărâse că el era poate mai stânjenit decât ea... De fapt, nimeni pe lume nu se putea simți mai umilit decât ea. Dar, dacă simțea și el măcar un pic de jenă, avea să se împace cu asta, așa bănuia, mai ales dacă îl supărase atât de tare încât să fie în toane așa proaste.

Bineînțeles, acest raționament îl înzestra cu o sensibilitate de care nu-l crezuse în stare. Reacția lui era strâns legată de a ei. Dacă nu s-ar fi purtat ca o nătăfleață rușinoasă, atunci el n-ar fi gândit nimic despre asta. Dar știa că o stingherise mai tare decât o făcuseră vreodată oricare dintre ironiile lui, și îi era rușine că o făcuse.

Ușa se deschise într-un gest șovăitor după câteva minute, iar Georgina aproape că izbucni în râs când căpitanul de pe *Fecioara Anne* își vârî capul pe ușă să vadă dacă putea să intre fără probleme de această dată.

– Ei bine, ești gata să-mi tai gâtul cu propriul meu brici, tinere?

– Sper că nu sunt atât de nepriceput.

– Și eu sper din tot sufletul.

El se lepădă de nesiguranța care era de-a dreptul caraghioasă, atât de nepotrivită pentru un bărbat, și porni agale spre masa pe care pusese ea lighenașul cu apă. Briciurile lui erau puse pe un prosop, lângă care se afla un teanc de alte prosoape, iar ea deja făcuse spumă de săpun în cana pe care o găsise pentru asta.

Fusese plecat mai mult de zece minute, așa că ea făcuse ordine prin cameră, făcându-i patul, aranjându-l pe al ei, strângându-i

lucrurile împrăștiate pentru a le spăla mai târziu. Singurul lucru pe care nu-l făcuse era să-i aducă micul dejun, dar Shawn O'Shawn îl pregătea acum.

Uitându-se prin cameră, el remarcă:

– Așadar, ai mai făcut asta înainte?

– Nu, m-am uitat la frații mei când se rădeau.

– Mai bine decât să fii neștiutor cu totul, cred. Atunci, apucă-te!

Își dădu jos cămașa și o aruncă pe masă, apoi își întoarse scaunul și se așeză în fața ei. Georgina doar se uită fix la el. Nu se așteptase să-l radă în vreme ce era pe jumătate dezbrăcat. Nu era necesar. Avea prosoape în plus, unele mari, pe care să i le pună pe umeri ca să-i protejeze cămașa. Să-l ia naiba, avea să le folosească oricum.

Dar, când încercă, el le dădu deoparte.

– Dacă vreau să mă sufoci, George, te anunț eu.

Ideea să-i taie gâtul o atrăgea din ce în ce mai mult. Dacă nu s-ar fi făcut atâta mizerie și n-ar fi trebuit să curețe tot sângele, ar fi cedat acestui impuls. Cu toată pielea aceea care îi distrăgea atenția, s-ar fi putut întâmpla oricum – din greșeală, firește.

Putea să-l bărbierească. Trebuia s-o facă. Și cel mai bine era s-o facă repede, până n-o apuca nenorocita aceea de greață ca să-i îngreuneze și mai mult sarcina. „Doar nu te uita în jos, Georgie, sau în sus, sau oriunde, în afară de perii lui foarte obișnuiți din barbă. Cât de tulburători pot fi acei peri?"

De la o distanță de un braț, îi aplică pe față un strat gros de spumă, dar trebui să se apropie ca să-l radă. Se uita la obrajii lui, concentrându-se pe ceea ce făcea, sau măcar încercând. El se uita în sus, la ochii ei. Când privirile i se întâlniră întâmplător, pulsul i se acceleră. Iar el nu-și feri privirea. În schimb, ea o făcu, dar îi simțea ochii încă ațintiți asupra ei și fierbințeala subită pe care i-o provocau.

– Nu mai roși acum, o luă el la rost. Ce mare scofală e un mic fund gol între bărbați?

Ea nici măcar nu se gândise la *asta*, naiba să-l ia pe căpitan și să putrezească în iad. Dar acum fața ei era de două ori mai roșie și continua să se înfierbânte, căci el nu voia să renunțe la subiect.

– Nu văd de ce ar trebui, întrucât e cabina mea, spuse el cu încăpățânare, dar tot o să-mi cer scuze, George, pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Ai crede că am dat peste o afurisită de fată, după cum ai reacționat.

– Îmi pare rău, domnule.

– N-are importanță. Data viitoare pune un semn pe ușă dacă intimitatea înseamnă atât de mult pentru tine. O să respect prostia asta, și nimeni altcineva nu va intra aici fără permisiune.

Un zăvor la ușă ar fi fost și mai bun, dar ea nu-i propuse așa ceva. Nu se aștepta la asta. O mira că omul era așa atent, chiar mărinimos, când nu era obligat de nimic. Poate va reuși să facă și o baie ca lumea acum, în loc să se spele de mântuială cu buretele, jos în cală.

– La naiba, George. Îmi place fața asta. Lasă ceva piele pe ea, te rog.

O sperie atât de tare, că se răsti la el, fără să se gândească:

– Atunci rădeți-vă singur!

Și aruncă briciul pe masă. Tocmai pleca de lângă el, când tonul lui sec o izbi în spate.

– O, Doamne! Dar ce temperament are puștiul!

Ea se opri și făcu ochii mari când își dădu seama de greșeala făcută. Geamătul ei se auzi destul de tare și, când se întoarse spre el, expresia ei era la fel de temătoare precum se simțea.

– Îmi pare rău, căpitane. Nu știu ce m-a apucat. Poate s-au adunat prea multe, dar, sincer să fiu, nu-mi ies din fire așa ușor. Puteți să-l întrebați pe Mac.

– Te-am întrebat pe tine. Doar nu ți-e frică să fii sincer cu mine, nu-i așa, George?

Asta merita alt geamăt, cu toate că ea și-l înăbuși.

– Deloc. Ar trebui să-mi fie?

– Nu văd de ce. Dîmensiunile tale îmî oferă un avantaj. Ești prea mic să fii încătușat sau biciuit, și n-o să-mi fac singur greutăți dându-ți treburi în plus drept pedeapsă, nu-i așa? Așa că simte-te liber să-mi spui ce gândești, George. Avem o relație apropiată, la urma urmei.

– Și dacă aș întrece măsura și aș fi nerespectuos? nu rezistă ea tentației de a întreba.

– Păi, ți-aș înroși fundul, bineînțeles. Asta-i singura pedeapsă la care pot să recurg cu un băiat de vârsta ta. Dar nu va fi necesar, nu-i așa, George?

– Nu, domnule, mai mult ca sigur că nu, spuse ea printre dinți, îngrozită și înfuriată în același timp.

– Vino atunci și isprăvește cu bărbieritul. Și ai grijă să fii mai atent acum.

– Dacă ați vrea... să nu mai vorbiți, m-aș putea concentra mai bine, spuse ea în chip de sugestie.

Tonul ei era foarte respectuos. Dar el tot ridică din sprânceană, disprețuitor.

– Ați spus că pot să zic ce gândesc, bombăni ea furioasă, apoi făcu un pas în față și luă briciul din nou. Și, cât timp mă ocup de asta, detest să vă văd făcând așa ceva.

El ridică și cealaltă sprânceană, de astă dată surprins.

– Ce fac?

Ea își mișcă mâna cu briciul spre fața lui.

– Ridicați disprețuitor din sprâncene.

– Doamne sfinte, puștiule, mă omori cu modul tău de exprimare, nu glumesc.

– Acum credeți că e amuzant?

– Ce cred eu, dragă băiete, e că îmi iei spusele prea ad-literam. Când am spus că poți să zici ce gândești, nu mi-a dat prin cap că ai fi atât de nesăbuit încât să-ți critici căpitanul. În privința asta, ai depășit măsura, așa cum cred că știi prea bine.

O știa foarte bine și doar încercase apa, să vadă cât de adâncă era și cât de departe putea să meargă și să nu se înece. Era evident că nu prea departe.

– Îmi pare rău, căpitane.

– Am crezut că am convenit ieri să te uiți în ochii mei dacă îți ceri scuze. Așa-i mai bine. Deci detești asta, nu?

Naiba să-l ia, acum era amuzat. Și ura asta chiar mai mult decât să-l vadă ridicând din sprâncene, mai ales că nu se ostenise niciodată să-i spună și ei care era gluma.

– Simt că e în interesul meu să nu răspund, căpitane.

El izbucni în râs când o auzi.

– Bine spus, George! Începi să înveți, într-adevăr.

Şi-şi exprimă mulțumirea bătând-o pe umăr. Din nefericire, gestul o trimise clătinându-se între coapsele lui depărtate, aşa că el trebui să o apuce în grabă ca să nu se răstoarne pe piciorul lui. În acelaşi timp, ea se prinse de el ca să nu cadă. Când amândoi îşi dădură seama că se atingeau, nava ar fi putut să se scufunde şi n-ar fi observat. Dar momentul răvăşitor veni şi trecu în câteva secunde, căci el îi dădu drumul la fel de repede cum o făcu şi ea.

De parcă focul nu s-ar fi aprins între ei în acel scurt interval de timp, căpitanul spuse, deşi nesigur:

– Probabil că barba mi-a crescut câțiva centimetri de când ai început să mă razi, George. Sper din tot sufletul să te descurci mai bine înainte să ajungem în Jamaica.

Georgina era prea tulburată să-i răspundă, aşa că doar apropie briciul de fața lui şi se apucă să bărbierească obrazul rămas.

Inima îi bătea nebuneşte în piept... Şi cum să nu bată? Crezuse că avea să se împiedice de piciorul lui şi să cadă în cap. Asta nu avea nici o legătură cu faptul că îl atinsese.

Dar, când el îşi întoarse fața spre ea, Georgie văzu picăturile de sânge din locurile unde îl tăiase. Fără să se gândească la asta, le şterse cu blândețe.

– N-am vrut să vă rănesc.

Dacă vocea ei fusese blândă când rostise aceste cuvinte, a lui fu mult mai blândă când îi răspunse:

– Ştiu.

„O, Doamne, iar mi se face greață", se gândi ea.

Capitolul 19

– Te doare ceva, Georgie, băiete?

– Georgie e de ajuns, Mac.

– Nu. El se uită de jur împrejur pe puntea de la pupa, ca să fie sigur că erau singuri înainte să adauge: Era să-ți spun „fetîțo" când nu trebuia. Am nevoie să mi se amintească mereu.

– Cum vrei.

Georgina căută iute în coșul dintre ei o altă frânghie ca s-o lege de cea din poala ei, pe care o prinsese deja de alte trei, înnodându-le la capete.

Se oferise să-l ajute pe Mac la treaba aceea de rutină doar ca să treacă timpul, dar nu era prea atentă la ce făcea. El trebuise deja să desfacă cu un harpon unul dintre nodurile ei și s-o pună să-l refacă. Ea nu spusese nimic și nu-și observase singură greșeala. Urmărind-o cu privirea, Mac scutură din cap.

– Sigur te doare ceva. Acum ești mult prea drăguță.

Cuvintele lui o treziră, dar numai puțin.

– Eu sunt întotdeauna drăguță.

– Nu de când ți-ai băgat în căpșoru' ăla să pleci pe mare spre Anglia. Ai fost o pacoste nesuferîtă de când ți-a intrat gându' ăsta-n cap.

Acum se bucura de întreaga ei atenție.

– Asta chiar că-mi place, se supără ea. Nu trebuia să vii cu mine, să știi! Aș fi putut foarte bine să ajung în Anglia și fără tine.

– Știi foarte bine că nu te-aș fi lăsat niciodată singură pe mare. Așa că n-am avut încotro. Da' cre' c-ar fi trebuit să te încui undeva.

– Poate că da.

El o auzi oftând și pufni.

– Ești din nou de acord cu mine. Și te-ai purtat cam ciudat toată săptămâna. Te pune la munci prea grele omu' pen' care lucrezi?

Munci grele? Nu putea să spună că era așa. De fapt, nici nu se apucase de jumătate din lucrurile pe care îi spusese căpitanul că le avea de făcut.

Era de obicei treaz și parțial îmbrăcat înaintea ei, de dimineață. Singura dată când se dăduse jos din pat înaintea lui, el se purtase de parcă făcuse mai degrabă ceva rău decât bun. Învăța să-i cunoască toanele, de la obișnuitul luî amuzament, la ironiile usturătoare când îl supăra ceva, iar în acea dimîneață fusese foarte supărat. Făcuse să pară o pedeapsă faptul că trebuise să-l îmbrace

in acea zi. Remarcile, comportamentul lui, totul conducea la acea idee, şi ea ajunsese să jure că va lenevi mai mult în pat dimineaţa, pentru tot restul călătoriei.

Spera să nu mai treacă din nou printr-o situaţie atât de chinuitoare. Era suficient de rău că trebuia să se apropie atât de mult de el, dar să fie obligată la o aşa corvoadă când ştia că era furios... Ei bine, până acum nu se mai întâmplase. Şi nici nu-i mai ceruse să-l ajute cu dezbrăcatul pentru baie, seara.

Nici asta nu se dovedise necesar în fiecare zi, aşa cum insinuase el la început. Încă mai voia să-l spele pe spate la baie, dar în două seri din ultimele şapte, îi spusese să nu se mai ostenească să-i aducă apă pentru baie, ba chiar se oferise să o lase să folosească baia în locul lui. Ea refuzase, bineînţeles. Nu fusese încă gata să rişte să rămână în pielea goală, chiar dacă el luase în seamă biletul pus pe uşă de mai multe ori pe zi.

Mai era bărbieritul. Prima oară, nu ştiuse de ce nu i se făcuse rău. Simţise că se dezlănţuise iadul în burta ei. Dacă ar fi trebuit să stea în picioare mai mult, dimineaţa s-ar fi sfârşit probabil altfel. În schimb, îi terminase bărbia din câteva mişcări, îi aruncase un prosop şi ieşise în fugă din cabină înainte ca el s-o poată opri, strigându-i că va veni înapoi într-o clipă, cu micul dejun.

Îi mai ceruse să-l bărbierească numai o dată, şi atunci îl tăiase în atât de multe locuri, încât el îi spusese sarcastic că ar face bine să-şi lase barbă. Dar nu o făcuse. Majoritatea celor din echipaj aveau barbă, inclusiv secundul, dar căpitanul tot se rădea în fiecare zi, ori dimineaţa, ori spre seară. Doar că o făcea singur acum.

Nici măcar o dată nu trebui să îndeplinească sarcinile unui valet. Căpitanul fie mânca direct din tava pe care i-o aducea, fie îi făcea semn să plece când încerca să-i pună în faţă farfuriile. Şi niciodată nu o trezise din somn pentru ceva în toiul nopţii, aşa cum o asigurase că avea să facă.

Una peste alta, avea foarte puţine de făcut şi o mulţime de timp liber la dispoziţie. Pe care şi-l petrecea în cabină când lipsea el, sau pe punte cu Mac când era căpitanul acolo, încercând să reducă astfel timpul petrecut cu el la strictul necesar. Dar, dacă

Georgina se purta ciudat, suficient cât să observe Mac, era doar vina lui James Malory.

Deşi era de numai o săptămână pe vasul lui, i se părea că trecuse o veşnicie. Era mereu încordată, îşi pierduse pofta de mâncare şi somnul. Şi tot i se făcea greaţă dacă el se apropia prea mult de ea şi atunci când o privea într-un anumit fel, ba uneori şi când se uita fix la el prea mult timp, precum şi de fiecare dată când el îşi expunea în mod ostentativ trupul gol, ceea ce se întâmpla în fiecare afurisită de noapte. Nu era de mirare că nu dormea bine, că era un pachet de nervi. Şi nu era de mirare că Mac observa.

Ar fi preferat să nu discute cu Mac despre asta, căci era foarte confuză în privinţa a ceea ce simţea.

Dar Mac stătea acolo, ţintuind-o cu privirea, aşteptând un răspuns de orice fel. Poate că un sfat de bun-simţ de la el era tot ce avea nevoie ca să pună în altă lumină lucrurile care o tulburau.

– Munca asta nu e grea din punct de vedere fizic, admise Georgina, uitându-se fix la frânghia din poala ei. Greul vine când trebuie să serveşti un englez. Dacă ar fi vorba de altcineva...

– Da, ştiu ce vrei să spui. Ai făcut o criză de furie să pleci neapărat...

Ea îşi ridică brusc capul.

– O criză? O criză?!

– Bine, atunci să zicem că erai nerăbdătoare, dar chestia e că tare erai grăbită să părăseşti Anglia şi să laşi totul în urmă, şi din cauza acelei nerăbdări te-ai pricopsit acum cu ce încercai să eviţi. Faptul că el e un lord nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

– Se poartă ca unul, sunt de acord, spuse ea cu dispreţ în glas. Dar mă îndoiesc că este cu adevărat. Nu au ei o regulă de căpătâi ca aristocraţii să nu se implice în comerţ?

– Ceva de genu' ăsta, dar nu o respectă toţi. În afară de asta, nu are nici o încărcătură, dacă-ţi aminteşti, aşa că nu face negoţ, cel puţin nu în călătoria asta. Dar e un nobil, un viconte din câte am auzit.

– Ce minunat pentru el, zise ea în zeflemea, apoi oftă adânc. Ai avut dreptate. Asta nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Un afurisit de aristocrat. Nu ştiu de ce m-am îndoit de asta.

– Priveşte experienţa asta ca pe o ispăşire pentru impulsivitatea ta, şi speră ca fraţii tăi să ţină cont de asta înainte să-ţi facă un scandal cât casa!

Ea zâmbi slab.

– Ştiam că pot conta pe tine să mă înveseleşti.

El pufni şi se întoarse la corvoada de a lega frânghii. Şi ea făcu întocmai, dar gândurile negre nu-i dădeau pace. În sfârşit, se hotărî să vorbească despre asta.

– Ai auzit vreodată de o persoană care să se îmbolnăvească dacă se apropie de ceva, Mac?

Încruntându-se de curiozitate, Mac o fixă cu ochii lui cenuşiu-deschis.

– Cum să se îmbolnăvească?

– Ştii, să-i fie greaţă.

Fruntea lui se descreţi imediat.

– O, da, e efectul multor alimente, mai ales dacă un bărbat nu se simte bine după ce a băut, sau o femeie va avea un prunc.

– Nu, nu când e deja ceva în neregulă cu tine. Mă refer la situaţia în care te simţi perfect până te apropii de un anumit lucru.

El se încruntă din nou.

– Un anumit lucru, zici? Şi ai să-mi spui care e lucrul ăsta care te îmbolnăveşte?

– N-am spus că e vorba de mine.

– Georgie...

– O, bine! se răsti ea. E vorba de căpitan. În jumătate din timp, când mă apropii de el, stomacul meu reacţionează groaznic.

– Doar în jumătate?

– Da, nu se întâmplă de fiecare dată.

– Şi ţi-a fost chiar greaţă? Ai vărsat?

– O dată, da, dar... A fost în prima zi, când am aflat cine era. M-a forţat să mănânc, şi eram prea emoţionată şi tulburată să ţin ceva în stomac. De atunci, mi-a fost doar greaţă, uneori mai mult decât alteori, dar nu am vărsat iarăşi... încă.

Mac trase de perii din barba roşie care îi acoperea acum bărbia, cugetând la spusele ei. Ignoră bănuielile care-i veniseră primele în minte, aşa că nici nu-i pomeni de asta. Îl detesta prea mult

pe căpitan ca să fie atrasă de el, și cu atât mai puțin putea să simtă pentru el orice poftă trupească ce se putea confunda cu greața.

În cele din urmă, îi spuse:

– Poate fi mirosul coloniei lui, fetițo, sau mireasma săpunului pe care îl folosește? Sau poate e ceva cu care se dă pe păr?

Ea făcu ochii mari înainte să izbucnească în râs.

– De ce nu m-am gândit la asta?

Sări de pe locul ei, scăpând colacul de frânghie din poală.

– Și unde te duci acum?

– Nu e săpunul lui. Îl folosesc și eu de obicei. Și nu se dă cu nimic în păr, îl lasă să zboare în toate direcțiile. Dar are o sticlă cu o loțiune pe care o folosește după ras. O s-o miros acum și, dacă asta e, poți ghici unde va ajunge.

El era mulțumit să o vadă zâmbind din nou, dar îi aminti:

– O să-i lipsească dacă o arunci peste bord.

Ea aproape spuse că avea să-și facă griji mai târziu în această privință, dar nu avea rost să-și caute necazul cu lumânarea.

– Așa că o să-i spun adevărul. Este o bestie arogantă, dar... Ei bine, nu-i așa nesimțitor, încât să folosească în continuare ceva despre care să știe că îmi face rău. Ne vedem mai târziu, Mac, sau mâine în orice caz, se corectă ea, observând că soarele cobora spre asfințit.

– Îmi promiți că n-o să faci ceva pentru care să fii pedepsită?

Dacă ar fi știut cu ce pedeapsă fusese amenințată, n-ar mai fi întrebat asta.

– Promit.

Și vorbea serios. Dacă de vină era colonia căpitanului, atunci nu avea nici un motiv să nu-i spună și lui. Se gândi că ar fi trebuit să o menționeze mai devreme, când dădu nas în nas cu el pe puntea inferioară. I se întoarse stomacul pe dos și nu reuși să ascundă prea repede grimasa ce-i apăru pe chip.

– Ah, remarcă James Malory, văzând că fata se strâmba. Trebuie să-mi fi citit gândurile, George.

– Căpitane?

– Expresia ta. Ai ghicit că am ceva să-ți reproșez în privința obiceiului tău de a face baie, sau mai bine zis, în privința lipsei sale.

Ea roși puțin, apoi se făcu roșie ca sfecla de indignare.

– Cum îndrăzniți...

– Hai, lasă acum, George. Crezi că nu știu cum gândesc băieții de vârsta ta despre baie, ca fiind un fel de tortură atroce? Și eu am fost flăcău odată, să știi. Dar împarți cabina cu mine...

– Nu a fost alegerea mea, interveni ea.

– Indiferent ce a fost, am anumite standarde, printre care și curățenia, sau măcar mirosul de curat.

El strâmbă din nas ca să fie mai convingător, era sigură. Și, dacă nu i s-ar fi adus un asemenea afront, poate că ar fi izbucnit în râs, având în vedere discuția cu Mac de adineauri. Îi găsea mirosul jignitor? Doamne, ce ironie și dreptate poetică era dacă îi făcea și ea greață lui. El continuă:

– Și, întrucât nu ai făcut nici cel mai mic efort să corespunzi standardelor mele... Aș vrea să te anunț... *Nu* mă întrerupe iar, George, adăugă el pe cel mai autoritar ton al lui. Chestiunea asta a fost deja stabilită. De acum încolo îmi vei folosi cada ca să te speli pe tot corpul cel puțin o dată pe săptămână, chiar mai des dacă vrei, și vei începe astăzi. Și ăsta, băiete dragă, este un ordin. Așa că îți sugerez să faci baie acum, dacă tot mai dorești intimitate pentru astfel de lucruri. Ai timp până la ora cinei.

Ea deschise gura să protesteze împotriva atitudinii lui arogante, dar ridicarea sprâncenei aurii atât de detestate îi aminti să nu îndrăznească, nu când el făcuse din asta un afurisit de ordin.

– Da, domnule, spuse ea, rostind cuvântul „domnule" cu tot disprețul de care era in stare, dar fără să fie pusă în cătușe pentru obrăznicie.

James se încruntă pe când o privea plecând cu pași apăsați, întrebându-se dacă nu cumva făcuse o mare greșeală.

Se gândise că îi făcea un serviciu poruncindu-i să facă o baie și asigurând-o în același timp că o să aibă parte de intimitatea necesară pentru asta. Din câte ținuse el socoteala, nu făcuse una ca lumea de când urcase la bord. Dar știa și că majorității femeilor,

doamnelor îndeosebi, le făcea plăcere baia. Era sigur că Georgie era pur și simplu prea speriată să nu dea cineva peste ea, ca să-și asume acest risc; prin urmare, avea să se ocupe el de problemă și s-o oblige să facă un lucru pentru care ar fi trebuit să-i fie foarte recunoscătoare. Dar nu se așteptase ca ea să fie indignată de asta, deși, dacă ar fi gândît limpede, lucru de care nu părea să fie în stare în ultimul timp, și-ar fi spus: „Nu îi zici unei doamne că miroase urât, măgarule".

Capitolul 20

Furia Georginei se topi în apa caldă chiar în clipa în care se întinse pe spate în cada cea lungă. Era sublimă, aproape la fel de bună ca și cada ei de-acasă. A ei era mai pe măsura sa, dar era plăcut să aibă loc în plus, cu adevărat plăcut. Singurele lucruri care îi lipseau erau uleiurile parfumate și slujitoarea ei care s-o ajute să-și clătească părul lung – precum și certitudinea că nu avea să fie deranjată.

Dar cada era destul de lungă să se cufunde complet acolo, cu părul și corpul. Pielea iritată și adânc brăzdată din jurul sânilor o arse când o acoperi apa la început, dar se dovedi un disconfort minor în comparație cu bucuria de a fi curată peste tot și de a nu mai fi bandajată. Dacă nu ar fi insistat căpitanul...

La naiba, se bucura că o făcuse. Ei i-ar fi luat cel puțin încă o săptămână să își adune curajul s-o facă singură. Și își simțise pielea foarte lipicioasă în ultimul timp, de la aerul sărat și căldura sufocantă din cambuză, ca să nu mai vorbim de cât de tare se încălzea aerul în cabină de câte ori căpitanul se dezbrăca. Un spălat pe fugă nu era de-ajuns.

Dar, oricât și-ar fi dorit, tot nu putea să zăbovească în cadă. Trebuia să se deghizeze din nou înainte de ora cinei, să-și usuce părul și să și-l ascundă, să-și bandajeze iarăși sânii. Și oricând era posibil să aibă căpitanul nevoie de ceva din cabină, iar în acest caz, probabil că nu avea să respecte ce scrisese ea pe bilet. Paravanul

era la locul său s-o ascundă, dar gândul de a fi în aceeaşi cameră cu el, goală aşa cum se născuse, era suficient s-o facă să roşească.

Dar el se ţinu de cuvânt şi nu se întoarse decât mult mai târziu. Până atunci, ea îi adusese deja cina – mâncare cât pentru doi, deşi Conrad Sharpe nu venise la masă în acea seară. Abia când se duse după apa pentru baie, îşi aminti de sticla de colonie pe care o folosea el. Hotărî că avea s-o miroasă de îndată ce el se va duce după paravan, dar tocmai atunci el se trezi s-o trimită şi după apă pentru spălat pe cap şi clătit părul, aşa că, până să se întoarcă ea, el era gata să fie spălat pe spate.

Supărată acum, mai mult pe ea însăşi, că scăpase ocazia de a ajunge la sticla aceea când el nu era prin preajmă, îl spălă repede pe spate. Mai avea câteva clipe la dispoziţie, în timp ce se ştergea el, şi, gândindu-se la asta mai mult decât la ce făcea, reuşi să nu-i mai fie greaţă, cu toate că, de această dată, nici nu observă lipsa senzaţiei.

Întrucât ţinea intotdeauna prosoapele la îndemâna lui, plecă de lângă el de îndată ce îi turnă pe spate ultima găleată şi se duse glonţ la scrin. Dar, cum nu avea noroc in ultimul timp, nu se miră că el ieşi de după paravan în vreme ce ea stătea acolo cu sticla în mână. Şi singurul motiv din pricina căruia o prinse asupra faptului era că fusese atât de dezamăgită după ce mirosise colonia, că nu reuşise s-o pună imediat la loc. Parfumul era picant, parcă avea un pic de mosc, dar nu-i făcu greaţă, deşi fusese aşa sigură că aşa avea să se întâmple. Nu, căpitanul era cel care îi făcea greaţă, nu mirosul lui.

– Sper că nu ai îndrăznit să ignori un ordin clar, George, auzi ea vocea lui tăioasă.

– Domnule?

– Ce naiba vrei să faci cu sticla aia?

Ea îşi dădu seama ce insinua el şi o astupă repede, punând-o la loc.

– Ne e ce credeţi, căpitane. Nu aveam de gând s-o folosesc, nici dacă ar fi fost nevoie, ceea ce nu e cazul. *Am făcut* baie; v-am promis. Nu sunt atât de prost, încât să cred că pot ascunde un miros

urât cu un pic de colonie dintr-o sticlă. Știu că unii fac asta, dar aș prefera să fiu... asta e, eu nu aș face așa ceva.

– Mă bucur să știu, dar asta nu răspunde la întrebarea mea, băiete.

– Vai, întrebarea dumneavoastră. Tocmai voiam să... „S-o miros, când el se dă tot timpul cu ea? N-o să creadă asta, Georgie. Da' ce e rău în a spune adevărul? La urma urmei, el nu a șovăit deloc să-ți spună că miroși urât." De fapt, căpitane...

– Vino încoace, George. O să-mi dau seama și singur dacă îmi spui adevărul.

Ea scrâșni din dinți de exasperare. Afurisitul voia s-o miroasă și ar fi făcut bine să nu se opună. Tocmai îi dăduse un ordin și avea să se enerveze că trebuise s-o facă. Dar nu avea pe el decât halatul acela subțire, indecent. Simțea deja cum se înfierbântă.

Înconjură încet patul. Deja își frângea mâinile când ajunse în fața lui. Iar el nu se codi. Se aplecă, își vârî nasul aproape de gâtul ei și mirosi. Ar fi putut să treacă prin asta fără vreun incident, dacă obrazul lui nu s-ar fi frecat de al ei.

– De ce dracu' oftezi?

O spuse de parcă el ar fi trebuit să fie cel care ofta. Și părea foarte tulburat. Dar ea nu se putuse abține. Simțea că totul din ea protesta, vrând să iasă afară. Făcu repede un pas înapoi, apoi altul, ca să poată respira din nou. Dar nu putea să-i întâlnească privirea.

– Îmi pare rău, căpitane, dar... nu am cum s-o spun într-un mod delicat. Mă îmbolnăviți.

Nu s-ar fi mirat dacă el s-ar fi repezit la ea și ar fi plesnit-o, dar el nu se clinti din loc. Spuse pur și simplu, pe cel mai indignat ton pe care îl auzise la el:

– Poftim?

Ar fi preferat să fie pălmuită decât să fie nevoită să explice asta. Ce o făcuse să creadă că putea să-i spună adevărul, când acesta era mai stânjenitor pentru ea, decât pentru el? În mod evident, era problema ei. Era ceva în neregulă cu ea, dat fiind că nimănui altcuiva nu i se făcea greață în preajma lui.

Şi era posibil să n-o creadă, ci să fie de părere că doar încerca să i-o plătească pentru că insinuase că mirosea urât, când ştia foarte bine că nu era aşa. De fapt, era mai mult decât probabil ca el să creadă aşa ceva şi să se înfurie. La naiba, de ce nu-şi ţinuse gura?

Dar era prea târziu acum, şi repede, înainte ca el s-o calce în picioare, îi explică:

– Nu încerc să vă insult, căpitane, jur că nu. Nu ştiu care e problema. L-am întrebat pe Mac şi el a zis că poate e colonia dumneavoastră de vină. De aceea vă miroseam sticla, dar... nu e asta. Aş fi vrut să fie, dar nu e. Poate să fie doar o coincidenţă. Se mai însenină la acest gând, care ar fi putut să-i scape pielea, ba chiar îndrăzni să se uite în sus la el ca să-şi sublinieze vorbele. Da, sunt sigură că e doar o coincidenţă.

– Ce este o coincidenţă?

Din fericire, el părea să studieze calm problema. În timp ce ea se temuse că avea să fie în culmea furiei până acum.

– Faptul că mi se face greaţă când sunteţi în preajma mea, când mă apropii prea mult de dumneavoastră. Era mai bine să nu pomenească de ocaziile când, doar uitându-se la el sau el la ea, îi venea să verse. În fond, ar fi fost deşteaptă să închidă acest subiect, şi degrabă. E problema mea, domnule. Şi n-am s-o las să-mi afecteze sarcinile. Vă rog, uitaţi că am adus vorba despre asta.

– Să uit...?

El pronunţase cuvintele de parcă s-ar fi sufocat. Ea se agită, dorindu-şi s-o înghită pământul. Nu era calm, aşa cum crezuse. Poate că era încă şocat de cutezanţa ei, sau atât de furios, că nu-i veneau cuvintele.

– Ce... fel... de boală ai?

Era din ce în ce mai rău. Voia detalii. O credea oare, sau spera să dovedească că era doar ranchiunoasă ca să aibă un motiv s-o bată? Şi, dacă încerca să-i abată atenţia de la asta acum, avea să creadă într-adevăr că nu încercase decât să i-o plătească, dar acum regreta.

Într-adevăr, regreta că deschisese gura, dar, cum mersese prea departe, era mai bine să-i spună tot adevărul. Îşi adună tot curajul înainte să spună:

– Îmi pare rău, căpitane, dar cred că cel mai aproape de adevăr e greața.

– Ai și... vărsat?

– Nu! Simt doar o greață ciudată, nu mai pot să respir bine și mi-e foarte cald, de fapt, mă înfierbânt, dar sunt aproape sigură că nu este febră. Și mă cuprinde o slăbiciune, de parcă aș fi stoarsă de puteri.

James rămase cu ochii la ea, incapabil să-și creadă urechilor. Fetișcana nu știa ce descria? Nu putea să fie atât de inocentă. Și apoi își dădu seama, simțind pe propria piele fiecare simptom al ei. *Îl dorea.* Încercarea lui de seducere avusese efect, iar el nici măcar nu știuse. Și nu știuse pentru că nu știa nici ea. Mii de draci! Din câte se părea, inocența ei dezlănțuise iadul in viața lui.

Trebuia să-și regândească strategia. Dacă ea nu știa ce simțea, atunci nu avea să-l atace și să-l implore s-o posede, nu? Gata cu fantezia aceea delicioasă, din păcate. Dar el tot dorea ca ea să i se destăinuie mai întâi. Faptul că nu era conștientă că el nu fusese păcălit de deghizarea ei îi oferea lui o poziție dominantă.

– Simptomele astea sunt grozav de neplăcute? o întrebă el, grijuliu.

Georgina se încruntă. Neplăcute? Erau înspăimântătoare, pentru că nu simțise niciodată înainte așa ceva, dar neplăcute?

– Nu grozav, recunoscu ea.

– Păi, eu nu mi-aș mai face griji în privința asta, George. Am mai auzit de problema asta.

Ea clipi, surprinsă.

– Serios?

– Sigur. Știu și leacul.

– Chiar așa?

– Da, categoric. Așa că poți să te duci la culcare, dragă băiete, și să lași asta în seama mea. Mă voi îngriji personal de problemă. Poți să contezi pe mine.

Zâmbetul lui era atât de răutăcios, încât ea avu senzația că se distra pe socoteala ei. Poate că, la urma urmei, nu o crezuse.

Capitolul 21

– Ai adormit deja, George?

Aşa ar fi trebuit. Era mai mult de o oră de când se culcase. Dar era încă trează de-a binelea. Iar în seara aceasta nu putea să dea vina pe goliciunea căpitanului, căci ţinuse ochii închişi de când se urcase în hamac. Nu, în această noapte o ţinea trează doar vechea curiozitate, se întreba dacă ştia într-adevăr căpitanul care era problema ei, şi dacă exista un leac pentru asta. Dacă era un leac, care putea să fie? Era probabil o fiertură scârboasă cu un gust oribil. Şi dacă nu, probabil că el avea să se asigure că aşa va fi.

– George?

Ea se gândi să pretindă că doarme, dar de ce să se ostenească? Un drum până la bucătărie să-i aducă lui ceva ar fi putut s-o obosească îndeajuns, dacă asta dorea el.

– *Da?*

– Nu pot să dorm.

Ea îşi dădu ochii peste cap, căci îşi închipuise asta.

– Să vă aduc ceva?

– Nu, am nevoie de ceva care să mă liniştească. Poate îmi citeşti un timp. Da, asta m-ar linişti. Vrei să aprinzi o lumină, te rog?

De parcă ar fi avut de ales, se gândi ea când coborî din hamac. O avertizase că ar putea să i se ceară asta. Dar nu dormea, aşa că nu conta în seara aceasta. Ştia de ce nu dormea ea, dar se întreba ce îl ţinea pe el treaz. Aprinse lampa ce atârna deasupra hamacului ei şi o luă cu ea in timp ce se îndreptă spre bibliotecă.

– Este ceva ce v-ar plăcea mai mult să ascultaţi, căpitane?

– E un volum subţire pe raftul de jos, departe, în dreapta. Acesta ar fi tocmai bun. Şi trage-ţi un scaun lângă pat. Am nevoie de o voce calmă, alinătoare, nu de una care strigă din capătul celălalt al camerei.

Ea se opri, dar numai pentru o secundă. Detesta ideea de a sta lângă patul lui când el era acolo. Dar îşi aminti că era acoperit în mod decent, şi că nu trebuia să se uite la el. Căpitanul nu voia

decât să-i citească, și poate cartea aleasă era suficient de plictisitoare încât s-o adoarmă și pe ea.

Făcu întocmai cum i se spusese, își trase un scaun aproape de piciorul patului și puse lampa pe masa din spatele ei.

– Cred că e un semn în carte, spuse el când ea se așeză pe scaun. Poți să începi de acolo.

Ea găsi pagina respectivă, își drese glasul și începu să citească.

– Fără îndoială că nu mai găsisem vreodată unii atât de mari, rotunzi și copți. Mă dureau dinții să mușc din ei. „Doamne, ce prostie! Asta o să ne adoarmă pe amândoi în câteva minute." Am apucat unul și am auzit-o icnind de încântare. Celălalt îi făcea cu ochiul gurii mele, care zvâcnea de poftă. O, ceruri! O, dulce binecuvântare, gustul acelor sâni... delicioși...

Georgina închise cartea, cu un icnet îngrozit.

– Asta... asta...

– Da, știu. I se spune literatură erotică, băiete dragă. Să nu zici că n-ai mai citit asemenea porcării! Toți băieții de vârsta ta o fac, cei care știu să citească, firește.

Ea știa că trebuia să fie unul dintre acei băieți, dar era prea stingherită ca să-i pese.

– Ei bine, eu n-am citit.

– Iar faci pe rușinosul, George? Ei bine, citește în continuare. Măcar ai să găsești textul instructiv, dacă nu altcumva.

Erau momente ca acesta, în care își ura deghizarea. Ar fi vrut să-l tragă de urechi că ii corupea pe băieții inocenți, dar lui Georgie probabil că i-ar fi plăcut să fie corupt.

– De fapt, nu vă place asta... Porcărie, așa cred că i-ați spus...

– Doamne ferește, nu. Dacă mi-ar plăcea, nu m-ar face să adorm, nu-i așa?

Faptul că el părea atât de îngrozit îi mai reduse din stânjeneala. Dar nici măcar sub amenințarea torturii nu ar mai fi deschis acea carte scârboasă – cel puțin nu când era el în preajma ei.

– Dacă nu vă supărați, căpitane, aș prefera să găsesc altă carte cu care să vă plictisesc, ceva mai puțin... mai puțin...

– Ești și increzut, și sfios, nu-i așa? Un oftat lung veni dinspre pat. Văd că nu am să fac un bărbat din tine în doar câteva

săptămâni. Bine, nu mă supăr, George. Mă ține treaz o durere groaznică de cap, dar și degetele tale se pot ocupa de asta. Vino și masează-mi tâmplele, și voi adormi fără de veste.

Masaj, adică să se apropie și să-l atingă? Ea nu se clînti de pe scaun.

– N-aș ști cum...

– Sigur că nu știi până nu-ți arăt. Așa că dă-mi mâinile.

Ea gemu în sinea ei.

– Căpitane...

– La naiba, George! îi tăie el vorba, răstindu-se la ea. Nu mai contrazice un om care suferă. Sau vrei să sufăr toată noaptea? Când ea tot nu se mișcă, el îi vorbi mai blând, deși tonul lui era tot răstit. Dacă îți facî griji, băiete, asta te va ajuta să-ți scoți din minte acea tulburare. Dar, fie că te apucă sau nu, boala mea e mai importantă decât a ta acum.

Avea dreptate, firește. Căpitanul era pe primul loc, în timp ce ea era doar umîlul său ajutor. Încercarea de a se pune pe ea mai presus de el va fi percepută ca fapta unui copil răsfățat și egoist.

Își schimbă încet poziția, așezându-se cu multă prudență pe pat lângă el. „Scoate-ți-o din minte, așa cum a spus el, și, orice ai face, nu te uita la el." Își ațintì ochii la coloanele arcuite de la căpătâiul patului din spatele lui, și așa începu să-l maseze, când degetele lui le strânseră pe ale ei și îi duse mâna la fața lui.

„Gândește-te că e Mac. Ai face asta cu plăcere pentru Mac sau oricare dintre frații tăi." Își apăsă vârful degetelor pe tâmplele lui, apoi trasă cercuri foarte mici.

– Relaxează-te, George. Asta nu o să te omoare.

Acesta avea să fie și următorul ei gând, dar Georgina nu l-ar fi exprimat atât de sec cum o făcuse el. Oare ce gândea el? „Că ți-e frică de el." Ei bine, așa și era, deși nu mai putea să spună exact de ce. Trăind atât de aproape de el în această săptămână, sincer, nu credea că avea s-o lovească. Atunci de ce?

– Ești pe cont propriu acum, George. Continuă să faci aceeași mișcare.

Căldura mâinilor lui ținându-le pe ale ei dispăruse, dar o făcu să observe ce caldă era pielea lui sub degetele ei. Îl atingea acum.

Nu era așa rău... până când el se mișcă ușor și părul îi căzu peste degetele ei. Ce moale îi era părul, și ce răcoros! Ce contrast! Dar era acolo și mai multă căldură. O simțea emanând din corpul lui lângă șoldul ei. O făcu să-și dea seama că nu era învelit cu pătura groasă, ci doar cu cearșaful de mătase, *cearșaful subțire de mătase*, care nu făcea decât să se lipească de el.

Nu avea nici un motiv să se uite la el, absolut nici unul. Dar dacă adormea? Mai trebuia să-l maseze și când nu era necesar? Dar avea să sforăie de îndată ce adormea. Și astfel ea avea să știe. Dar trebuia să-l audă sforăind măcar o dată. Și poate că nu sforăia. Și adormise deja.

„Uită-te! Hai, fă-o și termină cu asta!"

Îl privi și văzu că instinctele nu o înșelaseră... nu ar fi trebuit să se uite. Omul părea foarte fericit, cu ochii închiși, buzele arcuite într-un zâmbet senzual, și era frumos ca un demon. Nu dormea. Doar se bucura de atingerea ei... O, Doamne! O năpădeau în valuri căldura și slăbiciunea, o furtună se dezlănțuia în ea. Își luă mâinile de pe el. El le prinse atât de iute, că ea icni. Și i le așeză iar încet, dar nu pe tâmple, ci pe obrajii lui.

Îi ținea obrajii în mâini și se uita în ochii lui pătrunzători, înflăcărați și de un verde fascinant.

Și apoi se întâmplă, buzele li se uniră, se acoperiră unele pe celelalte, se deschiseră, arzând în flăcări. Ea fu luată de un vârtej, se cufundă în el – o vâltoare de senzații care o ducea la o adâncime din ce în ce mai mare.

Nu-și dădu seama câtă vreme trecu, dar deveni treptat conștientă de ce se întâmpla. James Malory o săruta cu toată pasiunea pe care o putea pune un bărbat într-un sărut, iar ea îi răspundea de parcă viața ei ar fi depins de asta. Așa și simțea, dar era bine.

Greața o apucase mai rău ca oricând, dar era minunat acum și totul era în ordine.

În ordine? Nu, ceva nu era în regulă. O săruta... Nu, îl săruta pe Georgie! Se înfierbântă, apoi i se făcu frig din cauza șocului. Se dezlipi de el cu disperare, dar el o ținea bine. Reuși doar să întrerupă sărutul, dar nu era suficient.

– Căpitane! Încetați! Ați înnebunit? Lăsați-mă...

– Taci, fată dragă. Nu mai pot să fac jocul ăsta.

– Care joc? Sunteți nebun? Nu, așteptați...!

Fu trasă peste el, apoi sub el, greutatea lui țintuind-o în patul moale. Pentru un moment, nu mai putu să gândească. Obișnuita greață, atât de cunoscută acum, mult prea plăcută acum, se răspândea. Și apoi avu o revelație. „Fată dragă?"

– Știți! bolborosi ea, împingându-i umerii înapoi ca să-i poată vedea fața și să-l acuze așa cum trebuie. Ați știut tot timpul, nu-i așa?

James căzuse pradă celei mai năvalnice dorințe pe care o simțise vreodată în viața lui. Dar nu era atât de prins, încât să facă greșeala să-i destăinuie asta, nu când era pe cale să se confrunte cu un acces de mânie.

– Tare aș dori să fi știut, mormăi el pe când îi împingea vesta de pe umeri. Și o să-mi dai o explicație mai târziu, poți să contezi pe asta.

– Atunci... cum? Vai!

Se agăță de el pe când gura lui îi pârjoli gâtul pornind spre ureche. Când îi linse lobul urechii, ea tremură de plăcere.

– Nu sunt ascuțite deloc, mincinoasă mică!

Ea auzi râsul lui înfundat și simți nevoia să-î zâmbească în chip de răspuns, iar asta o miră. Ar fi trebuit să-i fie teamă de momentul demascării ei, dar, când gura lui se afla pe a ei, nu îi era. Ar fi trebuit să-l oprească din ce făcea, dar, cu gura lui astupând-o pe a ei, nu putea. Nu avea nici un strop de putere sau voință nici măcar să încerce.

Își ținu respirația când el trase de căciulă și aceasta căzu, împreună cu ciorapul de pe cap, lăsându-i părul să se reverse pe pernă și demascând-o de-a binelea. Teama pe care o simțea acum era, însă, total feminină, căci spera ca bărbatul să nu fie dezamăgit de ce vedea. Iar el o cercetă cu multă atenție și rămase complet nemișcat în timp ce o privea.

Când ochii lui verzi îi întâlniră în sfârșit pe ai ei, aruncau din nou văpăi.

– Ar trebui să te bat că mi-ai ascuns toate astea.

Vorbele lui n-o speriară. Felul în care se uita la ea dezmințea orice intenție serioasă de a o lovi. Ba dimpotrivă. Sensul cuvintelor lui îi trimise un fior plăcut până în vârful picioarelor. Iar sărutul lacom ce urmă răspândi repede fiorul prin tot corpul ei.

Trecu destulă vreme până reuși să respire din nou. Cine avea nevoie să respire? Ea nu. Și încă nu o făcea cum trebuie, icnea când buzele acelea experimentate se mișcau pe fața și pe gâtul ei. Abia observă când îi scoase bluza cu atâta delicatețe și dibăcie. Dar îi observă dinții care rupeau bandajele de pe sânii ei, și mâinile care le sfâșiau cu totul.

Nu se așteptase la așa ceva, dar tot ce i se întâmpla era atât de necunoscut pentru ea, că nici nu sperase să anticipeze ceva. Undeva, în mintea ei confuză, exista gândul că o dezbrăca din cauza înșelăciunii ei, că o făcea ca să fie absolut sigur că nu va mai avea surprize din partea ei. Atunci, ce era cu toate acele sărutări? Dar nu se putea agăța de acest gând, nu când el îi privea fix sânii.

– A fost o nelegiuire, iubito, ce le-ai făcut acestor bieți nuri.

Bărbatul putea să o facă să roșească doar cu o privire, dar vorbele lui... Era de mirare că obrajii nu îi erau tot timpul îmbujorați. Era de mirare și că mai putea să se gândească la ceva când, după ce abia făcuse acea remarcă, limba lui mângâie urmele roșii lăsate de bandaje. Iar mâinile lui acoperiră fiecare câte un sân, pe care îl frământa ușor, îl dezmierda de parcă ar fi vrut să-i ofere alinare după o îndelungată întemnițare. Și ea ar fi făcut același lucru dacă și-ar fi scos singură bandajele, așa că nici nu se gândi să-l oprească. Apoi mâna lui îi ridică un sân să-l ofere propriei guri, iar ea nu se mai gândi la nimic pentru o vreme, doar savură senzațiile.

Spre deosebire de Georgina, James era în deplinătatea facultăților mintale. Doar că nu le folosea prea bine. Dar atunci nu era necesar să se concentreze așa cum ar fi făcut cu orice altă fată pe care o seducea, nu cu draga fetișcană care colabora cu atâta entuziasm. De fapt, ar fi trebuit să se întrebe cine seducea pe cine. Nu că ar fi contat în momentul acela.

Doamne, cât de superbă era, mult mai frumoasă decât bănuise el. Trăsăturile delicate pe care ajunsese să le cunoască erau înfrumusețate în mod incredibil de părul castaniu și bogat care

îi încadra acum feţişoara. Şi în nici una dintre fanteziile lui nu ghicise cât de seducător avea să fie micul ei trup. Nu văzuse nici un semn care să indice cât de plini aveau să-i fie sânii, cât de îngustă talia. Dar ştiuse tot timpul că posteriorul ei drăguţ, care îl fascinase atât de tare la cârciumă, avea să fie perfect ca formă şi fermitate, aşa că nu era dezamăgit. Îi sărută fiecare fesă în timp ce îl dezgolea, şi îşi promise că va consacra mai mult timp porţiunii aceleia adorabile mai târziu, dar acum...

Georgina ştia câte ceva despre cum se face dragoste. Îi auzise fără să vrea pe fraţii ei vorbind de prea multe ori despre asemenea lucruri pe şleau, şi uneori în termeni grosolani, ca să nu-şi fi făcut o idee generală despre cum se desfăşura. Dar nu îl asociase cu ce i se întâmpla ei... până acum, când îi simţea corpul cu întregul ei trup, piele pe piele, căldură stârnind căldură.

Nici nu se întrebă cum şi când o dezbrăcase cu totul. Îşi dădu seama că era goală ca şi el, dar simţea prea multe lucruri ca să fie stingherită. El era peste ea, o apăsa, împresurând-o dominator. Se gândi vag că avea s-o strivească – un zid de piatră cum era – dar nu se întâmplă aşa... deloc. Mâinile lui mari îi ţineau faţa în timp ce o săruta şi o săruta, încet, tandru, cu o pasiune arzătoare. Limba lui o cerceta în amănunţime, o gusta, o lăsa să-i simtă gustul.

Ea n-ar fi vrut să se termine nimîc din tot ce făcea el. Din ce simţea ea. Şi totuşi... n-ar trebui să-l oprească, sau măcar să facă un efort? Să cedeze cu bună ştiinţă – căci acum era destul de sigură că spre asta se îndrepta – însemna să se arate de acord. Dar oare într-adevăr accepta? Cu adevărat?

Cum putea să ştie sigur când abia reuşea să pună două gânduri laolaltă? Dacă ar fi la trei metri de el, nu, mai bine la şapte, ar şti. Dar în momentul de faţă, îi plăcea faptul că nu era nici un centimetru distanţă între ei. O, Doamne, probabil că cedase deja. Doar că nu o ştia. Nu! Trebuia să facă un efort ca să fie sigură, de dragul conştiinţei care avea s-o întrebe mâine: „Ce s-a intâmplat?"

– Căpitane? rosti ea printre sărutări.

– Hmmm?

– Faceţi dragoste cu mine?

– O, da, draga mea fată.

– Sunteți convins c-ar trebui?

– Sigur. La urma urmei, ăsta-i leacul pentru tulburarea ta.

– Nu puteți vorbi serios.

– Ba da. Greața ta, fată dragă, nu era altceva decât o dorință normală... mă dorești.

Îl dorea? Dar nici măcar nu-l plăcea. Dar asta explica perfect de ce se bucura atât de mult de ce îi făcea el. În mod evident, nu trebuia să-ți placă neapărat obiectul pasiunii tale. Şi avea acum răspunsul la întrebarea ei. Vorbind, concentrându-se, luându-şi gândul de la ce simțea, fie şi pentru o clipă, nu făcuse să dispară pasiunea. Era tot acolo, şi extrem de excitantă. Da, îl dorea, cel puțin de această dată.

„Ai permisiunea mea să continui, căpitane."

Nu o spuse cu voce tare, căci el s-ar fi amuzat, iar ea nu voia să-l distreze acum. Oricum gândul fusese pentru conştiința ei. Îi comunică însă şi lui acelaşi lucru, deşi mai subtil, strângându-l in brațe. Iar el înțelese aluzia, ba chiar foarte repede.

Excitant? Era puțin spus. El se aşeză între picîoarele ei şi totul dinăuntrul ei păru să se rostogolească pentru a face loc pentru el. Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, apoi se mutară mai jos pe gât, pe piept. Se ridică. Ceea ce stârni regretul eî. Îi plăcea greutatea lui. Dar veni imediat o compensație, mai multă apăsare mai jos şi, Doamne, căldura de acolo. Şi îl simțea, gros şi tare, împingând în căldura dogoritoare, atât de încordat, umplând-o, înfiorând-o. Îi cunoştea corpul, ştia ce intra acum în ea. Nu-i era frică... dar nimeni nu-i spusese vreodată că avea s-o doară.

Icni, mai mult de surprindere, dar era sigură. O duruse.

– Căpitane, v-am spus cumva că n-am mai făcut asta niciodată până acum?

El îşi lăsă din nou greutatea pe ea, aproape prăbuşindu-se deasupra ei. Avea fața întoarsă spre gâtul ei, buzele fierbinți lipite de pielea fină de acolo.

– Cred că tocmai am descoperit asta singur, abia il auzi ea spunând. Şi cred că ai putea să-mi spui James de-acum.

– Mă voi gândi la asta, dar v-ar deranja foarte tare dacă v-aş ruga să vă opriți acum?

– Da.

Oare râdea? Corpul îi tremura cu siguranță.

– Am fost prea politicoasă? vru ea să știe.

Nu mai încăpea îndoială că râdea acum, limpede și tare.

– Îmi pare rău, iubito, jur, dar... Doamne sfinte, ce șoc. Nu trebuia să fii... adică, ai fost prea pasională. O, la naiba!

– Te bâlbâi, căpitane?

– Așa se pare. Se ridică să-i atingă ușor buzele cu ale lui, înainte să-i zâmbească. Draga mea, nu e nevoie să mă opresc acum, nici dacă aș putea. Răul e făcut și durerea fecioriei tale a trecut. Împinse mai tare să-i dovedească, iar ochii ei scânteiară, căci mișcarea era doar plăcută și plină de senzualitate. Tot mai vrei să mă opresc?

„Asta e pentru tine, conștiință."

– Nu.

– Slavă Domnului!

Ușurarea lui evidentă o făcu să zâmbească. Iar sărutul pe care i-l dărui pe urmă o făcu să geamă. Însoțite de mișcarea lentă a șoldurilor lui, senzațiile se acumulară iar treptat, dar mai puternice decât orice simțise înainte, până când extazul suprem o copleși, explodând in șocuri micuțe care o năuciră. Țipase, dar sunetul intrase din gura ei într-a lui, iar când își găsi și el eliberarea, i-l dădu înapoi.

Încă năucită, Georginei nu-i venea să creadă că simțise așa ceva, că existau asemenea senzații. Dar se ținu strâns de bărbatul care îi arătase de ce era capabil trupul ei. Simțea recunoștință și tandrețe, amestecate cu altceva care o făcea să vrea să-i mulțumească, să-l sărute, să-i spună ce minunat fusese, ce euforică era ea acum. Dar nu o făcu, bineînțeles. Doar continuă să-l țină în brațe, mângâindu-l din când în când, și, în cele din urmă, îl sărută atât de blând pe umăr, că el nici n-ar fi putut să observe. Dar remarcă. James Malory, un fin cunoscător al femeilor, aristocrat blazat, era într-o asemenea stare de conștiență, încât simțea orice mișcare, chiar și ușoară, pe care fata o făcea, și era mișcat de tandrețea ei mai mult decât voia să recunoască. Nu mai simțise niciodată așa ceva, și era al naibii de înspăimântător.

Capitolul 22

– Înțeleg acum de ce fac oamenii genul ăsta de lucru.

James oftă uşurat. Asta era exact ce voia să audă, o prostioară naivă care punea lucrurile în lumina corectă. Nu era decât o fetişcană, deşi una de cea mai bună calitate. Dar nu era diferită de oricare altă femeie pe care îşi pusese în gând s-o seducă. Odată ce dispăruse provocarea, nu mai rămânea nimic să-i mențină viu interesul. Atunci, de ce nu se dăduse jos de pe ea şi n-o trimisese înapoi în culcuşul ei? Pentru că – la naiba! – încă nu dorea asta.

Se ridică în coate să se uite în jos la ea. Fața îi era încă roşie, buzele păreau să fi fost devastate. Cu o mângâire, încercă să le aducă alinare. Şi avea o expresie blândă în ochii ei căprui şi catifelați care, dintr-un motiv anume, îl încânta. Cu siguranță, nu era privirea cu care îl obişnuise. De obicei, în ochii ei se citeau emoția sau frustrarea, ori iritarea sinceră, sentimente atât de amuzante la o fată deghizată în băiat...

O, Doamne, uitase de deghizarea ei, de motivele care o împinseseră să recurgă la asta. Era încă un mister care să-i mențină viu interesul, nu?

– Genul ăsta de lucru, George?

Ridicarea din sprânceană îi spuse mai clar decât cuvintele că îl amuzase. Ei şi ce? Afectarea lui nu era chiar atât de enervantă în momentul de față.

– Asta n-a sunat foarte romantic, nu? întrebă ea încet, simțindu-se brusc foarte sfioasă.

– Şi nici ca vorbele unei amante înfocate, dar am înțeles ce-ai vrut să spui, fată dragă. Ți-a făcut plăcere, nu?

Ea nu reuşi să îngaime cuvântul, aşa că încuviință din cap, apoi simți un fior încântător când văzu zâmbetul pe care el i-l dărui.

– Dar ție? „Georgie, eşti nebună să-l întrebi asta?" Adică...

El izbucni în râs şi se întoarse pe o parte, dar o luă şi pe ea cu el. Acum se uita în jos la el, căpătând puțin mai mult control

în această nouă poziție, până când el își desfăcu picioarele și ea alunecă între ele.

– Ce mă fac cu tine, George?

El tot râdea și o strângea la pieptul lui. Pe ea nu o deranja amuzamentul lui, doar că îi scăpa poanta, ca de obicei.

– Ai putea să nu-mi mai spui George, pentru început.

Imediat ce rostî cuvintele, își dori să nu o fi făcut. Tăcu chitic, sperând că nu-i adusese aminte de înșelătoria ei cu această remarcă. Dar el rămase la fel de tăcut. Tot îi mai zâmbea, dar schimbarea din el era aproape palpabilă. Tiranul sardonic revenise.

– Și cum, mă rog, ar trebui să-ți spun? Pe numele tău adevărat?

– Georgie e numele meu adevărat.

– Mai încearcă, drăguțo, și fă-mă să te cred de astă dată. Nici un răspuns. De fapt, expresia ei deveni foarte încăpățânată. Deci, va trebui să scot adevărul de la tine cu forța, nu? Să aduc instrumentele Inchiziției – bice, clești și toate celelalte?

– Asta nu e amuzant, îi replică ea.

– Probabil că ție nu ți se pare, dar mie s-ar putea să mi se pară amuzant... Nu te foi, iubito. Mă simt minunat, dar am chef de explicații acum. Și de ce n-am începe cu motivul șaradei tale?

Ea oftă și își puse capul pe pieptul lui.

– A trebuit să părăsesc Anglia.

– Dăduseși de necaz?

– Nu, doar că nu mai suportam să rămân nici o zi acolo.

– Atunci de ce n-ai plecat în modul obișnuit, cumpărând un bilet pe o corabie?

– Pentru că singurele nave care traversau oceanul erau englezești.

– Îmi închipui că vorbele tale trebuie să aibă un sens. Dă-mi o clipă și poate îl găsesc... Apoi reluă după o clipă: Se pare că nu. Ce dracu' nu-i în regulă cu vasele englezești?

Ea se aplecă să se încrunte la el.

– Evident că tu n-ai să le găsești nici o hibă, dar, întâmplător, disprețuiesc toate lucrurile englezești.

– Chiar așa? Și sunt și eu printre ele?

Când ridică din sprânceană de această dată, ea avu o poftă imensă să tragă de ea în jos.

– Da, ai fost. Nu m-am hotărât încă dacă mai ești.

El zâmbi, apoi râse pe înfundate.

– Încep să înțeleg, George. Nu ești cumva una dintre acele americance exaltate? Asta ar explica accentul tău, pe care nu știam de unde să-l iau.

– Și dacă aș fi? întrebă ea, intrând în defensivă.

– Păi, m-aș gândi să te închid undeva, firește. E cel mai sigur loc pentru oamenii cărora le place atât de mult să înceapă războaie.

– *Noi* n-am început...

El o sărută în tăcere. Apoi, cuprinzându-i chipul in palme, o sărută pe îndelete, până când ea își pierdu suficient suflul, încât el să poată anunța:

– N-am de gând să mă cert cu tine pentru lucruri care nu mai au nici o importanță, fată dragă. Așadar, ești americancă. Pot să te iert pentru asta.

– Hei...

Metodele care funcționează merită folosite, își spusese James întotdeauna, așa că o reduse la tăcere cu alt sărut. Și îl prelungi până ea se zăpăci cu totul. Însă până atunci, era și el stârnit și deja regreta că o tachinase.

– Puțin îmi pasă de ce naționalitate ești, spuse el cu buzele pe ale ei. N-am fost implicat în războiul ăla ridicol, nu l-am susținut și nici măsurile care au dus la el. De fapt, pe atunci trăiam în Indiile de Vest.

– Dar tot ești englez, zise ea, deși cu mult mai puțin năduf.

– Cât se poate de adevărat. Dar nu o să dăm o importanță prea mare acestui amănunt, nu-i așa, iubito?

Pentru că o întrebase pe când îi mușca ușor buzele, ea nu se putu gândi la nici un motiv pentru care ar conta. Îi șopti un „nu" și începu și ea să-l muște ușor. Simțise schimbarea din trupul lui când se produsese, și știa ce însemna. Și în adâncul minții ei se ivi gândul că el ar putea înceta cu întrebările dacă ar face din nou dragoste. Desigur, faptul că acele senzații minunate dinlăuntrul ei o incitau nu avea nici o legătură cu asta.

Dar după ceva vreme, când aşternutul era mai mototolit şi ea se afla din nou deasupra lui, deşi doar parţial de această dată, el spuse:

– Acum vrei să vorbim despre cum m-am simţit când am descoperit că eşti fată, nu băiatul pe care îl luasem sub aripa mea? Şi cât de umilit am fost când mi-am amintit cum m-ai ajutat la baie, când m-am... dezbrăcat în prezenţa ta!

Auzindu-l punând astfel problema, Georgina se simţi groaznic. Dacă se gândea numai la înşelătoria ei, şi era destul de rău, dar era şi mai rău că îl pusese pe căpitanul neştiutor în situaţiile pe care acum le găsea atât de stingheritoare. Ar fi trebuit să-i spună adevărul în prima zi când o chemase să-l ajute la baie. În schimb, nesăbuită cum era, se gândise că avea să se descurce pe parcursul întregii călătorii, fără să fie demascată.

Avea tot dreptul să fie furios pe ea, aşa că îl întrebă, şovăind:

– Eşti foarte supărat pe mine?

– Nu foarte supărat, nu mai sunt. Aş spune că mi s-au oferit compensaţii potrivite pentru toate situaţiile jenante în care am fost pus. De fapt, tocmai ai plătit pentru călătorie şi orice altceva ce ai mai vrea.

Georgina rămase fără suflare, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Cum putea să spună aşa ceva după clipele lor de intimitate? „Uşurel, fetiţo. E englez – un afurisit de lord arogant, nu? Şi cum ţi-a spus? Fetişcană. Ceea ce spune clar cât de inferioară te crede."

Se ridică încet. Până ajunse să se uite în jos la el, trăsăturile i se schimonosiră de furie; James nu avea nici o îndoială că se simţea insultată.

– Ai fi putut aştepta până dimineaţă înainte să fii din nou răutăcios, ticălosule ce eşti!

– Poftim?

James se întinse după ea, dar ea sări din pat. El încercă să-i explice:

– N-am vrut să sune aşa, George.

Ea se răsuci şi se uită urât la el.

– Nu-mi spune aşa!

El începea să înțeleagă cât de absurd era ce se întâmpla, așa că preciză cu voce calmă:

– Dar încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Georgina.

– Doamne sfinte, te bucuri de intreaga mea compasiune. Mulțumesc, o să rămân la George.

Replica lui ar fi trebuit să-i smulgă un zâmbet? Aproape că reuși, deși împreună cu o expresie de groază prefăcută. Dar nu până la capăt. Gluma despre faptul că își plătise călătoria o durea încă.

– Mă duc la culcare, căpitane. În patul *meu*, zise ea cu trufie arogantă și îi ieși de minune, chiar stând acolo goală. Aș aprecia dacă de dimineață ai aranja să stau în altă parte.

– Deci facem cunoștință cu adevăratul George până la urmă, nu? Cu tot cu temperamentul lui vulcanic?

– Du-te naibii! mormăi ea și ocoli patul, ridicându-și și hainele pe drum.

– Te-ai supărat atât, când tot ce-am făcut a fost să-ți fac în compliment... în felul meu.

– Ei bine, atunci *felul* tău de a face complimente nu face două parale, zise ea, apoi adăugă, ca un gând venit mai târziu, dar plin de dispreț: Domnule.

James oftă, dar, după un moment, pe când se uita la ea cum traversează camera, cu părul castaniu-închis unduindu-se pe lângă fundulețul ei drăguț, zâmbi strengărește, ba aproape că râse. Ce surpriză încântătoarea se dovedea a fi ea.

– Totuși, cum ai reușit să fii supusă o săptămână întreagă, George?

– Mușcându-mi rău limba, cum altfel! îi strigă ea.

El râse cu poftă de această dată, dar încet, să nu-l audă. Se întoarse pe o parte s-o urmărească maimuțărindu-se în timp ce își arunca hainele în colțul ei într-o demonstrație de iritare feminină. Dar o văzu cum își dădu seama aproape imediat de ce făcuse, recuperându-și cămășuța să și-o pună pe ea. Apoi dădu să se suie în hamac, dar șovăi și, după un minut, își luă și pantalonii și îi îmbrăcă. Aparent satisfăcută că era deocamdată acoperită cum se cuvine, se vârî în hamac. Ușurința cu care o făcu îi aminti

lui James că nu-i fusese niciodată greu să se suie în acel pat improvizat.

– Ai mai călătorit pe mare, nu-i aşa, George, în afară de drumul spre Anglia?

– Cred că am dovedit cât se poate de mulţumitor, aşa cum te-ai exprimat, că nu sunt un George.

– Atunci, fă-mi pe plac, fată dragă. Te prefer ca George. Şi ai navigat...

– Desigur, îi tăie ea vorba, apoi se întoarse cu faţa la perete, sperând că el avea să înţeleagă ideea. Deţin un vas, la urma urmei.

– Sigur că da, fată dragă, se prefăcu el c-o crede.

– Spun adevărul, căpitane.

– Dar te cred, cu adevărat. Ce te-a adus în Anglia, în aşa grabă?

Ea tot scrâşnea din dinţi, căci nu-i convenea să fie luată peste picior.

– Asta nu e deloc treaba ta.

– Tot o scot de la tine până la urmă, George, aşa c-ai putea să-mi spui acum.

– *Noapte* bună, căpitane. Dacă mă gândesc mai bine, sper să îţi revină durerea de cap... dacă ai avut una într-adevăr, lucru de care încep să mă îndoiesc.

Îi auzi râsul de această dată. Nu se putuse abţine când îi trecuse prin minte că accesul ei de furie de astă-seară n-ar fi fost nimic în comparaţie cu ce ar fi simţit dacă ar fi aflat vreodată că el ştiuse de la bun început că era femeie. Data viitoare când se plictisea, ar fi putut să-i spună, doar ca să vadă ce s-ar întâmpla.

Capitolul 23

A doua zi dimineaţă, James stătu mult timp lângă hamac, uitându-se la fata adormită. În clipa când se trezise, regretase că nu o adusese înapoi în patul lui noaptea trecută. Fiind un bărbat cu dorinţe puternice, se trezea adesea cu chef de amor şi îi rezerva

oricărei femei cuibărite lângă el chiar și mai multă plăcere decât îi oferise noaptea.

De aceea, fusese așa aspru cu Georgina cu câteva zile în urmă, pentru că se trezise înaintea lui, lăsându-l astfel fără vreo scuză pentru a nu-i da voie să-l îmbrace, așa cum era de datoria ei. La început, îi fusese groaznic de greu să-și țină corpul sub control, dar reușise cumva.

Zâmbi la gândul că nu se mai confrunta cu acea problemă. Nu mai trebuia să ascundă faptul că o găsea pe fetișcană extrem de atrăgătoare. Da, își regreta nespus decizia din noaptea trecută de a renunța să doarmă lângă trupul micuț și moale, îngăduindu-i astfel ei o noapte de ranchiună. Nu vor mai fi altele. Diseară, avea să împartă din nou patul cu el, și să rămână acolo.

– Hai, mișcă-ți fundul, George. Puse mâna pe genunchiul ei și făcu să se legene hamacul. Am hotărât să nu anunț mica noastră lume de pe mare că ești altceva decât pari să fii. Așa că ascunde-ți din nou sânii ăia frumoși și adu-mi micul dejun.

Ea se uită uimită la el, cu ochii întredeschiși. Căscă, clipi nedumerită, apoi se trezi de-a binelea, deschizând larg ochii căprui și catifelați.

– Tot mai trebuie să mă prefac că sunt ajutorul tău? îl întrebă, neîncrezătoare.

– Excelentă concluzie, George, răspunse James pe tonul lui cel mai sec și mai neplăcut.

– Dar...

Ea ezită, contemplând gândul de a continua așa cum începuse. Astfel, n-ar mai fi trebuit să-i spună lui Mac că fusese demascată. Sau să-i explice tot ce se întâmplase – de parcă ar fi putut. Nici ea nu era sigură de ce se întâmplase, dar avea certitudinea că nu voia să mai afle și altcineva.

– Foarte bine, căpitane, dar vreau să am o cabină separată.

– Imposibil. El ridică mâna când ea începu să-l contrazică. Dormi aici de o săptămână, fată dragă. Dacă te muți acum, s-ar isca prea multe bârfe. Pe lângă asta, nu mai sunt cabine libere, așa cum știi foarte bine. Și nu te gândi să aduci vorba despre teugă,

pentru că te-aş pune sub lacăt înainte să-ţi dau voie să te întorci acolo.

Ea se încruntă la el.

– Şi ce importanţă are, dacă lumea încă mă crede băiat?

– Eu am dedus adevărul destul de uşor.

– Datorită mărturisirii mele prosteşti care a fost atât de stânjenitor de naivă, zise ea, pe jumătate dezgustată.

Zâmbetul pe care i-l dărui el atunci fu unul din cele mai tandre pe care le văzuse vreodată. Îi tăie răsuflarea, atât de plăcut şi de încurajator era.

– Am crezut că acea confesiune a ta a fost mai degrabă încântătoare, draga mea fată. Îi atinse obrazul cu dosul degetelor. Sper că nu ţi-e... greaţă acum, nu?

Atingerea lui avu un efect puternic asupra ei. Ei bine, acel zâmbet îi venise de hac. Dar nu avea să facă altă greşeală ca aceea de noaptea trecută, expunându-se batjocurii lui. Şi-n plus, ce se întâmplase noaptea trecută nu avea să se mai întâmple din nou. Bărbatul acesta nu era pentru ea, chiar dacă îi făcea pulsul s-o ia la goană şi pântecele să se înfioare. Era englez, pentru numele lui Dumnezeu, ba chiar mai rău, un aristocrat demn de dispreţ. Tocmai ce ţara lui o făcuse pe-a ei să treacă prin iad timp de patru ani. Chiar şi înainte de război, fraţii ei blestemaseră stăpânirea arogantă a Angliei. Nu putea ignora un astfel de amănunt, oricât şi-ar fi dorit. Fraţii ei nici nu l-ar fi primit în casa lor! Nu, James Malory, lordul din vechiul regat, nu era pentru ea, categoric. Nu trebuia să uite niciodată acest lucru de-acum înainte, şi să se asigure că o ştia şi el, chiar dacă trebuia să mintă cu neruşinare.

– Nu, căpitane, nu mi-e greaţă deloc. Mi-ai promis un leac şi se pare că a avut efect, lucru pentru care îţi mulţumesc. Nu mai am nevoie de altă doză.

Faptul că el tot zâmbea îi spuse că nu credea câtuşi de puţin în încercarea ei de a-l descuraja.

– Păcat, fu tot ce spuse el, dar era de ajuns pentru a o face să roşească.

– În legătură cu cabina...? îl îmboldi ea când se dădu jos din hamac şi se ţinu la distanţă de el.

– Subiectul e închis, George. Vei sta aici, și cu asta basta.

Gura ei se deschise să-l contrazică, dar o închise repede. Putea să cedeze în această privință, dacă el înțelegea că nu mai era la ordinele lui. Oricum, dacă nu putea să aibă o cameră a ei, atunci cabina lui era de preferat oricărui alt loc. Cel puțin aici avea să-și poată scoată bandajele și să doarmă comod pe durata călătoriei.

– Foarte bine, atâta vreme cât voi dormi tot în hamac. I-o spusese destul de limpede. Și cred că nu mai trebuie să te spăl pe spate... domnule.

James aproape că izbucni în râs. Ce mofturoasă era fetișcana în această dimineață, și mult prea exigentă! Se întrebă din nou ce fel de viață ducea când nu purta pantaloni. Presupunea că trebuia să excludă cea mai veche meserie din lume, după noaptea trecută.

– Trebuie să-ți amintesc, George, că tu ești singurul mus pe care îl am. Tu ai solicitat slujba asta, așa că o vei face până îți spun eu altminteri. Ai uitat că eu sunt căpitanul acestui vas?

– Și că ai de gând să fii dificil, înțeleg.

– Deloc. Doar precizez că nu-mi dai altă posibilitate decât să insist. Doar nu crezi cumva că intenționez să profit de pe urma ta, pentru că ai fost atât de binevoitoare noaptea trecută?

Ea își miji ochii la el, dar expresia lui era indescifrabilă. Oftă în cele din urmă. Până când nu îi dădea vreun semn că i-ar impune avansurile lui, nu avea de ales decât să fie corectă și să presupună că bărbatul nu o va mai deranja dacă nu era invitat să o facă.

– Foarte bine, vom continua ca înainte... de noaptea trecută. Odată cu această concesie, îi dărui și un zâmbet șovăielnic. Și acum o să mă îmbrac complet, așa cum ai sugerat, domnule, apoi îți voi aduce micul dejun.

El o urmări cum își lua restul hainelor de pe podea și se îndrepta spre paravan. Trebui să-și muște limba ca să nu facă vreo remarcă despre sfiala ei după atitudinea mândră cu care se fâțâise goală prin cameră noaptea trecută. În schimb, remarcă:

– Nu e nevoie să-mi mai spui „domnule", să știi.

Ea se opri să se uite înapoi la el.

– Îmi pare rău, am impresia că aşa se cuvine. La urma urmei, eşti destul de în vârstă să-mi fii tată, şi am acordat întotdeauna respect celor mai bătrâni decât mine.

El îi cercetă chipul, căutând vreun uşor tremur al buzelor, o expresie triumfătoare în ochi, orice semn care ar fi arătat că încercase să-l insulte. Şi ar fi fost o lovitură din plin. Nu numai că s-ar fi simţit indignat, dar mândria şi vanitatea i-ar fi fost grav afectate. Dar nu se citea nimic de acest gen în expresia ei. Arăta de parcă acel comentariu ar fi fost întâmplător, ba chiar automat, fără nici un gând ascuns.

James scrâşni din dinţi. De această dată, sprâncenele lui aurii nu se mişcară deloc.

– Tatăl tău? Trebuie să ştii, fată fragă, că e imposibil. Poate că am un fiu de şaptesprezece ani, dar...

– Ai un fiu? Ea se întoarse complet spre el. Ai şi o nevastă?

El ezită să răspundă, doar pentru că ea îl surprinse aruncându-i o privire dezamăgită. Oare chiar era dezamăgită? Dar îşi veni în fire cât ezită el.

– *Şaptesprezece?* Practic ţipă acum, părând total sceptică, apoi adăugă pe un ton triumfător: Exact ce spuneam.

Apoi înaintă spre paravan.

De această dată, James, rămas fără replică, se întoarse şi ieşi din cabină înainte să cedeze impulsului de a o strânge de gât pe puştoaica aceea obraznică. „Exact ce spuneam, auzi la ea!" La naiba, era un bărbat în floarea vârstei! Cum îndrăznea fetişcana să-i spună că e bătrân?

În cabină, după paravan, Georgina zâmbea – de cinci minute întregi. Şi apoi începu s-o mustre conştiinţa.

„Nu trebuia să-i ataci stima de sine, Georgie. Acum este furios la culme.

Dar ce-ţi pasă? Nu-l placi mai mult decât mine. În afară de asta, o merita. Îngâmfarea lui nu are margini.

Pe bună dreptate. Înainte să redevină un ticălos, noaptea trecută, credeai că e cel mai măreţ lucru căruia i-a insuflat viaţă Dumnezeu.

Știam eu! De-abia așteptai să te umfli în pene pentru că crezi c-am făcut o greșeală enormă. Și ce dacă am făcut? E viața mea și eu decid ce greșeli fac, nu o neg. I-am dat permisiunea mea.

Nu avea nevoie de ea. Te-ar fi posedat cu sau fără voia ta.

Dacă așa stau lucrurile, ce puteam să fac în privința asta?

Ai fost prea binevoitoare.

Nu te-am auzit plângându-te prea mult noaptea trecută... O, Doamne, mă cert cu mine însămi!"

Capitolul 24

– Coniac, George?

Georgina tresări. Fusese atât de tăcut, stând la birou, încât aproape uitase că James era în cabină. Nu complet însă. El nu era în nici un fel, fie că era vorba despre mărime sau formă, un bărbat care putea fi ignorat prea ușor.

– Nu, mulțumesc, căpitane. Îi aruncă un zâmbet răutăcios. Nu mă ating niciodată de așa ceva.

– Ești prea verde ca să bei, nu?

Ea înțepeni. Nu era prima oară când făcea o remarcă în care insinua că ea era un copil sau gândea copilărește, ori era prea tânără ca să cunoască viața, și asta după ce știa foarte bine că era o femeie în toată firea. Iar ea era conștientă că el făcea asta ca să i-o plătească pentru că insinuase că era prea bătrân pentru ea.

Dar nu-l mai lăsase s-o enerveze, nu încă, în orice caz. Până la urmă, fusese cât se poate de curtenitor cu ea, arătându-i pe față cât de jignit se simțise de remarcile ei despre vârsta lui.

Trecuseră trei zile de la noaptea fatală a demascării ei și, cu toate că el spusese că vor continua exact ca înainte, nu-i ceruse ajutorul la baie, nu se mai arătase gol în fața ei, ba chiar purtase pantaloni pe sub halat înainte să se ducă la culcare, așa cum făcea și acum.

Nici nu se mai atinsese de ea din dimineața în care o mângâiase ușor și tandru pe obraz cu degetele. În adâncul sufletului ei,

unde era perfect sinceră, își recunoștea regretul că el nu mai încerca să facă dragoste cu ea. Nu că l-ar fi lăsat, dar ar fi putut și el să facă măcar un efort.

Își terminase treburile devreme astă-seară. Stătuse lungită în hamac, legănându-se încet și rozându-și unghiile, pentru a semăna mai mult cu ale unui băiat. Se pregătea să doarmă, îmbrăcată doar în pantaloni și cămășuță, dar nu era câtuși de puțin obosită.

Se uită pieziș spre birou și spre omul din spatele lui. Nu i-ar fi păsat prea mult dacă se certau, numai să dispară tensiunea dintre ei, și să-i dea ocazia să scape de tot ce strânsese în el. Pe de altă parte, nu era sigură că îl dorea înapoi pe celălalt James, cel care o făcea să se topească doar cu o privire.

Mai bine să-l lase cu supărarea lui în tot restul călătoriei.

– De fapt, căpitane, dădu ea replica la remarca lui ironică, e vorba de preferință. Nu mi-a plăcut niciodată coniacul. Vinul de Porto, pe de altă parte...

– Câți ani ai, ștrengărițo? o întrebă el în cele din urmă, cu destulă iritare în glas.

Ea se întrebase cât avea să reziste.

– Douăzeci și doi.

El pufni.

– Aș fi crezut că o persoană atât de impertinentă ca tine are cel puțin douăzeci și șase.

O, Doamne, chiar căuta ceartă, nu? Ea zâmbi deodată, hotărând, răutăcioasă, să nu-i facă pe plac.

– Așa crezi, James? îl întrebă ea cu glas dulce. Iau asta drept un compliment. Am fost întotdeauna disperată că arăt prea tânără pentru vârsta mea.

– Așa cum am zis, prea afurisit de impertinentă.

– Doamne, dar morocănos mai ești în seara asta. Îi venea să râdă. Mă întreb de ce.

– Deloc, obiectă el calm, deschizând un sertar de la birou. Printr-un noroc, se întâmplă să am aici ce preferi tu, așa că ia-ți un scaun și vino lângă mine.

Nu se aşteptase la asta. Se ridică incet în capul oaselor, întrebându-se cum l-ar putea refuza politicos, când îl văzu înclinând sticla de Porto să umple pe jumătate un pahar care fusese ascuns tot în sertar. Apoi ridică din umeri, hotărând că jumătate de pahar nu avea să-i facă rău, ba chiar putea s-o relaxeze suficient cât să adoarmă. Luă scaunul lui de la masă şi îl târî până la birou. Acceptă paharul de la el înainte să se aşeze, fiind atentă să nu cadă pradă ochilor verzi, îngânduraţi, sau atingerii degetelor lui în acest timp.

Cu nonşalanţă, încă zâmbind, ridică paharul spre el înainte să ia o gură.

– E un gest foarte amabil din partea ta, James, recunosc.

Îl enerva s-o audă folosindu-i numele de botez acum, când nu i se mai adresase aşa înainte, aşa cum îşi închipuise ea că se va întâmpla.

– Mai ales că am avut impresia că eşti mânios pe mine dintr-un motiv, continuă ea.

– Mânios? Pe o ştrengăriţă aşa fermecătoare? De ce te-ai gândi la asta?

Ea aproape se înecă înghiţind vinul roşu şi dulce auzindu-l.

– Focul din privirea ta? sugeră ea cu insolenţă.

– Pasiune, fată dragă. Pasiune pură... sinceră...

Îi sări inima din piept şi rămase tăcută. În ciuda a ceea ce-i dicta raţiunea, ochii ei se ridicară spre ai lui, în care sălăşluia pasiunea despre care tocmai vorbise, arzătoare, fascinantă şi atât de senzuală că îi pătrunse drept în inimă. Nu se topise încă formând o baltă pe jos? Doamne sfinte, dacă nu, aşa ar fi trebuit.

Dădu pe gât restul de Porto şi, de această dată, într-adevăr se înecă, ceea ce era un noroc, căci astfel rupse vraja pentru un moment, suficient timp pentru ea să spună cu înţelepciune:

– Am avut dreptate. Furie pătimaşă.

Buzele lui se arcuiră foarte uşor.

– Eşti într-o formă excepţională, ştrengăriţo. Nu... nu, nu fugi! adăugă el cu destulă fermitate când ea puse jos paharul şi dădu să se ridice. Încă n-am lămurit cauza furiei mele... pătimaşe. Îmi place

asta, cu adevărat. Trebuie să-mi amintesc s-o folosesc cu Jason data viitoare când își iese din fire.

– Jason?

Orice, numai să renunțe la acest subiect care îi făcea inima să bată mai tare.

– Unul dintre frații mei. El ridică din umeri. Unul dintre cei mulți. Dar să nu ne abatem de la subiect, scumpo.

– Ba da, să ne abatem. Sunt foarte obosită, zise ea, încruntându-se când îl văzu că înclină din nou sticla spre paharul ei.

– Ești lașă! spuse el cu amuzament în voce, dar ea tot înțepeni la auzul unei asemenea provocări.

– Foarte bine. Ridică paharul umplut din nou, aproape vărsând din lichid, deoarece era plin peste jumătate de această dată, și se așeză la loc pe scaun să ia o gură înviorătoare. Despre ce ai vrea să vorbim?

– Despre furia mea pasională, firește. Și acum, mă întreb de ce te gândești la furie când eu pomenesc de pasiune?

– Pentru că... pentru că... oh, la naiba, Malory, știi foarte bine că ai fost supărat pe mine.

– Nu știu nimic de genul ăsta. Acum zâmbea cu adevărat, ca un motan furișându-se după o pradă. Poate îmi spui de ce ar trebui să fiu supărat pe tine.

Dacă recunoștea că voise să-i rănească orgoliul ar fi ca și cum ar admite că o făcuse intenționat.

– N-am nici cea mai vagă idee, insistă ea, cu ochi mari și inocenți.

– Nu? Sprânceana aurie se arcui, iar ea și dădu seama că îi lipsise această mimică afectată a lui în ultimele zile. Vino aici, George.

Ochii ei se făcură iar mari.

– O, nu! zise ea, scuturând tare din cap.

– Vreau doar să dovedesc că nu sunt câtuși de puțin furios pe tine.

– Te cred pe cuvânt, te asigur.

– George...

– Nu!

– Atunci vin eu la tine.

Georgina sări și întinse în sus paharul în mod ridicol, de parcă l-ar fi putut ține pe James la distanță de ea.

– Căpitane, trebuie să protestez.

– Și eu, zise el în timp ce ocolea biroul, iar ea o lua în cealaltă parte ca să lase mobila între ei. N-ai încredere în mine, George?

Nu era momentul să fie diplomată.

– Nu.

Râsul lui o opri să mai adauge ceva.

– Deșteaptă fată! La urma urmei, mi se spune că sunt cel mai condamnabil libertin, dar prefer caracterizarea mai subtilă a lui Regan de „cunoscător al femeilor". Sună mult mai frumos, nu crezi?

– Cred că ești beat.

– Fratele meu s-ar simți jignit de cuvântul ăsta.

– La naiba cu fratele tău și cu tine! izbucni ea. Este absurd, căpitane.

Ea încetă să se mai miște în jurul biroului doar când se opri și el. Ținuse paharul în mână și, printr-o minune, reușise să nu verse nici un strop. Îl puse jos acum și se încruntă la James. El o privi zâmbind.

– Sunt de acord, George. Doar n-o să mă faci să te fugăresc în jurul mobilei ăsteia, nu? Acesta-i sportul bătrânilor nebuni care abia își târșâie picioarele și al servitoarelor în vârstă.

– Râde ciob de oală spartă, replică ea automat, apoi icni, dându-și seama ce greșeală făcuse.

Orice urmă de amuzament îi pieri de pe chip.

– Te fac eu să-ți mănânci cuvintele de data asta, mormăi el încet, exact înainte să sară peste birou.

Georgina era prea uluită să poată fugi, dar n-ar fi ajuns departe in cele câteva secunde până când James ateriză în fața ei. În clipa următoare, acele brațe mari, musculoase o împresurară, strângând-o tare până când simți lipită de ea fiecare porțiune a trupului său tare. Ar fi trebuit să fie rigidă, revoltată, sau cel puțin strivită. În schimb, corpul ei păru să ofteze lipit de al lui,

dându-se bătut, potrivindu-se atât de bine cu al lui, încât se simțea ca acasă.

Mintea ei, cu reacții întârziate, începu să-și revină și să protesteze, dar era prea târziu. Căzu victimă unui sărut lung, atât de dulce, de ispititor și de senzual, încât o învălui într-o vrajă minunată, imposibil de rupt. Continuă și continuă, făcându-și treptat efectul asupra ei, până când nu mai putea spune exact când mulțumirea se prefăcu în dorință arzătoare.

El îi mușca ușor buzele când ea știu sigur că nu mai voia să i se dea drumul. Mâinile ei care răsuceau șuvițe din părul lui des i-o spuneau. Corpul ei apăsându-se pe al lui ca să se lipească mai bine de el i-o spunea. În cele din urmă, i-o spuse și ea, șoptindu-i numele cu blândețe, iar el o răsplăti cu zâmbetul lui care-i încălzea inima, și care o făcea să se topească.

– Micuțul George cel năzuros s-a dus în sfârșit la culcare? o întrebă el cu glas răgușit.

– A adormit repede.

– Și eu care credeam că îmi pierd abilitățile... la bătrânețe.

– Au! tresări ea, recunoscând ironia.

– Îmi pare rău, iubito, zise el, dar zâmbind nepocăit în același timp.

– Nu-i nimic. Sunt obișnuită cu bărbați care nu pot rezista să nu fie răutăcioși.

– În cazul ăsta, au gust bun?

– Ce?

– Cuvintele.

Bărbatul era un drac împielițat, căci reușea s-o facă să râdă când tot ce-și dorea era să fie una cu el.

– Nu prea. Dar tu ai.

– Ce?

Ea scoase limba să-i lingă cu un gest senzual buza de jos.

– Gust bun.

El o strânse atât de tare, încât Georginei i se tăie respirația.

– Vorbe de felul ăsta o să-ți aducă și scuze, și orice altceva îți dorești.

– Și dacă tot ce-mi doresc ești tu?

– Draga mea fată, asta se înțelege de la sine, o asigură el când o ridică în brațe s-o ducă în patul lui.

Georgina se ținu bine de el, deși se simțea ușoară ca un fulg în brațele lui puternice. Voia pur și simplu să fie lipită de el și șovăia să ii dea drumul chiar și atât cât să-i permită să le scoată amândurora hainele. Chiar crezuse că va putea să ignore tot ce o făcuse să simtă acel bărbat înainte, aceleași lucruri pe care le simțea și acum? Încercase în ultimele zile, se străduise. Furia lui îi ușurase misiunea. Dar nu mai era mânios acum, iar ea obosise să mai reziste unui farmec atât de puternic ca al lui. Doamne, acele senzații...

Icni simțind căldura ce îi pârjolea pielea când gura lui se lipi de unul dintre sânii ei. Și se trezi foindu-se înainte ca el să termine cu celălalt. Îl dorea chiar acum, dar el nu se grăbea cu ea, întorcând-o pe toate părțile, înnebunind-o cu dorința lui de a savura fiecare părticică din ea, și mai ales fesele tari pe care le frământă, le sărută și le mușcă ușor, până când ea crezu că o să ia foc.

Când o întoarse în sfârșit pe spate, degetul lui o mângâie, oferindu-i plăcere. Când ea țipă, gura lui se lipi de a ei pentru a primi lauda adusă priceperii sale. Și apoi, câteva clipe mai târziu, când se implântă în ea, îi oferi o altă demonstrație a experienței lui, în care fiecare împingere era diferită, mai plăcută decât cea de dinainte, fiecare având puterea să scoată de la ea alt icnet, dacă nu ar mai fi sărutat-o încă. Cunoscător al femeilor? Slavă Domnului!

După scurt timp, Georgina se pomeni întinsă într-o parte a patului, cu James de cealaltă parte și o tablă solidă de șah între ei. Ce naiba o făcuse să încuviințeze când o întrebase dacă știe jocul? Dar acum începuse, provocarea o găsise trează de-a binelea și promisiunea de a-și petrece dimineața în pat avea să facă jocul să se desfășoare pe îndelete. De asemenea, gândul de a-l bate pe James Malory fusese prea ispititor ca să-i reziste, și încă era, mai ales de când îl bănuia că încerca să-i abată atenția de la joc continuând în același timp și conversația. Avea să descopere că nu îi mergea, căci ea învățase să joace șah în prezența întregii familii care nu era niciodată tăcută când erau toți membrii ei în aceeași încăpere.

– Foarte bine, George, spuse James când ea îi luă un pion, deschizând drumul nebunului său, fără să-i lase vreo piesă a ei de luat şi ceva cu care să-şi apere nebunul.

– Ei, ai crezut că va fi uşor pentru tine, nu-i aşa?

– Speram că nu. E aşa bine că nu mă dezamăgeşti.

Îşi mută regina o căsuţă pentru a-şi proteja nebunul, o mişcare inutilă, şi amândoi o ştiau.

– Ce legătură ziceai că e între MacDonell şi tine?

Ea aproape că izbucni în râs văzând cum strecurase el asta, sperând probabil ca ea să răspundă fără să se gândească. Trebuia să-i acorde puncte pentru inteligenţă, dar nu era necesar. Nu mai era nevoie să pretindă că Mac era fratele ei.

– N-am zis. Mă întrebi acum?

– Păi, am stabilit că nu e fratele tău.

– Da? Când am stabilit asta?

– La naiba, George, e sau nu e?

Ea îl lăsă să aştepte cât timp făcea următoarea mutare, care îi puse regina în primejdie.

– Nu, nu este. Mac e doar un bun prieten al familiei, cam ca un unchi drag, de fapt. Mi-a fost mereu în preajmă şi mă consideră fiica pe care n-a avut-o niciodată. E mutarea ta, James.

– Într-adevăr.

În loc să-i blocheze ultima mutare ca să-şi apere regina, îi luă unul dintre pioni cu calul său, o mutare ce o punea în pericol pe regina ei. Şi, dat fiind că nici unul din ei nu era pregătit să-şi piardă încă regina, Georgina se retrase pe moment, lăsându-i lui James avantajul atacului. El nu se aştepta la asta, aşa că îi trebui un moment să studieze tabla. Ea hotărî că puteau să folosească amândoi strategia lui de abatere a atenţiei.

– De unde atât interes pentru Mac, aşa, deodată? Ai vorbit cu el?

– Sigur că da, iubito. E botmanul meu, la urma urmei.

Georgina amuţi. Poate nu conta că ştia că Mac nu era fratele ei, dar ea tot nu voia ca James să-l recunoască pe Mac şi să-şi aducă aminte de prima lor întâlnire de la cârciumă. Asta ar fi condus la o serie de întrebări la care nu voia să răspundă – îndeosebi, ce făcea

ea acolo. Și, în plus, James s-ar fi înfuriat din cauza a ceea ce ar fi putut să vadă ca pe o dublă înșelătorie – nu doar deghizarea ei, ci și faptul că îl întâlnise înainte.

– Și? întrebă ea cu precauție.

– Și ce, George?

– La naiba, James, ți-ai amin... Ah, adică, i-ai spus ceva despre noi?

– Despre noi?

– Știi *foarte bine* la ce mă refer, James Malory, și, dacă nu îmi răspunzi în clipa asta, te voi... lovi cu tabla asta de șah!

El izbucni în râs.

– Doamne, ce-mi mai place temperamentul tău, scumpo, tare mult! Atâta năduf și furie într-o ființă așa mică! Se întinse peste tabla de șah s-o mângâie pe păr. Sigur că nu i-am pomenit de noi prietenului tău. Am vorbit despre navă, nimic personal.

Și ar fi spus ceva dacă l-ar fi recunoscut pe Mac, nu? Și la fel și Mac. Georgina se relaxă când trase concluzia.

– Ar fi trebuit să mă lași să te pocnesc cu tabla de șah, spuse ea acum, recăpătându-și buna dispoziție. La urma urmei, pierzi partida.

– Pe naiba pierd, pufni el. Îți dau șah la rege din trei mutări.

După patru mutări, James se trezi în defensivă, așa că încercă să-i abată din nou atenția și să-și satisfacă propria curiozitate în același timp.

– De ce mergi în Jamaica?

Georgina zâmbi cu impertinență.

– Pentru că te duci și tu.

El ridică din sprânceană, așa cum se așteptase ea că va reacționa.

– Să mă simt flatat?

– Nu. Nava ta a fost prima care pleca spre partea asta a lumii, una care nu era englezească, iar eu nu aveam răbdare să aștept alta. Dacă aș fi știut că *tu* ești englez...

– Doar n-o să începem iar cu asta, nu?

– Nu. Ea râse. Dar tu? Te întorci în Jamaica sau doar vizitezi insula?

– Ambele. A fost casa mea pentru multă vreme, dar am hotărât să mă întorc definitiv în Anglia, aşa că trebuie să-mi aranjez afacerile din Jamaica.

– O! exclamă ea, conştientă de dezamăgirea pe care i-o provoca răspunsul lui, dar sperând ca el să nu o perceapă.

N-ar fi trebuit să presupună că el va rămâne în Jamaica doar pentru că Mac spusese că vasul avea drept destinaţie Indiile de Vest. Cel puţin Jamaica fusese un loc acceptabil în care se putea întoarce. Nu mai voia să revadă niciodată Anglia. Desigur, călătoria nu se terminase, şi totuşi... Georgina îşi veni în fire. La ce se gândea? Că putea să aibă un viitor cu acest bărbat? Ştia că era imposibil, pentru că familia ei nu avea să-l accepte niciodată. Şi nici nu era sigură că simţea pentru el altceva decât pasiune.

– Aşa că nu vei sta mult timp în insule? conchise ea.

– Nu prea mult. Proprietarul unei plantaţii învecinate se ţine de capul meu de ceva vreme să i-o vând pe a mea. Probabil că puteam să aranjez lucrurile prin corespondenţă.

Atunci nu s-ar mai fi întâlnit a doua oară, se gândi ea.

– Mă bucur că ai decis să te ocupi personal de problemă.

– Aşa o să şi fac, fată dragă. Şi destinaţia ta care e?

– Acasă, bineînţeles. Noua Anglie.

– Nu imediat, aşa sper.

Ea ridică din umeri, lăsându-l să tragă singur concluzia. Depindea de el, dar nu era suficient de neobrăzată să î-o spună. De fapt, depindea şi de cât de curând avea să ajungă un vas Skylark în port, dar nu avea nici un motiv să-i spună asta. Era ceva la care nu voia să se gândească încă. Şi, ca să-i ia gândul de la asta, îl făcu şah mat.

– La naiba! zise el, dându-şi seama de ce se întâmplase. Foarte inteligent, George, să-mi abaţi atenţia ca să pierd partida.

– Eu? Când tu eşti cel care pune atâtea întrebări? Îmi place asta, pufni ea. Exact ca un bărbat care găseşte scuze că a fost bătut de o femeie.

El râse şi o ridică, aducând-o în partea lui de pat.

– N-am zîs nimic de întrebări, fată scumpă. Trupul tău voluptuos mi-a distras atenția, motiv pentru care nu mă supără deloc că am pierdut.

– Port cămașa, protestă ea.

– Dar nimic altceva.

– Tu vorbești, cu halatul ăsta sumar, zise ea, trecându-și degetele peste materîalul mătăsos.

– Te-a distras?

– Refuz să răspund la asta.

El se prefăcu uluit.

– Doamne, să nu-mi spui că în sfârșit nu-ți mai găsești cuvintele. Începeam să cred că-mi pierd abilitatea.

– De a reduce oamenii la tăcere cu glumele tale?

– Chiar așa. Și, atâta vreme cât te-am redus la tăcere pe tine, iubito...

Ea voi să-i spună că spiritul lui nu era chiar atât de crud cum îi plăcea lui să creadă, cel puțin nu tot timpul, dar i se abătu dîn nou atenția.

Capitolul 25

Era greu să mai pretindă că este Georgie MacDonell, mus, când se afla împreună cu James în afara cabinei. Și, cu cât treceau zilele și se apropiau de Indiile de Vest, el o voia alături de el pe punte, sau undeva aproape, unde putea să stea cu ochii pe ea. Lucrul cel mai greu, își dădu ea seama, era să nu-și dezvăluie sentimentele în expresia feței și mai ales în ochi, care se umpleau de tandrețe sau pasiune de câte ori se uita la James.

Da, era greu, dar reușea, cel puțin așa credea. Totuși, câteodată se întreba dacă unii membrii ai echipajului nu știau cumva sau nu bănuiau ceva, atunci când zâmbeau sau dădeau din cap spre ea în trecere, sau când o salutau unii dintre oamenii care abia o băgaseră în seamă înainte. Chiar și arțăgosul Artie, sau Henry, francezul cel țâfnos, erau mai curtenitori cu ea acum. Desigur,

cu timpul se creează o anumită familiaritate între cei de pe o navă, iar ea era la bord de aproape o lună. Era de aşteptat ca echipajul să se fi obişnuit cu ea în acest interval de timp, aşa presupunea. Şi singurul motiv pentru care spera că deghizarea ei funcţiona era binele lui Mac... De fapt, şi al ei, căci ştia ce fel de reacţie ar fi avut el dacă ar fi ştiut că îl acceptase pe James Malory ca amant. Şi-ar fi ieşit complet din fire, şi pe bună dreptate. Uneori se îndoia şi ea însăşi că era adevărat.

Dar era. James era iubitul ei acum, în toate sensurile cuvântului în afară de unul singur – nu o iubea cu adevărat. Dar o dorea. Nu încăpea îndoială în această privinţă. Şi ea îl dorea. Nici nu încercase să o nege după ce cedase a doua oară blândei lui încercări de a o convinge. Îşi spusese că un bărbat ca acesta se ivea cel mult o dată în viaţa unei fete. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, de ce să nu se bucure de el cât timp avea ocazia? Aveau să se despartă în curând, la sfârşitul călătoriei pe mare: el va pleca să-şi aranjeze treburile pe insule, iar ea se va întoarce acasă pe primul vas Skylark care acosta în Jamaica. Dar de ce se ducea acasă? Doar ca să vegeteze din nou, aşa cum făcuse în ultimii şase ani, doar ca să supravieţuiască zi de zi fără bucurii, fără un bărbat în viaţa ei, şi doar cu amintirea unuia. De această dată însă, amintirile ei despre acest bărbat aveau să îi alimenteze visele şi fanteziile.

Aşa îşi spunea Georgina, dar, în realitate, încerca să nu se gândească la despărţirea lor care era inevitabilă. Căci asta ar fi stricat prezentul, iar ea nu voia să facă aşa ceva. În schimb, voia să savureze fiecare clipă pe care o petrecea alături de „libertinul" ei „condamnabil".

Îl savura chiar şi acum, sprijinită de balustrada dunetei, fără să aibă altceva de făcut decât să-l urmărească. Se apleca peste hărţi, discutând ruta cu secundul, fără s-o bage în seamă pentru moment. Ea trebuia să fie acolo ca să transmită mesajele lui, deşi rareori o trimitea cu această misiune, căci îi încredinţa acele mesaje lui Connie, care, la rândul său, le transmitea cu glas tunător pe punte, destinatarilor.

Nu o deranja că nu era băgată în seamă chiar atunci. Îi dădea o şansă să se calmeze după ultima privire a lui James în direcţia ei,

care fusese arzătoare și plină de promisiuni, amîntindu-i ce avea să-i facă el de îndată ce se vor întoarce în cabină, așa că oricine s-ar fi uitat la ea ar fi crezut că stătuse prea mult la soare în acea dimineață, atât de îmbujorată era de plăcere. Dimîneața, la prânz, seara – făceau dragoste fără să se uite la ceas. De câte ori o dorea, găsea o modalitate să-i dădea de știre și, indiferent de momentul zilei, ea era dispusă să se supună.

„Georgina Anderson, ai ajuns o târâtură neruşinată.

Știu și mă bucur de fiecare clipă, mulțumesc."

Ea nu făcea decât să-i zâmbească conștiinței sale. Era bucuroasă, o, cât de bucuroasă... și cum îi plăcea doar să-l privească astfel și să simtă „greața" ei din plin, știind că el o va vindeca în curând prin tratamentul lui special.

Își scosese haina. Vântul era puternic, dar cald, pe când se apropiau de apele Mării Caraibelor, și se juca, fluturându-i cămașa de pirat, așa cum ajunsese să se gândească ea la tunicile cu mâneci largi și încheiate în față cu șireturi pe care lui îi plăcea să le poarte, și care îl făceau să arate atât de chipeș, alături de cercelul de aur, pantalonii strâmți și cizmele până la genunchi. Vântul îl iubea, îi mângâia brațele și picioarele puternice, așa cum ar fi dorit ea... Trebuia oare să se calmeze?

Doar ca să nu fie tentată să-l târască în cabina lor, așa cum făcuse el de atâtea ori în ultimele zile. Georgina se întoarse înspre mare și văzu corabia în depărtare exact când veni semnalul de avertizare de la omul din gabie. Ei bine, nu era nimic neobișnuit în asta. Depășiseră mai multe vase pe mare. Avuseseră și unul pe urmele lor, la fel ca și acesta, deși îl pierduseră din vedere după o furtună scurtă. Dar acesta era diferit, potrivit ultimei informații zbierate de marinarul aflat de veghe. Pirați.

Georgina încremeni locului, ținându-se de balustradă, sperând ca băiatul de pe catarg să le strige celor de pe punte că făcuse o greșeală. Frații ei avuseseră cu toții întâlniri cu piraților de un fel sau altul în atâția ani de când cutreierau mările. Dar ea nu voia să facă din asta un obicei de familie. Și, Doamne, James nu avea încărcătură, ci doar balast. Nimic nu-i înfuria mai tare pe piraților însetați de sânge decât să descopere că prada lor avea cala goală.

– Oare sunt dispuşi să ne ofere o mică distracţie? îl auzi ea pe Connie spunându-i lui James, în spatele ei. Vrei să te joci cu ei mai întâi, sau să ajungi în preajma lor şi să aştepţi?

– Aşteptarea îi va nedumeri doar, nu crezi? răspunse James.

– Nedumerirea are avantajele ei.

– Într-adevăr.

Georgina se întoarse încet. Nu cuvintele o şocaseră, ci nonşalanţa calmă cu care fuseseră rostite. Amândoi aveau binoclurile îndreptate spre vasul ce se apropia, dar, dacă îi ascultai, nici unul din ei nu părea deloc îngrijorat. Oare nu-şi dădeau seama de primejdie?

Întâmplător, James coborî atunci binoclul şi se uită la ea şi, în acea secundă, înainte să-şi controleze trăsăturile când observă că era necăjită, ea văzu că nu era deloc nepăsător. Bărbatul părea nerăbdător, chiar *încântat*, că o corabie de piraţi se îndrepta spre ei. Iar ea îşi dădu seama că provocarea îl stârnea, era un prilej de a-şi demonstra dibăcia de corăbier împotriva unui adversar, chiar dacă acel inamic voia să-l ucidă dacă pierdea lupta, în loc să-i dorească noroc data viitoare.

– De fapt, Connie, zise el, fără să-şi ia ochii de la Georgina, cred că o să tragem învăţămintele din confruntarea cu tânărul Eden şi o să le dăm cu tifla în timp ce ne vom îndepărta de ei.

– Să ne îndepărtăm de ei? Fără să tragem nici măcar un foc?

Vocea secundului vădea uimirea. Georgina nu se uită la el să vadă dacă şi expresia de pe chipul lui era la fel. Ochii îi erau pironiţi în cei verzi şi scânteietori, care nu voiau să le dea drumul.

– Şi trebuie să-ţi amintesc, adăugă Connie, că aproape l-ai omorât pe tânărul Eden pentru că ţi-a dat cu tifla?

James doar ridică din umeri, fără să-şi dezlipească privirea de a Georginei, iar cuvintele lui merseră drept la ţintă.

– Cu toate astea, nu am dispoziţia necesară să mă joc... cu ei.

Connie îi urmări în cele din urmă privirea, apoi pufni:

– Ai putea să te gândeşti la noi, ceilalţi. Noi nu avem distracţii personale ca tine la bord, după câte ştii.

Părea atât de supărat, că James izbucni în râs, dar asta nu-l opri să o ia pe Georgina de mână şi s-o pornească spre scară.

– Rămâi departe de ei, Connie, și încearcă s-o faci fără mine, te rog.

Și nu mai așteptă un răspuns. Plecă de pe dunetă și cobori iute scările ce urmau, înainte să-și tragă Georgina sufletul și să-l întrebe ce intenții avea. Deși ea avea o bănuială. O trase în cabină și deja o săruta când ușa se trânti în urma lor. Găsise o cale de eliberare de surescitarea ce îi pusese sângele în mișcare când se gândise la confruntare. Și găsea această eliberare la fel de plăcută, purtându-se cu aceeași încrâncenare cu care ar fi dat și lupta.

Lupta? Pentru numele lui Dumnezeu, pirații erau pe urmele lor! Cum de se gândea să facă dragoste acum?!

– James!

Ea își dezlipi buzele de ale lui, dar el nu se opri din sărutat. Doar schimbă locul. Gâtul ei. Și apoi mai jos.

– I-ai fi sfidat pe pirați! îi spuse ea pe un ton acuzator, chiar în clipa în care vesta cea grea căzu pe podea în spatele ei. Știi ce gest nebunesc ar fi fost? Nu, așteaptă, nu cămașa!

Cămașa se duse și ea. Ca și bandajele. Atât de iute! Nu-l văzuse niciodată... atât de nerăbdător, și de pasional.

– James, vorbesc despre ceva foarte serios!

– Iartă-mă, dar nu sunt de aceeași părere, iubito, spuse el, ridicând-o pentru ca gura lui să ajungă direct la sânii ei în timp ce o ducea de-a-ndăratelea spre pat. Ei sunt o pacoste. *Asta* este ceva serios.

Gura lui se închise pe un sân, fără să-i mai lase vreo urmă de îndoială în privința a ce era *asta*, și buzele nu i se dezlipiră de trupul ei nici chiar în timp ce îi scotea restul de haine, ca și pe ale lui. Avea o gură minunată; Doamne, chiar avea o gură minunată! Nimeni nu putea spune că James Malory nu era un amant grozav care știa foarte bine ce să facă. Ei bine, nu toată lumea putea știi asta, dar ea era în situația de a afla chiar atunci – o situație chiar foarte plăcută.

– Dar, James, mai încercă ea o dată, deși cu o voce slabă, să-i amintească de pirați.

Limba lui se strecura în buricul ei când el spuse, în timp ce-o gusta:

– Să nu mai aud nici un alt afurisit de cuvânt, George, dacă nu sunt vorbe de iubire.

– Ce fel de vorbe de iubire?

– „Îmi place ce-mi faci, James. Mai mult, James. Mai jos... James." Ea icni când el trecu mai jos, iar el adăugă: Şi asta-i bine. Ah, iubito, eşti deja fierbinte şi umedă pentru mine, nu-i aşa?

– Astea sunt... vorbele tale... de iubire?

Abia mai putea vorbi, copleşită de intensitatea plăcerii.

– Te fac să mă vrei în tine?

– Da!

– Atunci sunt tocmai bune.

I se tăie respiraţia când intră în ea, repede, adânc, apucând-o cu mâinile de posterior, aducând-o mai sus să-l primească cu totul.

– Pentru moment.

Din fericire, piraţii rămăseseră cu mult în urmă, dar Georginei puţin îi păsa acum.

Capitolul 26

– Trăsura ta a venit adineauri, James, anunţă Connie din uşa deschisă.

– Nu e nici o grabă. Cu aglomeraţia de acolo, mai bine aştept până pleacă de pe chei căruţele care încarcă vasul ăla american din următoarea dană. Hai să bei ceva cu mine, bătrâne.

Acostaseră cu mai multe ore în urmă. Georgina îi făcuse bagajele lui James în acea dimineaţă, dar el încă nu-i spusese că avea să stea în casa de pe plantaţia lui. Voia s-o surprindă cu măreţia insulei unde el era ca acasă, iar apoi, diseară, la o cină cu delicatese jamaicane, la lumina lumânărilor, avea să-i ceară să fie amanta lui.

Connie traversă camera şi se opri lângă birou, uitându-se pe ferestrele prin care vedea bine nava americană care se pregătea să ridice ancora.

– Pare cunoscută, nu?

– Poate e una din prăzile lui Hawke?

Connie zâmbi.

– Nu m-ar surprinde.

– Atunci mai bine că e pe picior de plecare.

– De ce? întrebă Connie. *Fecioara Anne* nu a navigat niciodată sub propriul nume. Și de când nu mai consideri bine-venită o doză de distracție, cum ar fi să fii acuzat de piraterie, deși nu există nici o probă pentru asta? Ai dat cu piciorul și ocaziei unei mici întreceri pe mare...

– Din chibzuință, îi aminti James. Nu dorise să-l pună pe micul lui George într-o situație riscantă, doar pentru câteva ceasuri de aventură antrenantă. Și aș prefera să nu mai fiu deranjat acum cu asta.

Connie se întoarse spre el, acceptând băutura.

– Pari destul de mulțumit de tine. Ai vreun motiv deosebit?

– Te uiți la un om pe cale să își ia niște angajamente, Connie. Am hotărât să-l țin pe George în preajma mea pentru o vreme. Și nu mai face mutra asta așa surprinsă, la naiba.

– Păi, sunt al naibii de surprins, și pe bună dreptate. Ultima femeie cu care ai fost pe mare... Cum o chema?

James se încruntă când auzi întrebarea.

– Estelle sau Stella. Ce contează?

– Și atunci hotărâșeși s-o ții un timp prin preajmă. Ba chiar i-ai îngăduit să decoreze cabina asta cu mobilele astea groaznic de desperecheate...

– Îmi place mobila asta, acum că m-am obișnuit cu ea.

– Te prefaci că nu înțelegi ce vreau să spun. Erai încântat de fetișcana aia, peste măsură de generos cu ea, dar după mai puțin de o săptămână petrecută pe mare cu ea, ai întors vasul s-o lași acolo unde ai găsit-o. Te înnebunise să stai cu ea tot timpul. Aș zice că eram aproape sigur că, după toate săptămânile astea în care ai stat închis cu puștoaica, abia aștepți să scapi de ea, acum că am acostat.

– Deci prezența lui George este mult mai fermecătoare.

– Fermecătoare? Ce gură nerușinată ai...

– Ai grijă, Connie. Vorbim de viitoarea mea amantă.

Connie ridică din sprâncene.

– Ai de gând să te legi așa tare la cap? Pentru ce naiba?

– Asta e o întrebare idioată! răspunse James, iritat. De ce naiba crezi? M-am îndrăgostit de micuța americancă. Poate că nu a fost prea drăguță cu tine, dar cu mine a fost, categoric, de când am terminat cu prefăcătoria.

– Corectează-mă dacă greșesc, dar nu ești tu bărbatul care s-a jurat că nu mai ține amante? Motivul avea o legătură cu faptul că toate au în cap căsătoria, deși protestează că nu este așa, nu? Nu ți-ai mai luat angajamente față de cineva de ani buni, Hawke, și aș adăuga că nu ți-a lipsit niciodată compania femeilor când o doreai. Plus că era mult mai puțin costisitor.

James respinse cu un gest raționamentul lui Connie.

– Așa că trebuie să fac o schimbare. Și-n plus, pe George n-o interesează deloc căsătoria. Am discutat cu ea subiectul pe șleau și ea n-a mai zis o vorbă despre asta.

– Pe *toate* femeile le interesează căsătoria. Chiar tu ai spus-o.

– Mii de draci, Connie, dacă încerci să mă convingi să renunț la ea, să fiu al naibii dacă vei reuși. M-am gândit mult la asta săptămâna trecută și pur și simplu nu sunt gata să renunț încă la ea.

– Și ea ce crede despre asta?

– O să fie încântată, bineînțeles. Fetișcana ține și ea mult la mine.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Connie pe un ton sec. Atunci ce face acolo, pe vasul ăla?

James se răsuci atât de repede, încât aproape răsturnă scaunul. Îi luă câteva secunde să scruteze puntea vasului american înainte să vadă ce văzuse Conrad. Georgina, cu scoțianul stând în spatele ei. Părea să discute cu unul dintre ofițerii de pe navă, probabil chiar cu căpitanul.

James avu impresia că îl cunoștea pe bărbat, mai ales când acesta o apucă de brațe și o zgâlțâi, apoi, după o clipă, o trase lângă el și o îmbrățișă. James se ridică imediat în picioare când văzu asta. Scaunul i se răsturnă de această dată.

Se îndrepta spre ușă, înjurând în barbă, când Connie remarcă:

– Dacă vrei s-o aduci înapoi...

– Vreau să-i stâlcesc mutra tipului, *pe urmă* o voi aduce înapoi pe George.

James nu se oprise să răspundă, aproape ieşise deja pe uşă, aşadar, Connie trebui să strige după el:

– O să-ți fie un pic cam greu să faci ambele, bătrâne! Corabia a ridicat deja ancora!

– La naiba! auzi Connie de pe hol, iar apoi, când James apăru înapoi în prag să se uite pe ferestre la nava ce pleca încet: Drace!

– Vezi şi partea bună a lucrurilor! spuse Connie, fără urmă de milă. Ai mai fi petrecut doar câteva săptămâni în plus cu ea până ne întorceam în Anglia. Chiar dacă te-ai fi gândit s-o iei înapoi cu tine, din câte mi-ai spus de aversiunea ei faţa de patria ta, n-ar fi fost niciodată de acord...

– La naiba, Connie, fetişcana m-a părăsit, şi fără să-şi ia rămas-bun. Nu-mi vorbi de problemele cu care m-aş fi confruntat, când asta mi-a dat o lovitură zdravănă fix în posterior!

James ignoră privirea ironică a lui Conrad. Se zgâia la dana acum rămasă goală, lângă *Fecioara Anne,* şi încă nu-i venea să creadă că Georgie plecase. Doar în acea dimineaţă îl trezise cu un sărut dulce şi îi ţinuse faţa în mânuţele ei, oferindu-i zâmbetul ei care spunea „ia-mă", acela pe care i-l dăruia doar când erau în pat, acela care nu dădea niciodată greş în a-i deştepta instincte primitive pe care nu ştiuse până atunci că le avea. Plecase?

– Nu, pe toţi sfinţii! spuse cu voce tare, apoi îl pironi pe Conrad cu o privire hotărâtă care îl făcu pe roşcovan să geamă. Câţi din echipaj s-au dus pe ţărm?

– Pentru numele lui Dumnezeu, James, doar nu vrei să...

– Ba chiar asta vreau, i-o tăie James, cu furia care îl invadase evidentă în tonul său. Adu-i înapoi până ce aflu eu tot ce se poate despre vasul ăla. Vreau să fim pe urmele lui într-o oră.

Georgina sfidă ordinul fratelui ei Drew de a se duce în cabina lui, de îndată ce se întoarse cu spatele. Îi promisese deja o bătaie după care nu avea să mai poată sta în fund tot drumul până acasă.

Indiferent că vorbea doar furia din el, sau chiar voia să-şi ia cureaua ca s-o bată, ea descoperi că n-o prea interesa în momentul de faţă.

O, într-adevăr clocotea de mânie. La început, îl luase pe Drew prin surprindere, când se întorsese şi o văzuse stând acolo şi zâmbind. Apoi fusese alarmat, presupunând că doar o catastrofă o adusese în Jamaica să-l caute. Când ea îl asigurase că nu murise nimeni, uşurarea i se prefăcuse în iritare. O zgâlţâise pentru că îl speriase, dar imediat o îmbrăţişase pentru că era într-adevăr uşurat că nu primise veşti proaste şi, bineînţeles, pentru că era singura lui soră şi o iubea mult. Urletele începuseră atunci când ea amintise ca din întâmplare că tocmai se întorsese din Anglia. Iar el era unul dintre cei mai blajini fraţi ai ei, chiar cel mai calm în comparaţie cu Thomas.

Spre deosebire de Warren, care avea un temperament vulcanic şi cu care nimeni nu voia să se certe, sau Boyd şi Clinton, care erau prea serioşi uneori, Drew era craiul nesăbuit al familiei, după care se ţineau o mulţime de femei. Astfel că el era acela care ar fi trebuit să înţeleagă cel mai bine de ce credea sora lui că fusese necesar să se ducă după Malcolm. În schimb, se înfuriase atât de tare, că ea aproape văzuse ceva culoare în ochii lui negri. Dacă lua o bătaie de la el, abia dacă îşi putea închipui ce-i vor face Clinton sau Warren, fraţii ei mai mari, când aveau să afle ce făcuse. Dar nu-i prea păsa acum.

Nu îşi dăduse seama când se emoţionase la vederea corabiei lui Drew şi se grăbise să ajungă pe ea, că *Triton* se pregătea de plecare – de fapt, parâmele erau dezlegate în timp ce Drew încă tuna şi fulgera. Acum stătea la balustradă, cu apa scânteietoare a Caraibelor care o despărţea din ce în ce mai mult de *Fecioara Anne*, căutând înnebunită cu privirea puntea celuilalt vas ca să se mai uite pentru ultima oară la James.

Când îl văzu în sfârşit apărând pe punte, cu părul auriu în vânt, umerii lui laţi ce nu puteau fi confundaţi cu ai altui bărbat, abia mai putu să respire din cauza nodului din gât. Era deja prea departe ca să-l strige şi să spere că va fi auzită, dar putea să-i facă

măcar semn cu mâna. Dar el nu se uită spre mare. Îl urmări cum părăsea vasul, alerga pe chei și era apoi înghițit de mulțime.

O, Doamne, nici măcar nu știa că ea plecase. Bănuia probabil că era undeva pe *Fecioara Anne*, că avea să fie acolo când el se va întoarce. La urma urmei, lucrurile ei erau tot acolo și, printre ele, inelul drag pe care i-l dăruise tatăl ei. Nu știuse că nu avea să mai aibă timp să și le ia, nu că i-ar fi păsat prea mult acum. Ce îi frământa sufletul era că nu avusese prilejul să își ia rămas-bun de la James, să-i spună... ce? Că se îndrăgostise de el.

Aproape că izbucni în râs. Era amuzant, chiar așa. Iubește-ți dușmanul – dar nu în adevăratul sens al cuvântului. Un englez detestat, un aristocrat disprețuit, arogant, și tot i se băgase pe sub piele, își croise drum până în inima ei. Făcuse o mare prostie că lăsase să se întâmple așa ceva, dar ar fi fost mult mai rău dacă i-ar fi spus-o. Îl întrebase într-o noapte, când o ținea în brațe și inima lui bătea sub urechea ei, dacă era căsătorit.

– Doamne sfinte, nu ! exclamase el, îngrozit. N-ai să mă vezi niciodată făcând greșeala asta prostească.

– Și de ce nu? voise ea să știe.

– Pentru că toate femeile devin niște târfe necredincioase de îndată ce au o verighetă pe deget. Fără supărare, iubito, dar e al naibii de adevărat.

Comentariul lui îi amintise atât de mult de atitudinea fratelui ei Warren față de femei, încât trăsese concluzia greșită.

– Îmi pare rău. Trebuia să-mi fi dat seama că au fost femei pe care le-ai iubit la un moment dat, și care te-au înșelat. Dar nu trebuie să arunci vina pe toate femeile pentru trădarea uneia dintre ele. Fratele meu Warren face exact asta, dar greșește.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, George, dar nu a fost niciodată o mare iubire în viața mea. Vorbeam despre femeile necredincioase pe care le-am cunoscut eu însumi, căci eu am fost cel cu care își înșelau soții. Căsătoria e pentru cretinii care nu știu ce este viața.

Dar oricum, ea știuse de la început că răspunsul lui avea să fie ceva de acest gen. Era ciudat că semăna atât de mult cu fratele ei Warren în această privință. Dar măcar Warren avea scuza că jurase

să nu se însoare niciodată, pentru modul înfiorător în care se purta cu femeile, folosindu-le, fără să le lase vreodată să se apropie de inima lui. Fusese rănit de o femeie cu care intenționase să se căsătorească. Dar James nu avea o astfel de scuză. I-o spusese. El era pur și simplu ceea ce îi spusese că este: un libertin condamnabil. Nici măcar nu-i era rușine să recunoască.

– Hai, fetițo, nu mai fi supărată, băiatul nu se întoarce să te bată, zise Mac, după ce venise lângă ea. N-ai nici un motiv să plângi. Cel mai bine e să te duci sub punte, așa cum ți-a spus. Dă-i lui Drew timp să se liniștească, înainte să te vadă din nou și să audă ce e mai rău.

Ea se uită în altă parte, ștergându-și ușor obrajii.

– Ce e mai rău?

– Faptul că a trebuit să muncim ca să ne plătim călătoria spre casă.

– O, asta! pufni ea, fiindu-i recunoscătoare că avea altceva la care să se gândească și că Mac bănuia că era întoarsă pe dos din cauza furiei lui Drew. Adăugă, oftând: Nu, nu cred că ar fi bine să știe acum. Avem vreun motiv să-i spunem?

– Ți-ai minți propriul frate?

– A amenințat că mă bate, Mac, îi aminti ea. Și ăsta-i Drew, *Drew*, pentru numele lui Dumnezeu. De asemenea, n-aș vrea să-i știu reacția dacă află că am dormit în aceeași cabină cu un englez în ultima lună.

– Da, îmi dau seama ce vrei să spui. Așa că, poate, o mică minciună nu ar fi rea, sau să omitem faptul că ni s-au furat banii. Mai trebuie să ne confruntăm și cu alții, la urma urmei, și reacțiile lor or să fie chiar mai violente, așa cred.

– Mulțumesc, Mac. Ești cel mai drag...

– Georgina! Vocea lui Drew o întrerupse pe un ton amenințător. Îmi scot cureaua.

Ea se întoarse brusc cu fața la el și văzu că nu făcea ce spusese, dar arătosul ei frate arăta de parcă ar fi făcut-o imediat, dacă ea nu dispărea, și repede. În loc de asta, ea se apropie și se încruntă la căpitanul de aproape doi metri al vasului *Triton*.

– Ești o brută insensibilă, Drew. Malcolm s-a însurat cu altă femeie și tot ce poți face e să zbieri la mine.

Și izbucni pe dată în lacrimi sfâșietoare. Mac pufni, nemulțumit. Nu văzuse niciodată un bărbat a cărui furie să fie potolită atât de repede cum i se întâmpla lui Drew Anderson acum.

Capitolul 27

Georgina se simțise puțin mai bine, cu siguranță mai optimistă cu privire la celelalte reacții ale fraților ei, după ce Drew dovedise compasiune față de necazul inimii sale. Desigur, Drew se gândise că toate lacrimile ei erau vărsate pentru pierderea lui Malcolm. Iar ea nu vedea de ce să-i spună că nici nu se mai gândea la Malcolm, în afară de situațiile în care i se pomenea numele. Nu, toate gândurile și emoțiile ei se concentrau asupra altui bărbat, unul al cărui nume nu fusese rostit decât pentru a explica faptul că el era căpitanul vasului care o adusese în Jamaica.

Se simțea prost că îl înșela pe Drew. Se gândise de multe ori să-i spună adevărul. Dar nu mai voia să se mânie pe ea. Furia lui o surprînsese mult. Acesta era fratele ei glumeț, cel care o tachina mai mult, cel pe care se putea bizui întotdeauna s-o înveselească. Reușise să facă asta. Doar că habar n-avea ce o întristase cu adevărat.

Avea să afle până la urmă. Toți aveau să afle. Dar veștile cele mai proaste mai puteau aștepta o vreme, până când rana avea să se vindece puțin, până când afla cât de prost urmau să reacționeze ceilalți frați la un lucru pe care îl vedea acum ca pe un fleac, în comparație cu ce avea să le dezvăluie peste o lună sau două, când aveau s-o întrebe al cui era copilul pe care îl purta în pântece. Ce spusese James despre fratele lui, Jason? Că îi sărea adesea țandăra? Ei bine, ea va avea pe capul ei cinci frați care își ieșeau ușor din fire.

Încă nu era sigură cum se simțea cu privire la consecința scurtei sale dizgrații. Speriată, cu siguranță. Un pic uimită, un pic...

bucuroasă. Nu putea să o nege. Urma să provoace tot felul de greutăți, ca să nu mai vorbim de scandal, dar, cu toate acestea, sentimentele ei puteau fi rezumate în trei cuvinte. Copilul lui James.

Ce altceva mai conta în comparație cu asta? Era o nebunie. Ar fi trebuit să fie devastată la gândul că purta în pântece un copil pe care avea să-l crească fără un soț, dar nu era. Nu îl putea avea pe James, și nici un alt bărbat nu avea să se compare cu el, dar putea să aibă copilul lui și să-l păstreze, și asta era exact ce avea să facă. Îl iubea prea mult pe James ca să nu o facă.

Copilul, și certitudinea Georginei că era real, nu doar o posibilitate, explica dispoziția ei mai bună în vreme ce *Triton* naviga în estuarul Long Island, în ultima etapă a călătoriei spre casă, la trei luni după ce plecase din Jamaica. Și, în clipa în care orașul Bridgeport apăru în zare, iar nava intră pe fluviul Pequonnock, care ajuta la formarea unui port ferit și adânc pentru vasele ce porneau pe ocean, ea era emoționată că se afla acasă, mai ales în acest anotimp, preferatul ei, când nu era încă prea rece, și culorile toamnei, înflăcărate ca amurgul, se vedeau încă peste tot. Fusese entuziasmată până văzu câte vase Skylark erau în port, căci dintre acestea, și-ar fi dorit ca trei să fie oriunde, numai acolo nu.

Drumul până la conacul din cărămidă roșie de la periferia orașului, căruia îi spunea cămin, fu unul liniștit. Drew stătea lângă ea în trăsură, ținând-o de mână, strângând-o din când în când ca s-o încurajeze.

Era categoric de partea ei acum, dar, deși asta avea să-i facă mult bine în momentul confruntării cu frații mai mari, Drew nu fusese niciodată în stare să-și susțină punctul de vedere împotriva lor mai bine decât ea, mai ales când aceștia erau uniți.

Hainele de mus dispăruseră. Acea costumație fusese parțial de vină pentru furia nestăpânită a lui Drew, așa că măcar de acest lucru nu se puteau plânge ceilalți. Împrumutase haine de la membrii echipajului lui Drew în timpul călătoriei, dar în momentul de față purta rochia frumoasă pe care Drew o adusese acasă în dar pentru iubita lui din Bridgeport. Probabil că avea să cumpere alta aici, ca să o ducă iubitei sale din portul următor.

– Zâmbește, Georgie, fetițo. Nu e sfârșitul lumii.

Ea se uită chiorâș la Drew. El începea să vadă latura amuzantă a situației sale, lucru pe care ea nu îl aprecia câtuși de puțin. Dar un comentariu ca acesta îi era caracteristic. Era atât de diferit de ceilalți frați ai ei. El era singurul din familie cu ochi atât de închiși la culoare, că nu puteau fi numiți decât negri. Era și singurul care putea fi doborât și totuși să se ridice râzând, ceea ce se întâmplase de multe ori când se încontrase cu Warren sau Boyd. Și totuși, semăna atât de mult la înfățișare cu Warren, că era ciudat.

Amândoi aveau același păr auriu-castaniu, care era adesea doar o claie de bucle răvășite. Amândoi aveau aceeași înălțime impozantă, aceleași trăsături mult prea frumoase.

Dar, pe când ochii lui Drew erau negri ca tăciunele, ai lui Warren erau verzi-gălbui ca ai lui Thomas. Iar doamnele îl adorau pe Drew pentru farmecul lui cuceritor și alura lui băiețească, însă erau prudente cu Warren din cauza cinismului său deprimant și a temperamentului său vulcanic – dar nu prea prudente, în mod evident.

Warren era, fără îndoială, un nemernic în relația cu femeile. Georginei îi era milă de orice femeie care ceda atracției lui reci. Dar erau atâtea care o făceau. Era ceva la el pe care îl găseau irezistibil. Ceva ce ea nu vedea. Pe de altă parte, nu-i putea ignora temperamentul, căci era un atribut al lui care nu avea nici o legătură cu femeile.

Amintindu-și de temperamentul lui Warren, ea răspunse remarcii lui Drew:

– Pentru tine e ușor de spus. Crezi că vor asculta o explicație înainte să mă omoare. Eu mă cam îndoiesc.

– Clinton nu te va asculta mult timp dacă sesizează accentul ăsta englezesc oribil pe care l-ai căpătat. Poate ar trebui să mă lași pe mine să vorbesc.

– E drăguț din partea ta, Drew, dar, dacă Warren e aici...

– Știu la ce te referi. El zâmbi strengărește, amintindu-și de ultima dată când Warren îi dăduse o mamă de bătaie. Așa că să sperăm că și-a petrecut noaptea la Duck's Inn și nu va putea să scoată o vorbă până când Clinton nu și-a dat verdictul. Ai noroc că e acasă Clinton.

– Noroc? Noroc?!

– Sst! şuieră el. Am ajuns. Nu trebuie să îi avertizăm.

– Le-o fi spus cineva până acum că *Triton* a acostat.

– Da, dar nu şi că tu erai pe vas. Elementul surpriză, Georgie, poate să-ţi dea răgazul să-ţi spui versiunea.

Ar fi putut, dacă Boyd nu ar fi fost în birou cu Warren şi Clinton atunci când intră Georgina, cu Drew în spatele ei. Fratele ei mai mic o văzu primul şi sări de pe scaun. Până s-o îmbrăţişeze, s-o zgâlţâie şi să-i pună întrebări atât de repede că nu putea răspunde la nici una din ele, cei doi fraţi mai mari îşi reveniseră din starea de uluială şi se apropiau de sora lor, privind-o de parcă i-ar fi spus că deja începuseră s-o zguduie. Arătau de parcă s-ar fi luat la bătaie ca să vadă cine avea dreptul să pună primul mâna pe ea.

Puţina încredere pe care o avusese Georgina că fraţii ei nu urmau să-i facă rău *cu adevărat*, oricum nimic grav, se risipi când îi văzu îndreptându-se spre ea cu un aer ameninţător. Se smulse repede din braţele lui Boyd, il trase inapoi după ea, aşa că stătea acum umăr la umăr cu Drew, şi se puse, prevăzătoare, în spatele lor.

Uitându-se peste umărul lui Boyd, lucru nu prea uşor, deoarece Boyd, ca şi Thomas, avea aproape doi metri înălţime – deşi era cu jumătate de cap mai scund decât Drew – Georgina ţipă mai întâi la Clinton:

– Pot să explic! Apoi îi spuse lui Warren: Să ştii că pot!

Când văzu că ei nu se opriră, ci ocoliră, fiecare pe partea sa, baricada ei, se strecură între Boyd şi Drew şi fugi spre biroul lui Clinton, dându-i roată, deşi îşi aminti cu întârziere că un birou nu oprise niciodată pe cineva să ajungă la ea. Şi se părea că, fugind de ei, nu reuşise decât să-i înfurie mai tare pe Clinton şi pe Warren. Dar şi ea îşi ieşi din fire când îl văzu pe Drew apucându-l pe Warren de umăr să-l împiedice să fugă după ea şi abia reuşi să evite o lovitură drept pedeapsă pentru acest efort.

– Să vă ia naiba pe amândoi, nu sunteţi drepţi...

– Tacă-ţi gura, Georgie! mârâi Warren.

– N-o să tac. Nu răspund în fața ta, Warren Anderson, nu cât timp e Clinton aici. Așa că oprește-te acolo, altfel te voi... Luă cele mai apropiat obiect de pe birou. Te voi pocni.

El se opri brusc, poate de uimire că sora lui îl înfrunta, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, sau pentru că o credea serioasă când îl amenințase că-i sparge capul, dar ea nu știa sigur. Clinton se opri și el. De fapt, amândoi păreau un pic alarmați.

– Pune jos vaza, Georgie, spuse Clinton cu multă blândețe. E prea valoroasă s-o spargi în capul lui Warren.

– *El* nu ar gândi așa, răspunse ea, încrâncenată.

– De fapt, spuse Warren cu o voce gâtuită, dar blândă, așa aș gândi.

– Iisuse Hristoase, Georgie, se auzi și vocea lui Boyd. Nu știi ce ai acolo. Ascultă-l pe Clinton, te rog.

Drew se uită la chipul alb ca varul al fratelui său mai mic, apoi la spinările rigide din fața lui și la surioara lui din fața lor, care încă ținea vaza în sus ca pe o bâtă. Izbucni deodată în râs.

– Ai făcut-o, Georgie, fetițo, să fiu al naibii dacă nu, strigă el, încântat.

Ea abia dacă îi aruncă o privire.

– N-am chef de glumele tale acum, Drew. Apoi adăugă: Ce am făcut?

– I-ai păcălit, asta ai făcut. Acum o să te asculte, să vezi tu.

Ea își mută privirea, curioasă, la fratele ei cel mai mare.

– E adevărat, Clinton?

El se gândise cum s-o abordeze, să insiste cu severitate sau s-o înduplece cu blândețe, dar amestecul nedorit al lui Drew îl făcu să se hotărască.

– Sunt dispus să te ascult, da, dacă vei...

– Fără nici un „dacă". Da sau...

– La naiba, Georgina! explodă Warren în cele din urmă. Spune-mi...

– Taci, Warren, șuieră Clinton, înainte s-o sperii și să-i scape vaza. Apoi i se adresă surorii lui: Uite acum, Georgie, nu înțelegi ce ai acolo.

Ea se uită la vaza pe care o ținea în sus. Scoase un icnet slab, pentru că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Atât de subțire, încât era transparentă, și avea pictată pe ea cu aur curat o scenă orientală în cele mai mici detalii. Astfel, înțelese, și primul ei impuls fu să pună jos piesa frumoasă din porțelan antic înainte să-i scape cumva din mână.

Aproape că făcu asta – s-o pună jos cu multă grijă –, temându-se că și o răsuflare putea sparge un obiect atât de delicat. Dar, auzind suspinele tuturor, se răzgândi în ultima clipă.

Cu o sprânceană ridicată, care imita perfect gestul care o enervase atât de mult la un anumit căpitan englez, îl întrebă pe Clinton:

– De mare preț, așa ai spus?

Boyd gemu. Warren se întoarse cu spatele să nu-l audă ea înjurând, dar Georgina îl auzi foarte bine, căci striga fiecare cuvânt. Drew se mulțumi să râdă pe înfundate, iar Clinton păru din nou în culmea furiei.

– Ăsta-i șantaj, Georgina, mormăi Clinton printre dinți.

– Deloc. E mai degrabă instinct de conservare. În plus, nu am terminat de admirat vaza asta...

– Ți-ai atins scopul, fetițo. Poate c-ar fi mai bine să ne așezăm cu toții, ca să poți ține vaza în poală.

– Sunt cu totul de acord.

Când făcuse acea sugestie, Clinton nu se așteptase ca ea să ia loc în spatele biroului.

Roși puțin când Georgina se așeză acolo, privind-o cu și mai multă furie. Fata știa că își forța norocul, dar era o senzație îmbătătoare să-și pună toți frații într-o situație unică. Desigur, putea să țină mai bine vaza de a cărei soartă erau atât de îngrijorați acum.

– N-ați vrea să-mi spuneți de ce sunteți toți atât de mânioși pe mine? Tot ce-am făcut a fost să merg... în Anglia!

Boyd exclamă:

– Tocmai acolo, din toate locurile, Georgie! E locul unde s-a născut diavolul, și tu o știi!

– Nu a fost chiar *așa de rău*...

– Și singură! sublinie Clinton. Te-ai dus singură, pentru numele lui Dumnezeu! Unde ți-a fost capul?

– Mac a fost cu mine.

– Nu e fratele tău.

– Hai, Clinton, doar știi că e ca un tată pentru noi toți.

– Dar e prea îngăduitor cu tine. Te lasă să-l calci în picioare.

Ea nu putea să nege asta, și ei toți o știau, de aceea obrajii ei se împurpurară, mai ales când își dădu seama că nu și-ar fi dat niciodată inocența sau inima pe mâna unui derbedeu englez ca James Malory dacă unul dintre frații ei ar fi fost cu ea în locul lui Mac. Nici măcar nu l-ar fi întâlnit pe James și n-ar fi avut parte de o asemenea fericire. Sau o asemenea durere. Și nu ar avea acum în pântece un copil care avea să provoace un scandal nemaipomenit vreodată în Bridgeport. Așa că nu avea rost să aducă în discuție tot ce ar fi trebuit să facă. Și nu putea spune cu sinceritate că își dorea să fi făcut altfel.

– Poate c-am fost un pic impulsivă...

– Un pic? interveni Warren din nou, câtuși de puțin calmat.

– Bine, poate mai mult. Dar nu contează *de ce* am *crezut* că trebuia să mă duc în Anglia?

– Absolut deloc! Apoi, Clinton adăugă: Nici o explicație nu ne poate oferi compensații pentru îngrijorarea pe care ne-ai provocat-o. A fost un act egoist, de neiertat...

– Dar nu trebuia să vă faceți griji! strigă ea în defensivă. Nu trebuia nici măcar să știți de plecarea mea până nu mă întorceam. Aș fi ajuns acasă înaintea oricăruia dintre voi! Și ce căutați acasă, oricum?

– Asta-i o poveste lungă, ascunsă în vaza asta pe care o ții, dar nu schimba subiectul, fetițo. Știai că n-aveai voie să pleci în Anglia, dar ai făcut-o oricum. Știai că ne vom împotrivi, ne cunoșteai bine sentimentele față de țara aceea, dar tot te-ai dus acolo.

Drew auzise destul. Văzând că Georginei i se încovoia spatele sub povara vinovăției, instinctele lui protectoare ieșiră la iveală, făcându-l să izbucnească:

– Ai spus ce gândești, Clinton, dar Georgie a suferit destul. Nu mai trebuie s-o faceți și voi trei să sufere.

– Are nevoie de o bătaie bună! insistă Warren. Şi, dacă Clinton nu i-o dă, să fiu al naibii dacă n-o fac eu!

– E cam mare pentru asta, nu credeţi? întrebă Drew, uitând că şi el avusese aceeaşi idee când o găsise în Jamaica.

– Femeile nu sunt niciodată prea mari ca să fie bătute la fund.

Imaginile provocate de acel răspuns iritat îl făcură pe Drew să zâmbească. Boyd râdea pe înfundate şi Clinton îşi dădea ochii peste cap. Pe moment, uitaseră toţi că Georgina era cu ei în cameră.

Dar, stând acolo şi ascultând aceste ciudăţenii, ea nu se mai simţi intimidată, îi reveni curajul şi fu gata să arunce vaza de preţ în capul lui Warren. Iar Drew nu-şi răscumpără greşelile când spuse:

– Femeile în general, da, dar surorile intră în altă categorie. Şi ce te-a înfuriat aşa, oricum?

Când Warren nu vru să răspundă, Boyd i-o luă înainte:

– Abia ce-a acostat ieri, dar, de îndată ce i-am spus ce a făcut ea, şi-a reechipat nava şi urma să plece chiar azi după-amiază... spre Anglia.

Georgina tresări, foarte amuzată.

– Voiai, de fapt, să mergi pe urmele mele, Warren?

Mica cicatrice de pe obrazul lui stâng zvâcni. Era clar că nu îi plăcea să se ştie că îşi făcea atâtea griji pentru ea, dacă nu mai multe decât restul fraţilor. Şi nu avea de gând să le răspundă nici ei, nici lui Drew.

Dar ea nu avea nevoie de un răspuns.

– Ei, Warren Anderson, ăsta trebuie să fie cel mai drăguţ lucru pe care te-ai gândit vreodată să-l faci pentru mine.

– Pe naiba, oftă el.

– Nu fi jenat. Ea zâmbi. Nu e nimeni aici în afară de familie să vadă că nu eşti atât de indiferent şi de dur cum vrei să creadă restul lumii.

– Te învinovăţesc, Georgie, ţi-o promit.

Ea nu puse la inimă avertizarea lui, poate pentru că nu mai era furie în vocea lui. Îi dărui un zâmbet blând care îi spunea că îl iubeşte şi ea.

Dar în tăcere, Boyd îl întrebă pe Drew, deşi cu întârziere:

– La ce naiba te referi când spui că a suferit destul?

– L-a găsit pe Malcolm al ei, dar băiatul i-a făcut mult rău.

– Și?

– Și nu-l vezi aici, nu?

– Vrei să spui că a refuzat-o? întrebă Boyd, cu neîncredere în glas.

– Mai rău, pufni Drew. S-a însurat cu alta acum vreo cinci ani.

– De ce?

– ... Nu-i bun de nimic...

– ... Un ticălos fără pereche!

Georgina clipi nedumerită când îi văzu din nou furioși, de data aceasta pentru ceea ce pățise ea. Nu se așteptase la asta, dar ar fi trebuit, știind cât de protectori erau cu ea. Își putea imagina ce ar spune despre James când va veni timpul pentru marea ei destăinuire. Nici nu suporta să se gândească la asta.

Încă o compătimeau în felul lor, cu invective obscene la adresa nemernicului, când intră în cameră fratele mijlociu.

– Eu tot nu cred, zise el, atrăgând atenția și uimirea tuturor. Noi toți acasă în același timp. La naiba, trebuie să fie cel puțin zece ani de când am mai reușit așa ceva.

– Thomas! exclamă Clinton.

– La naiba, trebuîe să fi sosit odată cu mine, zise Drew.

– Cam așa. Râse pe înfundate. Te-am zărit pe lângă coastele din Virginia, dar apoi te-am pierdut din vedere. Apoi atenția lui se îndreptă spre Georgina, doar pentru că era surprins s-o vadă șezând în spatele biroului lui Clinton.

– Nu-mi urezi bun venit, scumpo? Ești încă supărată pe mine pentru că ți-am întârziat plecarea în Anglia, nu-i așa?

Supărată? O cuprinse deodată furia. Era caracteristic pentru Thomas să nu pună mare preț pe sentimentele ei, să presupună că totul avea să meargă ca pe roate acum că era el acasă.

– Plecarea *mea*? Ocoli biroul, ducând vaza sub braț, atât de furioasă, încât uită că o ținea acolo. N-am vrut să merg în Anglia. Te-am rugat pe tine să te duci pentru mine. Dar tu n-ai vrut, nu? Micile mele griji nu erau destul de importante ca să-ți modifice afurisitul de program.

– Hai, Georgie, zise el, calm ca întotdeauna. Sunt dispus să merg acum, şi tu poţi să vii cu mine sau nu.

– A fost deja acolo, îl anunţă Drew pe un ton sec.

– Unde a fost?

– În Anglia şi s-a întors.

– A fost pe naiba! Ochii verzi-gălbui ai lui Thomas o fixară din nou pe Georgina, întunecaţi de supărare. Georgie, sper că n-ai fost atât de nesăbuită...

– De ce? i-o tăie ea cu asprime, iar apoi, pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi nedorite. E vina ta că sunt... sunt... vai, aici!

Aruncă vaza în el şi fugi din cameră, ruşinată că plângea iarăşi din cauza unui englez fără inimă, pe nume Malory. Dar în urma ei se dezlănţui iadul, şi nu pentru că îi observase cineva lacrimile.

Thomas prinse vaza pe care ea o aruncase în el, dar nu înainte ca patru bărbaţi în toată firea să cadă la picioarele lui pentru a o prinde, în caz că el nu reuşea.

Capitolul 28

James stătea nerăbdător în spatele balustradei, aşteptând bărcuţa pe care în sfârşit o zărise pe drumul ei de întoarcere la corabie. Trei zile aşteptase în acest golfuleţ de pe coasta statului Connecticut. Dacă ar fi ştiut că le va lua atâta timp lui Artie şi lui Henry să revină cu informaţia pe care o dorea, s-ar fi dus el însuşi pe ţărm.

Aproape că o făcuse cu o zi în urmă. Dar Connie îi precizase că dispoziţia lui ar fi constituit un obstacol şi, dacă americanii nu s-ar fi abţinut de la discuţii doar pentru că el emana un aer de autoritate, aristocraţie engleză şi condescendenţă, starea lui sufletească i-ar fi transformat în nişte adversari neîncrezători, poate chiar ostili. James obiectase numai în privinţa condescendenţei. Connie doar zâmbise. Cu două din cele trei trăsături fusese de acord.

James nu cunoștea deloc aceste ape americane, dar hotărâse să nu se țină după vasul pe care îl urmărîse până în port, deoarece nu voia să-i dea lui Georgie nici un semn că era aici.

Doar se asigurase că vasul ei acostase în orașul de pe coastă, și nu continuase să navigheze în amonte pe fluviul pe care intrase. Apoi ancorase *Fecioara Anne* în jurul limbii de pământ de la gura fluviului și îi trimisese în oraș pe Artie și pe Henry, să afle ce puteau. Dar nu ar fi trebuit să le ia trei zile. El nu voia să afle decât unde o putea găsi pe fetișcană, nu amănunte despre întregul oraș.

Dar acum se întorseseră și, în momentul în care suiră la bord, îi întrebă:

– Ei bine? Apoi se răzgândi și se răsti la ei: În cabina mea!

Nici unul din oameni nu era prea îngrîjorat de bruscheța lui. Aveau multe vești să-i dea și, în plus, purtarea căpitanului nu era diferită de cea pe care o avusese de când plecaseră din Jamaica.

Îl urmară sub punte, alături de Connie. Dar James nici nu așteptă să se așeze în spatele biroului și le și ceru raportul. Artie fu primul care vorbi.

– N-o să vă placă prea mult, căpitane... sau poate că da. Corabia după care ne-am ținut aparține companiei Skylark.

James se încruntă, dus pe gânduri, pe când se instală încet în fotoliul său.

– Atunci de ce mi se pare cunoscut numele ei?

Memoria îl ajută pe Connie să-i răspundă:

– Poate pentru că, pe când erai Hawke, te-ai confruntat cu două vase Skylark. Pe unul l-ai capturat, celălalt a scăpat, dar nu înainte să-l avariem destul de rău.

– Și Bridgeport e portu' de origine al companiei, adăugă Artie. Aci-s acostate acu' vreo șase din vasele companiei.

James acceptă semnificația acelui fapt cu un zâmbet.

– Se pare că decizia mea de a evita portul ăla a fost una salvatoare, nu-i așa, Connie?

– Într-adevăr. *Fecioara Anne* poate nu e ușor de recunoscut, dar tu ești, cu siguranță. Și cred că asta rezolvă problema ta: nu ai să te duci pe țărm.

– Oare?

Connie se crispă.

– La naiba, James! Fetişcana aia nu merită să fii spânzurat pentru ea!

– Încearcă să nu mai exagerezi aşa, sună răspunsul lui sec. Puteam să fiu uşor de remarcat de câte ori ne apropiam de o pradă, dar pe atunci aveam şi barbă, pe care observi că nu o mai am. Nu sunt mai uşor de recunoscut decât corabia mea şi, pe deasupra, piratul Hawke s-a retras cu peste cinci ani în urmă. Timpul estompează toate amintirile.

– În cazul tău, probabil că erodează şi mintea, bombăni Connie. Nu are rost să-ţi asumi nici un risc, când putem s-o aducem pe fetişcană la tine.

– Şi dacă nu vrea să vină?

– Voi avea grijă să vrea.

– Ne gândim la răpire, Connie? Trage-mi una dacă greşesc, dar nu e un delict?

Roşu la faţă de frustrare, Connie întrebă:

– Doar nu vorbeşti serios, nu?

Buzele lui James zvâcniră abia vizibil.

– Tocmai îmi amintesc că ultima dată când am încercat să răpim o domniţă frumoasă, am dat până la urmă de scumpa mea nepoată. Şi, înainte de asta, când Regan era dispusă să fie răpită, am sfârşit prin a fi dezmoştenit şi bătut măr de scumpii mei fraţi. Dar acum nu e cazul. N-am făcut tot drumul ăsta ca să las îngrijorarea ta să-mi schimbe planurile.

– Care sunt planurile tale?

Această întrebare indiscretă îl enervă din nou pe James, ba chiar mai tare decât înainte.

– Nu am nici unul, dar asta nu e relevant acum. Apoi continuă: Artie, unde naiba e fetişcana? Voi doi, leneşilor, *aţi descoperit* locul unde se află, nu?

– Da, căpitane. Stă într-o casă destul de mare la periferia oraşului Bridgeport.

– La periferie? Atunci pot s-o găsesc fără să străbat oraşul?

– Uşor, dar...

James îl întrerupse.

– Vezi, Connie? Te-ai îngrijorat degeaba.

– Căpitane?

– Nu va trebui să mă apropii de port.

– *Merde!*[1] Se auzi în cele din urmă vocea lui Henry, care se uita urât la prietenul lui. Când ai să-i spui, *mon ami?*[2] După ce intră în cușca tigrului?

– E cușca leului, Onry. Și ce crezi că am încercat să-i spun?

Imediat, avură parte de întreaga atenție a lui James.

– E gura leului, domnilor și, dacă e să intru într-una, cred că îmi lipsește ceva important. Ce poate fi?

– Doar că familia fetei deține vasele Skylark, iar frații ei navighează cu ele.

– Mii de draci! mormăi Connie, iar James începu să râdă.

– La naiba, ce ironie. Ea mi-a spus că e proprietara unei corăbii, dar să fiu al naibii dacă am crezut-o. Am crezut că era doar obraznică.

– Se pare că era modestă, trânti Connie. Și nu-i nimic amuzant în asta, James. Nu poți să faci ce ți-ai pus în cap...

– Sigur că pot. Doar trebuie să aleg un moment când e singură.

– Astăzi n-o să fie, căpitane. Fac un chef diseară.

– Dau o serată?

– Da, unu' dintre ei. Tot orașu' a fost invitat.

– Să sărbătorească faptul că toată familia e acasă, adăugă Henry. Asta nu se întâmplă de obicei prea des.

– Înțeleg acum de ce v-a luat așa mult, spuse James cu dezgust în glas. V-am trimis să vedeți unde stă fata și v-ați întors cu povestea familiei. În regulă, ce altceva ar mai fi de interes? Nu cred că ați aflat cumva ce făcea fetișcana în Anglia, nu?

– Căuta pe cineva.

– Pe cine anume?

– Pe logodnicul ei, îl lămuri Henry.

James se dădu încet mai în față pe scaun. Cei trei tovarăși ai lui recunoscură semnele. Dacă clocotea de mânie când plecaseră din

[1] Rahat (în lb. franceză, în orig.)

[2] Prietene (în lb. franceză, în orîg.)

Jamaica, asta nu era nimic față de ce tocmai îi făcuse acest singur cuvânt.

– Are... un... *logodnic?*

– Nu mai are, explică repede Henry.

– L-a găsit însurat cu o englezoaică după ce îl aşteptase şase ani... Au! Iisuse, Onry, mă calci pe piciorul rănit!

– Ar trebui să fie gura ta, *mon ami!*

– Ea... a aşteptat... *şase...* ani?

Artie tresări.

– Păi, a fost luat cu forța în marină, căpitane, şi apoi a venit războiul... Nu se ştia ce s-a întâmplat cu băiatul până la începutul anului ăstuia. Nu ştia nimeni, aşa că s-a dus să-l caute. Onry a trebuit să-i spună vorbe dulci uneia dintre servitoare.

– Şase ani, repetă James, dar aproape în gând de această dată. Cu voce tare, adăugă: Se pare că George a fost foarte îndrăgostită, nu-i aşa, Connie?

– Al naibii să fiu, James, nu-mi vine să cred că laşi asta să te deranjeze. Te-am auzit spunând de mai multe ori că o femeie căzută pradă unei dezamăgiri e tocmaî bună s-o tăvăleşti. Şi *nu ai vrut* ca fetişcana să se îndrăgostească de tine, nu? Te plictiseşte de moarte când se întâmplă aşa ceva.

– Chiar aşa.

– Atunci de ce naiba te încrunți aşa?

Capitolul 29

– Unde dracu' ai fost, Clinton? întrebă Drew încrâncenat, imediat ce fratele lui intră în biroul cel mare, care era de obicei locul unde se strângeau bărbații din familie.

Clinton se uită la Warren şi la Thomas, care erau tolăniți pe o sofa maro, aşteptând o explicație pentru salutul neobişnuit al lui Drew, dar, de vreme ce Drew nu se ostenise să le spună de ce fusese atât de nerăbdător să se întoarcă Clinton, amândoi doar ridicară din umeri.

Clinton își continuă drumul spre biroul său, înainte să răspundă:

– Cred că îmi stă în obicei să mă ocup de afaceri când sunt acasă. Mi-am petrecut dimineața la birourile Skylark. Dacă ai fi întrebat-o pe Hannah, ți-ar fi spus ea.

Drew simți o ușoară mustrare în cuvintele lui. Roși ușor, doar pentru că nu se gândise s-o întrebe așa ceva pe menajera și bucătăreasa lor.

– Hannah era prea ocupată cu pregătirile pentru petrecere ca să fie deranjată.

Clinton își înăbuși un zâmbet la auzul acelui răspuns bâiguit. Drew se înfuria foarte rar, și atunci pe neașteptate. Nu avea rost să-l scoată din fire mai tare acum. Dar Warren nu avea asemenea rețineri.

– Puteai să mă întrebi pe mine, netotule. Warren râse pe înfundate. Ți-aș fi putut spune...

Drew se îndreptă spre canapea înainte să-și termine Warren replica, așa că Warren nu se mai osteni să o facă. Se ridică doar în picioare să stea față-n față cu fratele lui mai mic.

– Drew!

Avertizarea trebui repetată pe un ton mai ridicat înainte ca Drew să se întoarcă din drum și să se încrunte la Clinton.

Ultima dată când cei doi frați avuseseră un diferend în acea încăpere, Clinton trebuise să-și dea la reparat biroul și două lămpi, și să înlocuiască o masă.

– Amintiți-vă amândoi că avem musafiri diseară, îi admonestă el cu severitate. Cum urmează să vină aproape întreg orașul, vom avea sigur nevoie de camera asta, precum și de celelalte din casă. Aș aprecia dacă nu va trebui să fie decorată din nou, înainte de petrecere.

Warren își descleștă pumnii și se așeză la loc. Thomas scutură din cap în direcția tuturor.

– Ce te necăjește, Drew? E ceva ce nu poți discuta cu Warren sau cu mine? întrebă el, pe un ton voit liniștitor. Nu era nevoie să-l aștepți pe...

– Nici unul din voi n-a fost acasă noaptea trecută, dar Clinton a fost, se răsti Drew, fără să mai adauge ceva, de parcă asta ar fi explicat totul.

Proverbiala răbdare a lui Thomas ieşi la iveală când spuse:

– Şi tu ai ieşit, nu? Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să ştiu ce naiba s-a întâmplat cât am fost eu plecat, asta e! Apoi Drew îşi iscodi din nou fratele cel mai mare: Ajută-mă tu, Clinton, zi dacă aî bătut-o pe Georgie, după ce ai spus că n-ai s-o baţi...

– Nu am făcut aşa ceva! i-o întoarse Clinton, indignat.

– Deşi ar fi trebuit, îşi dădu cu părerea Warren. O bătaie bună i-ar fi luat de pe umeri povara vinovăţiei.

– Care vinovăţie?

– Că ne-a îngrijorat. A făcut-o să se învârtă abătută prin casă...

– Dacă ai văzut-o abătută, e din cauză că l-a pierdut pe Cameron. L-a iubit...

– Ce prostie! râse Warren. Nu l-a iubit niciodată pe ticălosul ăla. Îl dorea pentru că era cel mai chipeş băiat din oraş, deşi n-am să înţeleg niciodată de ce credea asta.

– Dacă e aşa, frăţioare, atunci de a plâns în fiecare afurisită de zi dintr-o săptămână întreagă după ce am plecat din Jamaica? Mi se rupea inima să-i văd ochii roşii şi umflaţi. Şi m-am chinuit s-o înveselesc înainte să ajungem acasă. Dar am reuşit. Aşa că aş vrea să ştiu ce a apucat-o din nou. I-ai zis tu ceva, Clinton?

– Abia dacă am schimbat două vorbe cu ea. Cea mai mare parte din seară a stat în camera ei.

– Vrei să spui că a plâns din nou, Drew? întrebă Thomas, grijuliu. De asta eşti necăjit?

Drew îşi vârî mâinile în buzunare şi dădu scurt din cap.

– Nu pot să suport când o văd aşa, serios.

– Obişnuieşte-te cu asta, cap sec ce eşti, interveni Warren. Toate femeile au un stoc de lacrimi gata să fie vărsate pe neaşteptate.

– Nimeni nu s-ar aştepta de la un cretin cinic ca tine să facă diferenţa între lacrimile adevărate şi cele prefăcute, replică Drew.

Clinton era cât pe ce să intervină când văzu că Warren era gata să obiecteze categoric la această ultimă remarcă. Dar nu trebui să se ostenească. Thomas îl potoli pe Warren, doar punându-i mâna pe braț și scuturând ușor din cap.

Colțurile gurii lui Clinton se lăsară în jos, semn că era supărat să vadă așa ceva. Întreaga familie admira capacitatea lui Thomas de a rămâne calm în orice împrejurări – și, în mod ironic, Warren mai mult ca toți. Warren avea tendința să pună la inimă critica lui Thomas, iar pe Clinton îl ignora de obicei, lucru care îl irita mereu pe Clinton, mai ales că Thomas era cu patru ani mai mic decât Warren, și cu vreo cincisprezece centimetri mai scund.

– Uiți, Drew, că ai fost de aceeași părere cu noi, ceilalți frați, când am convenit să permitem acea logodnă ridicolă, preciză Clinton. Nici unul dintre noi nu a crezut că Georgina îl iubea așa mult. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar o copilă de 16 ani...

– Nu contează din ce motive am fost de acord, din moment ce ea a plecat și ne-a dovedit tuturor că am greșit, insistă Drew.

– Tot ce s-a dovedit este că Georgie e incredibil de loială... și nemaipomenit de încăpățânată, replică Clinton. Și înclin să fiu de acord cu Warren. Dar tot nu cred că l-a iubit cu adevărat pe Cameron.

– Atunci, de ce l-a așteptat șase ani...?

– Nu fi idiot, Drew, interveni Warren. Situația de aici nu s-a schimbat în toți anii ăștia. Încă sunt mulți bărbați necăsătoriți în orașul ăsta, așa că sora noastră are de unde alege. Atunci de ce să nu-l aștepte pe Cameron să se întoarcă? În tot acest timp, nu a găsit pe altul pe care să-l prefere lui. Dacă ar fi găsit, poți să pui pariu că l-ar fi uitat cât ai clipi.

– De-asta a fugit să-l caute? întrebă Drew, furios. Răspunde-mi la asta!

– Evident, a considerat că așteptase prea mult. Clinton și cu mine ajunseserăm deja la aceeași concluzie. Warren avea de gând s-o ia cu el când se ducea la New Haven să-și vadă copiii în drumul spre casă. Soacra lui e încă implicată în viața socială de acolo.

– Ce viață socială? pufni Drew. New Haven nu e cu mult mai mare decât Bridgeport.

– Dacă asta nu mergea, atunci aş fi dus-o la New York.

– Ai fi făcut-o?

Căutătura lui Warren deveni ameninţătoare.

– Crezi că nu ştiu cum să însoţesc o femeie în societate?

– O femeîe, da, dar nu pe sora ta. Ce bărbat s-ar apropia de ea cu tine alături... veşnica cloşcă?

Aceste cuvinte îl ridicară pe Warren din nou în picioare, cu ochi scăpărători.

– Eu nu sunt cloşcă...

– Dacă voi doi aţi înceta să vă mai provocaţî unul pe altul, reuşi Thomas să-i întrerupă fără să ridice tonul, poate v-aţi da seama că v-aţi îndepărtat de subiect. Ce s-a intenţionat este irelevant în momentul de faţă. Rămâne un fapt evident că Georgie e mai nefericită decât am crezut noî. Dacă plânge atâta... Ai întrebat-o de ce, Drew?

– De ce? exclamă Drew. Păi, de ce altceva? Are inima frântă, vă zic eu!

– Dar ţî-a spus ea asta?

– Nu a trebuit. În ziua când m-a găsit în Jamaica mi-a zis că Malcolm s-a însurat cu altă femeie şi a izbucni imediat în lacrimi.

– N-a părut deloc să aibă inima frântă, remarcă Clinton. A fost al naibii de autoritară, dacă mă întrebi pe mine, după ce a scăpat ieftin cu ce a făcut, deunăzi când a sosit. Afurisita asta de petrecere de diseară a fost tot ideea ei, şi s-a apucat să o pregătească.

– Păi, n-ai văzut-o aici, la parter, azi-dimineaţă, nu? Se ascunde probabil în camera ei pentru că are din nou ochii umflaţî.

Thomas se încruntă.

– E timpul să stea cineva de vorbă cu ea. Clinton, tu?

– Ce naiba ştiu eu despre lucrurile astea?

– Warren, tu? Dar Thomas râse pe înfundate înainte ca Warren să poată răspunde. Nu, mai bîne nu tu.

– O s-o fac eu, se oferî Drew, fără tragere de inîmă.

– Voi nu sunteţi în stare decât să faceţi supoziţii şi să vă înmuiaţi la prima lacrimă pe care o vedeţi, spuse Warren în batjocură.

Înainte să înceapă din nou să se cîondănească, Thomas se ridică şi o luă spre uşă, spunând:

– Dat fiind că Boyd încă doarme după ce a stat în oraș jumătate de noapte, cred că sarcina asta îmi revine mie.

– Mult noroc! strigă Drew după el. Sau ai uitat că Georgie e încă furioasă pe tine?

Thomas se opri să se uite în urmă la Drew.

– Nu ți-a trecut prin minte să te întrebi de ce?

– Nu am ce să mă întreb. Nu *a vrut* să se ducă în Anglia. Voia să te duci tu pentru ea.

– Exact, răspunse Thomas. Asta înseamnă că nu-i prea pasă dacă îl revede sau nu pe Cameron. Voia doar ca problema să fie rezolvată.

– La naiba! zise Drew în urma fratelui său. Asta trebuia să fie important?

Warren nu putea să înghită asta fără să obiecteze.

– E de mirare că nu ești încă virgin, Drew, la cât de puține știi despre femei.

– Eu? făcu Drew cu glas gâtuit. Păi, cel puțin eu le las zâmbind. E de mirare că femeile tale nu sunt cuprinse de frigul morții în patul tău!

Erau prea aproape unul de altul pentru genul acesta de schimb de replici. Tot ce putu să facă Clinton fu să țipe:

– Aveți grijă de afurisita asta de mobilă!

Capitolul 30

– Thomas! exclamă Georgina când ridică colțul batistei umede care îi acoperea ochii și își văzu fratele apropiindu-se de patul ei, și nu slujitoarea. De când intri în camera mea fără să bați la ușă?

– De când mă îndoiesc că sunt bine-venit. Ce ai pățit la ochi?

Ea azvârli batista pe masa de lângă pat și își aruncă picioarele peste margine să se ridice.

– Nimic, bâigui ea.

– Atunci ce ai, de ești încă în pat? Știi cât e ceasul?

Ea reuși să-i arunce o privire aspră.

– M-am dat jos din pat. Arată hainele de pe mine ca o cămaşă de noapte? întrebă ea, indicând rochia galbenă de dimineaţă pe care o purta.

– Atunci ai devenit leneşă, după atâta inactivitate în călătoriile tale recente, aşa-i?

Gura ei se deschise, apoi buzele i se strânseră într-o linie iritată.

– Ce *vrei* de la mine?

– Să aflu când ai de gând să vorbeşti cu mine din nou.

Îi zâmbi când spuse asta şi se aşeză la piciorul patului, unde se putea rezema de stâlp ca să fie cu faţa la ea. Dar ea nu se lăsă păcălită. *Voia altceva.* Şi, de câte ori Thomas nu intra direct în subiect, acesta era întotdeauna unul delicat sau neplăcut, iar ea nu voia să se confrunte acum cu nici unul din aceste două genuri.

Cât despre întrebarea dacă avea să-i vorbească din nou sau nu, hotărâse deja că trebuia să-l asigure că îl iertase şi nu avea nici o vină faţă de ea *înainte* ca starea ei să fie cunoscută, ca să nu se simtă vinovat sau parţial răspunzător. Nu era. Georgina nu l-ar fi putut împiedica pe James Malory să facă dragoste cu ea nici dacă ar fi vrut, dar nu o voise. Conştiinţa ei ii era martoră.

Putea să termine cu asta cât timp era el aici.

– Îmi pare rău, Thomas, că te-am făcut să crezi că sunt supărată pe tine. Să ştii că nu sunt.

– Nu am fost singurul care a avut impresia asta. Drew mă asigură...

– Drew este doar peste măsură de protector, insistă ea, exasperată. Sinceră să fiu, nu-i e caracteristic să se amestece în treburile noastre. Nu-mi imaginez de ce...

– Nu-ţi imaginezi? o întrerupse el cu blândeţe. Nici ţie nu ţi-e caracteristic să fii impetuoasă, dar aşa ai făcut. El reacţionează la reacţiile tale. La fel şi Warren, că tot veni vorba. Este înadins provocator...

– E întotdeauna provocator.

Thomas zâmbi.

– Aşa e, dar de obicei e mai subtil. Hai să spunem că acum caută o ceartă cu lumânarea şi nu cred că-i pasă cine îi dă prilejul.

– Dar de ce?

– E un mod de a scăpa de emoțiile pe care îi vine greu să le stăpânească.

Ea făcu o grimasă.

– Ei bine, mi-aș dori să-și găsească un alt mod de eliberare. Aș dori să se îndrăgostească din nou. *Asta* i-ar îndrepta entuziasmul în altă direcție. Apoi poate s-ar opri...

– Te-am auzit eu bine, Georgina Anderson?

Ea roși puternic când îi auzi tonul critic, uitând pentru o clipă că vorbea cu un frate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Thomas, spuse ea în defensivă. Crezi că nu știu absolut nimic despre viață?

– Nu mai mult decât ar trebui să știi, ceea ce e foarte puțin despre aspectul *ăsta* al vieții.

Ea gemu în sinea ei, dar își păstră atitudinea fermă.

– Cred că glumești. La urma urmei, știi ce discuții am auzit fără să vreau în casa asta, nu? Normal, nu trebuia să le ascult, dar, când subiectul e atât de fascinant... Ea zâmbi când își rezemă el capul de stâlp, închizând ochii. M-am făcut bine înțeleasă, Thomas?

El deschise un ochi.

– Te-ai schimbat, Georgie. Clinton zice că ești mai autoritară, dar eu aș spune...

– Că am încredere în mine, și era timpul să arăt că am, nu crezi?

– Cred că e vorba mai degrabă de încăpățânare.

– Bine, am și ceva din asta.

Ea zâmbi strengărește.

– Și impertinență.

– Așa mi s-a spus în ultimul timp.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Așa e sora cea nouă pe care am găsit-o acasă la întoarcerea mea?

Ea ridică din umeri.

– Cred că tocmai mi-am dat seama că pot să iau decizii cu privire la viața mea și să accept consecințele ce decurg din ele.

– Cum ar fi plecarea în Anglia? întrebă el cu precauție.

– Da, asta ar fi una.

– Sunt mai multe?

– Nu vreau să mă mărit, Thomas, spuse ea atât de duios, încât el presupuse că se referea la Malcolm.

– Știm asta, scumpo, dar...

– Niciodată.

Dacă s-ar fi aprins artificii în cameră, tot n-ar fi avut mai mult impact asupra lui decât acel singur cuvânt, mai ales că toate instinctele lui Thomas îi spuneau că ea nu era deloc melodramatică, ci vorbea chiar foarte serios.

– Oare nu este... o hotărâre cam drastică?

– Nu, zise ea pur și simplu.

– Înțeleg... de fapt, nu înțeleg. Se pare că sunt la fel de slab ca Drew în a face supoziții. Apropo, e foarte supărat.

Ea se ridică, dându-și seama din tonul lui că discuția avea să ia acum o întorsătură pe care prefera s-o evite deocamdată.

– Thomas...

– Te-a auzit plângând noaptea trecută.

– Thomas, eu nu am...

– Insistă că ai inima frântă. Așa e, Georgie?

Fratele ei îi arăta atâta compasiune, că simți cum o podidesc iar lacrimile. Îi întoarse repede spatele fratelui ei până reuși să-și stăpânească emoția. Thomas avu, bineînțeles, răbdare să aștepte. În cele din urmă, cu o voce pierită și necăjită, ea spuse:

– Așa mă și simt.

Lui Thomas nu i-ar fi trecut prin minte să-i pună următoarea întrebare cu ore în urmă, dar acum era sătul să facă supoziții.

– Din cauza lui Malcolm?

Ea se întoarse repede, foarte mirată. Sperase atât de mult să nu mai fie necesar să spună nimic. Dar Thomas era foarte intuitiv, ca să nu mai vorbim de insistent.

Se întrebă de ce încerca să-l inducă în eroare. Ce mai conta acum? Pentru că nu voia să vorbească despre James. Asta ar fi făcut-o să plângă din nou, și nu mai voia să verse lacrimi. La naiba, crezuse că criza de noaptea trecută avea să-i ajungă o vreme.

Se trânti iar în pat, oftând.

– Tare îmi doresc ca tot ce simt acum să fie ce am simțit când am descoperit trădarea lui Malcolm. N-a fost ușor de îndurat... și de uitat. Eram doar furioasă.

– Așadar, *e* altceva care te face atât de melancolică?

– Melancolică? Ea râse un pic. Cât de puțin spune asta! Și apoi puse și ea o întrebare: De ce nu te-ai însurat încă, Thomas?

– Georgie...

– Dovedește-ți răbdarea, frățioare. De ce n-ai făcut-o până acum?

– Încă n-am găsit ce căutam.

– Dar cauți în continuare?

– Da.

– Clinton nu, și uite câți ani au trecut de când i-a murit nevasta. Spune că nu mai vrea să treacă prin așa ceva. Nici Warren, dar, firește, își oblojește încă amărăciunea, dar probabil că se va răzgândi până la urmă, căci îi plac mult copiii. Nici Boyd. Susține că e prea tânăr să se așeze la casa lui. Drew spune că nu e pregătit să renunțe la plăcerea de a căuta...

– Ți-*a spus* el asta? Thomas fu cât pe ce să ridice tonul.

– Nu. Ea zâmbi. A fost doar unul dintre lucrurile pe care le-am auzit fără să vreau.

El îi aruncă o privire supărată.

– Ce vrei să spui de fapt, Georgina? Că ai hotărât să nu mai cauți pe cineva?

– Nu, tocmai am întâlnit pe cineva cu o altă viziune asupra căsătoriei. Ba chiar pot afirma că el crede că iadul ar fi de preferat.

– Doamne Dumnezeule! bolborosi Thomas, luminat. Nu-i de mirare că n-avea nici un sens. Cine e?

– Un englez.

Ea bătu în retragere, așteptându-se la o izbucnire violentă. Dar așa era Thomas. Doar o întrebă:

– Cum îl cheamă?

– Nu contează. N-o să te întâlnești cu el, iar eu n-o să-l mai văd niciodată.

– Ți-a cunoscut sentimentele față de el?

– Nu... poate. O, nu ştiu.

– El ce a simţit pentru tine?

– M-a plăcut destul de mult.

– Dar nu suficient ca să se însoare cu tine, nu?

– Ţi-am spus, Thomas, el consideră căsătoria greşeala proştilor. Şi astea sunt exact cuvintele lui, spuse fără îndoială ca să mă împiedice să-mi fac speranţe.

– Îmi pare rău, scumpo, chiar că regret. Dar să ştii, nu există nici un motiv să fii împotriva căsătoriei. Vor fi alţi bărbaţi, poate nu aici, Clinton vrea să te ia cu el la New Haven când se va duce să-şi vadă cele două nepoate. Şi, dacă nu te atrage nici unul, Warren intenţionează să te ducă la New York.

Ea trebui să zâmbească la auzul acestor vorbe. Fraţii ei, toţi, îi voiau binele. Iar ea s-ar bucura să-şi revadă nepoatele. Voise să le crească ea după ce murise soţia lui Clinton, dar avea doar 12 ani pe atunci şi fusese crescută ea însăşi aproape numai de servitori sau de oricare dintre fraţii care erau acasă pe-atunci. Aşa că se hotărâse ca fetele să stea la bunicii lor din New Haven, deoarece şi Clinton venea rareori acasă. Din fericire, New Haven nu era prea departe.

Dar, dacă urma să meargă undeva în vizită, trebuia s-o facă repede, înainte ca sarcina să fie vizibilă şi să se dezlănţuie iadul. Poate că majoritatea fraţilor ei vor fi înapoi pe mare până atunci. Nu-i rămânea decât să spere.

În momentul de faţă, ar fi fost de acord cu orice, numai să pună capăt discuţiei înainte ca Thomas să treacă la întrebări de natură mai personală.

– Mă voi gândi să plec, Thomas... dacă îmi vei face o favoare. Nu le spune celorlalţi... ei bine, ce ţi-am zis ţie. Ei nu ar înţelege cum m-am putut îndrăgostit de un englez. Nici eu nu înţeleg. Ştii, la început nu am putut să-l sufăr nici pe el, nici aroganţa lui şi celelalte... De fapt, ştii şi tu cum pot fi afurisiţii ăştia de lorzi.

– Era şi lord? Thomas îşi dădu ochii peste cap. Nu, nu văd nici un motiv să le spun asta scumpilor mei fraţi. Probabil că vor vrea să înceapă din nou războiul.

Capitolul 31

– Ce naiba, Georgie? Cum poți să-i faci așa ceva unui bărbat?

Georgina clîpi nedumerită când auzi tonul tăios al lui Drew, înainte să înțeleagă sensul cuvintelor.

– Ce să fac? întrebă ea cu inocență, dându-și seama deja, din felul în care își încleșta mâinile pe vaza pe care o ținea, că aproape îi scăpase din mână când Drew îi aruncase o privire.

Nu-și dădea seama de ce îl surprinsese așa, mai ales că vorbea cu el în timp ce intra în birou.

– Să intri într-o cameră arătând așa, explică el, cu încăpățânare și uitându-se chiorâș la decolteul adânc al rochiei de seară pe care o purta.

Ea clipi din nou.

– Ei bine, cum Dumnezeu trebuie să arăt la o petrecere, Drew? Să-mi fi pus una dintre rochiile mele vechi de lucru? Poate pe cea purtată la grădinărit, plină de pete de iarbă?

– Știi la ce mă refer. Se încruntă la ea. Asta este mult prea... prea...

– Nu e nimic nelalocul lui la rochia asta. Doamna Mullins, croitoreasa mea, m-a asigurat că e de foarte bun-gust.

– Atunci doamna Mullins nu are deloc.

– Ce?

– Bun-gust. Când sora lui icni și își miji la el ochii căprui, Drew hotărî să bată în retragere. Uite, Georgie, nu e atât rochia de vină, cât faptul că lasă prea mult la vedere, dacă înțelegi la ce mă refer.

– Înțeleg foarte bine, Drew Anderson, spuse ea, indignată. Trebuie oare să mă îmbrac demodat doar pentru că fratelui meu nu-i convine croiala corsajului? Pun pariu că nu te-ai plâns niciodată de decolteuri prea adânci la alte femei, nu?

Cum nu o făcuse, Drew hotărî că era mai prudent să tacă în legătură cu acel subiect. Dar... la naiba, îl băgase în sperieți. Știuse că frumusețea ei înflorise, însă asta însemna s-o strigi în gura mare de pe catargul principal.

Georginei i se făcu milă de stânjeneala şi obrajii lui roşii. La urma urmei, nu avusese ocazia să se îmbrace elegant în ultimele câteva dăţi când Drew fusese acasă, aşa că erau mai mulţi ani de când nu o văzuse decât în rochii modeste de fiecare zi – şi mai recent, în haine de băiat. Îşi făcuse rochia aceasta de Crăciunul trecut pentru balul anual al familiei Willard, dar un frig de crăpau pietrele o împiedicase s-o poarte. Cu toate acestea, stilul grecesc era încă ultimul răcnet al modei, ca şi materialele subţiri, în acest caz un batist trandafiriu peste un alb ca laptele. Iar colierul cu rubine al mamei sale venea perfect pe decolteul adânc, pe care îl criticase Drew.

Dar obiecţiile lui erau şi un pic ridicole. Nu era în pericol să expună prea mult din ea. O porţiune destul de lată de material cu funde îi acoperea sfârcurile, mult mai mare decât văzuse la rochiile altor femei. Nu se vedea decât mica despicătură dintre sâni.

– E în regulă, Drew. Zâmbi acum. Promit să nu-mi cadă nimic din mână. Şi, dacă se întâmplă, o să las pe altcineva să ia obiectul de pe jos.

El îi acceptă cuvintele cu îngăduinţă:

– Să vedem dacă aşa o să faci, dar nu rezistă să nu adauge: Vei avea noroc dacă nu-ţi trage Warren un sac peste cap.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Asta era exact ce avea nevoie ca să iasă bine acea seară, fraţi peste tot în sală care să se uite urât la orice bărbat care se apropia de ea, sau înconjurând-o ca să nu se apropie nici un bărbat de ea.

– Ce făceai cu asta? întrebă ea, indicându-i vaza, pentru a schimba subiectul.

– Doar mă uitam mai bine la cât ne costă negoţul cu China.

Georgina auzise povestea în seara venirii ei acasă. Vaza nu era doar un artefact antic, ci şi un obiect nepreţuit de artă al dinastiei Tang, având în jur de nouă sute de ani vechime, iar Warren îl câştigase la un joc de noroc. De parcă asta nu ar fi fost suficient de incredibil, pariase cu nava lui pe vază! Dacă nu ar fi auzit şi că Warren era beat cui pe atunci, n-ar fi crezut o iotă, deoarece *Nereus* era cel mai important lucru din viaţa lui.

Dar Clinton confirmase relatarea. Fusese cu el, dar nici nu încercase să-l convingă pe Warren să nu joace, nu că ar fi reușit oricum. Era evident că își dorea atât de mult vaza, încât ar fi fost dispus să-și asume riscul de a pierde unul dintre vasele Skylark. Desigur, o corabie nu însemna nimic în comparație cu valoarea acelei vaze.

Lucrul de care nu-și dăduseră seama atunci era că despotul militar chinez care pusese rămășag vaza contra navei lui Warren nu avea nici o intenție să-și onoreze pariul dacă pierdea, ceea ce și făcuse. Un grup al adepților lui îi atacase pe drumul înapoi la corăbii și, dacă echipajele lor nu le-ar fi sărit în ajutor, nici unul dintre ei n-ar fi supraviețuit acelei nopți. Așa că abia scăpaseră din Canton fără să li se dea foc la corăbii. Și, fiind nevoiți să plece atât de brusc, ajunseseră acasă mai devreme decât erau așteptați.

Uitându-se la Drew care încuia cu grijă vaza înapoi în biroul lui Clinton, ea remarcă:

– Mă mir că Clinton a primit vestea așa bine, căci va trece mult timp înainte ca un vas Skylark că îndrăznească să se aventureze din nou în apele Chinei.

– O, nu știu. Deși comerțul cu Cantonul era foarte profitabil, cred că tot l-au obosit călătoriile astea lungi. Știu că pe Warren da. Și făcea mai multe escale în Europa pe drumul de întoarcere, pentru a crea noi piețe de desfacere.

Ea nu mai auzise asta înainte.

– Atunci, Anglia e iertată și considerată una dintre piețele astea?

El se uită la ea și râse pe înfundate.

– Trebuie să glumești. După câți bani ne-a costat blocada lor arbitrară de dinainte de război? Ca să nu mai vorbim de câte dintre afurisitele lor de vase de război le-au oprit pe ale noastre și au înrolat cu forța așa-zișii dezertori. Va face plopul pere și răchita micșunele înainte să facă Clinton din nou negoț cu un englez, chiar dacă ne-am dori cu disperare comerțul cu ei, ceea ce nu e deloc așa.

Ea făcu o grimasă în sinea ei. Dacă nutrise în taină vreo speranță să se întoarcă să-l revadă pe James, putea foarte bine să renunțe la ea. Doar dacă acea călătorie în Jamaica nu ar fi fost

ultima de acest fel pentru el. Dar mărturisise că se dusese acolo doar ca să își vândă proprietățile, și că se întorcea în Anglia pentru totdeauna.

– Nu am crezut asta, zise ea cu o voce pierită.

– De ce te încrunți, Georgie? Ai iertat Anglia, după ce ticăloșii ăia ți l-au răpit pe Malcolm și ți-au adus atâta suferință?

Ea aproape că izbucni în râs. Angliei, nu, ci numai unui anumit englez avea să-i ierte orice, dacă el măcar ar... ce? Iubi-o un pic, în loc ca doar s-o dorească? Asta era ca și cum ar cere luna de pe cer.

Dar Drew aștepta un răspuns, iar ea i-l dădu pe cel așteptat.

– Sigur că nu, izbucni ea și se întoarse să plece ca să-l vadă pe Warren intrând.

Ochii lui se fixară pe decolteul ei și expresia i se întunecă imediat, prevestind o furtună, așa că ea izbucni din nou:

– Nici o vorbă, Warren, sau o rup la fugă și cobor la petrecere în pielea goală, jur că așa o să fac!

– Eu nu i-aș spune nimic, îl preveni Drew pe Warren, care se ținu după ea pe hol.

– I-ai văzut sânii fetei ăleia?

Tonul lui Warren era atât scandalizat, cât și amuzat.

– Nu puteau să-mi scape, zise Drew și zâmbi prefăcut. Eu i-am atras atenția și am primit o muștruluială pe cinste. Fata a crescut, Warren, și noi nu am observat până acum.

– Dar tot va trebui să se schimbe în ceva mai ...

– Nu o va face și, dacă încerci să insiști, probabil că va face exact ce a spus.

– Nu fi măgar, Drew. Nu o să facă așa...

– Ești sigur? își întrerupse Drew fratele din nou. Mica noastră Georgie s-a schimbat și nu doar într-o frumusețe răvășitoare. A fost un proces treptat. Asta e atât de brusc, de parcă este altă femeie.

– Ce e?

– Încăpățânarea ei. S-a schimbat. Și nu mă intreba cum, dar a devenit spirituală, ceea ce e uneori amuzant. Și tăioasă. Doamne, e greu și s-o mai tachinezi, îți răspunde obraznic atât de repede.

– Nimic din astea nu are legătură cu afurisita de rochie pe care o poartă.

– Acum cine e măgar? pufni Drew și începu represaliile în numele Georginei. Nu ți-ar păsa dacă ai vedea-o așa pe altă femeie, nu-i așa? Decolteurile adânci sunt foarte la modă, la urma urmei. Și adăugă cu un zâmbet: Slavă Domnului.

Iar asta îi aduse o căutătură cruntă de la Warren, care nu se șterse de pe fața lui nici când întâmpină musafirii, intimidând orice bărbat care o privea prea fix și prea insistent pe Georgina. Nimeni altcineva, firește, nu crezu că rochia ei frumoasă avea vreun cusur. Până la urmă, era modestă față de altele purtate de câteva dintre vecinele lor.

Așa cum se întâmpla de obicei într-un oraș maritim, erau prezente mai multe femei decât bărbați. Dar, pentru o petrecere anunțată târziu, era foarte bine. Cei mai mulți invitați erau în salon, dar, dat fiind că veneau mereu alți oameni în acea seară, fiecare odaie de la etajul întâi era plină de lume.

Georgina se distra bine, în ciuda faptului că Warren nu era niciodată la mai mult de câțiva pași de ea. Măcar nu se mai uita așa urât la oameni. Și Boyd, după ce o văzuse, era lângă ea de fiecare dată când se apropia un bărbat de ea, indiferent ce vârstă avea și chiar dacă era însoțit de nevastă. Drew rămase pe aproape, doar ca să-i urmărească pe cei doi făcând pe frații mai mari, ceea ce îl amuza copios.

– Clinton ne-a spus că vei pleca în curând la New Haven.

– Așa se pare, îi răspunse Georgina unei doamne corpolente care tocmai se alăturase micului ei grup.

Doamna Wiggins se măritase cu un fermier, dar era orășeancă și nu se adaptase niciodată la țară. Deschise un evantai bogat împodobit și începu să facă vânt în jurul lor. Se făcea mai cald în camera aglomerată.

– Dar tocmai te-ai întors din Anglia, preciză doamna mai în vârstă, de parcă Georgina ar fi putut uita. Apropo, draga mea, cum ți s-a părut?

– Groaznică, spuse ea cu toată sinceritatea. Aglomerată. Plină de hoți și de cerșetori.

Nu se osteni să pomenească de frumoasa zonă rurală sau satele pitoreşti care îi aminteau, în mod ciudat, de Bridgeport.

– Vezi, Amos? îi zise doamna Wiggins soţului ei. E exact aşa cum ne-am închipuit. Un sălaş al fărădelegii.

Georgina n-ar fi mers aşa departe în descrierea ei. La urma urmei, erau două aspecte ale Londrei – săracii şi bogaţii... Deşi, cu toate că bogaţii poate nu erau hoţi, îl întâlnise pe unul dintre lorzii lor, care era la fel de ticălos ca ei.

– Este foarte bine că nu ai stat prea mult acolo, continuă doamna Wiggins.

– Da, conveni Georgina. Am reuşit să-mi termin treaba destul de repede.

Era evident că doamna murea de curiozitate să întrebe care era treaba, dar nu avea destulă îndrăzneală s-o facă. Iar Georgina nu era dispusă să-i spună că fusese trădată şi părăsită. O împiedica încă faptul că fusese atât de proastă să se agaţe de o fantezie copilărească atât de multă vreme. Sentimentele ei pentru Malcolm nu se comparau cu acelea pentru James Malory.

Dădu vina pe faptul că numele luî era în gândurile ei pentru fiorul de premoniţie ce îi traversă şira spinării după o clipă, când o văzu pe doamna Wiggins holbându-se vizibil uimită la uşa din spatele ei. Era cu siguranţă absurd, o iluzie. Nu trebuia decât să se uite în jurul ei pentru ca bătăile inimii să-i incetinească din nou. Dar nu putea s-o facă. Speranţa n-o părăsea, oricât de nejustificată era, şi voia s-o savureze, să se agaţe de ea, înainte să se năruiască.

– Cine e domnul, mă întreb? îi întrerupse doamna Wiggins şirul gândurilor. Unul dintre oamenii fraţilor tăi, Georgina?

Probabil. Sigur. Angajau mereu noi membrii ai echipajului în alte porturi, şi chipurile noi stârneau întotdeauna curiozitate aici în Bridgeport. Ea tot nu voia să privească în jur.

– Nu arată ca un marinar, trase concluzia doamna Wiggins şi o spuse cu voce tare.

– Nu, veni prin surprindere răspunsul lui Boyd, de prezenţa căruia Georgina uitase. Dar mi se pare cunoscut. L-am întâlnit înainte sau l-am văzut undeva... dar nu mai ştiu unde.

Gata cu speranțele ei deșarte, se gândi Georgina, dezgustată. Pulsul îi încetini. Începu să respire din nou normal. Și se întoarse să vadă cine naiba le stârnise atâta curiozitate... și simți că îi fuge pământul de sub picioare.

El stătea la nici zece pași de ea, înalt, blond, elegant și atât de arătos că îi venea să moară. Dar ochii verzi care o țintuiau locului și îi tăiau respirația erau cei mai reci, cei mai amenințători ochi pe care îi văzuse în viața ei. Iubirea ei, englezul ei – înțelese imediat, simțind că se sufocă – și pierzania ei.

Capitolul 32

– Ce ai, Georgie? întrebă Boyd, alarmat. Nu arăți deloc bine.

Nu putea să-i răspundă fratelui ei. Îi simțea mâna apăsând-o pe braț, dar nu se putea uita la el. Nu putea să-și ia ochii de la James sau să creadă, în ciuda speranțelor amăgitoare pe care și le făcuse, că el era într-adevăr acolo.

Își tăiase părul. Era primul gând coerent care ii veni în minte.

Și-l legase la spate când se apropiau de Jamaica, atât de lung crescuse, și, cu cercelul scânteietor de aur, arătase mai mult ca oricând a pirat în ochii ei adoratori. Dar acum nu mai arăta deloc ca un pirat. Coama lui roșiatică era la fel de răvășită ca oricând, de parcă ieșise dintr-o furtună violentă, dar avea o pieptănătură pe care alți bărbați stăteau ore în șir s-o realizeze, părul îi era într-o ordine perfectă. Buclele care îi cădeau pe urechi îi ascundeau cercelul de aur, în caz că îl mai purta.

Ar fi putut să intre într-o sală de bal dat pentru capete încoronate, așa frumos era îmbrăcat în catifea și mătase. Oare ea crezuse că arăta minunat în verde ca smaraldul? Arăta superb și în roșu-inchis, textura catifelei fiind atât de delicată, că multele lumini din încăpere care cădeau pe ea o făceau să scânteieze ca bijuteriile. Ciorapii lui de mătase erau albi ca zăpada, ca și lavaliera elegantă de la gât. Un diamant mare strălucea acolo, atât de voluminos că ar fi atras sigur atenția dacă nu ar fi făcut-o bărbatul.

Georgina observase toate acestea când îl privise prima dată, înainte să-i întâlnească privirea fascinantă a ochilor ce emiteau semnale de avertizare care ar fi trebuit să o îndemne să fugă pentru a-şi salva viaţa.

Îl văzuse pe James Malory în multe stări sufleteşti diferite în săptămânile petrecute cu el, mai multe din ele destul de mohorâte, dar nu-l văzuse niciodată cu adevărat furios, suficient cât să-şi piardă cumpătul. Dar ce vedea acum în ochii lui ar fi putut îngheţa chiar şi jarul fierbinte. Era foarte furios, aşa mânios că nu putea să prevadă ce avea să facă. Deocamdată, tot ce făcea era să-i dea de ştire.

– Îl cunoşti şi *tu?*

Şi tu? Vai, aşa era. Boyd se gândise că i se părea cunoscut. Se înşela, evident. Dar, înainte să poată comenta câtuşi de puţin, dacă reuşea să scoată un cuvânt în ciuda nodului din gât, James o porni spre ea într-un pas relaxat, menit să inducă în eroare.

– George într-o rochie? Ce straniu! Vocea lui seacă ajunse prin sală până la ea şi la toţi cei din jurul ei. Totuşi, îţi vine bine, ţi se potriveşte. Arată mult mai mult din părţile tale încântătoare...

– Cine eşti dumneata, domnule? întrebă Boyd pe un ton agresiv, păşind în faţa lui James să-i oprească şuvoiul de cuvinte jignitoare şi să-i taie calea.

Pentru o clipă, se păru că James avea să-l dea deoparte, iar Georgina nu se îndoi că era în stare. Poate că erau amândoi înalţi, dar Boyd era slab şi vânos ca restul fraţilor lui, pe când James era un zid de piatră, mare, masiv şi musculos. Şi deşi Boyd era un tânăr de 26 de ani, lângă James părea un băiat abia ieşit din şcoală.

– Al naibii să fiu, băiete, sper că nu te gândeşti să te amesteci, nu-i aşa?

– Am întrebat doar cine eşti, repetă Boyd, roşind, în ciuda aerului său protector, dar adăugă, întru câtva batjocoritor: În afară de faptul că eşti englez.

Orice urmă de amuzament dispăru imediat.

– În afară de faptul că sunt englez, sunt şi James Malory. Acum fii băiat bun şi dă-te deoparte.

– Nu așa repede. Warren se mută lângă Boyd să-i taie calea lui James. Un nume nu ne spune cine ești sau ce faci aici.

– Altul? Trebuie să alegem calea mai grea, George?

Puse această întrebare, deși nu o mai vedea de umerii lați ai lui Warren. Dar ea nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la ce voia să spună James, fie că frații ei aveau sau nu. Și descoperi că putea să plece, la urma urmei, și foarte repede, ocolind zidul lor protector.

– Sunt frații mei, James. Te rog să nu...

– Frați? îi tăie el vorba în derâdere și o ațintì din nou cu ochii lui verzi. Am crezut cu totul altceva după felul în care te înconjurau.

Era destulă insinuare în tonul lui ca să știe oricine la ce se referea. Georgina icni. Boyd se făcu roșu ca sfecla. Warren dădu primul pumn. Îi fu blocat cu o ușurință care îl tulbură pentru moment. Atunci sosi Drew să-l împiedice pe Warren să-și mai ia avânt.

– Ți-ai ieșit din minți? spuse el într-o șoaptă stânjenită. Avem aici o încăpere plină de oameni, Warren. Musafiri, ai uitat? La naiba, am crezut că ți-ai revenit după după-amiaza asta când te-ai repezit la mine.

– Tu n-ai auzit ce a zis nemernicul ăla...

– Nu, așa e, dar, spre deosebire de tine, se întâmplă să știu că este căpitanul corabiei care a adus-o pe Georgie în Jamaica. În loc să-l batem măr, de ce să nu aflăm ce face aici și de ce e atât de... sfidător?

– E clar că-i beat, sugeră Boyd.

James nu catadicsi să răspundă la acea acuzație. Tot o fixa cu privirea pe Georgina, iar expresia lui o oprea să-și arate bucuria că el era aici.

– Ai avut perfectă dreptate, George. Ai tăi sunt oameni foarte dificili.

Se referea la frații ei, firește, și la remarca pe care o făcuse ea despre ei în prima zi la bordul navei lui, când recunoscuse că mai are frați – în afară de Mac. Din fericire, cei trei frați ai ei habar nu aveau de asta.

Georgina nu ştia ce să facă. Îi era frică să-l întrebe pe James de ce venise aici şi de ce era atât de vizibil supărat pe ea. Voia să-l scape de fraţii ei înainte să se dezlănţuie iadul, dar nu era sigură că voia să fie lăsată singură cu el. Deşi nu avea încotro.

Îşi puse mâna pe braţul lui Warren şi simţi ce încordat era.

– Aş vrea să-i spun ceva căpitanului între patru ochi.

– Nu, fu tot ce spuse el.

Din expresia lui Warren îşi dădu seama că era de neînduplecat, aşa că ceru ajutor din altă parte.

– Drew?

Drew era mai diplomat. O ignoră pur şi simplu, stând cu ochii pe James.

– De ce ai venit aici, căpitane Malory? întrebă el pe un ton cât se poate de rezonabil.

– Dacă vrei să ştii, am venit să-i aduc înapoi lui George lucrurile pe care, fără să se gândească, le-a lăsat în cabina noastră.

Georgina gemu în sinea ei după ce aruncă o privire rapidă fraţilor ei. Acel „noastră" ieşise în evidenţă ca un far strălucitor într-o noapte fără lună, şi implîcaţia lui nu scăpase nici unuia dintre ei. Prima ei supoziţie fusese corectă. Pierzania ei era iminentă, mai ales că James, în cele mai rele toane ale lui, era extrem de stingheritor şi se vedea bine că era însetat de sânge. Putea foarte bine să-şi sape groapa şi să intre acolo.

– Pot să explic... începu ea să le spune fraţilor ei, deşi nu credea că va ajunge departe, şi avea dreptate.

– Aş prefera să-l aud pe Malory explicând.

Tonul lui Warren era stăpânit cu greu, iar furia lui aproape deloc.

– Dar...

– Şi eu, întrerupse apoi Drew, pe un ton care nu mai era rezonabil.

Foarte uşor de înţeles fu faptul că Georgina îşi ieşi din fire în acel moment.

– Să vă ia naiba pe amândoi! Nu vedeţi că bărbatul caută cu lumânarea o încăierare? Ar trebui să recunoşti semnele, Warren. Şi tu faci la fel tot timpul.

– Nu vrea cineva să-mi spună și mie ce se întâmplă aici? întrebă Clinton.

Georgina aproape se bucură să-l vadă venind, și împreună cu Thomas. Poate, doar poate, James va socoti că ar fi prudent acum să înceteze să-i distrugă reputația.

– Ești bine, iubito? o întrebă Thomas, înconjurându-i protector umerii cu brațul.

Ea abîa avu timp să încline din cap înainte ca James să spună pe un ton batjocoritor:

– Iubito?

– Nici să nu te gândești să adopți din nou tactica asta, James Malory, îl avertiză ea pe un ton furios. Acesta e fratele meu Thomas.

– Și ăla cât un munte?

– Fratele meu Clinton, șuieră ea.

James doar ridică din umeri.

– Greșeala e firească, dat fiind că nu există asemănare între voi. Ce a fost, mame diferite sau alți tați?

– Tu ești chiar omul potrivit să vorbești de asemănare, când fratele tău e negru ca păcatul.

– Anthony va aprecia comparația, serios. Sunt încântat să aflu că-ți aduci aminte de întâlnirea cu el, George. Nici el nu cred că te-a uitat... eu nici atât.

Putea fi iertată că îi scăpase implicația acestei afirmații, așa necăjită cum era. Și Clinton tot aștepta o explicație, dacă faptul că își dregea glasul era un indiciu corect. Boyd i-o luă înainte.

– El e căpitanul vasului pe care Georgie a plecat din Anglia, un englez get-beget.

– Am aflat deja atâta lucru. *De asta* pui în scenă acest mic spectacol, pentru musafirii noștri?

Acuzația din tonul lui Clinton îl lăsă pe Boyd rușinat și tăcut, dar Drew reluă de unde se oprise fratele lui.

– Nu noi am început asta, Clint. Ticălosul o insulta pe Georgie din clipa în care a intrat aici.

Buzele lui James se arcuiră în semn de dispreț.

– Cum, remarcând că o prefer pe draga de fată în pantaloni? Asta e o părere, dragă băiete, cu greu poate fi numită o insultă.

– Nu, a fost tocmai felul în care ai spus-o şi o ştii foarte bine, îi zise Warren, şuierând furios.

– Şi nu e singura murdărie cu care a împroşcat-o, Clinton. A emis şi pretenţia ridicolă că lucrurile Georginei se află în cabina *lui*, insinuând...

– Păi, bineînţeles că erau acolo, îl întrerupse James pe un ton destul de blând. Unde în altă parte să fie lucrurile ei? La urma urmei, era musul meu.

Ar fi putut spune amantă, îşi aminti Georgina, făcându-se albă ca varul. Ar fi fost mai rău, dar nu cu mult. În timp ce fiecare dintre fraţii ei se uita la ea, aşteptând-o să nege, ea nu putu decât să se holbeze la James. Nu se citea triumf în ochii lui, erau la fel de reci ca înainte. Îi era teamă că ultima ironie nu era chiar cea din urmă.

– Georgina?

Se gândea ba la una, ba la alta, dar nu putea să iasă din dilema în care o vârâse James decât mințind, dar nu putea fi vorba de aşa ceva când el stătea acolo.

– Este o poveste lungă, Clinton. Nu poate să aştepte până mai târ...

– Spune acum!

Minunat. Clinton se înfuriase acum. Chiar şi Thomas se încrunta. Să îşi sape o groapă şi să intre în ea părea să fie singura ei opţiune.

– Foarte bine, spuse ea cu rigiditate. Dar în birou, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– Firește.

Ea se îndreptă în acea direcţie, fără să aştepte să vadă ce se mai întâmpla, dar faptul că James fu primul care ieşi pe uşă după ea o sperie.

– *Tu* nu ai fost invitat.

– Ba da, iubito. Tinerii ăia nu s-ar fi urnit fără mine.

Ea se încruntă la el drept răspuns, pe când fraţii ei ieşiră pe uşă unul câte unul. Doar un cuplu se afla în cameră, iar Drew

îl alungă de pe canapea fără menajamente. Georgina bătea din picior, așteptând.

Ar putea să mărturisească totul și să-și lase frații să-l omoare pe James. Cu cine naiba credea el că avea de-a face aici – oameni calmi, rezonabili? Ha, ha! Urma să aibă parte de o dezamăgire puternică și, dacă planul lui ticălos se întorcea împotriva lui, o merita din plin acum.

– Ei, Georgina?

– Nu trebuie să folosești cu mine tonul de cap al familiei, Clinton. N-am făcut nici un lucru de care să-mi pară rău. Împrejurările ne-au silit pe mine și pe Mac să muncim pe drumul de întoarcere acasă, dar am fost deghizată în băiat.

– Și unde a dormit băiatul ăsta deghizat?

– Căpitanul mi-a propus cu amabilitate să împartă cabina cu mine. Și voi ați făcut același lucru pentru ajutoarele voastre ca să-i protejați. Și nu a fost pentru că știa că... sunt... Îl privi pe James cu ochii aruncând văpăi, apoi cu o privire ucigătoare, când adăugă: Ticălosule! Cum adică nu m-ai fi uitat? Zici că ai știut tot timpul că sunt fată, că *te-ai prefăcut* mai târziu că abia îți dăduseși seama?

Cu o nepăsare olimpiană, James răspunse:

– Chiar așa.

Reacția Georginei nu avu nimic călduț în ea. Cu un țipăt furios, sări mai aproape de el. James o împinse înapoi înainte să-și atingă ținta și o ținu bine, pentru că Warren îi solicitase deja toată atenția, luându-și avânt să-l înfrunte.

– Ai compromis-o, nu? întrebă Warren fără preambul.

– Sora ta s-a purtat ca o târfă din port. S-a angajat ca musul meu. M-a ajutat să mă îmbrac, să fac baie, fără un singur protest de fecioară jignită. S-a compromis înainte să fi pus eu mâna pe ea.

– Doamne Sfinte! exclamă Warren. De fapt recunoști că...

Warren nu așteptă un răspuns, și nici nu avu răbdare să-și termine gândul. Pentru a doua oară în acea seară, își ieși din fire și lovi cu pumnul. Și pentru a doua oară, James se feri cu ușurință de pumnul lui, după care îi trase o lovitură în bărbie care îi dădu

capul pe spate, dar îl lăsă în picioare în același loc, doar puțin năucit. Pe când clipea nedumerit, Clinton se învârti în jurul lui James să ajungă în fața lui.

– De ce nu încerci asta cu mine, Malory?

Georginei nu-i veni să-și creadă urechilor. Clinton era pe cale să înceapă o luptă cu pumnii? Respectabilul, raționalul Clinton?

– Thomas, fă ceva! spuse ea.

– Dacă nu aș crede că ai să te amesteci în caz că-ți dau drumul, l-aș ține pe ticălos chiar eu, în timp ce Clinton îi aranjează mutra.

– Thomas! bolborosi ea, neîncrezătoare.

Oare toți frații ei își pierduseră mințile? Se aștepta la asemenea remarci de la cei trei mai furioși, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Thomas nu-și ieșea niciodată din fire. Iar Clinton nu se bătea niciodată. Dar uite la el, cum stătea acolo și se burzuluia – singurul bărbat din odaie mai în vârstă decât James, și probabil singurul pe măsura lui. Iar lui James, derbedeul ticălos, puțin îi păsa că dezlănțuise toate aceste pasiuni arzătoare!

– Ești binevenit, yankeule, să-ți măsori forțele cu mine, spuse el, făcând o grimasă disprețuitoare. Dar trebuie să te avertizez că sunt destul de bun la chestii de genul ăsta.

Era batjocoritor? Cutezător? Omul voia să se sinucidă. Chiar credea că nu va avea de-a face decât cu Clinton? Bineînțeles, nu-i cunoștea frații. Se puteau certa unul cu celălalt fără milă, dar împotriva unui dușman comun erau uniți.

Cei doi frați mai mari îi făcură față, dar, după câteva minute, era evident că James nu se lăudase. Clinton dăduse o lovitură în plin, dar James îi înapoiase vreo șase, fiecare vătămându-i adversarul cu acei pumni de piatră.

Când Clinton se retrase clătinându-se de la un pumn extrem de puternic, Boyd intră în luptă. Din păcate, fratele cel mai mic al Georginei nu avea nici o șansă și probabil că o știa, doar că era prea furios ca să-i pese. Un upercut și apoi o lovitură dură cu dreapta îl doborâră la pământ... și pe urmă veni din nou rândul lui Warren.

Era mai pregătit de această dată. Nu era, în orice caz, un luptător fără experiență. De fapt, Warren pierdea rareori o luptă.

Și înălțimea lui mai mare, brațele mai lungi ar fi trebuit să-i dea un avantaj acum. Doar că nu se confruntase niciodată cu un om care se antrenase în ring. Dar își făcu treaba mai bine decât Clinton. Lovi puternic cu dreapta din nou și din nou. Numai că pumnii lui nu păreau să facă nici un rău. Era de parcă se loveau de... un zid de piatră.

Fu doborât după vreo zece minute, făcând praf o masă în cădere. Georgina se uită la Drew, întrebându-se dacă era destul de nesăbuit să intervină, și fiind sigură că zâmbea când își scoase haina.

– Trebuie să recunosc, căpitane Malory. „Destul de bun" a fost un eufemism. Poate ar trebui să recurg la pistoale în loc de pumni.

– Chiar te rog. Dar trebuie să te avertizez din nou că...

– Nu-mi spune. Ești destul de bun și la asta, nu ?

James izbucni în râs când auzi tonul sec al lui Drew.

– Mai mult decât bun. Cu toată sinceritatea, aveam de gând să-ți împărtășesc ceea ce știu toți lupii tineri de acasă: că am la activ paîsprezece victorii, nici o luptă pierdută. De fapt, singurele bătălii pe care le-am pierdut au fost pe mare.

– Atunci e-n regulă. Voi avea avantajul că probabil ai obosit.

– O, drace, nu cred asta! exclamă Boyd deodată, spre iritarea lui Drew.

– Nu te băga, frățioare, îi spuse Drew. Ai avut deja ocazia.

– Nu, netotule, tocmai mi-am amintit unde l-am văzut înainte. Nu-l recunoști, Thomas? Imaginează-ți-l cu barbă...

– O, Doamne! zise Thomas, parcă nevenindu-i să creadă. Este blestematul acela de pirat, Hawke, care m-a făcut să șchiopătez până în port.

– Da, și a fugit cu întreaga mea încărcătură, și în prima mea călătorie pe *Oceanus*, ca unic proprietar.

– Ești sigur? întrebă Clinton.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, Clinton! interveni Georgina. Nu poți să-i iei în serios. Un pirat? Este un afurisit de lord englez, un viconte sau altceva...

– De Ryding, completă James.

– Mulțumesc, răspunse ea automat, dar continuă de parcă nu ar fi fost întreruptă: E așa absurd să-l acuzi că e un blestemat de pirat, că...

– Un gentleman pirat, îubito, dacă nu te superi, o întrerupse James încă o dată, pe cel mai amuzat ton. Și fost, nu că ar conta.

Ea nu-i mai mulțumi de această dată. Omul era cu siguranță nebun. Nu avea altă scuză pentru ceea ce tocmai recunoscuse. Și acea recunoaștere fu îndeajuns pentru ca frații ei să se năpustească toți, în forță, asupra lui.

Georgina îi privi pentru o clipă, până când fură toți la podea, o movilă de picioare intinse și brațe tremurânde. În cele din urmă, se întoarse spre Thomas, al cărui braț încă mai era în jurul umerilor ei, de parcă ar fi crezut-o suficient de proastă încât să se amestece în așa ceva.

– Trebuie să-i oprești, Thomas!

Nu-și dădu seama ce alarmată părea vocea ei. Iar Thomas nu era prost. Spre deosebire de frații lui, îi urmărise destul de îndeaproape pe cei doi protagoniști din povestea asta dezagreabilă. Privirile mânioase ale englezului durau numai cât se uita Georgina la el. Când nu-l prîvea, se citea cu totul altceva în ochîi lui. Iar emoțiile Georginei erau și mai relevante.

– El e cel după care plângeai, nu-i așa, Georgie? o întrebă el cu multă blândețe. Cel pe care tu...

– A fost, dar nu mai este, răspunse ea cu tărie.

– Atunci de ce să mă amestec?

– Pentru că ei sunt pe cale să-l *rănească!*

– Înțeleg. Și eu care credeam că asta era ideea.

– Thomas! Ei doar se folosesc de prostîa asta cu pirateria ca scuză să nu mai fie corecți în luptă, pentru că n-ar ajunge nicăieri dacă s-ar bate fiecare singur cu el.

– E posibil, dar chestia asta cu pirateria nu e o prostie, Georgie. Este pirat.

– A fost, afirmă ea din nou, cu hotărâre. L-ai auzit spunând că s-a retras din treaba asta.

– Iubito, asta nu schimbă faptul că, atât timp cât a fost un nelegiuit, tipul ne-a avariat două corăbii și ne-a furat o încărcătură de preț.

– Poate să vă ofere compensații.

Încăierarea rămase fără motiv când adversarii începură să se ridice de la podea. Toți, in afară de James Malory. La urma urmei, nici zidurile de piatră nu erau inexpugnabile.

Capitolul 33

James izbuti să împiedice geamătul să-i iasă dintre buzele umflate când își recăpătă cunoștința. În minte, trecu repede în revistă starea în care se afla corpul lui, dar nu credea că avea coastele mai mult decât rău lovite. Dar cu privire la falcă, nu era sigur.

Ei bine, și-o căutase cu lumânarea, nu? Nu putuse să-și țină gura și să facă pe neștiutorul când cei doi frați mai mici își amintiseră de el și de trecutul lui. Chiar și George îl apărase într-o clipă de îndoială. Dar, nu, trebuia să scoată la iveală toate secretele trecutului său și să mărturisească tot adevărul.

Nu ar fi fost atât de rău dacă nu erau așa mulți. Mii de *draci, cinci* yankei însetați de sânge! Unde le-a fost mintea lui Artie și lui Henry de nu i-au spus asta? Unde îi era lui mintea, de renunțase la planul inițial de a se confrunta cu George singur? Connie îl avertizase, chiar o făcuse. Și Connie avea să râdă pe seama lui până în Anglia și înapoi, poate chiar avea să-i povestească lui Anthony, doar ca să învârtă cuțitul în rană, iar apoi James avea să audă despre asta la nesfârșit.

Ce naiba crezuse că avea să realizeze venind la afurisita lor de petrecere, în afară de a o stânjeni pe draga de fată așa cum merita? Petrecerea, sau doar gândul că George se învârtea pe-acolo distrându-se, cu vreo zece cavaleri roind în jurul ei, îl făcuse pe James să-și piardă mințile. Și, afurisit să fie dacă nu o găsise atât de bine protejată de cretinii ăia de frați ai ei, încât nimeni nu se putea apropia de ea, nici măcar el.

Vocile lor se auzeau în jurul lui, venind din direcții diferite, unele foarte departe, altele aproape, chiar deasupra lui. Își imagina că unul dintre ei îl supraveghea să vadă dacă se trezea din leșin, și se gândi fugitiv să schimbe locul cu individul. Nu fusese prea dur cu ei de dragul lui Georgie, și uite ce primise în schimb, când ar fi putut să-l doboare cu ușurință pe fiecare dintre ei în câteva secunde, în timp ce ei erau mult mai chibzuiți. Dacă se gândea mai bine, poate că nu era în stare să facă efortul chiar acum, după ce încercaseră să-l facă chisăliță pe afurisita de podea. Mai bine s-ar fi concentrat să înțeleagă ce spuneau ei, dar și acest efort era aproape la fel de greu de făcut, cu durerea care îi întuneca mintea.

– Nu cred așa ceva, Thomas, până n-o aud de la Georgie.

– A încercat și ea să-l bată, știi.

– Eram aici, Boyd. Singura voce ușor de ascultat era așa alinătoare. Eu am fost cel care a oprit-o. Dar nu contează. Îți zic că ea...

– Dar încă suferea după Malcolm!

– Drew, tâmpitule, de câte ori trebuie să ți se spună că a fost doar încăpățânare din partea ei?

– De ce naiba te amesteci în asta, Warren? Oricum, în ultimul timp îți ies din gură numai prostii.

Se iscă o scurtă încăierare și apoi se auzi:

– Pentru numele lui Dumnezeu, voi doi nu v-ați ales cu destule vânătăi pentru o zi?

– Ei bine, m-am săturat să mă tot amărască, Clinton, mi-a ajuns. Englezul ar putea lua lecții de la el.

– Aș zice că a fost tocmai invers, dar nu e relevant. Te rog să fii amabil și să taci, Warren, dacă nu poți să contribui la nimic constructiv. Și tu nu mai fi așa afurisit de sensibil, Drew. Nu ușurezi deloc lucrurile.

– Ei bine, nu cred asta mai mult decât Boyd. James începu să distingă vocile, iar aceasta era a năvalnicului Warren și îl zgâria în locurile deja sensibile. Cretinul se îndoiește și el, așa că...

Încă o încăierare puse capăt acestei revelații. James spera din tot sufletul să se omoare unul pe altul... după ce aflase de ce se îndoiau. Era pe cale să se ridice în capul oaselor și să-i întrebe

când aveau să se prăbușească peste picioarele lui și să-i lovească întregul corp. Geamătul lui era destul de elocvent.

– Cum te simți, Malory? fu întrebat de o voce surprinzător de amuzată. Destul de bine pentru o cununie?

James își ridică puțin pleoapele și văzu fața de bebeluș a lui Boyd zâmbind larg deasupra lui. Cu tot disprețul de care era în stare, îi spuse:

– Proprii mei frați au făcut o treabă mai bună cu mine decât voi, cățeluși ascultători.

– Atunci poate ar trebui să mai facem o rundă, spuse cel al cărui nume trebuia să fie tăiat în două. War[1] i se potrivea mult mai bine.

– Stai jos, Warren!

Ordinul veni de la Thomas, uimindu-i pe toți în afară de James, care habar n-avea că acest frate Anderson ridica rareori tonul. Dar, în momentul de față nici că putea să-i pese mai puțin. Hotărât, se concentră din răsputeri să se ridice în capul oaselor, fără să tresară de durere. Și apoi înțelese.

– Ce naiba vrei să spui cu o cununie?

– A ta, englezule, și a lui Georgie. Ai compromis-o, ai să te însori cu ea, altfel o să te omorâm cu multă plăcere.

– Atunci zâmbește, dragă băiete, și apasă pe trăgaci. Nu voi fi forțat...

– Nu pentru asta ai venit aici, Malory? întrebă Thomas, enigmatic.

James se uită urât la el, iar frații reacționară cu mai mult sau mai puțin amuzament.

– Ai înnebunit, Thomas?

– Păi, asta explică totul, nu-i așa? adăugă el, cu sarcasm.

– De unde îți vin ideile astea ridicole, mai întâi despre Georgie, acum asta?

– N-ai vrea să ne explici, Tom?

– N-are importanță, răspunse Thomas, urmărindu-l cu privirea pe James. Mintea englezilor e prea complicată.

[1] Război

James nu avea de gând să comenteze asta. Discuția cu imbecilii ăştia era o pacoste. Încet, cu cea mai mare grijă, se ridică în picioare. Aşa făcură şi Warren şi Clinton, care stătuseră pe scaune. James aproape că izbucni în râs. Chiar credeau că mai rămăsese un dram de putere în el de care să-şi facă griji acum? Ai naibii uriaşi. Micuța George n-ar fi putut să aibă o familie normală, nu?

– Că veni vorba, unde e George? vru el să ştie.

Cel tânăr, care se învârtea agitat prin cameră, se opri în fața lui, încruntându-se furios.

– Ăsta nu e numele ei, Malory.

– Doamne sfinte, câtă indignare pentru un nume! Şi, fără indiferența pentru care era renumit, James adăugă: O să-i spun in orice fel vreau, tinere. Şi acum, unde naiba ați ascuns-o?

– N-am *ascuns-o* nicăieri, veni vocea lui Drew din spatele lui. Uite-o, e chiar aici.

James se întoarse, tresărind de durerea provocată de acea mişcare bruscă, apoi îl văzu mai întâi pe Drew, stând între el şi canapea. Şi pe canapea, întinsă şi palidă ca moartea, leşinată, era Georgina.

– Mii de draci! Ce s-a...?

Drew, singurul care văzu expresia ucigătoare ce trecu pe fața lui James când o porni spre canapea, încercă să-l oprească, dar îşi dori să n-o fi făcut, căci fu izbit cu multă forță de perete. Impactul făcu să se încline toate tablourile de pe perete, iar pe hol se auzi o bufnitură, unde servitoarea, speriată de zgomotul neaşteptat, scăpă din mână tava cu pahare.

– Las-o baltă, Warren, îl preveni Thomas. N-o să-i facă rău. Iar lui James: Doar a leşinat, omule, când s-a uitat mai bine la tine.

– Ea nu leşină niciodată, insistă Boyd. Face pe moarta în păpuşoi ca să nu-l asculte pe Clinton zbierând la ea.

– Trebuia s-o bați când ai avut ocazia, Clint.

Această replică iritată veni de la Warren, care primi priviri exasperate de la fiecare dintre frații lui şi una total neaşteptată de la singurul din cameră care nu era membru al familiei.

– Dacă ridici vreo afurisită de mână împotriva ei, eşti un om mort.

James nici măcar nu se întoarse ca să mârâie acea avertizare. Era în genunchi lângă divan şi bătea uşurel în obrajii lîvizi ai Georginei, încercând să o facă să-şi vină în fire.

În tăcerea mormântală ce urmă, Thomas se uită la Clinton şi zise calm:

– Ți-am spus eu.

– Da, aşa e. Un motiv în plus să nu întârziem lucrurile.

– Dacă m-ați lăsa să-l dau pe mâna guvernatorului Wolcott să fie spânzurat, n-ar mai fi nici o problemă.

– Dar tot a compromis-o, Warren, îi aminti Clinton. Va fi o cununie care să repare asta inainte să vorbim despre orice altceva.

Vocile lor zumzăiau mai departe în spatele lui, dar James nu le asculta atent. Nu îi plăcea culoarea Georginei. Şi răsuflarea îi era prea superficială. Desigur, nu se mai ocupase până acum de o femeie leşinată. Era mereu altcineva în preajmă să facă asta şi să-i pună săruri aromate sub nas. Fraţii ei nu aveau probabil nici un fel de săruri sau le terminaseră. Oare penele arse nu erau bune în acest caz? Se uită la canapea, întrebându-se cu ce era umplută.

– Ai putea să încerci s-o gâdili la tălpi, sugeră Drew, venind să stea în spatele lui James. Sunt foarte sensibile.

– Ştiu asta, răspunse James, amintindu-şi când mâna abia o atinsese pe talpa goală, iar ea îl lovise din reflex cu piciorul, mai să-l dea jos din pat.

– Ştii? De unde naiba ştii?

James oftă, auzind tonul agresiv al lui Drew.

– Din întâmplare, dragă băiete, poți să crezi că aş face ceva aşa copilăresc cum ar fi gâdilatul?

– Mă întreb ce alte năzdrăvănii *ai mai făcut* cu soră-mea.

– Nu mai multe decât ai presupus deja.

Drew trase aer adânc în piept înainte să răspundă:

– Uite ce-ți zic, englezule. Ştii să sapi o groapă foarte adâncă pentru tine?

James se uită peste umăr. Ar fi zâmbit dacă nu l-ar fi durut aşa tare.

– Nu. Ai vrea să mă pui acolo?

– Da. Doamne, cât mi-aş dori!

– Îmi pare rău, băiete, dar pe mine nu mă mustră conştiinţa ca pe tine. Aşa cum i-am spus şi surorii tale, sunt de condamnat pentru anumite aspecte ale vieţii mele.

– Te referi la femei?

– Păi, nu eşti tu tipul cu intuiţie?

Drew se înfurie la culme şi îşi încleştă pumnii.

– Eşti mai rău decât Warren, martor mi-e Dumnezeu! Dacă mai vrei ...

– Dă-mi pace, ţâcă! Inima ţi-e la locul ei, sunt sigur, dar nu eşti în stare să-mi ţii piept, şi o ştii. Aşa că de ce nu te faci util şi aduci ceva s-o trezim pe sora ta din leşin? Ar trebui să participe şi ea la petrecerea asta ciudată.

Drew ieşi cu paşi apăsaţi, supărat să-i urmeze sfatul, dar se întoarse imediat cu un pahar pe jumătate plin cu apă. James se uită la el cu scepticism.

– Şi ce ar trebui să fac cu acesta, te rog să-mi spui?

Drept răspuns, Drew vărsă conţinutul pe faţa Georginei.

– Ei bine, tare mă bucur că ai făcut-o tu, nu eu, îi spuse James lui Drew, când Georgina se ridică în capul oaselor, scuipând, ţipând şi uitându-se în jur după cel vinovat.

– Ai leşinat, Georgie, îi zise repede Drew în chip de explicaţie.

– Trebuie să fie în camera cealaltă cel puţin zece femei cu săruri aromate la ele, spuse ea furioasă când se ridică puţin şi începu să-şi şteargă apa de pe obraji şi piept cu degetele înţepenite. N-ai putut să-i ceri uneia?

– Nu m-am gândit la asta.

– N-ai putut să aduci măcar un prosop odată cu apa? Apoi adăugă, înspăimântată: Naiba să te ia, Drew, uite ce ai făcut cu rochia asta!

– O rochie pe care nu ar fi trebuit s-o porţi oricum, i-o întoarse el. *Acum* poate ai să te duci să ţi-o schimbi.

– O s-o port până putrezeşte dacă ai făcut asta doar ca să...

– Copii, dacă nu vă supăraţi... interveni James categoric, atrăgând privirea Georginei.

– O, James, uită-te la fața ta!

– E cam greu s-o fac, puștoaico. Dar în locul tău n-aș vorbi, cât timp de pe a ta încă se scurge apă.

– Apă, măgarule, nu sânge! izbucni ea, apoi se întoarse spre Drew. Ei bine, n-ai cel puțin o batistă?

El se căută în buzunar și îi dădu un pătrat alb de pânză, așteptându-se s-o vadă ștergându-și fața cu el. În schimb, urmări amuzat cum se apleacă și îi șterge englezului sângele închegat din jurul gurii. Și omul doar se puse în genunchi și o lăsă să-l îngrijească, de parcă nu o săgetase cu privirea mai devreme, și nu o pusese într-o situație neplăcută în fața familiei și a prietenilor, ba chiar se răstîseră unul la altul.

El se uită în jur să vadă dacă frații ei observaseră acest comportament irațional. Clinton și Warren nu văzuseră nimic. Erau prea ocupați cu ciondăneala lor. Dar Boyd îi întâlni privirea și își dădu ochii peste cap. Drew era de acord cu el. Thomas scutura din cap, deși era vizibil amuzat. Drew nu găsea *nimic* amuzant în ce se petrecea. Al naibii să fie dacă voia un pirat englez drept cumnat, fie el retras sau nu. Ba și mai rău, un lord din vechiul regat. Și, fir-ar să fie, nu credea nici o clipă că sora lui se îndrăgostise de tipul acela. Era o sfidare a rațiunii.

Atunci, ce tot făcea Georgina, aplecată peste el acum? Și de ce leșinase doar pentru că îi stâlciseră un pic mutra?

Drew recunoștea că englezul era un bărbat grozav. Și un pugilist excepțional pe care el îl putea admira, dar Georgie nu. Și bănuia că se putea presupune că tipul era chipeș, sau cel puțin fusese înainte ca ei să-i fi umflat fața. Dar Georgina se lăsase subjugată de asemenea lucruri minore, când individul avea atâtea păcate? O, Doamne, nu mai înțelegea nimic de când o găsise în Jamaica.

– Ești destul de bun la lupta cu pumnii, nu?

Când auzi acea întrebare insinuantă a surorii lui, Drew deveni dîn nou atent la cei doi. Se uită la Malory să vadă cum reacționează, dar era greu să mai distingi vreo expresie pe fața lui desfigurat.

– Să zicem că m-am antrenat un pic în ring.

– Când mai găseai timp, replică Georgina, cu sarcasm, intre administrarea unei plantații în insule și piraterie?

– Chiar tu mi-ai spus ce *bătrân* sunt, puștoaico. Este de la sine înțeles că am avut timp pentru multe lucruri în viața mea, nu-i așa?

Drew aproape se înecă auzînd asta. Zgomotul pe care îl făcu îi atrase Georginei din nou atenția asupra lui.

– Tot mai stai pe-aici, când te-ai putea face util? Îmi trebuie ceva rece pentru ochiul lui umflat... Și al tău, la drept vorbind.

– O, nu, Georgie, fetițo. Nici caii nu mă pot urni de-aici acum, așa că nu te mai osteni. Dar, dacă vrei să ies ca să schimbi două vorbe cu ticălosul ăsta între patru ochi, de ce nu mi-o ceri?

– Nu vreau nimic de genul acesta, insistă ea, indignată. Nu am absolut nimîc să-i spun... Se uită la James ca să-i fie mai limpede. Nimic... în afară de faptul că purtarea ta de astă-seară nu a fost doar dezagreabilă ca de obicei, ci de-a dreptul vrednică de dispreț. Trebuia să-mi dau seama că ești capabil de o asemenea răutate. Erau toate semnele. Dar nu, în nesăbuința mea, am considerat inofensive ironiile tale, ca pe un obiceî de a-ți bate joc de oameni, fără răutate în adevăratul sens al cuvântului. Așa am crezut! Dar mi-ai dovedit că mă înșelam, nu? Afurisita ta de limbă s-a arătat a fi otrăvită și mortală. Ei bine, ești mulțumit de ce-ai făcut? Te-a amuzat într-adevăr? Da? Și ce naiba faci aici în genunchi? Trebuiau să te ducă în pat.

Pornise de la furie dezlănțuită, iar apoi sfârșise exprimându-și îngrijorarea pentru el! James se trase înapoi pe călcâie și râse. Îl durea ca naiba, dar părea că nu se poate abține.

– Ce bine că mă menajezi, George, și nu spui nimic, zise el în cele din urmă.

Ea se uită urât la el câteva secunde, apoi îl întrebă pe un ton foarte serios:

– Ce cauți aici, James?

După această singură întrebare, lui îi pieri veselia. Într-o clipită, fu din nou ostil.

– Ai uitat să-mi spui la revedere, iubito. M-am gândit să-ți dau ocazia să corectezi această omisiune.

Deci nebunia lui avea o justificare? Se simțise neglijat? Și dintr-o răzbunare meschină îi distrusese reputația *și* tot ce simțea pentru el? Ei bine, îi putea fi recunoscătoare că nu mai avea sentimente pentru el. Când te gândești că suferise atâta la gândul că nu-l va mai revedea niciodată! Acum *își dorea* să nu-l mai vadă niciodată.

– O, ce neglijentă am fost, spuse ea pe un ton aspru și răgușit când se ridică în picioare, și e o greșeală așaaa ușor de îndreptat. *La revedere*, căpitane Malory.

Georgina trecu de el, atingându-l ușor cu fustele, gata să-și facă cea mai frumoasă ieșire din scenă din viața ei, dar dădu nas în nas cu frații ei, toți privind-o curioși, căci auziseră fiecare cuvânt din discuția ei aprinsă cu James. Cum de uitase că erau și ei în cameră?

Capitolul 34

– Acum e limpede că voi doi vă știți *bine*.

Georgina se încruntă la auzul remarcii prefăcute a lui Warren, zidul ei de apărare înălțându-se, împreună cu stânjeneala și furia de la temelie.

– Și ce vrei să insinuezi cu asta, Warren? Am petrecut cinci săptămâni pe corabia lui în calitate de mus, așa cum te-a informat cu *atâta delicatețe*.

– Și în patul lui?

– Vai, ne încumetăm în sfârșit să întrebăm? O singură sprânceană se ridică într-o imitație perfectă a ticului lui James, iar ea nu fu nici măcar conștientă că se exprimase la persoana întâi plural, ca regii, cum îi stătea lui în obicei, nu ei. Sarcasmul nu era punctul ei forte, așa că, folosindu-l, era doar firesc să îl învețe de la un maestru. Și eu care credeam că n-ați mai fi avut nevoie de vreo o confirmare în afară de cuvântul unui pirat recunoscut. De asta v-ați năpustit toți patru asupra bărbatului și ați

încercat să-l omorâți, nu-i așa? Pentru că i-*ați crezut* fiecare cuvânt? Nu v-ați gândit nici o clipă că putea să mintă?

Clinton și Boyd se simțeau îndeajuns de vinovați pentru asta ca să se dea de gol roșind. Ea nu putea să vadă reacția lui Drew, care era în spatele ei, dar în mod evident Warren se simțea îndreptățit.

– Nici un om în toate mințile n-ar recunoaște că a comis fapte nelegiuite, dacă nu ar fi adevărate.

– Nu? Dacă l-ai cunoaște, ai ști că îi stă în fire să recunoască așa ceva, fie că e adevărat sau nu, doar pentru a stârni anumite reacții. Vrajba îi prieste, înțelegi. Și, pe lângă asta, cine spune că e în toate mințile?

– Trebuie să obiectez la asta, George, neapărat, protestă slab James de pe canapea, unde își mutase trupul îndurerat. În plus, scumpii tăi frați m-au recunoscut, sau ai uitat asta?

– Naiba să te ia, James! îi aruncă ea peste umăr. Nu poți să taci nici câteva minute? Ai contribuit mai mult decât trebuia la discuția asta...

– Asta nu e o discuție, Georgina, o întrerupse Clinton, cu o voce severă și dezaprobatoare. Ți s-a pus o întrebare. Poți foarte bine să răspunzi acum și să te scutești de toată amânarea asta.

Georgina gemu în sinea ei. Nu avea cum să evite răspunsul. Și nu ar fi trebuit să se simtă atât... atât de rușinată, dar erau frații ei, pentru numele lui Dumnezeu. Nu le spuneai unor frați peste măsură de protectori că ai avut relații intime cu un bărbat care nu era soțul tău. Asemenea lucruri se spuneau cu multă jenă, chiar dacă erai măritată.

Preț de o secundă, se gândi să mintă. Dar exista o dovadă care avea să fie vizibilă în curând: copilul din pântecele ei. Și mai era și James, care nu avea s-o lase să nege relația lor, după ce se chinuise atâta s-o facă cunoscută, doar pentru a-și obloji afurisita de vanitate pe care o rănise ea.

Frustrată și încolțită, alese să braveze.

– Cum v-ar plăcea să v-o spun? Să vă explic pas cu pas, sau ar ajunge să spun că în cazul ăsta, căpitanul Malory a spus adevărul?

– La naiba, Georgie! Un blestemat de pirat?!

– Dar *știam* asta, Boyd?

– Un englez! se revoltă și Drew.

– Asta e un lucru pe care n-aș fi putut să nu-l remarc, spuse ea pe un ton sec. Îi iese din gură cu fiecare cuvânt pe care îl rostește.

– Nu fi tăioasă, Georgie! o avertiză Clinton. Ai gusturi deplorabile la bărbați.

– Măcar e statornică, interveni Warren. Din rău în mai rău.

– Nu cred că mă plac, George, interveni și James.

Asta fu ultima picătură pentru ea.

– Terminați cu toții! Așadar, am făcut o greșeală. Sunt sigură că nu sunt prima femeie care o face și nu voi fi nici ultima. Dar cel puțin eu nu mai sunt orbită ca o proastă. Știu acum că și-a pus în cap să mă seducă de la bun început, o chestie pe care voi, bărbații, o faceți frecvent, și ați fi ipocriți dacă l-ați învinovăți pentru asta. A fost foarte subtil în privința asta, atât de subtil că nici n-am știut ce făcea. Și apoi am făcut presupunerea greșită că el mă credea băiat, ceea ce știu acum că nu era adevărat. *Eu* am motive să fiu furioasă, dar voi nu, întrucât îmi închipui în sfârșit că jumătate din voi ați fi procedat exact ca James dacă erați în împrejurări asemănătoare. Dar, indiferent de căi și mijloace, am fost o fată binevoitoare. Am știut exact ce făceam. Conștiința mi-e martoră.

– Cine?

– *Bine spus, George, remarcă James* din spatele ei, uimit de felul în care condamnase și apărase în același timp. Dar sunt sigur că ar fi preferat să audă că ai fost violată sau că s-a profitat de tine în alt fel mișelesc.

Ea se întoarse repede, cu ochii îngustați de suferință.

– *Nu* crezi că s-a profitat de mine?

– Nu prea, fată dragă. Nu eu am fost acela care a mărturisit că îi era greață.

Ea se îmbujoră până-n vârful urechilor din cauza acestei amintiri. O, Doamne, era pe cale să le spună și *asta*, nu?

– Asta ce mai e? vru să știe Drew, singurul care văzuse ce obraji roșii avea.

– Nimic... o glumă între noi, spuse ea cu o voce gâtuită, în timp ce ochii ei îl implorau pe James să-şi ţină gura măcar de această dată.

Firește că nu avea să facă aşa.

– O glumă, George? Aşa numeşti tu...

– Te omor, James Malory, jur!

– Dar nu înainte să te măriți cu el, în nici un caz.

– *Cum?* ţipă ea şi se întoarse să-l privească neîncrezătoare pe fratele ei care rostise acele cuvinte ridicole. Clinton, nu poți vorbi serios! Doar nu-l vrei în familie, nu-i aşa?

– Asta n-are nici o legătură. Tu l-ai ales...

– N-am făcut aşa ceva! Şi nu vrea să se însoare cu mine... Făcu o pauză lungă să se uite înapoi la James, ezitând dintr-odată. Nu-i aşa?

– Sigur că nu, răspunse el cu încăpățânare, părând că ezită şi el puțin înainte să întrebe: Vrei să mă însor cu tine?

– Sigur că nu, rostî ea din mândrie, foarte conştientă de sentimentele lui în această privință. Se întoarse din nou spre frații ei. Cred că asta aranjează lucrurile.

– Au fost deja aranjate, Georgie, în timp ce tu şi căpitanul erați leşinați, îi spuse Thomas. Diseară vei fi căsătorită.

– *Tu* ai aranjat asta, nu? îl întrebă ea pe un ton acuzator, conversația lor de dimineață lămurind-o brusc.

– N-am făcut decât ce e bine pentru tine.

– Dar asta nu e bine pentru mine, Thomas. Nu mă voi mărita cu un bărbat care nu mă vrea.

– N-am spus niciodată că nu te vreau, puştoaico, zise James pe un ton iritat acum. Vei fi o amantă minunată.

Georgina nu făcu decât să icnească. Frații ei protestară mai zgomotos.

– Ticălosule!

– Ai să te însori cu ea, altfel...

– Da, ştiu, le-o tăie James, înainte să înfurie mai tare. O să mă împuşcați.

– O să facem mai mult de-atât, omule. O să-ți dăm foc la corabie!

James se ridică în picioare când auzi aceste cuvinte, iar Clinton continuă:

– A fost deja trimis cineva să o găsească, deoarece este evident că n-ai adus-o în port, altfel am fi prins de veste.

La aceste cuvinte, James se ridică iar, doar ca să-l audă din nou pe Warren.

– O să se ocupe să fie reținut și echipajul tău. Apoi voi toți veți putea fi predați guvernatorului să vă spânzure.

În tăcerea încărcată ce urmă acelui anunț, Boyd întrebă:

– Crezi c-ar trebui să-l spânzurăm dacă e soțul lui Georgie? Nu pare corect să spânzurăm un cumnat.

– Să-l spânzurați! exclamă Georgina, care fusese leșinată când se menționase înainte această opțiune. Ați înnebunit cu toții?

– A mărturisit că a fost pirat, Georgie, și sunt sigur că vasul Skylark nu a fost singura lui pradă. Nu putem trece cu vederea așa ceva.

– Pe naiba nu puteți! Va restitui ce a luat. Spune-le, James, că le vei da totul înapoi. Dar când se uită la el pentru confirmarea care îi putea scăpa pielea, arăta ca un diavol, înfierbântat mai mult de mândria care îi ținea gura bine închisă. Thomas! se tângui ea, cât pe ce să intre în panică. Vorbim despre delicte comise cu mulți ani în urmă!

– Șapte sau opt, răspunse el, dând nepăsător din umeri. Memoria îmi slăbește, deși ostilitatea căpitanului Malory pare s-o împrospăteze cu succes.

James râse în acel moment, dar nu era un sunet deloc plăcut.

– Acum mă șantajați, nu doar mă constrângeți, așa-i? Amenințări cu violență și măcel? Și voi, coloniști sângeroși, îmi ziceți mie pirat?

– Nu vrem decât să te predăm să fii judecat, dar, întrucât eu și Boyd suntem singurii martori ai acuzării...

Restul rămase nespus, dar chiar și Georgina înțelese ce insinua Thomas. Dacă James avea să colaboreze cu ei, nu se va ajunge la așa-zisa judecată, din lipsă de dovezi concludente. Ea începu chiar să se relaxeze, până auzi vocea altui frate.

– Memoria *ta* poate să fie slăbită de sentimente, Thomas, zise Warren. Dar eu am auzit foarte bine mărturisirea omului. Şi al naibii să fiu dacă nu voi depune mărturie împotriva lui.

– Strategia voastră mă nedumereşte, yankeilor. Ce vreţi de fapt? Răzbunare sau disculpare? Sau credeţi în mod greşit că una o completează pe cealaltă?

Umorul caustic al lui James înteţi focul duşmăniei lui Warren.

– Nu va fi nici o disculpare dacă am ceva de spus în privinţa asta, şi nu e nevoie să-ţi fluture premiul ăsta prin faţă, *Hawke*. Numele fu rostit cu atâta dispreţ, că suna ca un epitet. Mai rămân corabia şi echipajul tău. Dacă nu-ţi pasă de ele, ce hotărăşti acum va stabili dacă echipajului tău i se vor aduce acuzaţii alături de tine.

În ultimii ani, era nevoie de o situaţie extremă pentru a aduce la suprafaţă temperamentul vulcanic al lui James. Numai cineva foarte apropiat îşi dădea seama când se întâmpla asta. Dar nu-i ameninţai familîa, sperând să scapi nevătămat din mâinile lui, iar jumătate din echipaj îi era ca o familie.

Se îndreptă încet spre Warren. Uitându-se la el, Georgina bănui că fratele ei îl întărâtase prea mult, dar nu într-atât încât să se dezlănţuie forţa periculoasă pe care ea şi Mac o văzuseră la căpitan de la prima lor întâlnire. Chiar şi vocea lui era amăgitoare, cu duritatea şi blândeţea ei, când James îi avertiză fratele:

– Depăşeşti măsura când vrei să implici în porcăria asta vasul şi echipajul meu.

Warren pufni dispreţuitor:

– Dacă e un vas britanic care stă la pândă în apele noastre? Ba mai mult, o corabie suspectată de piraterie? Evident că suntem îndreptăţiţi s-o distrugem.

– Atunci şi eu sunt.

Se întâmplă atât de repede, că toţi din încăpere erau momentan în stare de şoc, mai ales Warren, care simţi mâinile incredibil de puternice strângându-se implacabil in jurul gâtului său. Nu era vreun slăbănog nici el, dar degetele lui nu le puteau desclesta. Nici Clinton, nici Drew, care se repeziră să-l apuce pe James de braţe,

nu reușiră să-l îndepărteze de fratele lor. Iar degetele lui James strângeau încet, neînduplecate.

Fața lui Warren se învineți din ce în ce mai tare înainte ca Thomas să găsească un obiect suficient de greu să-l pocnească pe James și să-l lase lat. Dar nu trebui să-l folosească. Georgina, cu sufletul la gură, sărise în spinarea lui James, țipându-i în ureche:

– James, te rog, e fratele meu!

Iar el pur și simplu îi dădu drumul.

Clinton și Drew făcură la fel, întinzându-se să-l prindă pe Warren, care dădea să se prăbușească pe podea. Îl ajutară să ajungă la cel mai apropiat scaun, îi examinară gâtul și hotărâră că nu era rupt nimic. Tușea acum, chinuindu-se să-și umple plămânii cu aer.

Georgina se dădu jos din spinarea lui James, încă șocată de ce fusese pe cale să facă. Furîa ei încă nu se instalase pe deplin, dar, când el își întoarse fața spre ea, văzu că el era încă mânios.

– I-aș fi rupt afurisitul de gât în două secunde! Știți asta?

Ea dădu înapoi când văzu ce furios era.

– Da, c... cred că știm.

Pentru o clipă, el doar se uită urât la ea. Georgina avu senzația că el nu își revărsase prea mult din furie asupra lui Warren, și mai avea destulă și pentru ea. O arătau ochii lui care aruncau văpăi și încordarea din trupul lui masiv.

Dar, după ce trecu momentul tensionat, James îi surprinse atât pe ea, cât și pe frații ei, mormăind:

– Atunci aduceți preotul înainte să fiu tentat din nou.

Le luă mai puțin de cinci minute să-l găsească pe bunul pastor Teal, care era unul dintre invitații la petrecerea ce continua în restul casei. Așa că, după o slujbă scurtă, Georgina fu căsătorită cu James Malory, viconte de Ryding, fost pirat și Dumnezeu mai știe ce altceva. Nu fusese așa cum își închipuia ea că va fi cununia, după toți acei ani în care se gândise la ceremonie, pe când îl aștepta cu răbdare pe Malcolm să se intoarcă. Cu răbdare? Nu, acum își dădea seama că fusese doar indiferență.

Indiferența nu caracteriza însă, în prezent, pe nici unul dintre cei adunați în birou.

James cedase, dar fără tragere de inimă. Ranchiuna şi furia erau doar unele dintre emoțiile nepotrivite pe care le manifesta în legătură cu căsătoria lui. Şi nici frații Georginei nu erau mai breji. Deşi erau ferm hotărâți s-o vadă măritată, detestau fiecare clipă a ritualului şi o arătau cu prisosință. Cât despre ea, îşi dăduse seama că nu putea să se arate încăpățânată şi să-şi lase mândria să împiedice această farsă, aşa cum ar fi dorit, nu când avea în minte şi în trup un copil care avea să primească numele tatălui său.

Ea se întrebă în treacăt dacă atitudinea tuturor s-ar schimba în caz că ar şti de copil, dar se îndoia că s-ar întâmpla aşa. James fusese oricum forțat să se însoare cu ea, iar acest lucru umilitor nu putea fi trecut cu vederea. Poate că, mai târziu, copilul avea să schimbe lucrurile, să-i uşureze lovitura primită. Ar trebui să-i spună odată, aşa bănuia... sau poate că nu, dacă Warren avea să-şi vadă dorința împlinită.

Şi făcu primul pas din clipa în care bunul pastor îi declară soț şi soție.

– Închideți-l. A avut deja parte de noaptea nunții mai mult decât merita.

Capitolul 35

– Doar nu crezi c-o să meargă din nou, Georgie, nu-i aşa?

Georgina scoase capul de după biroul lui Clinton, unde se chinuise să deschidă sertarul închis. Drew stătea acolo, dând din capul lui cu păr blond-închis. Boyd era lângă el, părând nedumerit de întrebarea lui Drew.

Georgina se ridică încetişor, furioasă la culme că fusese prinsă. Fir-ar să fie, fusese atât de sigură că se duseseră cu toții la culcare. Iar Drew fusese prea atent, căci intuise ce punea la cale. Cu toate astea, merse cu obrăznicia până la capăt.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Ba știi, scumpo. Drew îi zâmbi larg. Chiar dacă ai pune mâna pe vază, oricum nu se compară cu ce ți-a făcut englezul ăla. Warren ar renunța mai degrabă la vază decât să-l lase pe căpitanul Hawke să scape.

– Mi-aș dori să nu-i spui așa, îl atenționă ea, lăsându-se obosită pe scaunul din spatele biroului.

– Am auzit bine? vru Boyd să știe. Georgie, vrei să-l lași pe netrebnicul ăla să scape?

Bărbia Georginei se ridică doar puțin.

– Și dacă aș vrea? Ați uitat cu toții că James a venit aici pentru mine. Dacă n-ar fi făcut-o, tu și Thomas nu l-ați fi recunoscut și n-ar fi la închisoare acum. Crezi că aș putea suporta să se ajungă la proces și să fie condamnat la spânzurătoare?

– Ar putea fi absolvit de toate acuzațiile la un proces dacă Thomas se implică, îi puse Boyd în vedere.

– Nu vreau să-mi asum riscul ăsta.

Drew se încruntă mirat.

– Georgie, îl iubești?

– Ce prostii îndrugi! pufni ea.

– Slavă cerului! Oftă destul de zgomotos. Chiar mă temeam că ți-ai pierdut mințile.

– Ei bine, chiar dacă s-ar fi întâmplat, i-o întoarse ea pe un ton aspru, acum mi-am revenit. Dar tot n-o să-i las pe Warren și pe Clinton să-și facă mendrele.

– Lui Clinton puțin îi pasă că el e infamul Hawke, zise Drew. Își dorește doar să nu ne mai încurce viețile. Încă îl supără că n-a reușit să se ocupe de el.

– Nici voi doi, dar nu v-am auzit să cereți să fie spânzurat.

Boyd râse pe înfundate.

– Georgie, cred că glumești. Nu l-ai văzut? Eram atât de depășiți, încât ar fi fost ridicol să ne măsurăm forțele cu el. Nu e nici o rușine să pierzi în fața cuiva care e un pugilist atât de bun.

Drew doar zâmbi.

– Boyd are dreptate. Ar fi motive cu duiumul să-l admiri, dacă n-ar fi așa de... așa de...

– Nesuferit? Insolent? Aşa de măgar la fiecare vorbă rostită? Georgina aproape râse. Nu-mi place să v-o spun chiar eu, dar aşa e *tot* timpul, chiar şi cu cei mai apropiaţi prieteni.

– Dar asta m-ar enerva la culme! exclamă Boyd. Pe tine nu?

Georgina dădu din umeri.

– Odată ce te obişnuieşti, e destul de amuzant. Dar e un obicei periculos, căci pur şi simplu nu-i pasă dacă scoate pe cineva din sărite... ca în seara asta, de pildă. Însă, în ciuda năravurilor sale, a delictelor din trecut sau a orice altceva, nu cred că ne-am purtat corect cu el.

– Ba destul de corect, insistă Boyd, dat fiind ce ţi-a făcut.

– Haî să nu discutăm despre mine. Nu spânzuraţi un bărbat pentru că a sedus o femeie, altfel aţi da amândoi de belea, nu-i aşa? Boyd avu bunul-simţ să roşească, dar Drew doar zâmbi larg, ceea ce o înfurie pe sora lui. Hai să mă exprim altfel, continuă Georgina, uitându-se cu o grimasă la Drew. Chiar nu-mi pasă că a fost pirat şi nu vreau să fie spânzurat. Ca să nu mai spun că echipajul lui n-ar fi trebuit amestecat. A avut dreptate în privinţa asta.

– Poate că da, dar nu văd ce poţi face tu, opină Boyd. Ce mi-ai zis acum n-o să conteze deloc pentru Warren.

– Are dreptate, adăugă Drew. Mai bine te-ai duce la culcare şi ai spera că are să fie bine.

– Nu pot, zise ea şi se lăsă la loc pe scaun.

Începea să simtă din nou acea panică perfidă care o adusese aici ca să recurgă la măsuri disperate. Făcu un efort să se calmeze. Panica nu avea să o ajute. Trebuia să gândească limpede. Apoi se uită la fraţii ei şi înţelese de ce se duceau la dulapul cu băuturi. Nu era surprinsă că aveau nevoie de puţin ajutor ca să doarmă în seara asta, la cât de plini de vânătăi erau. Încercă să nu se gândească la rănile mai grave suferite de James.

Începu să treacă în revistă faptele.

– James e cumnatul vostru acum. V-aţi îngrijit cu toţii de asta. Mă ajutaţi voi doi?

– Vrei să îi luăm lui Warren cheia cu forţa? o întrebă Drew, zâmbind larg. Sunt total de acord.

Boyd, care tocmai sorbea niște coniac, se înecă.

– Nici să nu te gândești!

– Nu la asta mă gândeam, încercă Georgina să lămurească lucrurile. Nu aveți de ce să-l enervați pe Warren și nici măcar nu trebuie să afle că am făcut ceva.

– Bănuiesc că am putea să spargem ușor lacătul ăla vechi de la pivniță, zise Drew.

– Nu, nici asta nu-i bine, îl contrazise Georgina. James n-o să plece fără echipaj sau corabie, dar nu se simte în stare să facă nimic. El poate crede că da, dar...

– Deci vrei să-l ajutăm și la asta?

– Asta-i problema. La cât de furios e acum, nu cred că ar accepta ajutorul vostru. Ar încerca să facă totul singur și iar l-ar prinde în cele din urmă. Dar, dacă mai întâi îi eliberăm corabia și echipajul, atunci le va fi ușor să-l scoată pe James și să-l ajute să ajungă la navă. Atunci s-ar face nevăzuți până dimineață, iar Warren va trage concluzia că a evadat vreun om de-al lui, care i-a ajutat pe restul să fugă.

– Dar ce facem cu straja pe care a lăsat-o Warren pe *Fecioara Anne*, și care o să-i spună exact cine a venit la bord?

– Oamenii ăia nu pot să-i spună, dacă nu recunosc pe nimeni, îi zise Georgina încrezătoare. Îți explic pe drum. Lasă-mi doar câteva minute să-mi schimb hainele.

Însă, pe când ocolea biroul, Drew o apucă de braț ca să o întrebe încetișor:

– O să te duci cu el?

Ea îi răspunse fără emoție și ezitare în glas.

– Nu, nu mă vrea.

– Cred c-am auzit altceva.

Georgina se crispă când își aminti că toți îl auziseră pe James spunând că ar fi o amantă pe cinste.

– Atunci să mă exprim altfel: Nu vrea o soție.

– Aici nu pot să te contrazic. Nici Clinton, nici Warren nu te-ar lăsa oricum să pleci. Poate te-au măritat cu el, dar îți spun sigur că nu cu intenția de a te lăsa să trăiești cu el.

Iar ea nu-l putea contrazice, pentru că nici ea nu voia să trăiască cu James. Vorbise serios mai înainte când spusese că nu îl iubeşte. Nu-l mai iubea, chiar deloc, şi dacă tot repeta asta, avea să fie adevărul adevărat.

Capitolul 36

Patruzeci de minute mai târziu, cei trei fraţi Anderson mai tineri găsiră golfuleţul unde mai era încă ancorată *Fecioara Anne*. Echipajul lui Warren capturase corabia sub pretextul unui ordin oficial al căpitanului portului, iar Conrad Sharpe nu prea avusese ce să facă, din moment ce nu ştia dacă Bridgeport avea jurisdicţie asupra acestei zone de coastă sau nu. Din fericire, nu fusese nimeni rănit. Şiretlicul mersese bine, căci reuşiseră să transfere mare parte din echipajul lui Warren de pe *Nereus* pe *Fecioara Anne* ca să preia pe nesimţite comanda vasului. Şi, cum Warren nu dăduse ordine oamenilor săi să aducă vasul sau echipajul la Bridgeport, aceştia pur şi simplu închiseră în cală echipajul de pe *Fecioara Anne* şi lăsaseră un mic grup de oameni să apere vasul şi pe cei închişi. *Nereus* nu rămăsese în urmă, ci se întorsese la Bridgeport, cu mare parte din echipajul lui.

Georgina spera ca, undeva de-a lungul ţărmului, să fie o barcă uşoară, cea pe care James o folosise ca să acosteze, şi în care să se suie ea pentru a ajunge la corabie. Dar, după zece minute de căutări, se părea că James fusese pur şi simplu lăsat pe ţărm.

–Sper că-ţi dai seama că nu m-am gândit la un înot în miez de noapte ca parte a planului ăsta nebunesc. E mijlocul lui octombrie, dacă n-ai observat. Are să ne îngheţe ştii tu ce, George...

Georgina tresări la auzul noului nume cu care o tachinau ambii fraţi de când ii surprinsese coborând îmbrăcată în vechile ei haine bărbăteşti, pe care grijuliul James i le înapoiase. Drew o făcuse să se simtă şi mai stânjenită, remarcând:

– Chiar nu-mi place cum îți stau pantalonii ăștia, mai ales ai mei că englezul tău a spus ce părți ale corpului tău pot fi ușor admirate în ei.

– Boyd, nu știu de ce te tot plângi, îi zise ea pe un ton tâmpit. Închipuie-ți cât de greu ar fi fost dacă ar fi adus nava în port, unde ar fi trebuit să ținem sub supraveghere fiecare corabie, și nu doar pe oamenii lui Warren.

– Surioară, dacă ar fi făcut asta, nu aș fi fost de acord cu planul ăsta din capul locului.

– Ei bine, ai acceptat, îi zise ea pe un ton țâfnos. Așa că descalță-te și să isprăvim odată. Oamenii ăștia au nevoie de un *oarecare* avantaj, în caz că Warren devine *chiar* ridicol și se hotărăște să pornească după ei.

– Warren s-ar putea simți îndreptățit în ceea ce îl privește pe căpitanul tău, îi atrase atenția Drew, dar nu e sinucigaș. Scumpo, tunurile de pe nava aia de colo nu sunt de jucărie. Și Hawke spune că s-a retras?

– Îmi închipui că lupul își schimbă părul, dar năravul ba, zise ea în apărarea lui James, ceea ce devenise un obicei la care trebuia să renunțe. Oricum, naviga spre Indiile de Vest, unde mai mișună pirați.

Logica ei îi făcu pe amândoi frații să chicotească, iar Drew remarcă:

– Ce tare, un fost pirat e îngrijorat să nu fie atacat de foștii săi tovarăși!

Amintindu-și cât de adevărată era acea remarcă, Georgina spuse doar:

– Dacă nu mă ajutați, stați măcar cu caii și voi continua fără voi, zise ea.

– Doamne, Clinton avea dreptate, îi zise Drew lui Boyd pe când țopăia într-un picior ca să-și scoată cealaltă cizmă. A devenit autoritară pur și... Georgie, stai așa, doar nu vrei să te sui prima pe cablul de ancorare!

Dar fata era deja în apă și amândoi trebuiră să se arunce în mare ca s-o prindă din urmă. Nu dură mult, întrucât erau buni înotători, iar în curând tustrei pluteau ușor de-a curmezișul

golfului. Zece minute mai târziu, se apropiară de vas şi înotară spre cablul de ancorare, de care aveau să se folosească pentru a se sui la bord.

Iniţial intenţionaseră să folosească barca lui James ca să se apropie cu neruşinare de corabie şi să pretindă că găsiseră în oraş alt membru al echipajului de pe *Fecioara Anne* şi că îl aduseseră să stea în siguranţă cu ceilalţi. Georgina ar fi vorbit şi ar fi stat în faţă, din moment ce, din ei trei, ea risca foarte puţin să fie recunoscută. Drew ar fi rămas în spatele lor, iar Boyd urma să fie „prizonierul" din mijloc. Apoi, imediat ce Georgina se apropia de una dintre gărzi, trebuia să se lase în jos, iar Boyd să îl doboare pe om. Era foarte simplu. Dar, cum nu prea erau şanse să înoate până la vas cu un prizonier după ei, trebuiră să renunţe la acel plan, cel puţin până când puntea era sigură. Nici Drew, nici Boyd nu aveau de gând să o lase pe Georgina să ia parte la aşa ceva, ceea ce însemna că ea rămase cu degetele în apă în timp ce amândoi dispărură într-o parte a navei.

Aşteptă, dar nu foarte răbdătoare, iar minutele treceau şi nu avea cum să ştie ce se întâmpla sus. Lipsa oricărui zgomot era un semn bun, dar ce putea să audă cu apa care îi clipocea în urechi şi cu capul acoperit de căciula din lână care făcea parte din deghizarea ei? Şi, neavând nimic care să o distragă, în scurtă vreme poziţia din apă începu să îi influenţeze imaginaţia.

Oare erau rechini în zonă? Nu prinsese unul dintre vecini un rechin anul trecut când se dusese să pescuiască pe coastă? Fiind în umbra vaporului, nu vedea nimic la suprafaţa apei, cu atât mai puţin ceva ce ar fi înotat în apă.

Odată ce îşi puse acea întrebare, trecu doar un minut până când Georgina ieşi din apă şi urcă pe cablul de ancorare. Însă nu până sus. I se spusese să aştepte sau „vedea ea" şi nu voia ca Boyd şi Drew să se înfurie pe ea după ce se oferiseră să o ajute. Avea intenţii nobile, însă mâinile nu îi erau suficient de puternice ca să se agaţe de un cablu gros. De fapt, aproape ajunsese în dreptul balustradei de sus când nu se mai putu ţine. Şi, luând în considerare că ar fi ajuns fix în apa în care acum era sigură că înotau rechini,

fu ușurată să sară peste margine... până când văzu doisprezece bărbați stând acolo în întâmpinarea ei.

Capitolul 37

Stând în balta ce se formase la picioarele ei, tremura, căci vântul rece al nopții mătura puntea, Georgina auzi vocea seacă și sarcastică spunând:

– Ei, dacă nu este chiar bătrânul George! Ai venit să ne faci o vizită cumva?

– Connie? întrebă Georgina, icnind pe când roșcatul înalt făcu un pas spre ea și îi puse o haină grea pe umeri. Dar... cum de ești liber?

– Așadar, știi ce s-a întâmplat aici?

– Desigur... dar nu înțeleg. Ai scăpat de unul singur?

– Imediat ce s-a deschis bocaportul. Compatrioții ăștia ai tăi nu-s prea isteți nu, puștoaico? N-a fost deloc greu să facem schimb de locuri cu ei.

– O, Doamne, sper că nu i-ai rănit, nu?

El se încruntă la auzul acestor vorbe.

– Nu mai mult decât a fost necesar să-i aruncăm unde ne aruncaseră și ei. De ce?

– Voiau să te ajute să scapi. Nu i-ai lăsat să vă explice?

– La naiba, replică el cu tărie. Să presupun atunci că erau prieteni de-ai tăi?

– Doar frații mei.

Tonul ei nemulțumit îl făcu să râdă pe înfundate.

– Ei bine, nu-i bai. Henry, adu-i pe cei doi flăcăi și fii drăguț cu ei de data asta. Apoi se întoarse spre ea: George, atunci poate ești atât de bună să ne spui unde e James?

– Păi, este o poveste mai lungă și, din moment ce timpul e o problemă, îți explic mai bine în drum spre mal.

Neliniștea ei bruscă și nu cuvintele îl făcură pe Connie să reacționeze.

– *E* bine, nu?

– Desigur... are doar câteva vânătăi... şi are nevoie de ajutorul tău ca să iasă din temniţa aia încuiată.

– E închis, hm?

Connie începu să râdă, spre nefericirea Georginei.

– Domnule Sharpe, nu-i amuzant deloc. Vor să fie judecat pentru piraterie, îi spuse ea fără ocolişuri, ceea ce îi şterse rapid zâmbetul de pe chip.

– La dracu', şi l-am avertizat!

– Ei bine, poate ar fi trebuit să te fi aşezat în cârca lui, pentru că e numai vina lui, a lui şi a mărturisirilor sale măreţe.

Stărui pe lângă secund să se grăbească, dar trebui să-i explice atunci pe loc ce se întâmplase. Fraţii ei rămaseră în urmă pentru ceva vreme, în ciuda iritării lor gălăgioase, ca să se folosească Connie de caii lor să îşi aducă nişte oameni. Georgina se bucură de onoarea de a călări împreună cu secundul pe acelaşi cal, dar, aşa cum se temuse, doar pentru ca bărbatul să scoată totul de la ea, ceea ce şi făcu, întrerupând-o doar când şi când spunând „Vai, n-a făcut aşa ceva!" sau „Pe naiba!", apoi îi zise furios:

– Te-ai descurcat de minune până acum, George, dar n-o să mă faci niciodată să cred că James Malory şi-a pus pirostriile.

– Nu trebuie să mă crezi, sunt doar cealaltă jumătate care s-a legat la cap, i-o întoarse ea.

Şi, din moment ce nici nu încercă să-l convingă mai mult, Connie tot nu era convins când ajunseră acasă. Prea puţin îi păsa Georginei. Până atunci era deja atât de mânioasă, că nici nu le-ar fi arătat drumul spre pivniţă dacă nu ar fi fost convinsă că vor trezi unul dintre servitori, încercând să o găsească singuri, pe bâjbâite, prin întuneric.

Dar chiar îşi dori să nu fi stat acolo, aşteptând să fie deschisă uşa cu forţa. Cu singura lumânare pe care ea o luase de la bucătărie, James văzu cu uşurinţă cine erau salvatorii lui, mai puţin pe ea, pentru că stătea departe de uşă. Dar nu credea că ar fi spus altceva dacă ar fi ştiut că era şi ea acolo.

– Nu trebuia să-ţi baţi capul, bătrâne. Merit să fiu spânzurat pentru ce-am permis să se întâmple aici.

Georgina nu se gândi nici măcar o clipă la înțelesul cuvântului „permis." Percepu doar dezgustul lui James la gândul că era însurat. Și Connie probabil auzise la fel.

– Așadar e adevărat? Chiar te-ai însurat cu puștoaica?

– Și tu cum ai aflat?

– Mi-a spus miresica, bineînțeles. Connie începu să râdă înainte să rostească ultimul cuvânt. Să... te... fel...

– Da, fir-ar să fie, și o să mă asigur că îți va fi foarte greu să mai spui vreun cuvânt, dacă continui, mârâi James. Dacă ai văzut-o, spune-mi unde ai lăsat-o pe muieruşca aia necredincioasă?

Connie se uită în jur.

– *Era* chiar aici.

– George!

Georgina se opri în capul scărilor, dându-se înapoi la auzul a ceea ce părea o salvă de tun. Și crezuse că frații ei vorbeau tare. Scrâșnind din dinți și încleștându-și pumnii, coborî în grabă scările, ieșindu-și din fire ea însăși.

– Ești un idiot și jumătate! Încerci să trezești toată casa, ba chiar și pe vecinii mei? Sau ți-a plăcut atât de mult pivnița că...

Din păcate, ajunsese lângă el și fu redusă imediat la tăcere când o palmă se lipi de gura ei. Era mâna lui James, ceea ce o opri câteva secunde, dar el era rapid și, înainte să protesteze, înlocui mâna cu eșarfa, care se dovedi un căluș eficient după ce i-o înfășurase în jurul capului de câteva ori.

Connie privi și nu zise nimic, mai ales când văzu că Georgina stătuse încremenită în tot acel timp. Iar comportamentul lui James era și mai interesant. Ar fi putut cere ajutor, dar nu o făcuse. Însă nu voise să-i dea drumul fetei pe care o ținea de mijloc nici măcar pentru scurtă vreme, cât să-i lege călușul, așa că își folosi dinții ca să tragă cu putere de un capăt, ceea ce mai mult ca sigur îl duruse, la cât de tăiată și de umflată era gura lui James. După ce termină, o luă pe fată la subsuoară, și doar pe urmă îl observă pe Connie cum se uita la el.

– Ei bine, e limpede că nu poate fi lăsată în urmă, zise James cu asprime.

– Firește că nu, dădu Connie din cap.

– Cu siguranță ar da alarma.
– Firește că da.
– Să știi că nu *trebuie* să fii de acord cu mine.
– Ba da. Să știi că-s destul de atașat de dinții mei.

Capitolul 38

Georgina stătea tolănită pe scaunul pe care îl trăsese în fața ferestrelor care acopereau tot peretele, uitându-se gânditoare la Atlanticul rece și agitat care inconjura vasul *Fecioara Anne*. Auzi ușa deschizându-se în spatele ei, apoi pași traversând încăperea, dar nu o interesa cine îi tulbura singurătatea. Nu că n-ar fi știut. James era singurul care intra în cabină fără să bată la ușă.

Dar nu vorbea cu James Malory și nu îi adresase mai mult de două vorbe din acea noapte, cu o săptămână în urmă, când o dusese cu forța pe corabia lui, în același mod în care mai procedase cândva, când o scosese dintr-o tavernă englezească. Iar acest tratament nedemn nu fusese cel mai rău lucru din acea noapte. Nu, căci în clipa în care îi văzuse pe frații ei pe puntea vasului, poruncise să fie aruncați peste bord. Și avusese îndrăzneala extraordinară să le spună, chiar înainte să părăsească nava, că ea se hotărâse să plece cu el, de parcă nu i-ar fi văzut căluțul de la gură sau modul în care o ținea ca pe o nenorocită de valiză.

Firește, nîmeni nu se sinchisise să îi spună ce căutau, întâi de toate, Drew și Boyd pe vas. Oricare dintre oamenii lui ar fi putut oferi informația că, dacă nu ar fi fost frații ei, cu toții ar mai fi fost încă în cală, iar echipajul de pe *Nereus* ar mai fi fost pe punte, și nicidecum legați fedeleș și lăsați pe mal. Dar se pare că nu avuseseră curajul să îșî întrerupă căpitanul nebun și să îl lămurească. Mai ales Connie ar fi trebuit să spună ceva, dar se uitase o clipă la el și văzuse că era prea amuzat de tot ce se petrecea ca să întrerupă totul cu o explicație banală.

Era posibil ca James să își fi dat seama până acum că se purtase ca un ticălos în acea noapte. Dacă nu, ea nu avea de gând

să îi spună, din moment ce nu mai voia să schimbe două vorbe cu el. Iar afurisitului nici nu îi păsa.

– Eşti îmbufnată, nu? remarcă el. Minunat! Dacă un bărbat trebuie să aibă o soție drept povară, slavă cerului pentru micile bucurii!

Asta o duruse cu adevărat, mai ales că nu se îndoia nici o clipă că vorbea serios. Şi aşa era, căci nu încercase nici măcar o dată să o convingă să discute cu el, să i se văicărească sau orice altceva.

Împărțeau aceeaşi cabină, ea în hamac, el în patul imens, şi făceau tot posibilul să se ignore reciproc. Lui îi reuşea de minune, dar ea îşi dădu seama, nefericită, că prezența lui se făcea simțită. Cel puțin simțurile ei îi spuneau asta, luând-o razna câte puțin de fiecare dată când era prin apropiere; văzul, mirosul, auzul erau toate încordate şi sensibile la amintirea atingerii şi a gustului.

Chiar şi acum, deşi nu îşi dorea, Georgina se trezi că se uită la James cu coada ochiului pe când se aşeza în spatele biroului. Părea relaxat de parcă era singur, în timp ce ea era tensionată în prezența lui. Nu se uită înspre ea şi nici ea nu întoarse capul. Parcă nici nu era în încăpere. De fapt, nu îşi dădea seama de ce era acolo, când ar fi fost mult mai logic ca James să o lase în golf cu frații ei, judecând după comportamentul lui din acea noapte.

Nu întrebase de ce se afla pe mare cu el. Pentru asta trebuia să discute cu el, şi mai bine îşi tăia limba decât să renunțe la tăcerea ei îmbufnată, aşa cum se exprimase el. Şi, dacă părea să aibă un comportament infantil, care era problema? Era mai gravă decât a lui, un bădăran nebun cu înclinații de pirat, căruia îi plăcea să răpească, să pună oameni să meargă pe pasarelă sau să-i arunce peste bord, după caz?

– George, încetează! Te tot uiți insistent la mine şi asta mă calcă pe nervi, fir-ar să fie!

Georgina îşi îndreptă imediat privirea spre priveliştea plictisitoare din fața ferestrei. Blestemat să fie, de unde ştia că se uita pe ascuns la el?

– Am cam început să mă satur, să ştii, continuă el să remarce.

Ea nu scoase o vorbă.

– Mă refer la îmbufnarea ta.

Ea nu scoase o vorbă.

– Mă rog, la ce să mă aştept de la o fetişcană crescută printre barbari?

Asta fu picătura care umplu paharul.

– Dacă te referi la fraţii mei...

– Mă *refer* la toată ţara ta nenorocită.

– Tu vorbeşti, cu ţara ta de snobi?

– Mai bine snobi decât nişte nevricoşi fără maniere.

– Fără maniere? strigă ea, ridicându-se de pe scaun, cuprinsă de o furie de multă vreme ţinută în frâu, care o făcu să traverseze camera, ajungând până la marginea biroului său. Când tu nici măcar nu mi-ai mulţumit că ţi-am salvat viaţa?

James se ridicase înainte să ajungă ea acolo, dar Georgina nu se dădu înapoi pentru că era intimidată că se apropia de ea, ci din instinctul de a nu fi călcată în picioare.

– Şi cui era să mulţumesc? Filistinilor ăia inculţi cărora le spui rude? Care m-au aruncat într-o pivniţă ca să aştept până să fiu dus la spânzurătoare?

– O împrejurare pe care ţi-ai atras-o singur cu toate forţele! îi strigă ea. Dar în ciuda a ceea ce meritai cu vârf şi îndesat, Warren e vinovat. Nu Boyd sau Drew. Ei s-au întors împotriva fratelui lor ca să te ajute, ştiind prea bine că avea să-î bată măr dacă afla.

– Puştoaico, să ştii că nu-s prost! Nu trebuia să-mi spună nimeni ce-au făcut. De ce crezi că m-am abţinut să nu le rup gâturile afurisite?

– O, ce frumos! Şi când te gândeşti că mă întrebam ce caut aici. *Trebuia să-mi dau seama că era doar o* altă lovitură împotriva fraţilor mei, dîn moment ce nu mai puteai rămâne acolo ca să faci şi mai mult rău. Aşa e, nu? A fost răzbunarea perfectă să mă iei şi pe mine, pentru că ştiai că fraţii meî au să moară de ingrijorare.

– Bineînţeles!

Georgina nu remarcă văpaia care-i înroşi chipul, dovada clară că deducţia ei îl înfuriase şi mai tare, împingându-l să-i dea acel răspuns. Nu auzi decât vorbele, care puseră capăt definitiv speranţei sale din urmă, dar nu ar fi recunoscut niciodată

că se agățase de ea. Așa că durerea o făcu să riposteze violent, pe un ton disprețuitor:

– Nici nu puteam să mă aștept la mai mult de la un *lord* englez, un *pirat* din Caraibe!

– Îmi displace să insist, vrăjitoare mică, dar astea nu sunt insulte.

– Sunt, din punctul meu de vedere! Doamne, și când mă gândesc că o să-ți nasc copilul!

– Pe naiba! Nu te mai ating niciodată!

Se depărta de el cu pași apăsați, când auzi:

– Nici nu trebuie, prostule!

James se simți de parcă ar fi fost lovit în plex sau în spate de un catâr înfuriat, ceea ce își închipui că merita în acel moment.

Dar Georgina nu era deloc interesată de reacția lui. Era foc și pară, așa că se îndreptă spre ușă, o trânti în urma ei și nu mai auzi ce începu ca un râs timid, care în curând se transformă într-un hohot încântat.

O găsi jumătate de oră mai târziu în cambuză, vărsându-și nervii pe Shawn O'Shawn și pe ajutoarele lui, spunându-le cât de groaznici erau bărbații, și mai ales James Malory. Și, dat fiind că se dusese vorba că Georgie a lor, care purta din nou pantaloni, deși împrumutați de această dată, era soția căpitanului, nu intenționau să o contrazică în nici o privință.

James o ascultă o vreme înainte să o întrerupă, auzind-o în timp ce-l compara dintr-o suflare cu un catâr, un taur fără creier și un zid de piatră. Zid de piatră? Ei bine, comparațiile americane erau probabil altfel, bănui el.

– George, aș vrea să schimbăm două vorbe, dacă nu te superi.

– Ba mă supăr.

Nici măcar nu se uitase la el când rostise cuvintele. De fapt, James observase doar că spatele i se încordase când vorbise. Era limpede că politețea nu era calea de urmat.

Georgina ar fi spus că James zâmbește ca un diavol dacă l-ar fi văzut, dar nu era cu fața la el. Doar ceilalți din încăpere îl observară când se duse în spatele ei și o ridică de pe butoiul pe care se suise.

– Domnilor, vă rog să ne scuzați, dar George și-a neglijat îndatoririle în ultima vreme, zise James pe când se întoarse și o scoase din încăpere într-o poziție pe care ea deja o cunoștea.

– Căpitane, ar trebui să-ți mai stăvilești din pornirile astea barbare, zise ea furioasă pe un ton scăzut, știind din experiență că nu putea să îl convingă să o pună jos până nu era de acord. Dar educația vorbește de la sine, nu-i așa?

– George, ajungem mai repede dacă taci din gură.

Rămase aproape fără replică, sesizând amuzamentul din vocea lui. Ce naiba găsea atât de amuzant acum, când se detestau unul pe celălalt? Cu o oră în urmă era ca un dragon care scuipa flăcări. Dar era englez, așa că nu mai avea nevoie de nici o explicație.

– Unde ajungem mai repede? vru ea să știe. Și ce îndatoriri mi-am neglijat? Să-ți reamintesc că nu mai sunt musul tău?

– Fată dragă, știu foarte bine ce ești acum. Deși n-am cuvinte prea bune de spus despre căsătorie, tot are un avantaj de care până nici eu nu mă pot plânge.

Georginei îi luă aproape cinci secunde să se gândească la asta până când își ieși din fire:

– Ești nebun sau doar senil? Te-am auzit când mi-ai spus mie și echipajului tare și răspicat că nu te mai atingi de mine! Să știi că am martori!

– Întregul echipaj?

– Ai vorbit destul de tare.

– Am mințit.

– Așa pur și simplu? Ai mințit? Ei bine, am veștî pentru tine...

– George, nu-ți mai tace gura aia! Plăcerea asta de a-ți spăla rufele murdare în public...

– Ba o să fac mai mult de-atât, odiosule ce ești! Însă deveni în cele din urmă conștientă de râsetele pe înfundate, iar vocea i se transformă într-o șoaptă șuierătoare: Tu încearcă și... Doar încearcă și-ai să vezi tu ce se întâmplă.

– Scumpo, e drăguț din partea ta că faci mai interesant totul, dar te asigur că e complet inutil.

Ea înțelese perfect ce voise să spună. I se făcuse cald în locurile nepotrivite, ceea ce era o greșeală acum, că nu voia să aibă nimic

de-a face cu el. *De ce* făcea asta? Erau pe mare de o săptămână întreagă și nu primise de la el decât priviri gânditoare și mohorâte, asta dacă se sinchisea să se uite la ea. Dar el începuse cearta în cabină, o provocase să renunțe la supărare, iar acum făcea asta. Dacă încerca să o înnebunească de confuzie, era cât pe ce să reușească.

Îi schimbă locul înainte să coboare scările spre cabina lui, legănându-i picioarele și ridicându-i-le până când ajunse în brațele lui, o poziție din care i-ar fi fost la fel de greu să scape. Începea să îi displacă profund puterea lui și capacitatea de a lăsa furia deoparte, în timp ce a ei părea să crească.

– De ce, James? îl întrebă ea pe un ton ferm și disprețuitor. Spune-mi asta, dacă ai curaj.

În noua poziție, se putea uita la el, și asta și făcu, însă, când James îi aruncă o privire scurtă, Georgina văzu totul în ochii lui verzi. Nici nu trebuia să audă. Însă tot îi spuse:

– Iubito, nu mai căuta mesaje ascunse. Motivele mele sunt simple și esențiale. Toată furia aia pasională pe care ne-am servit-o reciproc mi-a făcut cam... greață.

– Foarte bine, zise ea, închizând ochii pentru a se apăra de privirea lui arzătoare. Sper să verși.

Râsul lui o zgudui.

– Știi prea bine că nu la asta mă refer. Și pun pariu că pasiunea asta înflăcărată a avut efect și asupra ta.

Așa era, dar el nu avea s-o știe vreodată. Însă era hotărât să afle. Vocea lui deveni seducător de răgușită.

– Ție ți-e greață?

– Câtuși de puțin...

– Te pricepi de minune să reduci încrederea cuiva în forțele proprii, fată dragă.

Ea alunecă lipită de el când îi dădu drumul picioarelor, dar acestea nu atinseră podeaua, căci încă o mai ținea de mijloc cu un braț. Nu își dăduse seama că intra în cabina pe care o împărțeau, dar auzi ușa închizându-se cu un zgomot răsunător. Inima începu să-i bată mai tare.

– Şi am să fiu primul care recunoaşte că şi-a pierdut îndemânarea când vine vorba de tine, continuă el pe când o cuprinse şi cu celălalt braţ, amândouă mişcându-se acum, unul mai jos până când îi cuprinse posteriorul, lipind-o de coapsele sale, în timp ce pe celălalt îl ridică, degetele mişcându-se în părul ei, pe scalp, până când o înşfăcă bine. Văzu zâmbetul lui senzual, pasiunea din privire, îi simţi respiraţia pe buze când adăugă: Lasă-mă să văd dacă o pot descoperi din nou.

– James, nu...

Dar gura lui deja se lipea de a ei şi se asigura că nu mai avea scăpare. Fără să se grăbească şi cu o grijă fără margini, el îi oferi cu dibăcie sărutări menite să o ațâțe, să o vrăjească, să îi răspândească fiori în tot trupul. Îşi încolăcea deja braţele în jurul gâtului său, când limba lui îi făcu buzele să se despartă, intră şi o duse imediat pe tărâmul uitării de sine. În spatele acestui blând atac, ea simţea o anume insistenţă. A ei sau a lui? Era în toiul unei furtuni erotice care o făcea să uite de tot, mai puţin de el şi de gesturile lui.

Doamne, avea un gust minunat, atingerea lui era tulburătoare, căldura lui virilă o înconjura, năpădindu-i simţurile cu o plăcere nemaisimţită. Uitase... Nu, de fapt se îndoise de realitate, că putea exista ceva care să o copleşească într-atât, încât să se ofere complet acestui... lui.

– Doamne, femeie, mă faci să tremur de plăcere.

Ea îi simţi mirarea din voce, trupul care îi tremura... sau oare îi tremurau şi ei membrele, aproape să se desfacă în bucăţi?

Se ţinea de el din răsputeri, aşa că îi fu uşor să-i ridice picioarele şi i să i le încolăcească în jurul coapselor. Contactul intim, frecarea produsă pe când o ducea la pat, îi descătuşă un val de căldură în vintre, făcând-o să geamă în gura lui pe când el continua să o cotropească.

Căzură pe pat împreună, într-un gest cam neîndemânatic, dar Georgina nu observă că pe James îl părăsise din nou îndemânarea, pentru că nevoia lui era mai mare decât a ei, care depăşise orice mai trăise cu acest bărbat. Imediat începură să-şi smulgă hainele de pe ei la propriu, nefiind conştienţi că se întorseseră la instinctul primar.

Și apoi intră în ea, se implântă adânc, și tot trupul ei păru să suspine de ușurare întâmpinându-l. Asta dură o clipă, până să o cuprindă panica atunci când el își puse brațele sub genunchii ei, ceva ce nu mai făcuse până atunci, și îi ridică picioarele atât de sus, încât se simțea complet lipsită de apărare. Dar panica dură atât de puțin, că o și uită, căci poziția îl făcea să o penetreze atât de adânc, încât se simțea atinsă în miezul ei. Și focul pasiunii se aprinse în acel moment, trimițându-i furnicături din străfundul ființei până în toate extremitățile, dar își petrecu brațele în jurul lui, tremură lipită de el, iar el simți fiecare spasm cutremurător de plăcere.

Ea țipase, dar el nu își dăduse seama. Lăsase semiluni sângerânde pe umerii lui, dar el nu simțise. Îi dăruise din nou sufletul. Dar nici unul din ei nu își dădu seama de asta.

Când Georgina ajunse în punctul în care știu totul, fu cuprinsă de o dulce moleșeală... iar James îi mușca ușor buzele, ceea ce o făcu să creadă că el nu împărtășise această experiență minunată.

– Tu nu...

– Ba da, desigur.

– Ah.

Dar în mintea ei spuse alt „Ah", însă cu mult mai multă surprindere. Atât de repede? Mai voia oare să se piardă cu firea atât de repede? Să îndrăznească? Dar simțea că își dorea foarte tare să îl savureze și ea ușor, iar asta îi dădu singurul răspuns pe care și-l dorea atunci.

Capitolul 39

– Nu știai că oamenii obișnuiau să se căsătorească pentru bani, sau ca să unească familii importante?... Ceea ce n-ar putea fi valabil în cazul nostru, nu, iubito? Dar în zilele noastre ne-am întors la fundamentele vieții primitive, și anume că societatea pedepsește poftele trupești. În privința asta aș spune că suntem destul de compatibili.

Georgina își tot aminti acele cuvinte în cele două săptămâni care trecură după ce căzuse din nou în mrejele lui James Malory. Nu ar fi trebuit să își facă speranțe prea mari pentru că îi reînviase dorința pentru ea. Nu-l întrebase decât ce gânduri avea în legătură cu căsătoria, dacă intenționa să-și onoreze jurământul sau să ceară anularea. Dar răspunsul lui nu prea fusese un răspuns. Și din punctul ei de vedere nu trebuia să i se spună că între ei era doar poftă trupească, așa cum credea el.

Însă era atâta tandrețe în acea poftă; adesea, când era în brațele lui se simțea prețuită... și aproape iubită. Iar asta o făcea să amuțească mai mult decât orice, de fiecare dată când se gândea să îl întrebe despre viitor. Desigur, acum era aproape imposibil să scoți un răspuns concret de la James. Când nu îi răspundea în zeflemea, ceea ce o făcea să tacă enervată, era evaziv. Și observase foarte repede că, dacă încerca să aducă în discuție ce se întâmplase în Connecticut, sau dacă doar pomenea de frații ei, balaurul începea să scuipe flăcări din nou.

Așa că totul continua la fel ca înainte, erau iubiți și tovarăși de viață, însă cu o excepție. Evitau subiectele fierbinți. Parcă aveau o înțelegere nescrisă. Cel puțin așa credea Georgina. Și dacă voia să savureze și să se bucure de acest timp petrecut cu James – iar asta chiar își dorea – atunci trebuia să renunțe pentru o bucată de vreme la mândrie și la neliniști. Când aveau să ajungă la destinație, atunci urma să afle destul de repede dacă James voia să o țină pe lângă el sau să o trimită acasă.

Și timpul trecu foarte repede. Fără să mai fie nevoie să țină piept vânturilor de vest, *Fecioara Anne* navigă repede și ajunse la Tamisa la trei săptămâni după ce lăsase în urmă continentul american.

Georgina știuse din prima noapte că avea să vadă din nou Anglia, din moment ce James discutase ruta cu Connie în timp ce ea era încă lipită de șoldul lui. Nici nu trebuise să se întrebe de ce nu se întorcea în Jamaica pentru a-și termina treburile acolo. Acesta era unul dintre subiectele interzise, așa că nu se sinchisi să-l întrebe. Dar pe Connie îl putea chestiona în privința unor probleme nepersonale, iar el o informase că James găsise din

fericire un agent dispus să aranjeze vânzarea proprietății sale din insule în timp ce aștepta să i se strângă echipajul. Măcar nu putea fi acuzată și de asta, deși se întreba dacă avea să știe vreodată ce îl adusese cu adevărat pe James Malory în Connecticut într-o dispoziție atât de răzbunătoare.

Georgina îi pregătise încă o dată valizele lui James pentru plecare, de data aceasta punând și cele câteva veșminte ale ei împrumutate. Când ajunse pe punte, îi găsi pe Artie și pe Henry de-o parte și de alta a pasarelei, fără ca vreunul din ei să mascheze în vreun fel faptul că stăteau cu ochii pe ea.

I se păru caraghios. Dacă ar fi putut să vorbească despre asta, i-ar fi spus lui James că nu avea cum să găsească un vas Skylark în portul Londrei. Așa că putea să stea liniștit că nu avea unde să fugă, asta dacă momentan nu voia să o piardă. Dar știa că nu avea bani la ea, așa că ideea de a pune doi cerberi să o păzească fusese complet absurdă. Își recuperase inelul de jad, care îi fusese dat în chip de verighetă, după ce fusese scos de James de pe un lanț pe care îl purta la gât, dar nici prin cap nu îi trecea să se despartă din nou de el.

Inelul de pe deget îi amintea acum de ceea ce ar fi uitat prea ușor, și anume că era femeie măritată. Și sarcina o uitase repede, din moment ce nu avea nici cea mai mică durere sau greață, nici măcar nu începuse să se îngrașe, ci doar sânii îi erau întru câtva mai plini. Însă acum era însărcinată în două luni și jumătate. Dar nu îi pomenise nimic lui James și nici el nu adusese vorba măcar o dată. Nu era nici măcar sigură că o auzise în ziua aceea când se înfuriase și îi scăpase informația pe când ieșea din cabina lui trântind ușa.

Acum Georgina își puse pe umeri redingota groasă a lui James ca să se mai încălzească. Portul arăta trist la mijlocul lui noiembrie. Ziua era rece și mohorâtă, asemenea gândurilor ei pe când îl aștepta pe James să i se alăture.

Oare ce-o aștepta aici?

Georgina își aminti de Piccadilly. Aproape îi spuse lui James că ea și Mac stătuseră la Albany Hotel, pe lângă care trecuse trăsura

închiriată. Dar se răzgândi de îndată ce îi aruncă o privire soțului ei. Era în aceeași stare de când se dăduseră jos de pe vas, de fapt de când văzuseră Anglia în depărtare.

Nu se sinchisi să întrebe de ce era într-o dispoziție atât de sumbră. Ar fi făcut doar o remarcă nepăsătoare care nu i-ar fi spus absolut nimic, și care ar mai fi și înfuriat-o. Încerca din răsputeri să nu pună paie pe foc și să nu lase și ea frâu liber supărării. Dar s-ar fi gândit că James s-ar fi bucurat mai mult să ajungă acasă. Știa că are familie, chiar și un fiu... Doamne, cum de uitase? Avea un fiu de 17 ani, un băiat doar cu cinci ani mai mic ca ea. Oare James era îngrijorat că trebuia să explice de ce se întorcea acasă cu o soție? Oare se va sinchisi să explice? Oare o ducea chiar acasă la el?

Pentru numele lui Dumnezeu, era absolut ridicol. Dacă ar fi discutat cu el, s-ar fi calmat... sau nu, după caz.

– James...?

– Am ajuns.

Trăsura se opri exact pe când ea vorbea, iar el coborâse înainte ca ea să apuce să se uite pe fereastră.

– Unde?

Întinse mâinile să o ajute să coboare în dreptul bordurii.

– La casa din Londra a fratelui meu.

– Care frate?

– Anthony. O să-ți aduci aminte de el. Cred că ai zis odată că e întunecat ca păcatul.

Sprâncenele Georginei se apropiară, într-o expresie bănuitoare, iar furia care o copleși îi descătușă toată neliniștea.

– Mă azvârli aici, nu? N-ai curajul să mă duci la tine acasă, așa că mă lași cu craiul de frate-tău. Ce nu vrei să-i explici fiului tău? Că sunt americancă sau că sunt soția ta?

– Urăsc cuvântul asta. Spune-ți cum vrei, dar te rog să nu mai folosești cuvântul ăla.

Faptul că îi spusese asta pe un ton calm o înfurie și mai tare.

– În regulă. Târfă e mai bine?

– E de preferat.

– Ticălosule!

– Scumpa mea, trebuie să nu mai înjuri atâta. Ca de obicei, ai reușit să-ți speli rufele murdare în public, spre delectarea celor din jur.

Adică a lui Dobson, majordomul lui Anthony, care deschisese îndatoritor ușa înainte să i se ceară, când auzise trăsura venind. Georgina se înroși toată pentru că fusese prinsă rostind asemenea cuvinte. Dar, dacă te-ai fi uitat la expresia stoică a englezului, ai fi crezut că nu auzise nimic.

– Bine ați venit acasă, Lord Malory, spuse el în timp ce deschidea ușa mai larg.

În acel moment, Georgina trebui să fie aproape târâtă înăuntru. În ciuda îmbrăcămintii masculine, în privința căreia nu avea ce să facă, voise atât de mult să facă o impresie bună azi, mai mult ca oricând, dat fiind că avea prilejul să îi cunoască familia lui James. Dar nici nu negase că avea de gând să o lase aici cu Anthony. Tot ce auzise că spusese despre acest frate, tot ce văzuse cu ochii ei, o făcuse să creadă că avea o reputație la fel de proastă ca și James, așa că nu era nici o diferență. Nu avea nici o dorință să îl impresioneze pe *el*. Însă servitorii cleveteau oricum, iar acesta îi cunoștea cu siguranță pe servitorii restului de rude. La naiba, îi venea să îl plesnească pe James pentru că o făcuse să își piardă cumpătul.

Și James ar fi vrut să-și dea una pentru că îi îngreunase situația, dar se părea că nu putea renunța la acest obicei vechi de o viață. Dar era atât de supărăcioasă, fir-ar să fie! Trebuia să știe până acum că nu vorbea serios. Dar îl enerva la culme.

Georgina avusese timp suficient să-i dea de înțeles ce simțea acum pentru el, dar nu scosese nici un afurisit de cuvânt despre acest subiect. Și nu se simțise mai nesigur niciodată în viața lui. Singurul lucru cert era că și ea îl dorea în egală măsură. Dar cunoscuse prea multe femei ca să nu știe că asta nu însemna nimic în ceea ce privea adevăratele lor sentimente.

Adevărul era că ea nu dorise niciodată să se mărite cu el. Le spusese asta și fraților ei. Îi spusese asta. Avea să-i nască copilul, dar refuzase categoric să se mărite cu el. Trebuise să fie forțată, ca și el, și tot ce făcuse de atunci îi dădea de înțeles că trăgea

de timp, aşteptând un prilej să fugă din nou de el. Şi acum avea o mare şansă, ceea ce îl făcea să fie negru de supărare. Dar nu voise să se descarce pe ea. Ar fi trebuit să îşi ceară scuze... să fie al naibii dacă are s-o facă!

– Fratele meu nu este acasă la ora asta, nu-i aşa? îl întrebă James pe Dobson.

– Cred că Sir Anthony e la sala lui Knighton ca să exerseze ca de obicei în ringul de box.

– Şi mie mi-ar prinde bine acum. Şi Lady Roslynn?

– În vizită la contesa de Sherfield.

– Contesa? A, da, Amherst s-a însurat de curând cu prietena lui Roslynn. Îi întâlni privirea Georginei înainte să adauge: Sărmanul! Era încântat că nu mai părea stânjenită, ci furioasă. Şi fiul meu e la şcoală, Dobson?

– Stăpâne, a fost trimis acasă toată săptămâna, dar Sir Anthony a depus deja plângere la director. Până şi marchizul e preocupat de această problemă.

– Şi probabil că puştiul e vinovat de tot ce au zis că a făcut. Ce neisprăvit! Îl las singur câteva luni...

– Tată!

Georgina se întoarse şi văzu un tânăr aproape zbughind-o în jos pe scări şi apoi izbîndu-se de soţul ei bine clădit ca de un zid de piatră, adică de tatăl lui, chipurile, deşi nu era limpede. Băiatul nu părea să arate de 17 ani, aşa cum i se spusese, ci mai degrabă de vârsta ei. Oare de vină era doar înălţimea? Era la fel de înalt ca James, deşi nu la fel de lat în umeri. Era zvelt, însă umerii aveau să i se lăţească. Acum era strivit într-o îmbrăţişare ca de urs şi râdea, iar ea îşi dădu seama mirată că nu semăna deloc cu James, deşi nimeni nu putea să nege că era la fel de arătos.

– Dar ce s-a întâmplat? întrebă Jeremy. Te-ai întors atât de repede. Te-ai hotărât să păstrezi plantaţia?

– Nu, am găsit un agent care mă scape de ea, atâta tot.

– Ca să te grăbeşti să vii înapoi? Ţi-a fost dor de mine, nu?

– Băiete, şterge-ţi rânjetul de faţă. Parcă ţi-am spus să nu te mai vâri în belele.

Băiatul se uită cu reproș la Dobson pentru că dăduse veștile prea repede, dar zâmbi din nou larg fără jenă când se uită din nou la tatăl lui.

– Ei bine, era o bucățică pe cinste. Ce era să fac?

– Dar ce ai făcut?

– Doar m-am distrat pe cinste, atâta tot. Însă n-au fost înțelegători când au găsit-o pe fetișcană la mine în odaie, așa că le-am zis că m-a urmărit și că a refuzat să plece fără să facă scandal.

– Și au crezut minciuna asta gogonată?

– Directorul nu. Jeremy rânji. Dar unchiul Tony, da.

James izbucni în râs.

– Tony nu te *cunoaște* încă prea bine. Dar își temperă buna dispoziție când văzu expresia de pe chipul Georginei. De-acum să te distrezi în afara școlii, ticălos mic, asta dacă te mai lasă să te întorci, și ai face bine să te rogi să te primească înapoi, altfel te bat măr.

Zâmbetul larg al lui Jeremy nu păli deloc, de parcă mai auzise asemenea amenințări sumbre de o sută de ori și nu le luase niciodată în serios. Dar îl urmărise pe tatăl său cum o privea pe Georgina și acum se uita și el la ea. Cu redingota lui James încă pe ea și cu părul prins sub bonetă, ca să îi fie mai puțin rușine că era îmbrăcată așa, i se părea de înțeles că băiatul nu era prea interesat de ea.

Dar Georgina încă mocnea de furie de pe urma ultimului schimb înfocat de replici cu James, iar acum situația se înrăutățise în urma celor auzite. Bărbatul era amuzat că fiul lui îi călca pe urme... un alt crai nemernic lăsat liber printre femei.

Asta, dar și rușinea de a arăta atât de neglijent, o făcură să rostească o replică tăioasă.

– James, nu arată deloc ca tine. De fapt, arată mai degrabă ca fratele tău. Se opri ca să ridice provocator dintr-o sprânceană. Ești sigur că-i al tău?

– Iubito, știu că te simți îndreptățită, dar nu-ți vărsa nervii pe pușți.

Rostise replica pe un ton care cu siguranță avea să o facă să se simtă stânjenită pentru că fusese răutăcioasă. Și chiar așa

se simțea. Dar, în loc să se îmblânzească, se înfurie și mai tare. Iar James nu observă asta, din nefericire.

– Jeremy, continuă el, ți-o prezint pe George...

– *Soția* lui, i-o tăie ea cu asprime, bucurându-se tare mult să spună asta, din moment ce era sigură că James n-ar fi făcut-o. Și apoi adăugă, cu inocență: Dar am uitat că trebuie să uit de cuvântul ăsta. Și asta m-ar face...

– George!

Se uită ca o pasăre de pradă la el, deloc impresionată de tonul ridicat. Dar acum Jeremy era interesat și se apropie de ea, deși îi puse întrebările tatălui său:

– Soție? Deci e fată?

– Da, e femeie cu siguranță, zise James cu încăpățânare.

Jeremy îi smulse boneta Georginei de pe cap înainte ca ea să îl poată opri.

– Măiculiță! zise el apreciativ pe când părul ei negru i se revărsa pe umeri. Pot să sărut mireasa?

– Nu cum ai vrea, ticălos mic! se încruntă James la el.

– Dar de ce nu e surprins? vru Georgina să știe.

– Pentru că nu crede o iotă, răspunse James.

Se așteptase la o mulțime de reacții, dar neîncrederea totală nu era una dintre ele. Băiatul credea că i se joacă un renghi. În acel moment, își dorea să fie adevărat.

– Ei bine, asta chiar e straşnic, zise ea indignată. James Malory, afurisită să fiu dacă-mi pasă ce crede familia ta, dar să fii sigur că, dacă nu cred că sunt soția ta, voi dormi singură. Și se întoarse, uitându-se urât la majordom. Acum îmi poți arăta o încăpere cât mai departe de a lui.

– Cum doriți, milady, răspunse majordomul, fără a arăta vreo reacție.

Dar Georgina îi explică mânioasă, pe un ton arogant:

– Nu sunt *milady a dumitale,* dragă domnule. Sunt americancă.

Nu avu nici o reacție, nu că Georgina s-ar fi așteptat la vreuna. Dar, pe când îl urma în sus pe scări, exasperarea ei crescu când auzi remarca lui Jeremy.

– Doamne sfinte, doar n-ai de gând să-ți instalezi amanta aici! Mătușa Roslynn n-o să accepte așa ceva.

– Mătușa ta va fi al naibii de încântată, băiete. Să fii sigur. George face parte din familia Malory, până la urmă.

– Sigur, iar eu sunt legitim.

Capitolul 40

– Mișcă-ți fundul, George. Acuși se întorc acasă noile tale rude.

Georgina deschise un ochi și îl văzu pe James stând pe marginea patului. Se întorsese spre el în somn, iar șoldurile îi erau acum lipite de coapsa lui. Dar asta nu o alarmă nici pe departe atât de tare precum faptul că-și odihnea palma pe posteriorul ei.

– Cum de-ai intrat aici? vru ea să știe, acum trează de-a binelea.

– Pur și simplu, îi zise el. Dobson a fost isteț să te instaleze în camera mea.

– În camera *ta?* Eu i-am zis...

– Da, și te-a crezut. Până la urmă, nu m-a auzit negându-ți vorbele privitoare la statutul tău. Doar Jeremy se îndoiește, nu toată familia.

– Adică *încă* o face? Nu te-ai obosit să încerci să-l convingi?

– Nu mi s-a părut că are rost.

Georgina se ridică în capul oaselor și se întoarse cu spatele ca să nu vadă cât o afecta acel răspuns. Acum știa. Nu avea să rămână aici multă vreme ca să conteze dacă fiul lui credea că tatăl lui e însurat sau nu. James probabil că se gândea să o imbarce pe primul vas spre America. Atunci așa să fie, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Oricum nu voia să stea în Anglia. Și mai ales nu cu un bărbat care era doar puțin atras de ea. Asta era bine pentru o relație temporară, dar nu pentru ceva permanent. Pentru asta avea nevoie de mult, mult mai mult. Și de data asta nu avea să plângă. Vărsase suficiente lacrimi pentru acest bărbat. Dacă lui nu îi păsa, atunci nici ei nu-i va păsa, și asta va fi tot ce va ști...

James nu avea idee ce înțelesese ea din remarca lui, dar în același timp uita faptul că Georgina nu îi cunoștea fiul. Îndoindu-se, Jeremy îi era loial lui James, căci era foarte conștient de părerea tatălui său în privința căsătoriei, ca să nu mai spunem că jurase să nu se însoare vreodată. Și James nu era pregătit să îi explice de ce își schimbase părerea, din moment ce și acest lucru avea să fie pus sub semnul întrebării. Așadar, ce rost avea să își lase fiul încăpățânat să îl necăjească în această privință, când timpul avea să le rezolve pe toate?

– Ai perfectă dreptate, James, zise Georgina, dându-se jos din pat.

– Da? Se încruntă imediat. Să îndrăznesc să te întreb în ce privință îmi dai dreptate?

– Că n-are rost să convingem pe nimeni cu privire la... legătura noastră.

Se încruntă când o văzu ducându-se la scaunul unde aruncase un maldăr de haine pentru ea.

– Mă refeream doar la Jeremy, o lămuri el. Nu va fi nevoie să convingem pe altcineva.

– Atunci de ce să ne mai batem capul? Și nici nu prea văd de ce ar trebui să-ți cunosc restul familiei.

– L-ai lăsat pe puști să te sperie, nu-i așa?

– Desigur că nu, replică ea, tăios, întorcându-se încruntată spre el pentru că trăsese o asemenea concluzie.

– Atunci de ce ești îngrijorată? Spre deosebire de familia *ta*, a mea o să te adore. Și o să te înțelegi de minune cu Roslynn. Și cred că e doar cu câțiva ani mai mare decât tine.

– Cumnata ta, Roslynn? Cea care o să se opună ședерii mele aici? Și cu care frate e căsătorită?

– Cu Anthony, desigur. E casa lui.

– Vrei să-mi spui că e însurat?

– De fapt, și-a semnat condamnarea cu o zi înainte să te cunosc, și cam atât a durat căsnicia lui fericită. Era încă certat cu drăguța lui mireasă scoțiană când am plecat eu. O să fie interesant de văzut cum se înțelege acum cu ea, deși Jeremy m-a asigurat că Tony nu mai e căzut în dizgrație.

– Dar ție ți s-ar potrivi foarte bine expresia, zise ea tăios. Puteai să-mi spui toate astea *înainte* să ajungem aici, James.

El dădu nepăsător din umeri.

– Nu credeam că ești interesată de familia mea. Eu sigur nu sunt de a ta. Acum ce mai e? o întrebă când văzu că își ridică semeț bărbia înainte să se întoarcă din nou cu spatele la el. Scumpo, nu vreau să te jignesc, dar nu pot să-i suport pe barbarii ăia cărora tu le spui frați.

– Frații mei nu s-ar fi purtat ca niște barbari dacă nu i-ai fi provocat intenționat. Mă întreb cum ar reacționa familia ta dacă aș face la fel.

– Îți garantez că nu te-ar bate și nu te-ar duce la Tyburn Hill să te spânzure.

– Poate că nu, dar nu m-ar plăcea. Și s-ar întreba dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile că m-ai adus aici.

Râse când se duse în spatele ei.

– Dimpotrivă, draga mea. Fă sau spune ce vrei tu. O să vezi că vei fi primită la fel de bine, indiferent ce-ai face.

– De ce?

– Pentru că datorită mie ai ajuns o Malory.

– Asta ar trebui să însemne ceva important?

– Sunt sigur că o s-auzi destul de curând despre asta, dar doar dacă te îmbraci mai repede. Să te ajut.

Ea îi plesni mâna care se întinsese să înșface tivul cămășuței.

– Mă descurc și singură, mulțumesc. Și ale cui sunt hainele astea, de fapt? Ale lui Roslynn?

– Ar fi fost mai la îndemână, dar nu. E mai rotunjoară decât tine acum, sau cel puțin așa mi-a zis slujnica ei. Așa că am cerut haine de-ale lui Regan, care se întâmplă să aibă aceleași dimensiuni ca ale tale.

Georgina se întoarse în brațele lui și îl împinse.

– Regan? A, da, cea care preferă să-ți spună „cunoscător al femeilor" în loc de „libertin condamnabil".

– Tu chiar nu uiți nimic? oftă el, fără ca ea să-l ia în seamă.

– Și eu care credeam că Regan era un prieten bun de-al tău, nu o femeie.

Apoi îl surprînse împungându-i pieptul cu un deget şi întrebându-l furioasă:

– Cine e ea? O amantă părăsită? James Malory, dacă ai împrumutat hainele unei amante pentru mine, Dumnezeu mi-e martor că te...

Râsul lui o opri.

– George, iartă-mă că-ţi întrerup splendida tiradă de gelozie, dar Regan e scumpa mea nepoată.

Se uită la el cu o privire goală înainte să se crispeze.

– Nepoata ta?

– O să fie amuzată că ai crezut altceva.

– Păi nu-i spune, pentru numele lui Dumnezeu! zise ea înspăimântată. A fost o greşeală perfect firească, dat fiind că eşti un păcătos care şi-a recunoscut păcatele.

– Să ştii că-mi displace asta, îi tăie el vorba pe un ton aspru. E o mare diferenţă între un crai şi un păcătos, draga mea. Iar greşeala ta atât de firească n-a fost chiar atât de firească, din moment ce nu mai am o amantă de ani buni.

– Dar n-ai zis de minciuna lui Jeremy că e gogonată, ce faci, îi urmezi exemplul?

– Foarte amuzant, George, dar aşa e. Mereu am preferat diversitatea. Iar amantele pot fi destul de plictisitoare când vine vorba de cererile lor. Însă pentru tine aş fi făcut o excepţie.

– Ar trebui să fiu flatată? Să ştii că nu sunt.

– Ai fost amanta mea pe *Fecioara Anne*. Care naiba e diferenţa?

– Iar acum sunt soţia ta, scuză-mi cuvântul sinistru. Care este diferenţa?

Spera să îl scoată din fire cu comparaţia, însă el îi zâmbi larg.

– Te pricepi la asta, George.

– La ce? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

– Eşti expertă în arta contrazicerii. Să ştii că nu mulţi îndrăznesc asta cu mine.

Ea pufni – un gest deloc demn de o doamnă.

– Dacă ai vrut să mă măguleşti, punctajul tău e zero.

– Ei bine, dacă tot ţinem scorul, atunci câte puncte îmi dai dacă-ţi spun că te doresc?

O trase aproape de el pe când rosti acele cuvinte, pentru ca ea să simtă că nu vorbea la modul general, ci se referea la momentul prezent. Era stârnit şi, ori de câte ori era în starea asta, o seducea cu tot corpul, cu şoldurile frecându-se de vintre, cu pieptul care-i mângâia sfârcurile, întărindu-le ademenitor, şi atingea, căutând doar părţile sensibile, iar cu gura amuţea orice protest. Dar cine protesta? Georgina se pierdu cu firea de când îi simţi dorinţa.

Cu toate că-î cădea pradă, putea să îl necăjească la rândul ei, deşi cu respiraţia uşor întretăiată.

– Dar rudele pe care trebuie să le cunosc...?

– Să le ia naiba, zise James deja respirând greu şi el. Ce facem acum e mai important.

Coapsa lui se înfipse între ale ei, iar mâinile i se încleştară pe posteriorul ei, plimbând-o de-a lungul propriului trup. Ea gemu când simţi frecarea, îşi petrecu braţele în jurul gâtului său, iar picioarele în jurul mijlocului, dând capul pe spate pentru ca gura lui să îi pârjolească gâtul. Nu se mai gândi să îl tachineze sau la orice altceva în afară de acel moment în care simţea pasiunea crescând între ei.

Iar Anthony Malory intră peste ei tocmai în toiul acestei scene fierbinţi.

– Credeam că puştiul glumeşte, dar se pare că m-am înşelat.

James îşi ridică privirea, iar mormăitul lui vădi o furie plină de frustrare:

– La naiba, Tony, mai prost nu puteai să nimereşti!

Georgina alunecă încetişor spre podea, deşi nu-şi găsi prea repede echilibrul. Îi luă la fel de mult timp să îşi dea seama că peste ei intrase una dintre menţionatele rude. Din fericire, James încă o mai susţinea cu braţele, deşi acestea nu reuşeau să ascundă roşeaţa care îi înfierbântase obrajii.

Şi-l aminti pe Anthony din acea noapte de la tavernă, când îl confundase pe Mac cu altcîneva. I se păruse cel mai arătos diavol cu ochi albaştri pe care îl văzuse vreodată – până când îl observase pe James. Dar Anthony era încă foarte arătos. Iar ea nu fusese doar duşmănoasă când îi spusese lui James că fiul lui semăna mai mult cu Anthony. Jeremy era de fapt un Anthony mai tânăr,

cu aceiași ochi albaștri de culoarea cobaltului și părul negru ca tăciunele. Se întrebă dacă James era sigur că Jeremy era al lui. Și se mai întrebă ce credea Anthony despre ea după ce îi aruncase o privire.

Dacă și-ar fi pus un petic peste ochi, ar fi arătat ca un pirat cu cămașa albă și largă a lui James – pe care el reușise să o descheie foarte mult –, cureaua lui lată, care fusese tăiată pe mărimea ei, *și pe care o purta peste cămașă*, pentru că era atât de al naibii de mare, și pantalonii ei strâmți. Era desculță și cu pulpele goale. Doar se descălțase și își dăduse jos ciorapii înainte să se întindă pe pat mai devreme, ca să spumege de furie în voie, și în schimb adormise.

Se simțea groaznic de rușinată să fie descoperită într-o poziție atât de intimă, dar măcar de data asta nu era vina ei. Se aflase in spatele unor uși închise și făcea ceea ce avea tot dreptul să facă. Anthony ar fi trebuit să se rușineze pentru că intrase pur și simplu, fără nici un avertisment, dar nu părea deloc stingherit. Poate doar deranjat.

– Și eu mă bucur să te revăd, frățioare, răspunse el cu ironie replicii iritate a lui James. Dar nu și pe fetișcana asta. Ai cam două minute să te descotoroseşti de femeiușcă până soseşte soția mea să îți ureze bun venit.

– George nu pleacă nicăieri, dar tu poți să dispari.

– Te-ai cherchelit, nu? Ai uitat că aici nu mai e casă de burlaci?

– Bătrâne, n-am probleme de memorie, iar pe George nu are rost s-o ascund. E...

– Acum clar s-a zis cu noi, îl întrerupse Anthony alarmat, când se auzi cineva apropiindu-se pe hol. Vâr-o sub pat sau... Nu sta acolo! exclamă și se întinse el însuși după Georgina.

– Dacă o atingi, flăcăule, îl preveni James cu blândețe, o să faci cunoștință cu podeaua.

– S-o văd și p-asta, răspunse Anthony cu năduf, dar se dădu înapoi. Prea bine. N-ai decât s-o scoți singur la capăt. Dar, dacă ajung să mă cert cu Roslynn din cauza asta, o să te bat măr, ți-o jur.

– Anthony, zise James calm. Mai taci din gură.

Asta și făcu. Se sprijini de perete, își încrucișă brațele la piept și așteptă să înceapă scandalul. Se uitase în treacăt la Georgina. Acum se uită spre ușa deschisă, așteptându-și soția să apară.

Georgina se aștepta deja să vadă intrând un balaur în carne și oase în încăpere. Orice femeie îl putea face pe acel bărbat înalt și cu un trup perfect să fie îngrijorat că s-ar putea supăra pe el trebuia să fie o adevărată forță a naturii. Dar Roslynn Malory nu părea deloc intimidantă când intră pe ușă, oferindu-i lui James un zâmbet orbitor, apoi trecând la Georgina. Era o femeie izbitor de frumoasă, nu cu mult mai înaltă, nici mai în vârstă și, din câte se părea, nu mult mai însărcinată decât era Georgina.

– Jeremy m-a oprit pe scări să-mi spună că te-ai însurat, James. E adevărat?

– Însurat? deveni Anthony brusc interesat.

– Parcă mi-ai zis că nu l-ai convins încă pe Jeremy, îi aruncă Georgina lui James.

– Nu l-am convins. Dragul de el este foarte loial când are un interes. Te rog să remarci că nu i-a zis lui Tony același lucru. Pentru că nici el însuși nu crede încă.

– Însurat? repetă Anthony, și nimeni nu îl băgă în seamă mai mult decât înainte.

– Ce nu crede Jeremy? întrebă Roslynn.

– Că George e vicontesa mea.

– Ce isteț ești că mi-ai găsit un alt nume, James, zise Georgina. Dar să știi că acum chiar nu sunt de acord, așa că găsește altul. N-o să-mi lipești acum un rang englezesc.

– Prea târziu, iubito. Rangul a venit cu numele.

– *Însurat?* Anthony țipă acum și reuși să îi capteze atenția lui James. E cam exagerat, nu, doar ca să scapi de o ceartă?

Înainte ca James să poată face vreun comentariu, Roslynn își întrebă soțul:

– Ce om sănătos la cap ar încerca să-l certe *pe James?*

– Tu, scumpa mea.

Roslynn chicoti, scoțând un sunet profund și răgușit care o făcu pe Georgina să clipească uimită auzindu-l.

– Anthony, mă îndoiesc, dar spune-mi, te rog, de ce crezi că aş face-o?

Anthony arătă înspre Georgina, fără măcar să catadicsească să se uite la ea.

– Pentru că a venit cu... cu ultima... ei bine, cu *ea*.

Iar asta fu picătura care umplu paharul pentru Georgina, care se înfurie de-a binelea.

– Am şi eu un nume, măgar încrezut ce eşti, zise ea încetişor, dar săgetându-l cu o privire ucigătoare. Sunt americancă şi, pentru moment, mă cheamă Malory.

– Bine aşa, drăguţo, îi zise Anthony râzând batjocoritor. Dar, oricum, ai spune tot ce te-a învăţat să ne spui, nu-i aşa?

La auzul acestor cuvinte, Georgina se întoarse spre James şi îi dădu un ghiont în coaste.

– N-o să fie nevoie să convingem pe altcineva? Nu aşa ai zis?

– George, făcu James împăciuitor, n-are rost să-ţi pierzi cumpătul acum.

– Nu mi-am pierdut cumpătul! zbieră la el. Şi nu sunt nici căsătorită, din punctul de vedere al familiei tale. Aşa că bănuiesc că o să-ţi găseşti altă odaie, nu-i aşa?

Nu era prea nimerit să îl ameninţe în felul ăsta, nu când trupul lui nu îşi revenise încă, după scena din care fuseseră întrerupţi într-un mod atât de grosolan.

– Pe naiba! Vrei să-l conving? O să-ţi arăt cât de uşor e să-mi conving fratele mai mic.

Şi se îndreptă spre Anthony cu pumnii încleştaţi. Alarmată de întorsătura pe care o luaseră brusc lucrurile, Roslynn păşi repede în faţa lui James, care arăta de parcă i-ar fi smuls membrele soţului ei, unul câte unul, dacă ar fi ajuns la el.

– Vă rog să nu vă bateţi în casa mea. De ce l-ai lăsat să te întărâte? Doar ştii cum e.

– Bătrâne, nu-i aşa că *ne tachinezi* pe toţi? rosti Anthony pe un ton mai diplomat.

– Dacă ai gândi cu capul şi nu cu fundul, ai şti că e un subiect despre care nu aş glumi niciodată, i-o tăie aspru James.

Anthony se îndreptă de spate, îndepărtându-se de perete. Georgina se uită la el și își dădu seama de momentul clar în care îl crezuse în cele din urmă pe James, căci expresia lui deveni de-a dreptul comică de uimire. Și tot trecură cinci secunde până izbucni:

– Doamne, chiar te-ai însurat, nu?

Apoi începu să râdă imediat, atât de tare, că trebui să se sprijine de perete ca să nu cadă.

– La dracu'! înjură James în barbă.

Roslynn îi zâmbi Georginei în chip de scuze, dar îi spuse lui James, care se uita posomorât la Anthony:

– Trebuia să te aștepți la asta. Te-am auzit luându-l în zeflemea fără milă când s-a însurat cu mine.

– Nu pentru că s-a însurat cu tine, draga mea, ci pentru că nu a putut să treacă peste zidul pe care l-ai ridicat între tine și el în patul vostru conjugal.

Roslynn se îmbujoră, amintindu-și cât de mult îi luase să îl ierte pe Anthony pentru presupusa lui infidelitate. Anthony redeveni serios, căci acesta era un subiect care nu i se părea amuzant nici acum, darămite atunci. Dar în pauza care urmase replicii usturătoare a lui James, Georgina le zise că nu era nici ea prea amuzată. De fapt, se gândise pentru o clipă să se încalțe cu un pantof ca să-i poată lovi pe amândoi bărbații din familia Malory.

În schimb, spuse:

– James Malory, asta e o problemă cu care s-ar putea să te confrunți și tu însuți.

Iar spusele ei îl făcură pe Anthony să izbucnească din nou în râs, iar pe James să se încrunte la soția lui.

– La naiba, George, vezi și tu că e convins.

– Acum râde de se prăpădește și vreau să știu *ce* e atât de amuzant la căsătoria noastră.

– Mii de draci, n-are nimic de-a face cu tine, ci pur și simplu cu faptul că m-am căsătorit!

– Atunci, de ce nu-i spui că n-a fost ideea ta, că frații mei...

– George...!

– ... te-au forțat?

Pentru că nu reuşise să o oprească, James închise ochii, aşteptând să vadă ce reacţii va stârni această nouă informaţie preţioasă. Spera în van că Anthony nu o auzise.

– Te-au forţat? repetă Anthony nevenindu-i să creadă, oprindu-se doar cât să-şi şteargă lacrimile din ochi. Ei bine, acum are mai mult sens ce spui. Bătrâne, ar fi trebuit să menţionezi asta de la bun început. Dar se abţinuse prea mult ca să spună asta. Forţat? Se înecă înainte să izbucnească iar în hohote de râs, mai puternice decât înainte.

James îi spuse foarte încet lui Roslynn:

– Ori îl scoţi de-aici, ori n-o să mai ai ce face cu el câteva luni... poate chiar un afurisit de an.

– James, fii serios, încercă ea să îl îmblânzească şi în acelaşi timp să-şi înăbuşe zâmbetul care-i mijea pe buze. Trebuie să recunoşti că e destul de greu de crezut că ai fost forţat...

Privirea lui întunecată îi îndreptă atenţia spre soţul ei, în schimb.

– Anthony, te rog să te opreşti. Nu e *chiar atât* de amuzant.

– Pe naiba... nu... e, reuşi el să îngaime. Câţi, James? Trei, patru?

Când James se uită urât la el, privi spre Georgina pentru a primi un răspuns. Şi ea se încrunta la el, dar zise:

– Dacă întrebi câţi fraţi am, ultima oară am numărat cinci.

– Slavă cerului! Anthony oftă prefăcut între două hohote de râs. Am crezut pentru o clipă că eşti laş, frate. Acum te compătimesc sincer.

– Pe naiba, mormăi James, pornind din nou spre Anthony.

Dar Roslynn interveni din nou, de data aceasta înşfăcându-l pe soţul ei de braţ.

– Tu chiar nu ştii când să te opreşti, nu? îl admonestă ea, trăgându-l spre uşă.

– Nici n-am început bine, protestă el, dar se uită în spate la James şi îşi schimbă atitudinea. Ai dreptate, scumpo. Nu i-ai spus lui Jason că îi facem o vizită cât e în oraş? Doamne, nu credeam că voi aştepta cu nerăbdare să-i văd pe bătrâni şi să le dau veşti atât de interesante.

Anthony abia ieşise, că uşa se şi trânti în urma lui, dar asta îl făcu să râdă din nou, mai ales când auzi noianul de înjurături înfundate din partea cealaltă.

Roslynn îi aruncă o privire exasperată.

– Chiar nu trebuia să faci asta.

– Ştiu.

Anthony zâmbi larg.

– S-ar putea să nu te ierte prea curând.

– Ştiu.

Zâmbetul i se lăți din ce în ce mai mult. Ea țâțâi.

– Chiar nu-ți pare deloc rău, nu?

– Ba chiar deloc. Râse iar pe înfundate. Dar am uitat să-l felicit, la naiba.

Îl trase înapoi cu putere.

– Să nu îndrăzneşti! Să ştii că-mi place cum îți stă capul pe umeri.

Schimbându-şi brusc punctul de interes, o lipi de perete acolo în hol.

– Chiar aşa?

– Anthony, încetează! Râse, încercând să-i evite buzele fără tragere de inimă. Eşti incorigibil!

– Sunt îndrăgostit, replică el pe un ton răguşit. Şi bărbații îndrăgostiți sunt de obicei incorigibili.

Ea gemu când el o apucă uşor de ureche cu buzele.

– Ei bine, dacă pui problema aşa... camera noastră *este* aici aproape.

Capitolul 41

– Doamne sfinte! sări Anthony când James şi Georgina intrară în salonul pentru luat masa, a doua zi dimineață. Cum naiba de n-am văzut că ai pus mâna pe o bucățică pe cinste, James?

– Pentru că erai prea ocupat să mă iei în zeflemea, îi răspunse James. Şi nu începe din nou, băiete. Să fii recunoscător că noaptea mea a fost mai plăcută *după* ce-ai plecat.

Georgina roşi, dorindu-şi să-l lovească pentru că spusese una ca asta. Anthony fu scutit de aceeaşi dorinţă pur şi simplu pentru că ea habar n-avea că bucăţica pe cinste la care se referise era ea însăşi. Şi, dat fiind că noaptea constituise o delectare şi pentru ei, iar acum arăta extraordinar într-o rochie vişiniu-închis din catifea elegantă care îi venea ca turnată, se simţea suficient de bine dispusă să nu le răspundă nici unuia.

Dar Anthony nu îşi putea lua ochii de la ea, iar soţia lui îl lovi uşor pe sub masă cu piciorul. El tresări, dar nu se potoli, nici chiar când James începu să se încrunte la el.

– George, unde naiba te-am mai văzut? o întrebă el în cele din urmă cu exasperare în glas. Îmi pari foarte cunoscută...

– Nu mă cheamă George, îl corectă ea în timp ce se aşeză, ci Georgina sau Georgie, pentru prieteni şi familie. Doar James pare să nu-şi aducă aminte.

– Insinuezi cumva din nou că sunt senil? o întrebă James, ridicând dintr-o sprânceană.

Ea îi zâmbi larg şi afectuos.

– Cine se simte cu musca pe căciulă...

– Dacă nu mă înşală memoria, te-am pus să-ţi înghiţi cuvintele ultima oară...

– Şi dacă-mi amintesc bine, îl întrerupse ea, parcă au fost delicioase.

Anthony urmărise cu interes acel schimb de replici în timp ce aştepta răbdător să repete întrebarea. Dar o uită complet când observă că ochii lui James sclipeau cu o căldură interioară care nu avea deloc de-a face cu furia sa. Pasiune iscată din pricina unor vorbe? Pe care ea le înghiţise?

– Asta-i cumva o glumă de-a voastră? întrebă el cu blândeţe, sau urmează să auzim şi poanta?

– O să auzi cum ne-am întâlnit, Sir Anthony.

– Aha! exclamă el victorios. Știam eu. Sunt al naibii de bun să intuiesc chestii de-astea, să știi. Așadar, unde-a fost? La Vauxhall? Pe Drury Lane?

– De fapt, într-o tavernă plină de fum.

Iar privirea lui Anthony se mută de la ea la James, cu o sprânceană ridicată, probabil un tic moștenit din familie, trase Georgina concluzia.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. În cele din urmă, ți-a căzut cu tronc o chelneriță.

Dar James nu avea chef să fie luat în zeflemea acum.

– Iar gândești cu fundul, băiete, îi zise el zâmbind larg. Nu lucra acolo. Dacă stau bine să mă gândesc, nu am aflat niciodată ce făcea acolo.

– Același lucru ca și tine, îi răspunse Georgina. Căutam pe cineva.

– Și pe cine căutai? își întrebă Anthony fratele.

– Nu eu, ci tu. Era ziua când m-ai târât prin jumătate de Londră să-l găsim pe vărul soției tale.

O zi pe care Anthony nu avea să o uite *niciodată,* așa că se grăbi să precizeze:

– Dar Margie a ta era blondă.

– Iar George e brunetă și are o slăbiciune pentru țoalele de bărbați.

Iar Anthony se uită din nou la Georgina, amintindu-și perfect.

– Doamne, ea e vulpița care lasă în urmă tibii vinete! Credeam că n-ai avut noroc s-o găsești, James!

– N-am găsit-o eu. Ci ea pe mine. Mi-a picat în brațe, ca să spun așa. S-a angajat...

– James! îl întrerupse Georgina, îngrozită că avea din nou să dezvăluie din nou tot adevărul. Nu e nevoie să intrăm în detalii, nu-i așa?

– Iubito, suntem în familie, îi spuse el lipsit de îngrijorare. Nu contează dacă află.

– Chiar așa? replică ea pe un ton aspru, încruntându-se brusc. Și de-asta i-ai spus și familiei mele totul?

James se încruntă, vădit nemulțumit că ea întorsese discuția spre un subiect pe care *el* nu voia să-l abordeze. Și nu se sinchisi să răspundă. Se îndreptă spre bufetul unde fuseseră întinse bucatele pentru micul dejun, întorcându-se cu spatele la toți.

Conștientă că atmosfera se schimbase complet, Roslynn spuse pe un ton plin de tact:

– Georgie, să-ți pun câteva ceva pe o farfurie. Dimineața ne servim singuri.

– Mulțumesc...

Dar James o întrerupse pe un ton vădit morocănos.

– Pot s-o fac și eu, la naiba!

Georgina își țuguie buzele, enervată. Poate că nu ar fi trebuit să aducă în discuție un subiect care garantat avea să îi strice buna dispoziție, dar, la naiba, trebuia să îl fi lăsat să își scandalizeze familia și să o facă și pe ea de rușine în același timp? Poate lui nu îi păsa ce vorbea sau dacă făcea valuri, dar ei da.

Dar furia i se domoli când soțul îi aduse farfuria, pe care i-o trânti cu zgomot în față. Pe ea erau un munte de ouă, pește afumat, plăcinte cu carne și un cârnat, iar împrejur erau presărați biscuiți și grămăjoare de gem – mâncare cât pentru patru. Georgina se uită la platou cu ochii mari și se întoarse, văzând că pe farfuria lui James era și mai multă mâncare. Amândouă fuseseră umplute cu așa o neatenție, încât se simți imediat binedispusă.

– Vai, îți mulțumesc James, zise ea, ținându-și în frâu zâmbetul care amenința să îi înflorească pe buze. De fapt *chiar* mi-e o foame de lup, deși nu-mi dădeam seama. Nu am fost prea... energică în dimineața asta.

Minciuna sfruntată avea scopul de a-l face să se simtă mai bine, din moment ce amândoi debordaseră de energie de dimineață, înainte de a părăsi patul. Dar nu ar fi trebuit să folosească jocuri de cuvinte cu James Malory.

– George, așa de leneșă să fii mereu, îi răspunse el cu unul dintre zâmbetele lui afurisite, și nu putu cu nici un chip să-și împiedice obrajii să se îmbujoreze.

– Nu știu de ce roșește, zise Anthony în tăcerea care se lăsase. Nu e ca și cum *ar trebui* să înțelegem implicațiile. Nu că n-am

putea, dar n-ar trebui. Şi mie mi-a fost greu să mă dau jos din pat dimi...

Roslynn îl lovi cu şervetul peste gură şi astfel puse capăt acelei runde de tachinări.

– Las-o pe sărmana fată în pace, derbedeule. Jur pe ce am mai sfânt că să fii măritată cu un Malory e...

– O încântare? ii sugeră Anthony.

– Cine spune asta? pufni ea.

– Tu, iubito, şi foarte des.

– Cu siguranță în momente de nebunie.

Oftă, iar soțul ei râse pe înfundate.

Acum Georgina nu mai era roşie în obraji, dar îi era încă recunoscătoare lui Roslynn, care reuşise după aceea să schimbe subiectul şi să îi facă să vorbească despre lucruri impersonale, sau măcar care să nu fie ruşinoase. Află că o croitoreasă avea să vină chiar în acea după-amiază să îi aducă o garderobă completă, că urmau câteva baluri în sezonul de iarnă la care trebuiau să se ducă – cei doi Malory se văitară atunci – ca să nu mai pomenim de recepții şi serate cu duiumul, unde trebuia să fie prezentată cum se cuvine lumii bune. Aceste lucruri însemnau că avea un viitor aici, ceea ce nu era încă un lucru bine stabilit. Apoi se uită la James ca şi cum ar fi vrut să îl întrebe dacă era nevoie de toate astea, dar el îi aruncă o privire de nepătruns.

Georgina află şi că urma să fie o întâlnire de familie în seara aceea, iar atunci Anthony zise:

– Apropo, nu am mai trecut pe la bătrâni aseară, până la urmă. Am fost reținut. Atunci îşi arcui sprâncenele şi îi trimise o sărutare soției sale, în timp ce ea căută alt şervet să arunce spre el. Apoi adăugă pentru James, râzând pe înfundate: Că veni vorba, bătrâne, mi-am dat seama că nu vor crede veştile decât dacă le aud din gura ta, iar tu ai aşa un stil unic de a povesti fără a spune practic lucrurilor pe nume, că nu am vrut să-ți răpesc şansa de a o lua de la capăt.

– Dacă te duci azi pe la sala lui Knighton, voi fi încântat să te însoțesc, replică James.

– Ei bine, dacă sunt oricum blestemat, atunci măcar s-o caut cu lumânarea, zise Anthony şi întrebă: Ce naiba i-ai zis familiei ei şi nu poţi să ne spui şi nouă?

– Întreab-o pe George, mârâi James. Ea nu vrea să mai repet.

Dar când ochii aceia albaştri precum cobaltul se fixară întrebători asupra ei, Georgina strânse cu încăpăţânare din buze, ceea ce îl făcu pe Anthony să spună cu un zâmbet orbitor:

– Haide, scumpa mea, mai bine recunoşti. O să aduc vorba cu orice prilej şi în orice companie, dacă nu o faci.

– N-ai îndrăzni!

– O s-o facă, la naiba, adăugă James ursuz.

Ofensată peste măsură, Georgina îşi întrebă soţul:

– Ei bine, nu poţi face ceva în privinţa asta?

– O, intenţionez să fac, zise James pe un ton vădit ameninţător. Să fii sigură. Dar asta n-o să-l oprească.

– Fireşte că nu. Anthony zâmbi larg. Şi nici tu n-ai face-o în locul meu, bătrâne.

Georgina se rezemă de spătar, pufnind, şi zise:

– James Malory, încep să nutresc pentru familia ta aceleaşi sentimente pe care le ai tu faţă de a mea.

– George, aş fi mirat dacă nu ar fi aşa.

Exasperată, Georgie îl săgetă pe Anthony cu privirea şi izbucni:

– Am fost musul lui. Asta le-a spus fraţilor mei. Şi că am împărţit aceeaşi cabină. Acum eşti mulţumit, odiosule ce eşti?

– Bănuiesc că nu ştia că erau fraţii tăi, zise Anthony cu blândeţe.

– Ba ştia, bombăni ea.

– Poate că nu ştia că ai atâţia?

– Ştia şi asta.

Apoi Anthony se întoarse spre James, cu o privire atotcunoscătoare şi innebunitoare:

– Ca şi cum ai fi apăsat singur pe trăgaci, nu, bătrâne?

– Mai taci din gură, dobitocule, mârâi James.

Iar Anthony izbucni în hohote şi râse din toată inima. Când se mai linişti, adăugă:

– Nu credeam c-ai să-mi îndeplinești speranțele, bătrâne.

– Și care-s alea?

– Nu-ți mai amintești când ți-am urat ca, atunci când o să-ți găsești și tu una, să fie la fel de dulce ca vipera aia care te-a lovit în loc să-ți mulțumească pentru ajutor? Deși nu voiam să spun să te pricopsești tocmai cu ea.

James își aminti atunci remarca, și faptul că Anthony o rostise când era prost dispus pentru că nu avusese succes în noaptea precedentă, când încercase s-o atragă din nou în patul său pe consoarta sa furioasă.

– Acum c-ai adus vorba, îmi amintesc că ai spus ceva în genul ăsta... și care era motivul, și că îți înecai amarul în băutură în acea zi. Erai criță până la ora cinci, și soția n-a vrut nici măcar să te pună în pat, nu?

– La naiba!

Acum Anthony părea destul de morocănos, în timp ce James zâmbea.

– Și tu te-ai făcut pulbere în ziua aia. Cum naiba de-ți mai amintești toate astea?

– Mai întrebi, când ai fost așa de amuzant? Băiete dragă, n-aș fi ratat o clipă.

– Cred că iar încep, îi spuse Roslynn Georginei. Hai să-i lăsăm in plata Domnului. S-ar putea omorî dacă nu suntem pe-aici să ne uităm la ei. Apoi adăugă cu o privire tăioasă spre soțul ei: Iar asta ne va scuti pe noi de acest deranj.

– Dacă plecați, n-o să fie deranjat nici pe jumătate de glumițele mele, se opuse Anthony pe când ambele femei plecau de la masă.

– Asta e și ideea, dragule, îi zâmbi Roslynn, apoi îi spuse fratelui său: Apropo, James, am trimis vorbă la Silverley seara trecută că te-ai întors. Așa că ar fi bine să fii disponibil azi, din moment ce Reggie nu va aștepta până-n seara asta să-și facă apariția. Și știi cât de dezamăgită va fi dacă nu te găsește.

Georgina se opri la auzul numelui și întrebă:

– Și *cine* mai e și Reggie?

– Regan, îi zise James, zâmbind larg când își aminti criza ei de gelozie, care părea să reînvie.

Dar Anthony adăugă, străfulgerându-l pe James cu o privire răutăcioasă:

– De multă vreme ne ciondănim cum să-i spunem, dar este nepoata noastră preferată. Noi patru am crescut-o după ce a murit sora noastră.

Georgina nu își putea închipui asta nici în ruptul capului. Dar, atâta timp cât Regan-Reggie era doar înrudită cu James, își pierdu interesul față de ea. Cu toate acestea, chiar dacă nu avea de gând să stea prea multă vreme pe acolo, Georgina trebuia cu adevărat să afle mai multe despre familia lui uriașă, fie și numai ca să nu se înfurie ori de câte orî auzea numele unei femei legat de al lui. Ar fi fost ideal dacă el și-ar fi dat osteneala să rezolve această problemă înainte să sosească aîci, dar fusese foarte tăcut în privința familiei sale – poate ca să se asigure că și ea avea să facă același lucru în ceea ce privea propriile rude. La urma urmei, i se părea corect.

Capitolul 42

– Să știi că și bărbații se însoară, zise Georgina pe un ton chibzuit, deși puțin sarcastic. O fac chiar destul de des, la fel ca și femeile. Așa că îmi spune și mie cineva de ce până acum reacția unanimă la vestea căsătoriei lui James a fost întâi mirarea și apoi scepticismul? Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu-i călugăr.

– Ai perfectă dreptate. N-ar putea nimeni să-l acuze *vreodată* de asta.

Afirmația fu urmată de hohote de râs.

Reggie, sau Regan după caz, se dovedise a fi de fapt Regina Eden, vicontesă de Montieth. Dar era foarte tânără, avea doar douăzeci de ani, și nu era mai mare decât Georgina. Nimeni nu ar fi putut nega că nu face parte din clanul Malory, cel puțin pe partea lui Anthony și a lui Jeremy, căci avea părul negru șî ochi albaștri precum cobaltul ca și ei. Dar Georgina avea să afle că ei erau excepțiile, alături de Amy, una dintre fiicele lui Edward. Toți

ceilalți Malory semănau cu James, adică erau blonzi și aveau cam toți ochii verzi.

Spre ușurarea ei, Georgina remarcă imediat că Regina Eden era foarte plăcută, plină de viață, fermecătoare, deschisă, ironică, și foarte sinceră. Fusese în vervă de când ajunsese mai devreme în acea după-amiază, dar mai ales după ce îl întrebase pe James cărei amante îi împrumutase hainele, din moment ce ea nu fusese acasă când fuseseră luate. În timp ce James se tot gândea cum să îi dea cel mai ușor vestea, Anthony pur și simplu nu se putuse abține să nu îi răspundă.

– Celei cu care s-a însurat, pisicuță.

Din fericire, fata stătea pe scaun atunci. Dar Georgina auzise de cel puțin nouă ori: „Nu-mi vine să cred" – chiar ținuse socoteala – și de mai bine de zece ori „Asta chiar e tare!" Și asta doar în câteva ore.

Georgina era acum sus, iar Nettie MacDonald, slujnica lui Roslynn, îi aranja cu măiestrie părul. Nettie era o scoțiancă arțăgoasă de vârstă mijlocie al cărei accent blând și ochii verzi o făcură pe Georgina să se gândească la Mac, căruia chiar i-ar fi plăcut de ea. Roslynn și Regina erau și ele prezente, chipurile să se asigure că era gătită cum trebuie pentru a-i cunoaște pe bătrâni, adică pe frații mai mari ai lui James, dar de fapt voiau să fie sigure că nu se emoționa, așa că o încântară cu povești amuzante despre familia lor și îi răspunseră la toate întrebările.

– Bănuiesc că pare puțin ciudat pentru cineva care nu cunoaște foarte bine prin ce a trecut unchiul James. Regina se liniștise suficient ca să îi răspundă Georginei la întrebare. James a jurat că nu se va însura niciodată, și nimeni nu s-a îndoit vreo clipă că nu vorbea serios. Dar, ca să înțelegi de ce, trebuie să-ți dai seama că era... cum să zic... el...

– Era un cunoscător al femeilor? o ajută Georgina.

– Dar ce mod frumos de a pune problema. Și eu am zis la fel.

Georgina doar zâmbi. Roslynn își dădu ochii peste cap. Obraznica folosise aceleași cuvinte ca să îl descrie și pe Anthony, dar ea prefera să spună lucrurilor pe nume: era un crai.

– Dar unchiul James nu era doar cunoscător, continuă Regina cu explicațiile. Și, dacă pot fi directă...

– Chiar te rog, o încurajă Georgina.

Dar Roslynn o avertiză înainte:

– Reggie, să nu încerci să o faci geloasă.

– Cu păcate trecute? Fata pufni. Eu, una, îi voi fi recunoscătoare fiecărei amante din trecut a lui Nicholas. Fără experiența...

– Cred că am înțeles ideea, draga mea, îi tăie vorba Roslynn și nu se putu abține să nu zâmbească larg. *Și s-ar putea să fim de* acord cu tine, adăugă, văzând că și Georgina zâmbea.

– Ei bine, precum spuneam, unchiul James n-a fost doar un cunoscător al femeilor. O vreme a fost într-o perioadă ce s-a dovedit destul de istovitoare. Ai fi putut spune că era un nesătul. Își satisfăcea poftele dimineața, la prânz și seara, și niciodată cu aceeași femeie.

– Prostii, pufni Roslynn. Dimineața, la prânz *și* seara?

Și Georgina aproape se înecă, ținându-și respirația, așteptând să audă cum era pusă sub semnul întrebării și remarca „niciodată cu aceeași femeie", dar așteptă în van.

– E foarte adevărat, insistă Regina. Întrebați-l pe Tony dacă nu mă credeți, sau pe unchiul Jason, care, bietul, a încercat să-i astâmpere poftele lui James când mai stătea acasă, dar fără succes, dacă-mi este permisă adăugirea. Evident că jumătate din ce făcea unchiul James era pentru a-l întărâta pe Jason, dar James era un neastâmpărat. Încă de mic mergea pe drumul lui, tot timpul trebuia să fie diferit de frații lui. Nu-i de mirare că *avusese deja* un duel la activ înainte să împlinească douăzeci de ani. Evident că l-a câștigat. De fapt pe toate, să știți. Jason era un bun țintaș și și-a învățat toți frații. Însă lui Anthony și lui James le-a plăcut mai mult lupta cu pumnii, iar multe dintre provocări erau rezolvate în ring, nu pe câmpul de duel.

– Măcar nu e ceva mortal.

– O, nu a omorât pe nimeni pe câmpul de onoare, sau cel puțin nu-mi amintesc.

– Anthony obișnuia să-și întrebe adversarii unde vor să fie răniți, interveni Roslynn. O întrebare ca asta chiar slăbește încrederea unui individ în el însuși.

Regina chicoti.

– Dar de unde crezi că a luat obiceiul?

– De la James?

– Exact de la el.

Georginei începea să îi pară rău că începuse dîscuția.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Draga mea, toate sunt legate. Până să se mute unchiul James la Londra, avea deja o reputație proastă de crai. Dar nu mai vâna orice fustă, pentru că nu mai trebuia. Deja începuseră ele să se țină scai de el. Și majoritatea femeilor care îi făceau avansuri erau măritate.

– Cred că încep să înțeleg, recunoscu Georgina.

– Bănuiam eu. Majoritatea provocărilor la duel erau destul de îndreptățite, și toate primite de la soți. Ironia este că James profita de ce i se oferea, dar niciodată nu povestea cum se întâmplaseră lucrurile. Femeile alea țăcănite erau atât de impresionate de el – ei bine, era un tânăr teribil de arătos în tinerețe – încât începeau să se laude doar dacă le arunca o privire. Așa că am tras limpede concluzia că nu ar respecta prea mult instituția căsătoriei, dat fiind că nu a văzut decât infidelități constante.

– La care a luat și el parte, zise Georgina puțin țâfnoasă.

– Nimeni nu poate nega asta. Regina zâmbi larg. Până la urmă era cel mai notoriu crai din Londra. Îl făcea de rușine chiar și pe Tony, iar el avea un comportament destul de scandalos atunci.

– M-aș bucura dacă nu l-ai amesteca pe Anthony în povestea asta, îi zise Roslynn. Este un crai care s-a îndreptat.

– Ei bine, să știi că așa e și Nicholas al meu. Însă unchiul James, după ce a văzut preț de atâția ani cele mai urâte aspecte ale căsniciilor, nu era de mirare că disprețuia ipocrizia acestei instituții și pe soțiile necredincioase în special, de care lumea bună e plină. A jurat că nu se va însura niciodată, și toți am crezut că vorbea serios.

– Eu sunt sigură că a vorbit serios. Până la urmă, nu mi-a cerut mâna.

Regina nu puse asta sub semnul îndoielii. I se spusese deja că James fusese constrâns să se însoare – i-o spusese chiar el înaintea lui Anthony. Dar îi venea greu să creadă că fusese „constrâns."

– Georgie, mă cam îndoiesc, îi zise ea căzând pe gânduri. Nu-l cunoşti pe unchiul James...

– Dar asta faci, îmi povesteşti despre el. Foarte rar îmi e dat să aud ceva personal legat de el. Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu?

– Ei bine, s-ar putea aduce vorba că familia l-a dezmoştenit pentru puțină vreme. N-a mai pus piciorul în Anglia zece ani în acea perioadă. Evident că acum e repus în drepturi. Bănuiesc că nu ți-a spus nimic despre asta, nu-i aşa?

– Nu.

– E un subiect despre care trebuie să-l întrebi pe el, din moment ce nu e treaba mea să-ți spun...

– Că el era infamul căpitan Hawke?

Reginei i se aprinse o scânteie în privire.

– Aşadar *chiar* ți-a spus?

– Nu, a recunoscut în fața fraților mei, după ce şi-au dat seama cine e. Bănuiesc că a fost un ghinion ca doi dintre ei să se întâlnească în largul mării cu James, înainte să renunțe la piraterie.

Regina icni.

– Frații tăi ştiau? Doamne, ce noroc că nu l-au spânzurat!

– Ba au vrut, cel puțin Warren, zise Georgina posomorâtă. Dar James era atât de pornit în seara aia, că merita să fie spânzurat.

– Şi cum... de nu a fost spânzurat? o întrebă Regina cu multă prudență.

– A evadat.

– Cu ajutorul tău?

– Ei bine, nu puteam să-l las pe Warren să-şi facă de cap doar pentru că era furios pe James din cauza mea. Şi el e un afemeiat, ipocritul.

– Bănuiesc că totul este bine când se sfârşeşte cu bine, zise Roslynn, iar Regina pufni.

– Mie nu mi se pare, nu când unchiul James are toată familia ei împotriva lui.

– Hai, Reggie, doar nu crezi că o să lase așa un fleac să-l necăjească, nu? Mai ales că e aici, iar ei sunt peste ocean. Când va fi gata, sunt sigură că o să se împace cu ei de dragul lui Georgie.

– James?

Hohotul lui Roslynn umplu camera când Regina își exprimă în mod exagerat neîncrederea.

– Poate că ai dreptate. E un bărbat care nu se dă peste cap să ierte sau să uite. Sărmanul tău soț a aflat asta din proprie experiență, nu?

– Nu-mi aminti. Și sunt sigură că lui Nicholas îi va plăcea să-l înțepe de câteva ori în noaptea asta, mai ales dacă aude că James s-a însurat în aceleași împrejurări ca și el însuși. Când Georgina se uită întrebătoare la ea, adăugă: Soțul tău n-a fost singurul forțat să vină la altar. În cazul lui Nicholas a fost nevoie de șantaj, puțină mită și, bineînțeles, de Tony, care abia aștepta să refuze ca să-l taie într-o mie de bucăți.

– Și James?

– Ei bine, el n-a luat parte la asta. Încă nici nu știam că se întorsese în Anglia. Dar întâmplarea a făcut ca și soțul meu să intre în conflict cu căpitanul Hawke în larg, la un moment dat. Așa că, dacă par dușmani de moarte în noaptea asta, nu-ți bate capul.

La auzul acelor cuvinte, Georgina izbucni și ea în râs.

Capitolul 43

În ciuda faptului că nu trebuia să fie decât o reuniune de familie, Georgina își dădu seama că asemenea evenimente erau încă destul de formale când Regina îi dădu să poarte o rochie de seară scânteietoare. Materialul cafeniu și elegant sclipea atât de tare, că părea bronz lustruit, iar cu corsajul împodobit cu tul și paiete, Georgina strălucea cu adevărat. Și era încântată. Fiind condamnată să poarte mereu culori pastelate, poftea la nuanțele închise,

purtate de femeile respectabile, pe care le putea îmbrăca acum. De fapt, nu alesese decât culori îndrăznețe și vii pentru garderoba pe care o comandase la croitoreasă.

Coborî mai târziu și îi cunoscu pe bărbații casei în salon, observând că și ei se îmbrăcaseră la patru ace. Anthony era îmbrăcat complet în negru, cu excepția albului pur al eșarfei legate neglijent. James avea un sacou din satin pentru această ocazie, dar de un verde-smarald atât de întunecat că nu ar fi lăsat în nici un fel impresia unui filfizon. Și cât de bine îi punea ochii în evidență acea culoare! Păreau două bijuterii cu o flacără în mijloc, care îi deschidea într-un verde mai viu, mai strălucitor, care scăpăra cu putere. Iar neisprăvitul de Jeremy era întruchiparea filfizonului într-o haină lungă de un roșu țipător cu niște pantaloni verde aprins oribili – o combinație pe care o purtase doar ca să își supere tatăl, îi spuse în șoaptă Regina Georginei.

Conrad Sharpe era și el acolo, ceea ce nu era de mirare, din moment ce James și Jeremy îl considerau ca făcând parte din familie. Însă Georgina nu îl mai văzuse îmbrăcat la patru ace înainte. Acum își și răsese barba crescută cât fusese pe mare. Însă nici el nu o mai văzuse în altceva decât în haine bărbătești, iar ea spera în van ca el să treacă cu vederea acest fapt.

– Doamne, George, nu ți-ai rătăcit pantalonii, nu?

– Foarte amuzant, mormăi ea.

Pe când Connie și Anthony râdeau pe înfundate, iar James nu făcea decât să se holbeze la decolteul ei adânc, Regina remarcă:

– Connie, să-ți fie rușine. Nu așa se face un compliment unei doamne.

– Ai luat-o deja sub aripa ta, fătuco? făcu el, trăgând-o mai aproape să o îmbrățișeze. Ei bine, să nu zgârii. George, ca și tine, nu trebuie să fie flatată sau protejată. Ca să nu mai spun că nu-i sănătos să o complimentez când e soțul ei prin preajmă.

James făcu abstracție de acea prostie ca să-i spună nepoatei:

– Draga mea, cum știu că e una dintre rochiile tale, trebuie să-ți spun că în ultima vreme decolteurile tale sunt cam adânci.

– Pe Nicholas nu-l deranjează.

Fata zâmbi larg.

– Firește că pierde-vară ăla n-are nici o problemă.

– Foarte frumos. Nici n-a ajuns aici și deja te-ai luat de el.

Se duse pufnind să-l întâmpine pe Jeremy.

Dar când James se uită la Georgina, și mai ales la corsajul ei, fata își aminti de un moment asemănător și spuse:

– Dacă frații mei ar fi aici, ar face o remarcă ridicolă acum, cum că ar trebui să mă schimb în ceva mai puțin sumar. Oare tu te gândești cumva la același lucru?

– Și să fiu de acord cu ei? Doamne ferește!

– Ți se pare cumva că nu-i place de frații ei? îl întrebă Connie pe Anthony, zâmbind.

– Nu înțeleg de ce, răspunse Anthony serios. După ce mi-ai povestit de ei, mi se par niște flăcăi întreprinzători.

– Tony... îl avertiză James, dar Anthony își ținuse prea multă vreme râsul în frâu.

– Închis într-o pivniță! hohoti el. Doamne, ce mi-aș fi dorit să văd asta.

Dacă James nu se săturase, Georgina ajunsese deja în acel punct.

– Toți frații mei sunt la fel de mari sau chiar mai mari decât tine, Sir Anthony. Nici tu nu te-ai fi descurcat mai bine, te asigur, îi zise ea, apoi plecă să se alăture Reginei.

Anthony era cel puțin surprins, dacă nu chiar pus la respect.

– Ei bine, să fiu al naibii, dar cred că fetișcana tocmai ți-a luat apărarea, James.

James doar zâmbi, dar Roslynn, care își ascultase soțul cu exasperare crescândă, zise:

– Dacă nu încetezi să-l mai iei în zeflemea în fața ei, o să facă mai mult de atât. Și, dacă nu, s-ar putea să fac eu ceva.

Și ultima femeie îi părăsi. Connie râse pe înfundate când văzu că Anthony nu mai era deloc vesel. Îl înghionti pe James să arunce o privire.

– Dacă nu-i atent, s-ar putea să doarmă din nou singur.

– Bătrâne, cred că ai dreptate, îi răspunse James. Așa că să nu-l descurajăm.

Connie ridică din umeri.

– Dacă rezişti, pe mine nu mă doare.

– La naiba, rezist la orice dacă obţin rezultatul aşteptat.

– Bănuiesc că poţi, chiar şi să fii închis într-o pivniţă.

– Am auzit! interveni Anthony. Aşa că aveam tot dreptul. Furia ţi-a fost îndreptăţită...

– Mai taci din gură, Tony.

În scurtă vreme sosiră şi „bătrânii", aşa cum le plăcea lui James şi Anthony să le spună fraţilor mai mari. Jason Malory, al treilea marchiz de Haverston şi capul familiei, fu o surpriză pentru Georgina. I se spusese că avea 46 de ani şi chiar arăta ca James, doar un pic mai bătrân. Dar apoi asemănările luau sfârşit. Pe când James avea un şarm amuzant, un simţ ciudat al umorului şi zâmbetele lui senzuale şi diabolice, Jason era întruchiparea seriozităţii. Iar ea care credea că fratele ei, Clinton, era prea serios. Jason îl eclipsa şi, ce era mai rău, i se spusese că toată această înverşunare era dublată de un temperament vulcanic adesea îndreptat spre fraţii mai mici. Bineînţeles că i se mai spusese, şi nu avea nici un motiv să se îndoiască de asta, dacă se uita la James şi la Anthony, că fraţii Malory se simţeau cel mai bine când se certau.

Edward Malory nu se asemăna deloc cu nici unul dintre ceilalţi trei. Cu un an mai tânăr decât Jason, era mai masiv decât Jason şi James, deşi era blond şi avea ochii verzi ca şi ei. Nimic nu părea să îi tulbure jovialitatea. Putea să facă glume prietenoase cu restul. De fapt, ca şi Thomas, fratele ei, părea să nu se enerveze deloc.

Şi când James le dădu veştile? Ei bine, uimirea lor nu dură atât de mult ca în cazul lui Anthony.

– Aveam îndoieli că Tony se va aşeza la casa lui, dar James? Doamne, era o cauză pierdută, spuse Jason.

– Sunt uimit, James, zise Edward, dar încântat, peste măsură de încântat.

Georgina nu se îndoia că era bine primită în familie. Ambii fraţi mai mari se uitau la ea ca la o făcătoare de miracole. Desigur că nu li se dezvăluiseră restul împrejurărilor căsătoriei, iar Anthony tăcu în mod surprinzător. Dar nu se putu abţine să nu se întrebe de ce James îi lăsa să creadă că totul era pe roze.

Ar fi fost destul de ciudat să explice apoi, dacă o trimitea acasă, dar ea știa că asta nu l-ar fi oprît, dacă asta voia. Așadar, oare asta intenționa? Dacă întrebarea nu ar fi fost atât de al naibii de importantă, ar fi întrebat din nou, sperând ca de această dată să obțină un răspuns clar. Dar, dacă el nu avea în plan să stea cu ea pentru totdeauna, atunci nu își dorea să afle acum, când începea să aibă din nou speranțe.

Edward venise cu soția, Charlotte, și cu Amy, cea mai mică dintre cei cinci copii. Ceilalți avuseseră alte treburi, dar promiseseră că vor ajunge în timpul săptămânii. Derek, singurul fiu al lui Jason, era chipurile plecat din oraș, probabil făcând tot felul de prostii – umbla vorba că le călca pe urme unchilor săi mai tineri –, sau cel puțin nu reușise nimeni să îl găsească. Iar Frances, soția lui Jason, nu venea niciodată la Londra, așa că absența ei nu era o surpriză. Regina îi spusese în secret că Frances îndurase căsătoria doar ca să le ofere lui Derek și Reginei o figură maternă, iar acum că erau oameni în toată firea, prefera să locuiască departe de soțul ei sever.

– Nu-ți face griji, o să-ți dai repede seama cine e cine, o asigură Roslynn. O să ți se pară puțin derutant când Charlotte te va încânta cu ultimele bârfe din lumea bună. Atât de *multe*, și totuși îi vei întâlni pe toți cei implicați, la un moment dat.

Trebuia să cunoască toată crema aristocrației engleze? Se putea mulțumi și fără. Și aproape se înecă de râs când își dădu seama că, în afară de Connie și Jeremy, fiecare persoană din încăpere era un aristocrat cu titlu, printre care și ea. Și, ironia ironiilor, nu îi păreau deloc demni de dispreț, snobi sau neplăcuți... Ei bine, cu excepția cumnatului ei cel mai tânăr. Anthony, cu săgețile și glumițele lui, nu încerca să se facă deloc simpatic. Chiar dimpotrivă.

Cu toate acestea, Georgina avu mult mai târziu prilejul să vadă pentru prima oară cum se înțelegeau frații Malory. Nici nu intrase bine în încăpere Nicholas Eden, viconte de Montieth, că Anthony și James nu își mai săriră unul altuia la beregată, ci se năpustiră asupra lui.

– Ai întârziat, Eden, îl întâmpină Anthony repezit și cu răceală. Și eu care speram că ai uitat unde locuiesc.

– Am încercat, bătrâne, dar soția îmi tot amintește, răspunse Nicholas cu un zâmbet firav și deloc plăcut. Doar nu crezi că-mi place să vin aici, nu?

– Ei bine, atunci ar fi bine să te prefaci, prințișorule. Soția ta a remarcat că ai ajuns și știi cum se supără când îi provoci unchii cei dragi.

– Eu îi provoc?

Sărmanul bărbat aproape se sufocă de indignare. Dar, când se uită la Regina care era adâncită în conversație cu Amy și Charlotte, expresia i se schimbă. Ea îi făcu semn că i se va alătura într-un minut. El îi făcu cu ochiul și îi zâmbi cu o blândețe incredibilă. Georgina încerca să nu se implice, deși auzise bârfe care explicau de ce nu se înțelegeau cei trei, și i se părea ridicol că totul durase mai bine de un an. Dar, după ce văzu acel schimb de priviri pline de afecțiune, tindea să îi țină partea lui Nicholas Eden... până când se întoarse la cei trei și îl străfulgeră pe James cu privirea.

– Te-ai întors așa repede? Iar eu care speram să te fi scufundat sau ceva de genul ăsta...

James izbucni în râs.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, băiete, dar am avut o încărcătură prețioasă de data asta, așa că am fost cu băgare de seamă. Și tu ce mai faci? Dormi pe canapea în ultima vreme?

Nicholas se încruntă la el.

– Nu de când ai fost plecat, nătărău afurisit, dar bănuiesc că totul se va schimba, mormăi el.

– Să fii sigur, băiete dragă. James zâmbi cu răutate. Ne place să punem cu toții umărul pentru o cauză nobilă, până la urmă.

– Ce suflet mare ai, Malory. Și apoi ochii chihlimbarii se fixară asupra Georginei, care stătea între frați, dar cu brațul lui James pe umerii ei. Și ea cine mai e, de parcă mai trebuie să întreb?

Insinuarea era clară, iar Georgina se supără că fusese retrogradată din nou la rangul de amantă. Dar, înainte să se gândească la o remarcă sarcastică și înainte ca James să riposteze mai dur, Anthony îi sări în apărare, mirând-o atât pe ea, cât și pe Nicholas.

– Eden, nu mai folosi tonul ăsta batjocoritor, zise el, furia lui fiind evidentă din pricina calmului controlat. Cea despre care îți faci tot felul de idei murdare este cumnata mea.

– Îmi cer scuze, îi zise Nicholas rușinat Georginei, părându-i rău că făcuse o asemenea remarcă respingătoare. Însă tot nu era lămurit. Îi spuse lui Anthony destul de convins că era tras pe sfoară: Credeam că soția ta era singură la părinți.

– Așa și e.

– Atunci cum poate...? Ochii aceia chihlimbarii minunați se uitară la James, măriți de uimire. O, Doamne, nu pot să cred că te-ai însurat? Cred că ai navigat până la capătul pământului ca să găsești o femeie care să nu fie speriată de reputația ta. Se uită din nou la Georgina și adăugă: *Știai* că soțul tău e un afurisit de pirat?

– Cred că mi-a *pomenit* de asta înaintea nunții, îi răspunse ea sec.

– Și știi că poartă pică pentru totdeauna?

– Încep să înțeleg de ce, îi tăie ea vorba, ceea ce îi făcu pe Anthony și James să izbucnească în râs.

Nicholas zâmbi în silă.

– Prea bine, draga mea, dar știai că e și e un crai care umblă din floare în floare, atât de blazat...

James îl întrerupse atunci bombănind încet:

– Continuă, băiete, și o să mă forțezi să...

– Să te forțeze? făcu Regina pe când ajunse în spatele soțului ei ca să-l ia de braț.

– I-ai spus, unchiule James? Minunat! Puteam să jur că era singura picanterie pe care Nicholas n-ar fi vrut s-o știe... Până la urmă, i-ar displăcea profund să ai ceva în comun cu el, iar faptul că ați fost amândoi forțați să vă căsătoriți înseamnă că aveți o mulțime de lucruri în comun, nu-i așa?

Nicholas nu reacționă deloc. Se uită lung la soția lui, încercând probabil să-și dea seama dacă vorbea serios sau nu. Dar avea să râdă. Georgina vedea asta în ochii lui. Se abținu doar până văzu expresia tristă întipărită pe chipul lui James.

Surprinzător, dar Anthony nu râse alături de Nicholas. Fie se săturase seara trecută, fie nu voia să împartă nici o bucurie cu tânărul viconte, chiar dacă era vorba despre ceva care li se părea incredibil de amuzant.

– Reggie, dragă, zise el cu o vădită neplăcere, nu știu dacă să te sugrum sau să te trimit în camera ta.

– Tony, aici n-am o cameră.

– Atunci strânge-o de gât, zise James, arătând de parcă vorbea serios, până când se uită la nepoata lui cu un amestec de atașament și exasperare. Ai făcut-o intenționat, nu-i așa, draga mea?

Ea nici nu încercă să nege.

– Ei bine, voi mereu vă aliați împotriva lui, ceea ce nu e prea corect, nu? Doi la unu... Dar nu fi supărat pe mine. Tocmai mi-am dat seama că va trebui să-l ascult plângându-se pe tema asta mai mult decât voi. Până la urmă, eu sunt cea care stă cu el.

Însă asta nu îmbunătăți situația, căci Nicholas Eden stătea acolo, zâmbind cu gura până la urechi.

– Regan, poate ar trebui să vin și eu să stau cu tine, zise James. Cel puțin până când e mobilată casa pe care mi-a găsit-o Eddie.

Când auzi asta, Nicholas interveni imediat.

– Peste cadavrul meu.

– Asta se poate aranja, băiete.

Atunci Edward se alătură și el conversației.

– Că tot veni vorba, James, în tot entuziasmul generat de veștile minunate, am uitat să-ți spun că un bărbat a trecut pe-aici în seara asta și te căuta. I-aș fi spus unde te poate găsi, numai că, fir-ar să fie, era destul de ostil. Mă gândeam că, dacă ar fi prieten cu tine, ar avea maniere mai alese.

– A lăsat vreun nume?

– Nimic. Era destul de masiv, foarte înalt și american după accent.

James se întoarse încet spre Georgina cu sprâncenele arcuite, iar în priviri i se strângeau nori de furtună.

– Bădăranii ăia sălbatici cu care ești înrudită nu ne-au urmărit până aici, nu-i așa, draga mea?

Ea își ridică bărbia cu un gest sfidător, drept răspuns la reacția lui, dar nu își putu masca amuzamentul care i se citea în priviri.

– James, să știi că frații mei țin la mine, așa că, dacă-ți amintești cum m-au văzut ultima oară Drew și Boyd pe nava ta, nu-ți va fi greu să-ți dai seama de răspuns.

Poate că dispoziția din acea noapte memorabilă îi fusese un pic încercată de sentimente schimbătoare, dar își amintea că o adusese la bordul navei cu căluș la gură și că o ținuse aproape de el, chiar la subsuoară.

– Drăcia dracului, zise el încetișor, dar cu patos.

Capitolul 44

– La naiba, nu pot să cred! spuse Georgina furioasă. Trebuie măcar să-i văd. Au bătut atâta drum...

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cât au făcut până aici! îi tăie vorba James, la fel de furios.

Nu avusese prilejul să discute despre frații ei noaptea trecută, căci se dusese în camera ei la scurtă vreme după ce plecaseră frații mai mari și, deși tot așteptase să vină James, adormise înainte ca el să ajungă. În această dimineață, el nu voise nici în ruptul capului să o ducă în port, sau să ii pregătească o trăsură când îi ceruse asta în schimb, și îi spusese foarte clar și răspicat că nu avea să își vadă deloc frații, și cu asta basta.

Acum se apropie de el și încercă să poarte o discuție firească, întrebându-l cu mult calm:

– Îmi spui și mie, te rog, de ce te porți așa? Știi bine că au venit aici doar ca să se asigure că sunt bine.

– Pe naiba! mârâi el, neputând sau nedorind să fie rațional, rezonabil sau să aibă o atitudine normală. Au venit să te ia înapoi.

Era o întrebare pe care nu o mai putea amâna.

– Și nu asta ai intenționat mereu, să mă trimiți înapoi?

Își ținu respirația în timp ce el se încruntă la ea timp de câteva secunde. Apoi pufni, de parcă i-ar fi pus o întrebare complet ridicolă.

– De unde naiba ți-a venit ideea asta? Am spus eu așa ceva?

– Nici nu trebuia. Am fost la nuntă, ai uitat? N-ai fost nici pe departe un mire încântat.

– George, eu îmi amintesc că ai fugit de mine fără să-ți iei rămas-bun!

Ea clipi surprinsă auzind asta atât de târziu și fără nici o legătură cu ce întrebase.

– Am fugit? James, m-am dus acasă. Asta făceam pe vasul tău în primul rând – mă duceam acasă.

– Fără să-mi spui!

– Asta n-a fost vina mea. Ți-aș fi spus, dar *Triton* era deja pe mare când Drew terminase de țipat la mine că am ajuns în Jamaica atunci când el credea că sunt acasă. Trebuia să sar peste bord ca să-mi iau rămas-bun de la tine?

– *Nu trebuia să pleci deloc!*

– Asta-i ridicol. N-am avut nici o înțelegere sau acord verbal care să mă facă să cred că voiai să continui relația noastră, să rămânem mereu împreună – sau măcar câteodată, dacă stau să mă gândesc mai bine. Trebuîa să-ți citesc gândurile? *Aveai* ceva permanent în minte?

– Voiam să te rog să-mi fii... Ezită asupra cuvântului când văzu cum i se îngustează ochii. Ei bine, nu trebuie să pari atât de jignită, zise el cu năduf.

– Nu sunt, zise ea încordată, ceea ce îi dădu de înțeles că era. Oricum răspunsul meu ar fi fost nu!

– Atunci mă bucur al naibii că n-am întrebat!

Se duse glonț spre ușă.

– Să nu îndrăznești să pleci! strigă ea după el. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu? Se întoarse cu o sprânceană ridicată, ceea ce o avertiză că nu mai era furios, cî voia să fie dificil, ceea ce era mult mai rău, din punctul ei de vedere. E suficient să spun că ești soția mea și nu pleci nicăieri.

Iar asta o înfurie peste măsură.

– O, acum recunoști că sunt soția ta? Doar pentru că au venit frații mei? James Malory, asta-i o răzbunare în plus din partea ta?

– N-ai decât să crezi ce vrei, iar frații tăi blestemați pot să putrezească în port, dacă mă întrebi pe mine. Nu vor ști unde să te găsească și tu nu te duci după ei, fir-ar să fie. Am încheiat discuția, draga mea.

Și ieși, trântind ușa de la dormitor.

După ce Georgina mai trântise de trei ori ușa ca să se facă înțeleasă, soțul ei enervant nu se mai întoarse ca să termine cearta cum se cuvine, așa că ea ajunse la concluzia că încă era un Zid nenorocit de Piatră. Însă zidurile puteau fi sărite dacă nu reușeai să le dărâmi.

– I-ai spus până acum că o iubești?

James puse ușor cărțile pe masă și își ridică paharul cu băutură în schimb. Întrebarea, fără nici o legătură cu ce se discutase mai devreme, îl făcu să rîdîce din sprânceană. Se uită întâi la George Amherst, care stătea în stânga lui și se uita la cărțile de joc de parcă nu le mai văzuse până atunci, apoi la Connie, care încerca să nu râdă, și în cele din urmă la Anthony, care rostise întrebarea aceea plină de înțeles.

– Bătrâne, nu vorbeai din întâmplare cu mine, așa-i?

– Cu nîmeni altcîneva.

Anthony zâmbi larg.

– Ai stat aici toată seara gândindu-te la asta, nu-i așa? Nu-i de mirare că ai tot pierdut.

Anthony își ridîcă și el paharul cu băutură și învârti lichidul chihlîmbariu, uitându-se mai degrabă la acesta decât la fratele lui.

– De fapt, m-am gândit la asta de dimineață, când am auzit zgomot venind de sus. Apoi din nou după-amîază, când ai prins-o pe scumpa de ea furișându-se pe ușa din față și i-ai poruncit să se întoarcă în camera ei. Ai cam exagerat, nu crezi?

– A rămas locului, nu?

– Da, şi nu a venit nici măcar la cină, ceea ce e enervat-o pe soţia *mea* atât de mult, că s-a dus în vizită.

– Aşadar scumpa de ea e bosumflată, zise James, dând din umeri foarte puţin îngrijorat. E un obicei amuzant al ei care poate fi temperat, dar încă nu sunt gata să fac asta.

– Vai, nu, râse Anthony. Eşti cam prea încrezător, mai ales dacă încă nu i-ai spus că o iubeşti.

James se încruntă şi mai mult.

– Tony, doar nu vrei să-mi dai sfaturi, nu?

– Dacă te simţi cu musca pe căciulă...

– Tu vorbeşti? Nu erai tu acela prins în mlaştina deznădejdii, că...

– Acum nu vorbim despre mine, spuse Anthony laconic, iar apoi se încruntă.

– Prea bine, făcu James, doar ca să adauge: Dar tot te-ai fi chinuit dacă nu i-aş fi lăsat lui Roslynn biletul care te-a absolvit de orice vină.

– Bătrâne, îmi pare rău să ţi-o spun, îi zise Anthony printre dinţi, dar deja îndreptasem situaţia înainte ca ea să vadă biletul de la tine.

– Domnilor, jucăm whist, preciză George Amherst, iar eu am pierdut două sute de lire.

Iar Connie izbucni în cele din urmă în râs.

– Renunţă, băiete, îi zise lui Anthony. O să rămână prins în mlaştina deznădejdii până o să-i convină să iasă de acolo, şi nici o clipă mai devreme. Şi cred că-i place asta... provocarea, ştiţi voi. Dacă ea nu ştie ce simte el, atunci e limpede că n-o să-i spună nici ea ce sentimente are. Îl va ţine în şah, nu?

Anthony se întoarse spre James pentru a-i confirma acea idee interesantă, dar el doar pufni batjocoritor şi se încruntă.

Pe când fraţii Malory îşi luau cărţile de pe masă ca să continue jocul, Georgina se strecura afară pe uşa din spate ca să meargă poticnit pe străduţele şi aleile lăturalnice până la Park Lane, unde, după o aşteptare înfrigurată de un sfert de oră, reuşi să facă semn unei birje care trecea pe acolo să o ducă la docurile din

Londra. Din nefericire, deja coborâse și brișca plecase când își aduse aminte ceva ce aflase în prima călătorie spre Anglia. Londra, probabil cel mai mare centru comercial și maritim din lume, nu avea un singur doc. Erau docul londonez de la Wapping, East India de la Blackwall, apoi docul Hermitage, și Shadwell – și acestea erau doar câteva dintre cele care se întindeau pe kilometri întregi de-a lungul Tamisei, atât pe malul nordic, cât și pe cel sudic.

Cum naiba avea să găsească o navă sau două atât de târziu în noapte – nu credea că frații ei aduseseră mai multe în Anglia, știind ce greu era să acosteze în dană – când majoritatea docurilor erau izolate în spatele zidurilor înalte de protecție? Singurul lucru la care putea spera era să pună niște întrebări, iar asta trebuia făcut pe cheiul de debarcare, unde avea să găsească mulți marinari. Mai exact, la tavernele situate pe malul apei, de-a lungul cheiului.

Trebuia să fie nebună numai pentru că îi trecea așa ceva prin minte. Nu, era doar furioasă la culme. Ce altă soluție mai avea, dacă James era așa ridicol de neînțelegător? Nici măcar nu o lăsa să iasă din afurisita aia de casă! Și, dacă ar fi încercat să își găsească frații ziua, când zona în care se afla acum putea fi considerată sigură, știa că nu ar fi reușit să iasă din casă nevăzută atunci, când erau mulți servitori și membri ai familiei prin preajmă. Și nu avea de gând să își lase frații să plece acasă cu gândul că fostul pirat ticălos cu care o măritaseră o omorâse, doar pentru că nu reușiseră să o găsească.

Dar, pe când se apropia de zona cheiurilor unde oamenii gălăgioși se simțeau bine, bucurându-se de distracțiile disponibile târziu în noapte, furia i se domoli, în timp ce tulburarea creștea. Chiar nu ar fi trebuit să se afle acolo. Nu era îmbrăcată cum trebuie pentru ce voia să facă. Purta una dintre rochiile minunate ale Reginei, cu sacou scurt asortat, care nu îi ținea deloc de cald. Și nu se pricepea să chestioneze oamenii. Ce n-ar fi dat să îl aibă pe Mac cu ea acum! Dar îi despărțea un ocean și, când văzu doi beți ivi părăsind o cârciumă și certându-se, deși nu făcuseră nici câțiva metri înainte, trase concluzia că fusese complet nebună să vină aici.

Trebuia doar să fie mai convîngătoare cu James ca să îl facă să se răzgândească. Se amăgea singură, nu-i aşa? Toate femeile erau în stare să ducă pe cineva cu zăhărelul, şi la ce bun dacă nu se folosea de acest talent?

Georgina se întoarse ca să o ia pe unde venise – un drum pe care îl credea atunci sigur, sau cel puţin mai liniştit, când i se păru că vede o altă birjă la celălalt capăt al străzii. Dar trebuia să treacă de două cârciumi, care parcă se întreceau în hărmălaie, ca să ajungă la vehicul. Fiecare se afla pe una din părţile străzii, aşa că trebuia să treacă prin faţa fiecăreia ca să ajungă la birjă, iar uşile amândurora erau deschise ca să iasă fumul şi să intre aerul rece. Ezită, gândindu-se dacă merita să o ia pe un drum lung cu străzi părăsite doar ca să ajungă într-o zonă unde ar fi putut găsi un mijloc de transport înapoi spre West End, sau să meargă pe strada asta cufundată în semiintuneric – numai că asta însemna să treacă prin faţa cârciumilor puternic luminate – care era aproape pustie, cu excepţia a doi bărbaţi care se rostogoleau pe jos în mijlocul străzii, pe când îşi cărau pumni. Ar fi ieşit de acolo dacă ar fi mers repede un minut, şi nu îi mai trebuia să se gândească decât cum va ajunge neobservată înapoi la casa din Piccadilly.

Luă hotărârea şi o porni repede la drum, apoi începu aproape să alerge pe când trecea prîn faţa cârciumii din dreapta ei, din moment ce aceea părea mai puţin zgomotoasă. Cu capul îndreptat spre stradă, se izbi de un piept solid, ceea ce i-ar fi făcut să cadă pe amândoi – atât ea, cât şi bărbatul cel masiv – numai că altcineva reuşi să îi echilibreze repede.

– Mă scuzaţi, începu ea grăbită, însă se simţi luată în braţe şi nu îndepărtată, aşa cum ar fi trebuit.

– N-ai de ce, dragă, auzi ea o voce răguşită vorbind cu mult entuziasm. Poţi să mă pui la pământ oricând, chiar te rog.

Nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau nu faptului că părea un om educat, dar avea de gând să creadă că e un gentleman, deşi încă nu îi dăduse drumul. Iar apoi îşi ridică privirea şi văzu că bărbatul era bine îmbrăcat, ceea ce îi confirmă presupunerile. Dar, când se uită mai sus, se şi opri. Mare, blond şi arătos, tânărul

îi reamintea în chip ciudat de soțul ei, cu excepția ochilor, care erau mai degrabă căprui decât verzi.

– Poate vrea să ni se alăture, se auzi un alt glas, puțin mai împleticit.

Georgina se uită la cel care o ajutase să nu cadă, care se cam clătina pe picioare. Era și el un domn tânăr și bănui un pic ingrijorată că erau doi crai în căutare de distracție în zonele rău-famate.

– Percy, o idee splendidă, să fiu al naibii de nu, aprobă blondul care o ținea și apoi i se adresă ei: Ai vrea, dragă? Adică să vii cu noi?

– Nu, spuse ea clar și răspicat pe când încerca să se smulgă din brațele lui.

Însă bărbatul nu îi dădea drumul.

– Nu lua decizii pripite, o linguși el. Mamă, ce frumușică ești! exclamă. Scumpo, nu știu a cui ești, dar dau mai mult ca el ca mă asigur că nu mai trebuie să bați străzile astea.

Georgina era prea surprinsă de propunere ca să dea imediat un răspuns, lăsându-i altcuiva prilejul să spună ceva în spatele ei.

– Doamne sfinte, vere, vorbești cu o doamnă. Ia aruncă o privire la hainele cu care este îmbrăcată, dacă te îndoiești de spusele mele.

Erau trei, nu doar doi, își dădu Georgina seama. Acum era foarte agitată, mai ales că bărbatul masiv pe care îl tot împingea nu îi dăduse încă drumul.

– Băiete dragă, nu fi dobitoc, ii zise el sec celui de-al treilea tovarăș. Aici? Singură? Apoi i se adresă Georginei cu un zâmbet care ar fi fermecat probabil orice altă femeie, pentru că flăcăul era peste măsură de arătos: Nu ești o lady, nu-i așa, draga mea? Te rog, spune-mi că nu-i așa!

Aproape o pufni râsul atunci. El chiar spera sincer să nu fie, iar ea nu mai era atât de inocentă încât să se întrebe de ce.

– Oricât îmi displace să recunosc, acum am în fața numelui meu titlul de „lady", pentru că m-am căsătorit recent. Însă, oricum ar sta lucrurile, domnule, cred că m-ai reținut suficient de mult. Te rog frumos să-mi *dai drumul*.

O spusese pe un ton destul de ferm, dar el doar îi zâmbi larg, ceea ce o înfurie la culme. Se gândea să îi tragă una, apoi să o rupă la fugă, când auzi pe cineva icnind şi un glas în care se distingea scepticismul.

– Drace, Derek, recunosc vocea aia, să fiu al naibii de nu. Dacă nu mă înşel, încerci să-ţi seduci noua mătuşă.

– Ce amuzant eşti, Jeremy, pufni Derek.

– Jeremy?

Georgina se întoarse, iar în spatele ei era chiar fiul lui James.

– Şi e şi mama mea vitregă, adăugă băiatul, înainte să izbucnească în râs. Eşti al naibii de norocos că n-ai încercat să-i furi o sărutare aşa cum ai făcut cu ultima fetişcană care ţi-a picat cu tronc, vere. Tata te-ar omorî probabil, dacă nu l-ar întrece taică-tău.

Îi dădu drumul atât de repede Georginei, că fata se împletici. Trei mâini o ajutară imediat să îşi menţină echilibrul, dar coborâră la fel de repede.

– Pentru numele lui Dumnezeu, dacă tot trebuia să dea peste cineva aici la docuri, de ce să nu fie cineva din familia lui James?

Derek Malory, singurul fiu şi moştenitor al lui Jason, se încrunta acum, iar Jeremy nu mai râdea pe când se uita după tatăl lui. Nu îl văzu şi trase concluzia, corectă de altfel, că Georgina era acolo fără el.

– Asta înseamnă că tipa nu vine cu noi? voi Percy să ştie.

– Vezi ce zici, îşi preveni Derek prietenul mârâind. Doamna e soţia lui James Malory.

– Adică tipul care aproape l-a omorât pe Nick, amicul meu? Doamne, *eşti* terminat, nu-i aşa, Malory, ai călcat strâmb...

– Percy, taci din gură, dobitocule. Băiatul ţi-a *spus* că este mătuşa mea.

– Ba pardon, replică Percy indignat. Ţie ţi-a spus, nu mie.

– Ei bine, *ştii* că James e unchiul meu. N-o să... O, Doamne, las-o baltă. Apoi se uită urât la Georgina. Îi amintea din ce în ce mai mult de un James cu zece ani mai tânăr, probabil chiar de vârsta lui Derek. Bănuiesc că ar trebui să-mi cer scuze, mătuşă.... George te cheamă, nu?

– Georgie, îl corectă ea, nereușind să-și dea seama de ce părea atât de supărat pe ea acum, dar următoarele cuvintele o făcură să înțeleagă puțin mai bine.

– Nu pot să spun că sunt încântat să te primesc în sânul familiei.

Ea clipi.

– Nu ești?

– Nu, aș fi preferat să nu fim înrudiți. Apoi îi zise lui Jeremy: Fir-ar să fie, unde le găsesc unchii mei?

– Ei bine, taică-meu a găsit-o într-o tavernă. Și Jeremy se încrunta acum la ea, dar Georgina își dădu repede seama că era de fapt furios pe tatăl său. Așa că bănuiesc că nu e prea ciudat să o găsesc aici, până la urmă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jeremy, lucrurile nu sunt așa cum par a fi, protestă ea, scoțând la iveală și un pic din iritarea ei. Tatăl tău a fost complet nerezonabil că nu m-a lăsat să-mi văd frații.

– Așa că ai pornit tu însăți în căutarea lor?

– Ei bine... da.

– Știi unde să-i cauți?

– Păi... nu.

Pufni dezgustat.

– Atunci mai bine te-am duce acasă, nu?

– Bănuiesc că da, oftă ea, dar să știi că eram în drum spre casă, voiam să iau brișca aia...

– Și ai fi mers pe jos, fiindcă e trăsura lui Derek, iar vizitiul te-ar fi ignorat... sau nu, dacă i-ai fi zis cum te cheamă, ceea ce sigur nu te-ai fi gândit să faci. Fir-ar să fie, ești al naibii de norocoasă că te-am găsit... George.

„Așa tată, așa fiu", se gândi ea scrâșnind din dinți și dându-și atunci seama că nu prea avea să aibă norocul de a ajunge înapoi fără ca James să afle despre mica ei escapadă, sau poate...

– Bănuiesc că nu te poți abține să nu-i spui tatălui tău?

– Nu, îi zise el pur și simplu.

Acum scrâșnea rău de tot din dinți.

– Jeremy Malory, ești un fiu vitreg groaznic.

Iar asta îl amuză suficient de mult pe ticălosul mic ca să izbucnească în râs.

Capitolul 45

Până se opri trăsura lui Derek în fața casei din Piccadilly, Georgina nu era doar iritată, ci de-a dreptul furioasă pe însoțitorii ei. Umorul lui Jeremy o călcase pe nervi, iar previziunile lui sumbre cu privire la ce să se aștepte de la un soț mânios nu o ajutară. Derek era încă supărat că încercase să își seducă mătușa, deși nu avea de unde să știe, așa că nici mutrele pe care le făcea el nu o ajutau. Iar Percy, tăntălăul, era oricum o pacoste *oricând*.

Dar nu se amăgea. Știa prea bine că furia ei era mai mult de auto-apărare, pentru că, în ciuda faptului că încăpățânarea lui James o făcuse să întreprindă acea călătorie impulsivă până la Tamisa, știa că nu ar fi trebuit să se ducă, și chiar ar fi avut tot dreptul să fie furios pe ea. Iar un James tare, tare mânios nu era plăcut deloc. Nu încercase să-l omoare pe Warren cu mâinile goale? Dar, dacă îl ascultai pe Jeremy, asta era un fleac în comparație cu ce o aștepta *pe ea*. Era de înțeles atunci că era puțin agitată și că încerca să ascundă asta înfuriindu-se.

Oricum, intenționa să intre în grabă în casă și să nu se oprească până nu ajungea în camera ei. Afurisitul ei fiu vitreg putea să trăncănească după pofta inimii, dar ea avea de gând să fie în spatele unei uși baricadate înainte ca soțul ei să explodeze de furie.

Așa credea ea, dar Jeremy avea alte idei, și greșise că îl lăsase să o ajute să coboare din trăsură. Când încercă să treacă de el ca să intre prima în casă, o prinse de mână și nu îi mai dădu drumul. Poate era mai mare decât el, dar era limpede că era mai vânjos, mai puternic și hotărât să îi expună fărădelegile în fața lui James ca să-și primească pedeapsa cuvenită.

Dar nu ajunseseră încă în casă, deși ușa era deja deschisă de Dobson, prompt ca întotdeauna.

– Jeremy, dă-mi drumul până nu te bat măr, îi şopti ea furioasă pe când îi zâmbea majordomului.

– Aşa vorbeşte o mamă cu...

– Copil nenorocit, chiar te distrează asta, nu?

Întrebarea îl făcu să zâmbească larg şi să o smucească, ceea ce o aduse în hol. Nu era nici ţipenie de om, cu excepţia lui Dobson, deci mai avea o şansă. Scările erau chiar acolo. Dar Jeremy nu irosi nici o afurisită de secundă înainte să îşi strige vesel tatăl din toţi rărunchii. Aşa că Georgina nu mai irosi nici o secundă şi îi trase una. Din păcate, asta îl făcu să ţipe şi mai tare, nu să-i dea drumul şi, ce era mai grav, uşa de la salon se deschise cu putere pe când ea se pregătea să îl lovească din nou.

Era chiar prea mult, după o zi plină de sentimente neplăcute. James trebuia să fie acolo, nu-i aşa? Nu putea să fi observat că dispăruse şi să se fi dus în căutarea ei? Nu, trebuia să fie acolo, chiar acolo, uitându-se cum încerca să îi lovească fiul. Şi oare nu cumva sprâncenele i se arcuiau într-o expresie bănuitoare, de parcă ar fi ştiut exact de ce? Şi, chiar dacă tatăl lui era acolo, îi dăduse oare drumul Jeremy? Nu, bineînţeles că nu!

Era prea mult, iar Georgina, care era mereu nevoită să îşi ţină temperamentul în frâu, izbucni acum:

– Spune-i copilului ăstuia afurisit să-mi dea drumul, James Malory, sau o să-i trag una unde îl doare cu adevărat!

– O, chiar se referă la ce mă gândesc şi eu?

– Tacă-ţi fleanca, Percy, îl apostrofă cineva, probabil Derek.

Georgina aproape nu auzi. Se duse glonţ la James cu Jeremy după ea, pentru că puşlamaua *tot* nu îi dăduse drumul şi îi aruncă o căutătură urâtă soţului ei, ignorându-i complet pe Anthony, Connie şi pe George Amherst, care se strânseseră în jurul lui.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce părere ai! exclamă ea.

– În legătură cu ce? Nu te supăra că te întreb.

– Cu locul unde m-am dus. Dacă n-ai fi fost un soţ anormal...

– Anormal?

– Da, anormal! Nu m-ai lăsat să-mi văd familia. Cum poate fi altfel decât anormal?

– Eu zic că e un gest de prudenţă.

– Aha! Bine, păstrează-ți punctul de vedere ridicol. Dar, dacă n-ai fi fost prudent, atunci nu aș fi recurs la măsuri disperate, așa că, înainte să-ți sară mușțarul, nu uita cine e de fapt vinovat.

James se întoarse spre Jeremy și îl întrebă:

– Unde ai găsit-o?

Georginei îi venea să țipe. Tot încercase să își retragă mâna dintr-a lui Jeremy cât timp se apăra, dar nu reușea, iar încercarea de a-l învinovăți pe James nu prea mergea. Iar acum puștlamaua avea să deschidă gura și nu ar fi fost surprinsă dacă James i-ar fi tras una chiar în fața fratelui, nepotului, fiului și prietenilor – toți care erau de partea *lui*, și nu ar fi ridicat un deget să o ajute.

Dar scoase un geamăt, căci se afla în spatele încordat al lui Jeremy, care îi spunea lui James:

– Nu-i atât de grav pe cât crezi. Era pe mal, dar protejată. Își închiriase trăsură și avea doi vizitii uriași, masivi, care nu lăsau pe nimeni să se apropie...

– Ce minciună sfruntată, îl întrerupse Percy, care râdea singur pe înfundate. Cum de a ajuns fix în brațele lui Derek și aproape să fie sărutată?

Derek, care se făcuse din roșu-vânăt la față de mânie, se întinse și îl apucă pe Percy de eșarfă, răsucind-o până când sărmanul de el aproape se sufocă.

– Îmi faci verișorul mincinos? mârâi el, cu ochii de un verde strălucitor, care lăsau să se vadă cât de supărat era.

– Doamne, nu! Nici nu mă gândesc, îl asigură imediat Percy, însă era vădit confuz, așa că protestă: Dar eram *acolo*, Derek. Cred că știu ce-am văzut. Eșarfa i se răsuci și mai mult în jurul gâtului. Până la urmă, ce știu eu?

– Domnilor, vă rog, îi opri Anthony pe un ton sec. Soției mele nu-i place să se verse sânge în hol.

Deși era bine apărată de statura impunătoare a lui Jeremy, Georginei îi părea rău acum că avusese o părere așa proastă despre băiat. Își dăduse seama că se ținuse de ea ca să o apere de furia tatălui său, și nu să se asigure că nu va scăpa, așa cum crezuse ea. Chiar mințise pentru ea, iar acum avea să-l îndrăgească mereu, dar totul avea să fie în van din cauza tâmpitului ăluia de Percy.

Acum îi era teamă să se uite peste umărul lui ca să vadă cum reacționase James la tot ce auzise. Se încruntase când o văzuse prima oară, însă acum părea destul de imperturbabil ca de obicei: stătuse acolo și o ascultase fără nici un pic de emoție pe când îi spunea cum stau lucrurile.

De unde stătea, îi vedea pe Anthony și pe Connie de o parte și de alta a lui James. Connie îi zâmbea larg, întreaga situație amuzându-l copios. Anthony părea plictisit, o reacție pe care o avea James de obicei, deși nu și acum. Când îl simți pe Jeremy încordat în fața ei, își dădu seama că intuise corect. Și fu sigură când Jeremy se întoarse și îi șopti:

– Cred că ar fi bine să o rupi la fugă acum.

James nu se mișcă pe când se uita la ea cum o lua la sănătoasa, observând doar că își ridicase fustele ca să poată fugi, lăsându-și la vedere nu doar gleznele, ci și gambele și, după ce aruncă o privire în hol, își dădu seama că toată lumea vedea asta și o admira, ceea ce îi alimentă focul mocnit din privire. Doar când auzi ușa trântindu-se sus se uită la Jeremy, singurul care nu se uitase la Georgina cum pleca, ci la tatăl lui, temător.

– Băiete, ai uitat cui îi ești loial? îl întrebă șoptit James.

Blândețea tonului îl făcu pe Jeremy să se agite și să spună repede:

– Păi... nu voiam să treci prin ce-a trecut unchiul Tony, doar pentru că te-ai enervat un pic pe fetișcană și ea s-ar putea înfuria și mai tare pe tine. Dacă n-ai observat, are un temperament afurisit.

– Credeai că aș fi nevoit să-mi găsesc un alt pat?

– Ceva de genul ăsta.

Auzind cum greutățile lui din trecut erau expuse cu o asemenea nonșalanță, Anthony renunță la presupusul aer plictisit, scoțând un sunet aspru, apoi un bombănit:

– Dacă taică-tău nu-ți tăbăcește fundul, tinere, mă gândesc s-o fac eu, la naiba!

Dar pe Jeremy nu îl preocupa supărarea unchiului său acum, fie ea reală sau nu.

– Ce-o să faci? își întrebă tatăl.

James îi răspunse, de parcă ar fi fost o decizie luată dinainte:

– Desigur că o să mă duc sus şi o să-mi bat soţia.

În ciuda tonului blând pe care îl folosise, şase voci se ridicară imediat să protesteze. James aproape râse de absurdul situaţiei. Ar fi trebuit să îl cunoască mai bine de atât, însă până şi Anthony îi sugeră să se mai gândească. Nu scosese o vorbă şi nu făcuse nici o mişcare în acel sens, însă ei tot îşi argumentau poziţia când Dobson deschise din nou uşa din faţă, şi Warren Anderson intră, împingându-l.

Anthony văzu primul muntele de furie masculină îndreptându-se direct spre fratele tău şi îl întrebă pe James, înghiontindu-l în coaste:

– Un prieten de-al tău?

James îi urmări privirea şi înjură:

– Pe dracu', mai degrabă duşman.

– E cumva unul dintre cumnaţii tăi? intui Anthony şi se dădu prudent din drum.

James nu avu prilejul să îi răspundă, căci Warren ajunsese la el până atunci şi ii trase un pumn. James reuşi să-l pareze pe primul, dar Warren îi blocă lovitura şi îi trase o lovitură în stomac.

Cu respiraţia întretăiată, îl auzi pe Warren râzând batjocoritor:

– Malory, am învăţat din greşeli.

Însă el îi aplică o lovitură rapidă ca să il zăpăcească şi una mai puternică, doborându-l pe Warren la pământ şi la picioarele lui James.

– Se pare că nu suficient, i-o întoarse James.

Pe când Warren scutura din cap ca să-şi limpezească mintea, Anthony îl întrebă pe James:

– El e cel care a vrut să te spânzure?

– Unul şi acelaşi.

Anthony îi oferi lui Warren o mână ca să se ridice, dar nu îi dădu drumul când Warren ajunsese în picioare şi încercă să se desprindă. Şi vocea i se auzi ameninţătoare pe când îl întreba pe Warren:

– Cum e când se inversează rolurile, yankeule?

Warren doar se încruntă la Anthony.

– Și asta ce vrea să însemne?

– Uită-te în jurul tău. De data asta familia lui te înconjoară, nu a ta. În locul tău mi-aș ține mâinile în buzunare.

– Du-te naibii, îi zise Warren în timp ce-și trase mâna înapoi.

Anthony ar fi putut să se supere, însă râse în schimb și îi aruncă lui James o privire prin care îi transmitea limpede că încercase și că era rândul lui acum. Dar James nu mai voia. Singurul lucru pe care și-l dorea era ca Warren Anderson să plece de acolo, din Anglia, din viața lui. Dacă bărbatul nu ar fi fost atât de violent, neplăcut și vădit ostil, ar fi încercat să-i explice cu calm. Dar Warren Anderson nu era un bărbat rațional. Pe deasupra, lui James pur și simplu nu-i plăcea de el, ceea ce era de înțeles dat fiind că dorise să îl vadă în ștreang.

James îl preveni cu o răceală amenințătoare:

– Putem să ne complicăm și să te bat măr – nu te îndoi, băiete, n-o să am nevoie de ajutor – sau poți să pleci pur și simplu.

– Nu plec fără sora mea, zise Warren neclintit.

– Aici te înșeli, yankeule. Mi-ai dat-o și o păstrez. Și o țin departe de tine și de aplecarea ta afurisită spre violență.

– Dar nici n-ai vrut-o!

– Pe naiba! mârâi James. Am vrut-o suficient ca să risc să mă spânzuri pentru asta!

– Omule, n-are sens ce spui, zise Warren încruntându-se acum.

– Ba are, interveni Anthony atunci, râzând. E limpede.

James își ignoră fratele ca să își asigure cumnatul.

– Chiar dacă nu o doream, Anderson, tot nu ți-aș da-o acum.

– De ce naiba nu?

– Pentru că e grea cu copilul meu și n-am uitat că tu crezi că totul se rezolvă dacă o bați.

– Dar n-a zis Malory c-o să...

– *Taci*, Percy! se auziră trei voci.

Warren era prea tulburat să își dea seama.

– Doamne, Malory, nu i-aș face rău chiar dacă n-ar fi... La naiba, e sora mea!

– Şi soţia mea, ceea ce-mi dă toate drepturile, printre care şi să nu te las s-o vezi. Dacă vrei s-o vezi, trebuie să cazi mai întâi la pace cu mine.

Răspunsul lui Warren nu fu surprinzător, dat fiind că James nu părea deloc împăciuitor atunci.

– Pe naiba! Şi puţin îmi pasă de drepturile tale. Dacă ai impresia că o lăsăm pe mâna unui pirat, te înşeli amarnic!

Erau nişte cuvinte neputincioase, căci Warren ştia că nu avea nici o şansă să o scoată atunci pe Georgina din acasă, din moment ce venise singur, iar Malory era înconjurat de familie şi prieteni. Îl înfuria peste măsură că trebuia să plece fără ea, însă acum nu avea de ales. Plecă în culmea furiei, iar singurul motiv pentru care uşa nu se trânti în urma lui pe când ieşea ca o furtună fu că Dobson o prinsese înainte ca Warren să ajungă la ea.

Anthony se dădu un pic în spate şi izbucni în râs.

– Nu ştiu dacă să te felicit pentru că vei fi tată, bătrâne, sau pentru că te-ai descotorosit de unchiul lui.

– Am nevoie de o afurisită de băutură, răspunse James şi se duse înapoi în salon să îşi ia una.

Deşi nu îşi dorea, ceilalţi îl urmară. După ce se potoliră cu felicitările, James era aproape ameţit.

– Micuţa George n-a prea exagerat când şi-a descris fraţii, nu? remarcă Anthony, încă amuzat de toată tărăşenia. Sunt toţi la fel de masivi ca ăsta?

– Cam aşa, mormăi James.

– Ştii c-o să se întoarcă, adăugă Anthony. Şi cu întăriri, mai mult ca sigur.

James îl contrazise.

– Ceilalţi sunt cât de cât normali. Nu mult, doar puţin. O să plece acum spre acasă. Ce pot face până la urmă? Este soţia mea. Ei s-au îngrijit de asta.

Anthony râse pe înfundate, fără să creadă o iotă.

– Cuvântul ăla oribil îţi iese mai uşor din gură acum, nu?

– Care cuvânt?

– Soţie.

– Ia mai du-te la dracu'.

Capitolul 46

Georginei nu-i venea să creadă. O încuiase în odaie. Şi, oricât bătuse la uşă toată noaptea, renunțând epuizată în cele din urmă, nimeni nu venise să îi dea drumul. Şi în dimineața asta o ignorau. Cum de *putea* Warren să îi facă una ca asta? După ce nesocotise ordinele soțului ei pentru ca el să nu se mai îngrijoreze în privința fericirii sale.

Acum îşi dorea să nu îi fi auzit vocea cu o noapte în urmă. Strîga atât de tare la soțul ei în holul de la parter. Dar o auzise şi fireşte că o făcuse să iasă din cameră, dorind din răsputeri să ajungă într-un suflet la el.

Dar înainte să ajungă la scări, îl auzise pe James interzicându-i lui Warren să o vadă, iar ea ştia că asta îl va enerva şi mai mult decât dacă s-ar fi dus jos să li se alăture. Aşa că i se păruse foarte inteligent să se furişeze din nou afară ca să îl aştepte pe Warren să plece. Şi nu se îndoia că avea să o facă. Refuzul lui James fusese mai mult decât categoric.

Aşa că aşteptase în față şi îl surprinsese pe Warren când ieşise ca o furtună din casă. Dorise să îl asigure că era bine. Dorise să îi spună să nu îşi mai facă griji. Nu se aşteptase să o arunce în trăsură şi să mâne iute calul. La naiba, de ce nu se gândise James să o închidă? Astfel nu ar fi aici, pe nava lui Warren, speriată că intenționa să o ducă acasă, însă nu la James, ci în Connecticut. Şi nu îl interesa că ea nu voia să plece. Nu o ascultase deloc. Îi era teamă că nu avea să le spună celorlalți frați că era la el!

În privința asta se înşela, căci uşa se deschise şi Thomas intră în cabină.

–Slavă cerului!

Acestea fură primele ei cuvinte, pentru că era singurul ei frate care nu lăsa sentimentele să îi întunece judecata.

–Aşa ziceam şi eu, scumpo! zise el pe când desfăcu brațele şi ea se duse într-acolo. Aproape renunțasem la speranța că te vom mai găsi.

– Nu, n-am vrut să spun... Se lăsă pe spate ca să îl întrebe: Ştii că Warren m-a încuiat?

– Mi-a pomenit noaptea trecută când s-a întors la hotel şi ne-a spus ce s-a întâmplat.

Se trase din îmbrăţişare.

– Adică m-aţi lăsat aici toată noaptea?!

– Calmează-te, iubito! N-avea rost să te lăsăm mai devreme, când nu pleci nicăieri.

– Asta s-o crezi tu! făcu ea furioasă în drum spre uşă. Mă duc acasă!

– Nu prea cred, Georgie. Asta zise Drew, care apăru în pragul uşii atunci ca să îi împiedice ieşirea. Îi spuse lui Thomas: Ei bine, pare destul de suplă, nu? N-are vânătăi, dar e zăludă.

Georginei îi venea să scuipe sau să urle. În schimb, trase aer adânc în piept, apoi din nou şi pe urmă întrebă calm:

– Warren nu v-a spus că n-aveam nevoie să fiu salvată? Nu? A uitat să spună că sunt îndrăgostită de soţul meu? De asta nu s-a deranjat nici unul din voi să-mi dea drumul mai devreme?

– N-a pomenit nimic de dragoste, recunoscu Thomas. Mă îndoiesc că te crede. Dar mi-a spus că ai cerut să fii dusă înapoi la soţul tău. Crede că suferi de o loialitate prost direcţionată pentru că o să-i naşti un copil. Apropo, cum te simţi?

– Mi-e... De unde ai ştiut?

– Malory i-a spus lui Warren, desigur. Ăsta a fost unul dintre motivele invocate ca să te ţină acolo.

Unul dintre motive? Probabil era singurul motiv, şi de ce nu se gândise la asta înainte? Pentru că începuse să se gândească la faptul că James nu o auzise când îi spusese despre copil, din moment ce nu îi pomenise niciodată despre asta.

Se duse spre pat şi se aşeză, încercând să lupte cu tristeţea care o împresura. Nu putea lăsa motivele să conteze, chiar nu putea. Îl iubea pe James Malory oricum. Şi, atâta timp cât o dorea, atunci şi ea voia să stea cu el. Ei bine, lucrurile erau limpezi. Aşadar, de ce nu se simţea mai bine?

Thomas o sperie când se aşeză lângă ea.

– Georgie, ce-am spus de te-ai supărat?

– Nimic... totul. Era recunoscătoare că avea ceva care să o facă să uite că James nu o iubea. Îi avea pe ei! Frații ei erau mult prea aroganți. Îmi spuneți voi doi ce caut aici?

– Georgie, totul face parte dintr-un plan.

– Ce plan? Să mă înnebuniți?

– Nu, râse Thomas pe înfundate. Vrem ca soțul tău să fie rezonabil.

– Nu pricep.

– L-a lăsat pe Warren să te vadă? o întrebă Drew.

– Ei bine, nu.

– Crezi că s-ar fi răzgândit? o întrebă Thomas.

– Ei bine, nu, dar...

– Trebuie să înțeleagă că nu te poate ține departe de noi, Georgie.

Ochii ei scoteau văpăi.

– Vreți să mă duceți acasă doar ca să-i dați lui o lecție? strigă ea.

Thomas zâmbi larg, în ciuda tristeții ei

– Nu cred că va fi necesar să mergem atât de departe. Dar, dacă el crede că o s-o facem.... Lui Drew nu i se păru necesar să-şi continue ideea.

Georgina oftă.

– Nu ştii cum e soțul meu. Toată tevatura asta o să-l infurie.

– Poate că da. Dar îți garantez că o să şi funcționeze.

Ea se îndoia, dar nu avea de gând să-l contrazică.

– De ce nu a putut Warren să-mi spună asta noaptea trecută?

Drew pufni înainte să răspundă.

– Pentru că dragul nostru Warren nu a fost deloc de acord cu planul. Vrea cu tot dinadinsul să te ia acasă împreună cu noi.

– Poftim?

– Scumpo, acum nu-ți face griji în legătură cu Warren, îi spuse Thomas. N-o să plecăm decât într-o săptămână cel puțin, iar soțul tău sigur o să apară cu mult înainte, ca să tranşăm situația.

– O săptămână? Ați venit până aici şi n-o să stați mai mult?

– Ne întoarcem, zise Thomas, râzând pe înfundate. Şi se pare că destul de des, din moment ce Clinton s-a hotărât că, dacă tot

suntem aici, să facem şi un profit din salvarea ta. S-a dus acum să aranjeze transporturi viitoare.

Georgina ar fi râs dacă nu ar fi fost supărată de tot ce se întâmplase.

– Mă bucur să aud asta, dar n-aveam nevoie să fiu salvată.

– Nu ştiam asta, iubito. Ne-am îngrijorat tare rău, mai ales că Boyd şi Drew ne-au spus că nu te-ai dus de bunăvoie cu Malory.

– Dar acum ştii că aşa a fost, aşa că de ce nu o lasă baltă Warren?

– Pe Warren e greu să-l înţelegi şi în cele mai bune momente, dar în cazul ăsta... Georgie, nu ştii că eşti singura femeie pentru care simte ceva?

– Vrei să-mi spui că a renunţat la femei? pufni ea.

– Nu mă refer la *acel* gen de sentimente, ci la cele duioase. Cred că îl supără faptul că nutreşte vreun fel de sentimente. Vrea să fie nemilos, însă tu îl faci să-i pese.

– Are dreptate, Georgie, adăugă Drew. Boyd mi-a spus că nu l-a văzut niciodată atât de supărat pe Warren ca atunci când a venit acasă şi a aflat că te-ai dus în Anglia.

– Şi apoi a venit Malory, şi a tras concluzia că nu e capabil să te protejeze.

– Dar asta e absurd, protestă ea.

– De fapt, nu. Warren ia fericirea ta în nume personal, poate mai mult decât noi toţi, pentru că eşti singura femeie la care ţine. Dacă iei asta în calcul, atunci nu-i aşa surprinzător că e atât de ostil faţă de soţul tău, mai ales după tot ce a spus şi a făcut Malory după ce şi-a făcut apariţia în Bridgeport.

– De ce a fost chitit să-ţi distrugă reputaţia în seara aia, Georgie? o întrebă nedumerit Drew.

Ea se posomorî.

– S-a simţit jignit pentru că am plecat cu voi fără să-mi iau la revedere de la el.

– Cred că glumeşti, interveni Thomas. Nu mi s-a părut genul de bărbat care să recurgă la asemenea măsuri extreme doar pentru o răzbunare meschină.

– Eu doar îţi spun ce mi-a zis.

– Atunci de ce nu-l întrebi din nou? S-ar putea să auzi un cu totul alt motiv.

– Prefer să nu. Nu știi cât îl mai înfurie încă noaptea aia. Până la urmă, ați vrut să-l bateți, l-ați însurat, i-ați confiscat nava și l-ați închis într-o pivniță în așteptarea spânzurării. Nici nu îndrăznesc să pomenesc de voi în prezența lui. Spunând toate acestea, își dădu seama cât de imposibil era planul lor. Fir-ar să fie, n-o să se răzgândească, să știți de la mine. O să-și aducă toată familia aici și o să întoarcă nava cu susul în jos.

– Ei bine, să sperăm că nu se va ajunge la asta. Până la urmă, suntem oameni rezonabili.

– Warren nu e, zâmbi larg Drew.

– Nici James, se încruntă Georgina.

– Aș vrea să cred că restul suntem, zise Thomas. O să rezolvăm problema, Georgie, îți promit, chiar dacă James al tău trebuie să afle din nou că el ne-a făcut să fim ostili mai întâi.

– Asta sigur o să-l convingă să devină binevoitor.

– E cumva sarcastică? îl întrebă Drew pe Thomas.

– E dificilă, îi răspunse Thomas.

– Cred că pot să-mi permit, le-o intoarse Georgina, uitându-se urât la amândoi. Nu sunt răpită de frații mei în fiecare zi.

Capitolul 47

Thomas și Drew reușiseră să o convingă cumva pe Georgina să rămână în cabină ca să nu fie nevoie să o închidă din nou. Dar trecuse o oră de când o lăsaseră acolo și ea începu să se întrebe de ce era de acord cu planul lor nebunesc, când știa prea bine că nu avea să funcționeze când era vorba despre cineva cu o fire atât de imprevizibilă ca James. Nu puteai să îl forțezi să facă ceva împotriva voinței sale și să te aștepți să fie de acord cu așa ceva. Cu siguranță avea să fie încăpățânat și să nu o lase să-și vadă frații nici pe viitor... asta dacă o lua înapoi, ceea nu era foarte sigur momentan. Până la urmă, și frații ei puteau fi încăpățânați ca niște catâri.

Şi de ce stătea aici, aşteptând ca împrejurările să-i hotărască viitorul, când tot ce trebuîa să facă era să se furişeze de pe *Nereus* şi să se ducă singură acasă la James? Până la urmă, avea să îi fie uşor să găsească o birjă pe cheî şi încă purta hainele în care evadase cu o zi în urmă, aşa că mai avea în buzunare banii pe care Regina şi Roslynn îi dăduseră cu forţa când aflaseră că James nu îi dădea înadins nici o leţcaie. Din câte ştia, poate că James se răzgândise după ce îi dovedise ieri cât de mult voia să îşi vadă din nou familia. Nu avusese niciodată prilejul să îşi argumenteze punctul de vedere noaptea trecută. Era posibil ca răpirea lui Warren să fi stricat orice avantaj obţinuse riscând.

Enervată că îi lăsase pe fraţii ei să ia deciziile, se îndreptă spre uşă, când aceasta se deschise şi Drew o anunţă pe un ton funest:

– Ai face bine să vii sus. A ajuns.

– James?

– Unicul. Iar Warren e furios că Malory a reuşit să ajungă la bord când şi-a pus echipajul să fie cu ochii în patru ca să prevină asta. Drew zâmbi larg apoi, în ciuda situaţiei. Cred că fratele nostru se aştepta ca James să vină cu o armată după el şi toată lumea se uita după asta. Dar englezul tău e fie neînfricat, fie nesăbuit, pentru că a venit singur.

– Unde-i Thomas?

– Scuze, scumpo, dar intermediarul nostru a plecat să se vadă cu Clinton.

Georgina nu mai irosi timpul după ce auzi asta. Doamne, probabil se omorâseră deja, fără Thomas care să îi ţină furia lui Warren sub control. Dar când ajunse într-un suflet pe punte, Warren doar îi poruncea lui James să plece de pe vas. Deşi asta nu însemna că nu avea să devină violent. Warren era pe dunetă şi se ţinea de balustradă, cu trupul încordat de ură. James nu făcuse mai mult de câţiva paşi pe punte înainte ca un grup numeros de marinari să apară şi să îi blocheze accesul.

Georgina se îndreptă glonţ spre James, dar Drew o trase înapoi şi o împinse în schimb spre dunetă.

– Georgie, dă-i planului măcar o şansă. Ce te costă? Oricum n-o să te lase să ajungi la el, şi nici invers. Au primit ordine, şi doar

Warren le poate anula, așa că, dacă vrei să vorbești cu soțul tău, știi cui trebuie să-i ceri întâi permisiunea... asta dacă nu vreți să țipați unul la altul, desigur.

Drew zâmbi larg după aceea. *Lui*, derbedeului, i se părea amuzant. Ei nu și nimănui altcuiva, mai ales lui James. Reușind în sfârșit să vadă limpede de pe dunetă, ea se gândi că James arată înfierbântat ca iadul.

Așa se și simțea, deși ea nu avea cum să știe. Se trezise cu o durere de cap din pricina mahmurelii, dându-și seama că leșinase în salon împreună cu cei șase tovarăși de băutură de noaptea trecută, apoi se pregătise pentru confruntarea cu Georgina, numai că ea dispăruse din nou – iar asta *nu* îl entuziasmase. Singurul aspect pozitiv din acea dimineață era că aflase deja unde erau ancorate cele trei nave Skylark, iar prima pe care se urcase se dovedise a fi cea pe care se ascundea soția lui. Și faptul că ea se ascundea nu era concluzia cea mai groaznică. Nu se îndoia că ea se hotărâse să îl părăsească și să plece acasă cu frații ei. Altfel, de ce ar fi fost acolo?

Georgina habar nu avea ce concluzii trăsese James, dar de fapt nici nu ar fi contat dacă știa. Trebuia să destindă atmosfera înainte ca lucrurile să scape de sub control, indiferent de persoana pe care era el furios.

– Warren, te rog... începu ea pe când se duse lângă el, dar el nici nu se uită în jos la ea.

– Georgie, nu te amesteca.

Atât îi zise.

– Nu pot. E soțul meu.

– Asta se poate și va fi îndreptat.

Ea scrâșni din dinți în fața unei asemenea încăpățânări exagerate.

– Tu n-ai auzit nimic din ce ți-am spus noaptea trecută?

Până atunci, James o observase și strigă din toți rărunchii:

– George, nu pleci nicăieri!

O, Doamne, trebuia să sune atât de autoritar? Cum se putea ea înțelege cu Warren, când James stătea acolo și avea pretenții agresive? Drew avea dreptate. Trebuia să țipe la el dacă voia

să poarte un dialog şi cum putea să spună ceva personal? Dacă îi dădea crezare lui Thomas – şi nu se indoia, uitându-se la Warren – şi ar fi reuşit să îl facă pe James să coopereze, Warren tot nu ar fi lăsat-o să se întoarcă la el. Fără restul fraţilor să o sprijine, nimic nu avea să fie stabilit, într-un fel sau altul. Drew era aici, dar nu fusese niciodată în stare să îl influenţeze pe Warren să facă nimic, aşa că nu avea să îi fie de ajutor.

Aşteptase prea mult să îi răspundă lui James, căci el începuse deja să ia problema în mâini... sau mai degrabă în pumni. Deja pusese la pământ doi oameni din echipajul lui Warren, când acesta din urmă strigă:

– Aruncaţi-l de pe...

Georgina îi dădu un cot în coaste, ceea ce îl opri pe moment. Furia arzătoare pe care o avea acum în ochi îl amuţi puţin mai multă vreme. Iar ea era acum mânioasă, nu doar pe el, dar şi pe James. Bărbaţi idioţi! Cum de îndrăzneau să îi ignore dorinţele, de parcă nu viitorul *ei* ar fi fost în joc aici?

– James Malory, încetează chiar acum! strigă ea în jos pe punte, pe când un alt marinar zbura prin aer.

– Atunci vino jos, George!

– Nu pot, zise ea, dorind să adauge „încă", dar el nu o lăsă să termine.

– Singurul lucru pe care nu-l poţi face e să mă părăseşti.

Fu aruncat în spate. Mai erau şase membri ai echipajului care îi ţineau piept. Însă asta nu îl oprea câtuşi de puţin, ceea ce o înfurie şi mai tare. Prostul avea să fie aruncat în fluviu. Poate avea chiar ea să o facă. Se săturase să i se spună ce avea voie şi ce nu avea voie să facă.

– Şi de ce nu te pot părăsi?

– Pentru că te iubesc!

Nici măcar nu se oprise din împărţit pumni ca să îi strige asta. Însă Georgina încremeni şi, cu respiraţia întretăiată, aproape că se aşeză pe punte, căci genunchii i se înmuiaseră din pricina emoţiei incredibile care o copleşise.

– Ai auzit? îi şopti ea lui Warren.

– Tot nenorocitul de port a auzit, mârâi el. Dar asta nu contează absolut deloc.

Ea își dădu exasperată ochii peste cap.

– Cred că glumești! Contează enorm, pentru că și eu îl iubesc.

– Și pe Cameron l-ai vrut. Tu de fapt nu știi ce vrei.

– Nu sunt ca *ea*, Warren.

El se uită în altă parte când o auzi pomenind de cea care îl mințise, cea vinovată de răceala cu care trata acum femeile, dar Georgina îi luă chipul în palme, forțându-l să se uite în ochii ei.

– Te iubesc. Știu că încerci să-mi faci un bine, dar trebuie să ai încredere în mine, Warren. Malcolm a fost un capriciu de copilă. James e viața mea. E tot ce îmi doresc, tot ce-mi voi dori vreodată. Nu încerca să mă mai ții departe de el, te rog.

– Trebuie să nu facem nimic și să-l lăsăm să ne țină departe de noi? Asta vrea să facă, să știi. N-o să te mai vedem niciodată dacă ar fi după el!

Georgina zâmbea acum, știind că îl convinsese, căci acum se opunea lucrului de care se temeau cu toții.

– Warren, el mă iubește. L-ai auzit. O să pun lucrurile la punct, dar lasă-*mă*. Tu reușești să scoți tot ce e mai rău din el.

– O, du-te, pentru numele lui Dumnezeu! îi zise el plin de ranchiună.

Ea scoase un țipăt de fericire și îl îmbrățișă, însă nu irosi nici o secundă ca să se întoarcă... și să se izbească de un zid de piatră.

– Așadar, mă iubești?

Ea nu se mai întreba cum de ajunsese el acolo. După câteva gemete sonore de pe puntea inferioară, înțelese cum reușise. Nu îi păsa că auzise ce îi spusese fratelui ei. Profită pur și simplu de faptul că era lipită de el și îl cuprinse cu brațele ca să rămână așa.

– Doar n-o să strigi la mine în fața fraților mei, nu-i așa?

– Nici nu m-aș gândi la așa ceva, puștoaico.

Dar nu zâmbea și nu stătea acolo. Ea icni când el o luă în brațe și se întoarse să plece.

– Ar merge mult mai bine dacă n-ar părea că mă *iei* de aici, îi zise ea.

– Eu *chiar* te iau de aici, fată dragă.

Prea bine. Nici nu se gândise că restul avea să fie prea uşor.

– Măcar invită-i la cină.

– Pe naiba!

– James!

Un mârâit scăzut i se auzea adânc în piept, dar se opri şi se întoarse. Numai că acum îl avea pe Drew în faţa ochilor, nu pe Warren.

– Eşti invitat la afurisita de cină!

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea pe când el îşi continua drumul. N-am auzit o invitaţie rostită pe un ton mai nerespectuos, mai ne...

– George, taci din gură. N-ai văzut încă *îndreptate* lucrurile.

Ea se cutremură, dorindu-şi ca el să nu fi auzit mărturisirea pe care o făcuse. Însă era încrezătoare. Deja făcuse o primă concesie, desigur, fără tragere de inimă, dar era un început promiţător.

– James?

– Da?

– O să-ţi placă eforturile mele de a te face să cedezi.

El ridică dintr-o sprânceană blondă când se uită în jos la ea.

– Serios?

Ea îşi trecu încetişor un deget peste buza lui inferioară.

– Da.

El se opri chiar acolo pe chei, încă destul de departe de trăsură şi începu să o sărute. Georgina nu era sigură cum aveau să ajungă acasă.

Capitolul 48

– James, n-ar trebui să coborâm? În ultima oră am tot auzit trăsuri ajungând în faţă.

– E familia mea care soseşte să ia parte la un asemenea eveniment de seamă. Cu puţin noroc, a ta nu va găsi casa.

Ea îi răsuci o şuviţă aurie pe deget şi trase uşor.

– N-o să mai fii dificil, nu-i aşa?

– Eu nu-s niciodată dificil, iubito. Doar că încă nu m-ai convins să-ți iert frații.

Ochii ei aruncau văpăi, apoi se înflăcărară și mai tare când el se rostogoli în pat, punând-o iar sub el. Firea ei îi dădea ghes să se înfurie, însă când James se așeză între coapsele ei, și furia era ultimul lucru la care se mai gândea.

Însă îi reaminti:

– I-ai invitat aici.

– I-am invitat, dar e casa lui Tony. Poate să-i dea naibii afară!

– James!

– Dar te rog să mă convingi.

Bărbatul îngrozitor îi zâmbea larg, iar ea nu se putu abține să nu facă la fel.

– Ești imposibil. N-ar fi trebuit să spun niciodată că-ți va plăcea asta.

– Dar ai spus-o... și chiar e adevărat.

Ea chicoti pe când buzele lui îi dezmierdau gâtul, apoi mai jos ca să prindă un sfârc deja întărit. Însă atunci ea icni, căci aprinsese în ea dorința, cu gura lui flămândă. Georgina îl mângâie pe spate, încântată că îl simțea cu totul, peste tot.

– James... James, spune-mi din nou.

– Te iubesc, draga mea fată.

– Când?

– Când ce?

– Când ai știut?

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut lung, profund și tulburător, înainte să răspundă

– Draga mea, am știut dintotdeauna. De ce crezi că m-am însurat cu tine?

Ea îi aminti cu blândețe, căci nu-i plăcea să pomenească despre asta într-un moment atât de frumos:

– Ai fost forțat să te însori cu mine.

După un sărut și un zâmbet larg, el îi zise:

– George, ți-am constrâns familia să mă forțeze. Este totuși o diferență.

– *Ce* ai făcut?

– Iubito ...

– James Malory...

– Ei bine, ce naiba puteam să fac? o întrebă el indignat. Jurasem că n-o să-mi pun niciodată pirostriile. Toată lumea ştia asta, la naiba! Nu puteam să-mi calc cuvântul şi să-ţi cer mâna, nu? Dar mi-am amintit cum s-a însurat bădăranul căruia nepoata mea îi spune soţ şi mi-am dat seama că, dacă e suficient de bine pentru el, atunci mie n-ar avea cum să-mi strice.

– Nu-mi vine să cred. Totul a fost intenţionat? Te-au bătut măr. Ai prevăzut şi asta?

– E preţul pe care trebuie să-l plăteşti ca să obţii ce vrei.

La auzul acestor cuvinte, căldura generată de furie o părăsi, fiind înlocuită de alta, mai fierbinte. Dar scutură din cap.

– Mă uimeşti. Mereu am bănuit că nu eşti în toate minţile.

– Doar un bărbat hotărât, iubito. Dar şi eu am fost al naibii de mirat. Nu ştiu cum de-ai reuşit, dar ai reuşit să mi te cuibăreşti în inimă şi să nu mai ieşi. Însă încep să-ţi accept prezenţa.

– A, da? Nu e prea înghesuială?

– E loc suficient şi pentru câţiva urmaşi.

Îi zâmbi larg. Iar asta o făcu să îl sărute, până îşi aminti:

– Şi de ce a trebuit să mărturiseşti că eşti Hawke? Erau deja încredinţaţi că te vei însura cu mine.

– Ai uitat că mă recunoscuseră?

– Aş fi putut să-i conving că se înşelau dacă-ţi ţineai gura, îi zise ea supărată.

El dădu din umeri.

– Mi se părea de bun-simţ să clarific lucrurile, George, ca să nu apară neplăceri mai târziu, după ce ne începeam viaţa fericită de însurăţei.

– Aşa îi spui tu, viaţă fericită de însurăţei? îl întrebă ea cu blândeţe.

– Păi, eu mă simt al naibii de fericit acum. Ea icni când el intră deodată în ea. El râse uşor, înainte să adauge: Dar tu?

– Să fii... sigur.

*

Când intrară în salon mai târziu, găsîră familia Malory pregătită de lupta cu familia Anderson, fiecare stând în capetele opuse ale încăperii, sărmanii ei frați fiind clar depășiți numeric, căci de această dată venise întregul clan Malory. Și nu era greu să îți dai seama că familia lui James îi era loială. Nu aveau să aibă loc nici un fel de discuții până când el nu le spunea că vrajba luase sfârșit, și tot ce îi zisese mai devreme lui Anthony, când o dusese în brațe în camera lor, era că vor avea musafiri dezagreabili la cină, iar ticălosul înțelesese că aveau să vină frații ei.

Dar privirea încruntată pe care soțul ei le-o aruncă celor cinci frați Anderson nu prevestea lucruri bune pentru cei strânși acolo. Georgina nici nu voia să audă. Folosi același șiretlic care mersese cu Warren în acea dimineață ca să o asculte și îi trase una în coaste soțului său.

– Iubește-mă atât pe mine, cât și familia din care fac parte, îl avertiză ea pe un ton mieros, bineînțeles.

El îi zâmbi pe când îi strânse mai tare brațul cu al lui ca să nu îl mai împungă.

– Permite-mi să te corectez, George. Pe tine te iubesc, dar îți *tolerez* familia. Dar apoi oftă. Of, la naiba!

Și începu să facă prezentările.

– Și sunt *cu toții* de însurat? o întrebă Regina la scurt timp. Va trebui să facem ceva în privința asta.

Georgina zâmbi larg, hotărându-se că nu avea să își prevină frații că era o pețitoare în cameră, dar o lămuri:

– Regan, n-o să rămână aici prea mult.

– Fir-ar să fie, tu auzi? îi spuse Anthony lui Jason în treacăt. I-a deprins obiceiurile proaste.

– Ce obiceiuri proaste? îi întrebă Georgina pe frații lui James, gata să își apere soțul.

Dar nu se opriseră și Regina îi spuse chicotind:

– Se referă la numele meu. Nu o să se pună niciodată de acord cum să-mî spună. Dar nu mai e așa de grav acum. În trecut aproape se luau la pumni.

Georgina își dădu ochii peste cap și îl văzu pe James cum suferă in celălalt capăt al camerei, unde discuta cu Thomas și Boyd.

Zâmbi. Nu se purtase urât cu nici unul dintre cei patru fraţi. Însă de Warren nici măcar nu se apropia. Şi nici Warren nu era prea sociabil. Ceilalţi o surprinseseră, mai ales Clinton, căci se înţeleseseră cu englezii cei detestaţi. Şi i se spusese că Mac avea să treacă pe-acolo mai târziu. Trebuia să îşi aducă aminte să i-l prezinte lui Nettie MacDonald. Regina nu era singura peţitoare.

Însă mai târziu Anthony şi James stăteau singuri, fiecare privindu-şi soţia vorbind.

– Să-i logodim?

James se înecă cu gura de coniac pe care tocmai o luase, din moment ce discutaseră despre cum vor deveni taţi în scurtă vreme.

– Nici nu s-au născut, măgarule.

– Aşa, şi?

– Ar putea avea acelaşi sex.

Anthony păru foarte dezamăgit, apoi oftă.

– Bănuiesc că da.

– Plus că ar fi veri primari.

– Aşa, şi? făcu el din nou.

– Nu se mai procedează aşa în zilele noastre.

– Şi de unde naiba să ştiu?

– Sunt de acord, spuse Nicholas, venind în spatele lui. Nu ştii prea multe. Şi lui James: Ce familie drăguţă ai strâns aici.

– *Crezi* tu?

Nicholas zâmbi.

– Tipul ăla Warren nu prea te place. S-a uitat toată seara urât la tine.

– Vrei să ai tu onoarea, sau îmi oferi mie plăcerea? îl întrebă James pe Anthony.

Nicholas se dezmetici, înţelegând că se gândeau să îl bată.

– N-ai îndrăzni. Fraţii tăi ţi-ar sări în cap, ca să nu mai pomenesc de nevastă-mea.

– Băiete dragă, eu zic că ar merita efortul, îi zise James, apoi îi zâmbi pe când Nicholas se îndepărtă cu isteţime din drum.

Anthony râdea pe înfundate.

– Flăcăului îi place să-şi forţeze norocul, nu-i aşa?

– Am început să-l tolerez, încuviință James, apoi: La dracu', sunt chiar foarte tolerant.

Anthony râse la auzul cuvintelor și apoi se uită cum James își fixa privirea asupra lui Warren Anderson.

– Nick avea dreptate. Tipul ăla nu te place deloc.

– Sentimentul e reciproc, te asigur.

– Crezi c-o să ai probleme cu el?

– Deloc. În curând o să avem un afurisit de ocean între noi, slavă cerului!

– Tipul doar și-a apărat sora, băiete, îi puse în vedere Anthony. La fel cum am fi făcut noi doi pentru Melissa.

– Vrei să mi-l faci mai simpatic, deși mie îmi place să-l urăsc?

– Nici nu mă gândeam, zise Anthony, apoi așteptă până când James mai luă o gură de băutură înainte să adauge: Că veni vorba, James, ți-am spus vreodată că te iubesc?

Coniacul stropi iute covorul.

– Doamne, ai băut și tu puțin și ai devenit sentimental!

– Serios?

– Nu cred.

– Atunci, consideră c-am spus.

După o lungă pauză, el mormăi:

– Atunci consideră că ți-am întors sentimentul.

Anthony zâmbi larg.

– Îi iubesc și pe bătrâni, dar nu îndrăznesc să le spun... ar fi șocați, știi tu.

James ridică din sprânceană.

– Dar eu pot suporta?

– Desigur, bătrâne.

– Ce e sigur? întrebă Georgina, alăturându-li-se celor doi.

– Nimic, iubito. Scumpul meu frate este doar o pacoste... ca de obicei.

– Nu mai mult decât al meu, îmi închipui.

James se încordă la auzul acelor vorbe.

– Ți-a spus ceva?

– Desigur că nu, îl încredință ea. Problema e că nu spune nimic *nimănui*. Şi apoi oftă. James, ar fi de ajutor, dacă tu ai fi primul care să...

– George, muşcă-ți limba, îi zise el pe un ton prefăcut îngrozit, deşi nu prea glumea. Sunt în aceeaşi cameră cu el. E mai mult decât suficient.

– James... începu ea să-l linguşească.

– George, îi zise el amenințător.

– Te rog.

Anthony începu să râdă. Cunoştea un bărbat blestemat când îl vedea. Când îl văzu amuzat, James se uită urât la el, in timp ce îşi lăsa soția să îl târască prin încăpere spre fratele ei cel mai nesuferit.

Trebui să îl mai împungă o dată în coaste ca să deschidă gura, apoi zise scurt:

– Anderson.

– Malory, răspunse Warren la fel de scurt.

În acel moment, James începu să râdă, nedumerindu-i pe ambii frați Anderson.

– Bănuiesc că va trebui să cedez, zise el, încă râzând pe înfundate. Din moment ce nu ai învățat să disprețuieşti un bărbat într-un mod civilizat.

– Asta ce vrea să mai însemne? întrebă Warren.

– Conflictul ar trebui să te *bucure*, băiete dragă.

– Mai degrabă...

– Warren! izbucni Georgina. Pentru numele lui Dumnezeu!

Se încruntă la ea pentru o clipă. Apoi întinse posomorât mâna spre James, care acceptă ofertă de pace nedorită incă zâmbind larg.

– Ştiu cât te-a durut, bătrâne, dar să fii sigur că-ți laşi sora pe mâinile unui bărbat care o iubeşte pân-o lasă fără suflare.

– Fără suflare? se încruntă Georgina.

James ridică un pic din sprânceana aurie, un gest care acum i se părea mai fermecător decât putea pune în cuvinte.

– Nu rămăseseşi fără suflare în pat, cu puțină vreme în urmă? o întrebă el cu nevinovăție.

– James!

Scoase un geamăt, cu obrajii îmbujorați și incă nevenindu-i să creadă că îndrăznise să spună așa ceva tocmai în fața lui Warren. Dar Warren îi zise, cu buzele ușor arcuite:

– În regulă, Malory, te-ai făcut înțeles. Ai grijă să o tot faci fericită, și n-o să vin înapoi să te omor.

– Mult, mult mai bine, băiete, îi răspunse James, râzând pe înfundate. Și apoi i se adresă Georginei: George, a început să învețe, să fie afurisit dacă nu!